

AMAK vn TRƯỜNG ĐẠI HỌC BÁCH KHOA

Đặng
Bình

Nguyên
vũ
quyển

liên
hoa
lưu

AMAK và NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Đặng
Bình

huyền
vũ
quyển

tiên
hoa

lâu

Liên Hoa Lôu: Huyền Vũ Quyển

Tên tác giả: Đặng Bình

Thể loại: Cổ Đại, Trinh thám, Kỳ bí, Tiểu thuyết, Văn học phương Đông

Bộ sách: Liên Hoa Lôu (Tập 2)

Dịch giả: Mai Dung – Chí Thanh

Kích thước: 14 x 20.5cm

Số trang: 400 trang

Ngày xuất bản: 08/2015

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Công ty phát hành: AMAK

Tạo prc: Mây Chelski

Chụp pic: Lucky Chyn

Nguồn: Ebook Fun&Free - fb.com/groups/eb.fun.free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Tập 2: Huyền Vũ Quyển

QUAN ÂM THÙY LÊ

Hỏi Nàng Sen, Rể Em Bao Sợi Nhớ?

Con Tim Buồn, Đau Khổ Vì Ai? (*)

Đôi Hoa Âu Yếm, Tình Chung Hưởng,

Lòng Nàng Nhi Nữ, Nét Khuê Xưa

Trời Xe Duyên, Sao Không Giữ Hứa?

Đề Uyên Ương Đầu Bạc Răng Long

Lặng Nhìn Tạ Khách Ẩn Trong Sương.

Tương Phi Đạp Sóng Trên Sông Lớn.

Đoạn Trường Nơi Đó Vẫn Chưa Thương

Hương Liêm Mộng(*) Uyên Ương Thánh Tiết.

Kim Chi Thủy Lộ, Mộng Như Vương

Tình Duyên Ta Như Biển Cạn Đá Mòn.

Lòng U Uất Chôn Vùi Trong Tác Đất

Cây Tương Tư Khẽ Hòa Theo Năm Tháng.

Vô Cớ Buồn Gặp Phải Gió Tây Qua

CÁI HỒ

Những Thi Thế

Cổ Sông Vất Vưởng Còn Hơn Cái Chết

Diêm La Vương

Hoàng Tuyên Chân Kinh

Hoa Cơ(*)

[Nam Nhân Không Cánh Mà Bay](#)

[Cái Chết Giá Trị Liên Thành](#)

[Nữ Trạch Quan](#)

[DA NGƯỜI THÊU HOA](#)

[Da Người Thêu Hoa](#)

[Tân Nương Khác](#)

[Trong Động Phòng](#)

[Câu Đố Của Những Hình Vẽ](#)

[Hàm Nhật Liên](#)

Giới thiệu:

Trong khách điểm võ lâm, một cô gái trẻ bị đâm mười mấy đao, dung mạo bị hủy hoàn toàn, chết rất thê thảm, lời khai của mọi người không thể kết luận được gì, là kẻ nào nói dối đây?

Ở **Loạn Tán Cường** của trấn nhỏ đó có cái hang ma quỷ, đêm đêm có tiếng kêu khóc hãi hùng, ma chơi lập lòe, trong bán kính hai mươi dặm cỏ dại chết sạch, chim chóc côn trùng tuyệt tích, cả người lẫn vật đều bỏ mạng, là thiên tai hay là nhân họa?

Gian nhà trong thanh lâu **Hương Sơn**, nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, nhưng chủ nhân của gian nhà lại bị vứt lên núi sau khi bị người ta phanh thây, tài sản trong nhà bị vơ vét sạch, là vì tài hay vì sắc?

Đêm động phòng hoa chúc, tân lang trở thành một bộ da trắng trẻo mềm mại, những phần khác dùng chỉ thêu chằng chịt thành một bức tranh kỳ dị, tám bức hình cổ quái, rốt cuộc là có ý gì?

Tứ Cố Môn được giang hồ xem trọng, ngày trước thanh thế lẫy lừng, đó là phúc hay là họa?

Từ bỏ thân phận **Lý Tương Di, Lý Liên Hoa** sẽ đi đâu về đâu đây?

Mời các bạn đón đọc **Liên Hoa Lâu: Huyền Vũ Quyển** của tác giả **Đặng Bình**.

Tập 2: Huyền Vũ Quyển

QUAN ÂM THÙY LỆ

Vốn dĩ Biển Châu không phải là nơi đặc biệt. Châu này bắt đầu có chút tiếng tăm từ hơn hai mươi năm trước, khi có kẻ sống ở đây vì quá túng quẫn mà phát điên, giết chết quan triều đình rồi thắt cổ tự vẫn. Châu bắt đầu phát tài từ sáu năm trước, khi “Tử Bào Tuyên Thiên” Tiêu Tử Khâm dẫn theo hồng nhan tri kỷ Kiều Uyển Văn tới ngọn Tiểu Thanh ở đây ẩn cư. Từ khi hai vị đại hiệp nổi danh thiên hạ ẩn cư tại đây, Biển Châu bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt, các loại cửa hàng cửa hiệu mọc lên như nấm, nào là “tửu lâu Tiểu Kiều”, “bổ trang Tử Khâm”, “khách điểm Võ Lâm”, “quán trà Tiên Lữ”... Không ít người trẻ tuổi trên giang hồ thích tới đây uống rượu đấu quyền, du sơn ngoạn thủy, hi vọng có thể “vô tình” gặp được hai nhân vật nổi tiếng trong giang hồ. Nhưng từ khi Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn ẩn cư cho tới nay, chẳng biết là do đại hiệp không chỉ giỏi hành hiệp trượng nghĩa mà còn giỏi cả món trốn tránh ẩn cư hay là do may mắn, mà suốt sáu năm trời vẫn chưa ai phát hiện ra họ sống ở đâu trên ngọn Tiểu Thanh.

Nhưng ngày mười lăm tháng này, bí mật đó đã không còn là bí mật nữa.

Sau mười năm đằng đẳng theo đuổi Kiều Uyển Văn, cuối cùng Tiêu Tử Khâm Tiêu đại hiệp cũng cưới được nàng trên núi Tiểu Thanh, đồng thời phát thiệp mời võ lâm đồng đạo tới uống rượu chia vui. Cũng khó trách Tiêu Tử Khâm vui mừng như vậy, y vốn là con nhà gia thế, từ nhỏ đã thích không khí ồn ào náo nhiệt, tính tình lãng tử. Sau khi theo Lý Tương Di gia nhập Tứ Cổ Môn, với một thân võ nghệ cao cường vượt trội, y đã đảm nhiệm chức vị Tam môn chủ, phong thái càng thêm hơn người. Nhưng sau khi Lý Tương Di chết, Kiều Uyển Văn mấy lần tự sát, y trở nên trầm tính hơn nhiều, làm việc cũng ngày càng chắc chắn, không còn cái kiêu lãng tử như xưa nữa. Tới nay đã ba mươi tư tuổi, y mới cưới được giai nhân về dinh, không kìm nén được niềm vui, muốn tổ chức thật náo nhiệt cũng là lẽ thường tình.

Ngày mười lăm tháng Tám, dù là người quen hay người lạ, người muốn đi hay không muốn đi, tất cả đều phải nể mặt Tiêu Tử Khâm, tới ngôi nhà nhỏ bằng trúc tên là Dã Hà trên sườn núi Bách Thảo ở ngọn Tiểu Thanh, tham dự hôn lễ của đôi thần tiên quyến lữ này.

Hỏi Nàng Sen, Rể Em Bao Sợ Nhớ?

Con Tim Buồn, Đau Khổ Vì Ai? (*)

() Đây là hai câu đầu trong bài từ nổi tiếng được viết theo điệu Mô Ngư Nhi của Nguyễn Hiếu Vấn, tương tự như hai câu đầu trong bài Mô Ngư Nhi – Nhạn Khâu của ông: “Hỏi thế gian tình là chi, mà sao hẹn thề sinh tử?”*

Keng keng, cạch cạch, chát chát...

Những tiếng gõ lách cách liên tục phát ra từ trong ngôi lầu Liên Hoa vân cát tường, người Lý Liên Hoa dính đầy mặt gỗ, hần đang chăm chú đánh bóng chỗ tường vừa sửa xong, sau đó quét thêm một lớp sơn. Tòa lầu gỗ vốn dĩ rất rộng rãi, lúc này lại đầy mặt gỗ, giẻ lau, đinh sắt, trông khá bừa bộn.

Ngoài cửa sổ có tiếng chim vang lên thánh thót, hần ló đầu nhìn ra, thấy một con chào mào. Con chim đậu lại trong giây lát rồi tung cánh bay đi. Lúc này, tiết trời đã vào cuối thu, chỉ cần thêm chút thời gian nữa thì đến cả tiếng chim sẽ riu rít cũng khó mà nghe thấy.

- Lý Tiểu Hoa! Nhanh lên, nhanh lên!

Có người đã lôi ghế của hần ra ngoài cửa ngòi ăn gà quay một cách khoan khoái. Con gà quay vàng ruộm óng ánh dưới ánh nắng cuối thu khiến người ta thèm chảy nước miếng. Chưa nói người đó còn lôi cả bàn của Lý Liên Hoa ra, trên bàn đặt một bình rượu vô cùng nổi tiếng, có tên là “Bồ Đào”. Kẻ đã lôi cả ghế cả bàn ra để đặt bình rượu mà lại chỉ rút duy nhất một ly đương nhiên chính là đại công tử của nhà họ Phương nổi danh trên giang hồ, Phương Đa Bệnh.

Đừng coi thường con gà quay và bình rượu này của y. Nghe nói con gà quay kia được lai giữa gà Tuyết Sơn và gà Lô Hoa, sau khi quét thêm mật ong và mười mấy loại gia vị thần bí, người ta mới nướng nhỏ lửa bằng gỗ dâu. Còn bình rượu kia là cống phẩm của Tây Vực mà triều đình đã ban cho Phương gia. Phương Đa Bệnh mang theo hai thứ của ngon

vật lạ này tới thăm bạn hiền, nhưng đương nhiên của ngon vật lạ đều chui vào dạ dày y, y chẳng qua chỉ đến mượn bàn ghế của Lý Liên Hoa mà thôi.

- A...

Lý Liên Hoa đang ngấm chim sẻ, nghe vậy liền quay đầu lại. Nhìn con gà quay lúc này đã bị gặm nham nhở, hắn vô cùng tiếc nuối lên tiếng:

- Sắp xong rồi, vốn dĩ ta cũng đói, nhưng nhìn thấy con gà của người bỗng nhiên lại không thấy đói nữa.

Phương Đa Bệnh cắn một miếng đùi gà rõ to, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, hỏi:

- Sao lại không đói nữa?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Nếu người mang đến một con gà còn nguyên thì không nói làm gì. Còn cái con gà này chẳng khác nào bị chó gặm, ai còn muốn...

Lần này Phương Đa Bệnh lại không hề tức giận, y cười hì hì tiếp tục uống rượu.

- Vậy sao? Từ lâu ta đã biết không thể nào tin được lời nói của Lý Tiểu Hoa.

Lý Liên Hoa lại thở dài.

- Người thông minh hơn rồi đấy.

Phương Đa Bệnh uống xong hớp rượu liền chếp miệng.

- Năm ngày nữa là tới hôn lễ của Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn, Phương gia cũng nhận được thiệp mời nên Phương đại công tử ta phải đi tặng lễ. Liên Hoa, người có đi không? Tiểu cô nương họ Tô hay liếc người chắc chắn sẽ có mặt ở đó. Mà ta chẳng thể nào hiểu nổi, luận về tướng mạo, bản công tử tuần tú hơn người; luận về phong thái, bản công tử nho nhã hơn người; luận về phong độ, bản công tử cũng hơn hẳn người, lại còn không giả ngây giả ngô lừa người, luôn trung hậu thật thà đáng tin đáng mến. Vậy mà tại sao bao nhiêu tiểu cô nương lại cứ liếc mắt đưa tình với người chứ? Thật là kỳ lạ...

Lý Liên Hoa khẽ giữ mặt gỗ trên ống tay áo, mỉm cười.

- Bởi vì ta nổi tiếng hơn người.

Phương Đa Bệnh suýt nghẹn miếng gà trong miệng, trợn tròn mắt.

- Điều này thì đúng thật... Việc người nổi tiếng hơn bản công tử cũng là một chuyện thật kỳ lạ...Liên Hoa chết giẫm! Tốt nhất là năm ngày sau người phải theo ta tới hôn lễ, đây là ý của lão gia nhà ta. Nếu người không đi, ta sẽ trói người lôi đi.

Lý Liên Hoa ngạc nhiên nhìn y.

- Ý của lão gia nhà người?

Phương Đa Bệnh liếc mắt nhìn hắn.

- Người còn không hiểu sao?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Đương nhiên là chẳng hiểu gì cả.

Lão gia của nhà họ Phương thân phận cao quý, có quan hệ rất mật thiết với quan lại trong triều, tuy nhiên lão không hề quan tâm tới chuyện trên giang hồ.

- Người quên rồi sao? Ta có một người dì rất xinh đẹp, cũng rất thích người...-
Phương Đa Bệnh cười hì hì. – Lần trước được người khám bệnh cho, hại dì miệng nôn trôn tháo suốt ba tháng liền, nhưng dì vẫn không hề trách người.

Lý Liên Hoa thốt lên kinh ngạc:

- A...

Phương Đa Bệnh từ tốn nói:

- Lão gia nhà ta lo dì ấy không còn ít tuổi nữa, lại hiếm khi thấy dì thắm thương trộm nhớ ai, bởi vậy mới có ý muốn người làm trượng phu của dì. Lần này Tiêu Tử Khâm tổ chức hôn lễ, nể mặt y nên lão gia nhà ta cũng sẽ tham dự. Bởi vậy, lão gia muốn ta lôi người tới để ông ấy xem mặt.

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Như thế không được, không thể được.

Phương Đa Bệnh không để ý lời phản đối của hắn, tiếp tục ăn gà uống rượu.

- Dì của ta tuy hay làm dáng, lại vô duyên nữa, nhưng quả thực rất đẹp...

Lý Liên Hoa lắc đầu, rồi bỗng nhiên mỉm cười.

- Thực ra, ta sẽ tham dự hôn lễ của Tiêu...đại hiệp, nhưng không phải là để làm trượng phu của dì người.

Phương Đa Bệnh hơi bất ngờ, y đặt ly rượu xuống.

- Người sẽ đi?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Không những đi, mà còn tặng lễ rất hậu.

Phương Đa Bệnh nhìn hắn từ đầu tới chân rồi hỏi:

- Thật sao?

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Thật.

Phương Đa Bệnh nói:

- Có quỷ mới tin lời người.

Tiểu trúc Dã Hà, sườn núi Bách Thảo, Biển Châu.

Bây giờ đã là cuối thu, trên ngọn Tiểu Thanh cây cỏ đã ngả màu vàng, gió lùa lạnh lẽo. Sắp tới hôn lễ nên không khí cũng có vài phần náo nhiệt, dầu vậy vẫn chẳng thể xua đi chút tiêu điều phảng phất đó đây. Mấy làn khói đen hòa theo gió, mang theo tàn tro của vàng mã vừa đốt bay lên cao. Thoảng trong gió vừa có mùi khói, mùi đất, lại vừa có cả mùi cỏ, khiến người nào người thấy cũng biết ngay có người mới đi viếng mộ.

Dưới bóng chiều tà, cách không xa tiểu trúc Dã Hà trên núi Tiểu Thanh có một bãi đá, nơi đó có một hồ nước rất sâu, bên cạnh hồ có tấm bia đá dựng trước một ngôi mộ đất. Trước tấm bia, những tờ vàng mã đang cháy dở theo gió bay lên, khói cũng chưa tan

hết. Có hai người một nam một nữ yên lặng, song vai quỳ trước mộ, dường như cả hai đã quỳ ở đó rất lâu rồi. Nam nhân mặc áo bào tím, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt sáng ngời. Nữ nhân mặc áo trắng làm tôn thêm vóc dáng thướt tha, tóc nàng búi cao, không đeo bất kỳ trang sức vàng bạc nào, chỉ cài một đoá hoa trắng trên búi tóc. Đó chính là chủ nhân của hôn lễ sẽ được tiến hành trong năm ngày nữa: Tử Bào Tuyên Thiên Tiêu Tử Khâm và hồng nhan tri kỷ của Lý Tương Di – Kiều Uyển Văn. Hôm nay, họ đi viếng mộ Lý Tương Di. Đây là ngôi mộ chôn quần áo và di vật của hân. Cả hai đã quỳ trước mộ nửa canh giờ, im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn bảy chữ “Chỉ hữu Lý Tương Di chi mộ” trên tấm bia.

- Nhanh thật...đã mười năm rồi...- Quỳ một hồi lâu, Kiều Uyển Văn mới nói thật chậm rãi. – Đã mười năm rồi.

Gương mặt của nàng đậm nét đoan trang, tuy không có vẻ đẹp vô cùng kiều diễm nhưng lại toát lên nét thuần khiết dịu dàng. Giọng nói của nàng không thể hiện rõ đang buồn hay vui, mà đem lại cho người nghe một cảm giác mông lung khó nắm bắt. Tiêu Tử Khâm từ từ đứng dậy, phúi phúi quần áo:

- Mười năm qua, ta và muội không làm gì có lỗi với hân cả.

Kiều Uyển Văn gật đầu, nhưng vẫn quỳ trước mộ Lý Tương Di. Nàng nhắm mắt lại, không biết đang suy nghĩ điều gì. Tiêu Tử Khâm đưa tay đỡ nàng dậy, rồi hai người chậm rãi đi về phía tiểu trúc Dã Hà.

Tiêu Tử Khâm và Lý Tương Di quen biết nhau mười hai năm trước, năm đó Lý Tương Di mười sáu tuổi, Tiêu Tử Khâm hai mươi hai tuổi. Lúc này, Địch Phi Thanh chưa sáng lập Kim Loan Minh nên giang hồ rất yên ổn. Y và Lý Tương Di cùng Đan Cô Dao, người sau này trở thành Nhị môn chủ của Tứ Cốt Môn kết nghĩa huynh đệ, thường cùng nhau ngao du sơn thủy, uống rượu đấu võ. Sau đó Địch Phi Thanh gieo họa cho giang hồ, Lý Tương Di không những võ công cái thế mà tài trí cũng hơn người, nên ảnh hưởng trên giang hồ ngày càng lớn. Tiêu Tử Khâm và Đan Cô Dao dần trở thành cánh tay trái phải cho vị tiểu huynh đệ của mình. Mấy năm sau, Đan Cô Dao tử trận trong trận chiến ở Tùng Lâm, Lý Tương Di rơi xuống biển mất tích, Tứ Cốt Môn nổi danh ngày nào cũng tan rã. Tất cả những dư vị đắng cay chua chát đó, ngoài y ra còn ai biết chứ.

Y dìu Kiều Uyển Văn vào trong tiểu trúc Dã Hà. Trong phòng đã được bài trí lung linh lộng lẫy, khác hẳn cảnh tiêu điều ở bên ngoài. Tiêu

Tử Khâm nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Kiều Uyển Văn, rồi bỗng nhiên hỏi:

- Muội vẫn chưa quên được hấn sao?

Kiều Uyển Văn hơi rùng mình, một lúc sau mới nói khẽ:

- Muội không biết.

Tiêu Tử Khâm không cảm thấy bất ngờ, y quay lưng lại, chấp tay đứng cạnh cửa sổ. Gió núi thổi quần áo y bay phấp phật, Kiều Uyển Văn nói khẽ khàng sau lưng y:

- Muội chỉ biết là đã có lỗi với huynh ấy.
- Gả cho ta đi. – Tiêu Tử Khâm nói. – Sẽ có một ngày muội quên được hấn, muội cũng không làm gì có lỗi với hấn cả.

Kiều Uyển Văn mỉm cười.

- Muội đã đồng ý lấy huynh rồi. Ừm! Chúng ta không làm gì có lỗi với huynh ấy cả.

Tiêu Tử Khâm quay người lại, ôm vai nàng.

- Muội là một nữ tử phóng khoáng, không cần phải để ý người ngoài nói gì. Năm ngày nữa, ta muốn tất cả mọi người trên thế gian đều biết rằng, đời này kiếp này, ta và muội sẽ sống bên nhau tới lúc đầu bạc răng long, quyết không rời xa.

Kiều Uyển Văn gật đầu, chậm rãi bước tới cạnh cửa sổ, dựa đầu vào vai y. Ở bên ngoài, trong bóng chiều tà, hoa cỏ như được nhuộm một màu vàng, khiến cho phong cảnh trở nên hài hòa, ấm áp.

Ngày mười hai tháng Tám.

Còn ba ngày nữa mới tới hôn lễ của Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn, nhưng dưới chân ngọn Tiểu Thanh ở Biển Châu đã trở nên vô cùng náo nhiệt. Từ “tửu lâu Tiểu Kiều”, “khách điểm Võ Lâm” cho tới “quán trà Tiên Lữ” đều đã chật kín người. Khách giang hồ không có chỗ ngủ, thậm chí có người còn treo một sợi dây thừng rồi nằm ngủ trên đó. Mà đã có người ngủ dây thừng thì liền có người không phục, bèn đối diện dây thừng gác hai cái lang nha bổng (*), nằm trên đó ngủ. Mà đã có người ngủ lang nha bổng ắt có người ngủ hoa mai thung (**), ngủ treo ngược người, ngủ trên ngọn cây, ngủ trên mặt nước, thậm chí ngủ trên tảng đá to, để rồi đến sáng hôm sau, tảng đá to đã biến thành đồng đá vụn...Tóm lại phàm những cách ngủ kỳ lạ nhất, quái dị nhất đều có thể bắt gặp ở đây. Nghe nói, có người còn ngủ trên mạng nhện, lại còn có

người cầm ngược thanh đao trên mặt đất rồi nằm trên mũi đao để ngủ, cũng không biết thật hay không nữa.

() Lang nha bổng: Gậy rằng sói, một loại vũ khí có nhiều gai nhọn phía đầu.*

(**) Hoa mai thung: Cọc hoa mai, một dụng cụ để luyện tập cước bộ.

Từ ngày mười một, Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đã ngồi xe ngựa của Phương gia tới đây, bởi vậy cả hai được ngủ trên giường trong phòng hạng nhất của khách điểm Võ Lâm. Vốn dĩ gian phòng đó đã có khách trọ, nhưng người nọ đã bị món võ công “lấy giấy làm đao” (*) của Phương Đa Bệnh dọa cho hồn xiêu phách tán. Sau đó, người nọ vội chộp tờ ngân phiếu năm mươi lạng bạc vừa cầm xuống mặt bàn chạy mất tăm mất tích, tốc độ còn nhanh hơn cả thỏ. Sau này, Phương Đa Bệnh mới biết người đó không phải khách quan đến tham dự hôn lễ của Tiêu Tử Khâm mà chỉ là khách thương đi qua Biển Châu mà thôi.

() Y cầm một tờ giấy mỏng cầm vào mặt bàn gỗ.*

Trong khách điểm Võ Lâm có tổng cộng bốn gian phòng tốt nhất, đều được gọi là phòng hạng nhất. Lý Liên Hoa ở gian phòng đầu tiên phía bên trái, Phương Đa Bệnh ở phòng thứ hai. Còn phòng đầu tiên bên phải là của Tô Tiểu Dung, phòng tiếp theo chính là của “Nhũ Yến Thần Châm” nổi danh trong giang hồ, Quan Hà Mộng – Quan hiệp y. Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa gặp Tô Tiểu Dung đúng lúc đang ăn cơm, sau đó thì gặp cả Quan Hà Mộng. Tuy là ở sát vách, nhưng Phương Đa Bệnh cảm thấy vị hiệp y nổi danh giang hồ này lại không có thiện cảm gì với Lý Liên Hoa, điều này khiến y vô cùng tò mò.

Lúc này bốn người đang tụ tập trong phòng của Lý Liên Hoa uống rượu. Trong bộ trang phục nữ nhân, Tô Tiểu Dung cũng chẳng xinh đẹp lộng lẫy gì cho lắm. Nàng có dáng người vừa cao vừa gầy, Phương Đa Bệnh thầm nghĩ nàng ta cứ mặc quần áo của nam nhân trông còn dễ coi hơn nhiều, thảo nào mà giả trai giống đến như vậy. Quan Hà Mộng lại vô cùng tuấn tú, nhưng rất hiếm khi nói cười, tính tình vô cùng nghiêm túc, khác hẳn với Lý Liên Hoa.

- Lý tiên bối! Mười lăm ngày trước tại hạ có nhận một bệnh nhân.

Quan Hà Mộng và Lý Liên Hoa vừa quen nhau đã thảo luận về y thuật. Phương Đa Bệnh đứng bên kiên nhẫn lắng nghe. Để ý thấy ánh

mắt của Tô Tiểu Dung cứ liếc nhìn cả hai người đàn ông, tâm ý không ổn định, y không khỏi buồn cười. Quan Hà Mộng nói:

- Bệnh nhân này thể trạng yếu, cứ lắm nhảm là ban ngày gặp ma quỷ nên đêm về sợ không dám ngủ. Sau đó cầm dao giết người, vô cùng điên cuồng. Tại hạ dùng mười hai vị thuốc gồm hoàng liên, lam trấp, mạch môn đông, nhân trần, hải kim sa, tử tham, bạch đầu ông, bạch vi, bạch tiên bì, long đởm, đại hoàng, được sắc nước cho uống trong mấy ngày nhưng không thấy hiệu quả. Tại hạ dùng kim bạc châm cứu có thể tạm thời áp chế cơn điên, nhưng lại không trừ được tận gốc. Không biết Lý tiên bối có ý kiến gì không?

Lý Liên Hoa nói:

- Có thể dùng thử hồ chưởng.

Phương Đa Bệnh đang uống rượu, suýt nữa thì phun cả rượu ra ngoài.

- Hồ chưởng? Chân hồ á?

Tô Tiểu Dung kêu lên một tiếng, rồi nói:

- Hồ chưởng có kịch độc, dùng làm thuốc phải rất cẩn thận.

Quan Hà Mộng lắc đầu.

- Trong bài thuốc *Thọ Tinh Hoàn*(*) bao gồm chu sa, hồ phách, cũng có nhắc đến thiên nam tinh, nhưng có điều... - Gã trầm ngâm một lát rồi mới nói tiếp. – Có điều thiên nam tinh vốn là dược thảo, nếu cho mười lăm cân than hồng vào trong hồ đất, rồi lại có thêm năm thăng(**) rượu, ủ một ngày một đêm, vậy...vậy chẳng phải biến thành than rồi sao...?

() Bài thuốc Thọ Tinh Hoàn có tác dụng an thần, trị bệnh tay chân co rút, hay quên, cuồng...*

(**) Còn gọi là lít, một phần mười của đấu, bằng 0,592 kg.

Lý Liên Hoa nghĩ ngợi một lát.

- Nếu bệnh nhân là người trong võ lâm, nội lực không yếu thì có thể dùng luôn hồ chưởng tươi.

Quan Hà Mộng giật mình, Tô Tiểu Dung thì tròn mắt nhìn Lý Liên Hoa, mãi không nói nên lời. Phương Đa Bệnh nghe như vẹt nghe sấm, y không hề biết “hồ chưởng” mà Lý Liên Hoa nói và “thiên nam tinh” mà Quan Hà Mộng nói đều là một loại dược thảo kịch độc, còn có tên là “hồ chưởng nam tinh”. Hồ chưởng có vị đắng, tính ôn, mang kịch độc, có tác dụng hóa đờm trừ phong. Trong “Bản thảo cương mục” có ghi muốn chữa trị chứng bệnh tâm thần thì có thể dùng “*Thọ Tinh Hoàn*”.

Lấy một cân hồ chưởng, đào hồ đất, dùng mười lăm cân than hồng, đổ vào năm thăng rượu, đợi khô rồi cho thiên nam tinh vào, đậy kín lại.

Ngày hôm sau lấy ra nghiền thành bột, thêm một lượng hổ phách, hai lượng chu sa, lấy nước cốt gừng trộn thuốc bột, chế thành viên hoàn, uống với nước sắc nhân sâm, thạch xương bồ. Hổ chường rất độc, dùng làm thuốc phải cực kỳ cẩn trọng, chưa qua điều chế không được cho uống. Vậy mà Lý Liên Hoa lại nói cho người bệnh điên kia dùng thẳng chất độc, như vậy chẳng khác nào lấy tu vi nội lực và kích độc ra để đánh cược tính mạng. Không khí trên bàn rượu lặng ngắt trong giây lát, rồi Quan Hà Mộng nói chậm rãi:

- Lý...ngài làm vậy là giết người...

Vốn dĩ gã định gọi “Lý tiền bối”, nhưng trong lòng quả thực vừa kinh sợ vừa giận dữ, nên hai tiếng “tiền bối” không thốt ra được. Lý Liên Hoa nói:

- Nếu như hần trúng độc phát điên, ăn hổ chường có thể tỉnh táo lại. Nếu nội lực không đủ để kháng độc, có thể ngâm vào nước rồi uống. Hổ chường tuy là kích độc, nhưng có thể kim hãm hoặc rút ngắn thời gian phát tác của cơn điên.

Quan Hà Mộng và Tô Tiểu Dung không hề biết Lý Liên Hoa không rành y thuật, nên chỉ cảm thấy vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc. Còn Phương Đa Bệnh lại sững sờ tới mức ngây người, Lý Liên Hoa vốn chẳng biết gì về y thuật, vậy mà lúc này lại dám nói hổ chường có thể chữa được chứng điên, đúng là chuyện quái lạ...

- Làm sao ngài biết bệnh nhân trúng độc phát điên? – Quan Hà Mộng trầm giọng hỏi.

Tô Tiểu Dung biết “bệnh nhân” mà Quan Hà Mộng nói chính là bạn tốt của gã., “Long Tâm Thánh Thủ” Trương Trường Cung. Trương Trường Cung bị trúng mê hồn độc, phát điên mấy tháng nay, Quan Hà Mộng chữa trị nửa tháng mà không có tiến triển. Lý Liên Hoa nghe thấy vậy thì ngẩn người, tỏ ra ngỡ ngàng.

- À...ta nói đùa thôi...

Sắc mặt Quan Hà Mộng thoáng chút giận dữ.

- Chữa bệnh cứu người, nếu không chắc mười phần sao dám nói đùa được? Ngài từng chữa khỏi bệnh cho người khác như vậy sao?

Lý Liên Hoa cứng họng. Tuy Quan Hà Mộng không nói gì nữa, nhưng Phương Đa Bệnh biết gã đang vô cùng giận dữ. Ban đầu, gã còn có chút

kính trọng đối với “chủ nhân của Liên Hoa Lô”, nhưng tới lúc này, Quan Hà Mộng đã hoàn toàn có thành kiến với Lý Liên Hoa. Bỗng nhiên lại thấy Quan Hà Mộng trừng mắt với Tô Tiểu Dung, Phương Đa Bệnh liền hiểu ra tại sao ban đầu vì hiệp y này lại tỏ ra thiếu thiện cảm với Lý Liên Hoa. Y thầm bật cười, hóa ra Quan hiệp y không hài lòng với việc nghĩa muối xiêu lòng trước Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa thấy thái độ lạnh nhạt của Quan Hà Mộng, ngượng ngùng ngồi sang một bên, Phương Đa Bệnh xem thường nhìn hằm, Tô Tiểu Dung chột nói:

- Quan đại ca! Làm sao huynh biết Lý...Lý đại ca chưa từng dùng hồ chưởng tươi để trị khỏi bệnh chứ? Lý đại ca là danh y đương thời, tuy hồ chưởng có kịch độc, nhưng chưa biết chừng vì vậy mà lại có hiệu quả với chứng điên nào đó thì sao?

Lý Liên Hoa bật ra một tiếng “a”, nhưng không nói tiếp, Quan Hà Mộng vẫn lạnh lùng:

- Người dám đảm bảo bệnh nhân ăn thiên nam tinh vào có thể khỏi bệnh, không chết?

Lý Liên Hoa cười khỗ nói:

- Không thể.

Quan Hà Mộng đập bàn một cái, giận dữ nói:

- Vậy là người dùng bệnh nhân để thử nghiệm thuốc. Người coi mạng người như cỏ rác!

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đều giật mình, Tô Tiểu Dung kêu lên “Quan đại ca!”. Tính tình Quan Hà Mộng ngay thẳng, rất ghét những thói xấu xa. Tuy tính khí đã không tốt lắm nhưng lại cực kỳ kiên nhẫn với bệnh nhân, Tô Tiểu Dung chưa từng thấy gã giận dữ như vậy bao giờ. Tuy nhiên, nàng cũng biết dùng người sống để thử dược vật là chuyện vô cùng tàn độc. Phương Đa Bệnh cố gắng tươi cười hòa giải:

- Dùng chất kịch độc cũng không sao, chỉ cần có người dùng nội lực hóa giải thì sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, ha ha ha.

Quan Hà Mộng giận quá hóa cười.

- Công lực như vậy trên đời này liệu có mấy người? Là Lý Tương Di? Địch Phi Thanh? Hay Chưởng môn Nguyên Hóa của Thiếu Lâm?

Phương Đa Bệnh đang định lên tiếng giải thích rằng, Phương Nhi Ưu Phương lão gia nhà ta cũng có công lực như vậy, thế mà Quan Hà Mộng người lại dám coi thường lão tổ tông của ta, thì Lý Liên Hoa đã dùng một chén rượu chặn họng y lại, mỉm cười nói:

- Tự dưng ta thấy buồn ngủ quá.

Quan Hà Mộng liền đứng dậy phất tay áo.

- Cáo từ!

Rồi gã bước đi thẳng chẳng thèm quay đầu lại. Tô Tiểu Dung nhìn Lý Liên Hoa, ngập ngừng như định nói gì lại thôi. Sau đó, nàng trừng mắt với hắn rồi đuổi theo Quan Hà Mộng. Phương Đa Bệnh suýt nữa sặc vì chén rượu của Lý Liên Hoa liền giận dữ nói:

- Người làm gì vậy?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ta sợ người mà còn nói nữa, Quan thiếu hiệp sẽ rút kiếm giết người mất.

Phương Đa Bệnh xoa xoa cổ họng vừa bị sặc, lầu bầu:

- Chẳng phải do người không biết mà cứ giả bộ, khiến hắn tức giận hay sao?

Lý Liên Hoa lăm bắm:

- Lần sau nhất định phải nói Lý Liên Hoa không biết gì về y thuật, bất luận là đau đầu, trúng gió hay là ho khan, sốt cao cũng đừng tới hỏi ta...

Phương Đa Bệnh lại bật cười.

- Nếu người nói người không biết gì, chắc chắn hắn cũng sẽ nổi giận.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi bỗng nhiên cũng cười ha hả. Sau đó cả hai uống một chén rượu, tắm rửa đi ngủ.

Một đêm ngủ say. Sáng hôm sau tỉnh dậy thì không biết Quan Hà Mộng đã đi đâu rồi. Tô Tiểu Dung ngồi một mình một bàn ở lầu một, thấy Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh xuống dưới liền khẽ mỉm cười. Lý Liên Hoa cũng cười ngượng ngùng, vỗ vỗ tay áo, rồi cũng Phương Đa Bệnh ngồi xuống cạnh nàng.

- Chào Lý đại ca.

Hôm nay Tô Tiểu Dung mặc váy dài màu tím nhạt, trang điểm nhẹ, so với hôm qua thì xinh đẹp hơn nhiều. Không biết nàng trang điểm vì ai nữa. Phương Đa Bệnh mặc trang phục trắng, thản nhiên ngồi xuống cạnh nàng.

- Không chào Phương đại ca sao?

Tô Tiểu Dung ngoan ngoãn đáp:

- Chào Phương đại ca.

Lý Liên Hoa ôn tồn hỏi Quan Hà Mộng đi đâu rồi, Tô Tiểu Dung nói Quan Hà Mộng đang ở dưới chân núi Tiểu Thanh, đợi “Phong Trần

Tiền” Lương Tống, “Tử Túc Nữ” Khang Huệ Hà, “Bạch Mã Tiên” Dương Thùy Hồng và “Xuy Tiêu Xu” Long Phú Tiếp để cùng lên núi chúc mừng hôn lễ. Bốn người này không quen biết nhau nhưng đều chịu ơn của Quan Hà Mộng. Lần này, Tiêu Tử Khâm mời các anh hùng nữ hiệp trong võ lâm tham dự hôn lễ của mình, đám hậu sinh văn bối đều nô nức tới. Quan Hà Mộng tới sớm mấy ngày, đặt phòng cho các bằng hữu, bây giờ đi đón người.

Phượng Đa Bệnh khen Quan Hà Mộng nhiệt tình hiệp nghĩa, còn Lý Liên Hoa vội mua tám cái bánh bao chay, rót tám chén trà chờ năm người Quan Hà Mộng quay lại. Tô Tiểu Dung thấy Lý Liên Hoa cẩn thận xếp bánh bao chay thì rất buồn cười, nhưng trong lòng cũng thấy vô cùng ấm áp. Lý Liên Hoa thông minh, lại là nhân vật nổi danh trong thiên hạ, vậy mà không hề kiêu ngạo. Nhìn cách hăn mua bánh bao chay, làm sao có thể nhận ra đó là một kỳ nhân với y thuật uyên thâm và tài trí tuyệt luân?

- Hôm nay đã là ngày mười ba rồi. – Phượng Đa Bệnh nói. – Còn hai ngày nữa là tới hôn lễ.

Tô Tiểu Dung nhấp một ngụm trà.

- Kiều tỷ tỷ khiến người khác thật ngưỡng mộ. Tỷ ấy vừa được gặp Lý Tương Di, sau đó lại có nam tử si tình như Tiêu đại hiệp che chở cho. Mười năm...- Nàng khế thờ dài. – Dài biết nhường nào. Vậy mà Tiêu đại hiệp chưa từng rời xa Kiều tỷ tỷ.

Phượng Đa Bệnh ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương quen hai người họ sao?

Tô Tiểu Dung gật đầu.

- Từ ngày mừng tám tháng Tám, muội và Quan đại ca đã tới đây rồi. Lúc bọn muội dạo chơi trên đỉnh Tiểu Thanh thì gặp bọn họ đang thắp hương trước mộ Lý Tương Di.

Lý Liên Hoa khẽ mỉm cười.

- Người đã đi rồi. Người còn lại chỉ cần sống tốt thì người đã chết cũng sẽ được thanh thân. Không cần thiết phải cầu nệ như vậy.

Tô Tiểu Dung lại nói:

- Đó chỉ là ý nghĩa của Lý đại ca thôi, trên giang hồ vẫn có không ít người nói Kiều tỷ tỷ lấy hai chồng, nói tỷ ấy thay lòng đổi dạ, còn có cả những lời khó nghe hơn nữa cơ. – Nàng “hừ” một tiếng. – Lý Tương Di chết đã mười năm rồi. Tại sao lại bắt một nữ nhân phải ở góa suốt đời vì một nam nhân chứ? Kiều tỷ tỷ vẫn chưa được gả cho Lý Tương Di cơ mà.

Phượng Đa Bệnh xen ngang vào:

- Kẻ nào nói như vậy chắc là do đố kỵ với Tiêu Tử Khâm.

Tô Tiểu Dung ngạc nhiên.

- Đố kỵ?

Phượng Đa Bệnh tỏ ra rất nghiêm túc mà nói:

- Trong lòng kẻ đó chắc đang thầm nghĩ: Kiều Uyển Văn thay lòng đổi dạ thì tại sao lại không thuộc về ta, mà lại ngả vào lòng Tiêu Tử Khâm? Nếu giai nhân thay lòng đổi dạ theo mình thì là đúng đắn, còn đổi dạ theo Tiêu Tử Khâm thì là dâm phụ.

Tô Tiểu Dung phì cười, rồi cố nén lại.

- Lời của huynh mà để Tiêu đại hiệp nghe thấy thì chắc chắn huynh sẽ bị đánh nát đầu. Đại hiệp rất kính trọng Kiều tỷ tỷ.

Phượng Đa Bệnh tò mò.

- Kính trọng thế nào?

Tô Tiểu Dung nói:

- Tiêu đại hiệp đối xử với Kiều tỷ tỷ rất dịu dàng. Tuy đại hiệp không nhìn tỷ ấy nhiều, nhưng bất luận tỷ ấy muốn làm gì, cũng đều biết rõ. Kiều tỷ tỷ muốn làm bất cứ việc gì đại hiệp cũng không phản đối, lại còn giúp tỷ ấy làm nữa. Muội thật sự ngưỡng mộ...

Lý Liên Hoa nghe vậy bỗng mỉm cười, ánh mắt trở nên vô cùng dịu dàng. Phương Đa Bệnh lại nói:

- Tiêu đại hiệp cũng kém thật, lẽ nào hần lấy vợ xong còn định lau bàn quét nhà, rửa bát nấu cơm giúp vợ hay sao?

Nói đến lau bàn quét nhà, y nhìn Lý Liên Hoa, thầm bật cười trong bụng, Tên Liên Hoa chết giẫm này mà lấy vợ thì chắc chắn cũng sẽ ở nhà lau bàn, quét nhà, nấu cơm, rửa bát thôi.

- Cái này... có lẽ Kiều tỷ tỷ sẽ không để Tiêu đại hiệp làm những việc ấy đâu.

Tô Tiểu Dung nhú mào. Nghe Phương Đa Bệnh nói vậy, nàng cũng không dám khẳng định Tiêu Tử Khâm lấy vợ rồi sẽ không đến mức lau bàn quét nhà giúp vợ. Phương Đa Bệnh nói vậy nhưng thấy nàng tưởng thật thì thầm buồn cười, vô cùng đắc ý. Ba người đang nói chuyện phiếm thì bỗng ngoài cửa có tiếng vó ngựa, vài người xuống ngựa ngay trước cửa khách điếm Võ Lâm, sau đó nhanh chóng bước vào trong. Tô Tiểu Dung gọi to:

- Quan đại ca.

Người bước vào đầu tiên chính là Quan Hà Mộng. Gã mặc trường bào màu đen càng làm tôn thêm vẻ tuấn tú. Nhìn thấy Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh ngồi cùng bàn với Tô Tiểu Dung, sắc mặt gã khẽ trầm xuống nhưng cũng không thất lễ.

- Chào hai vị.

Lý Liên Hoa gật đầu liên tục, đáp:

- Xin chào, xin chào.

Phương Đa Bệnh ngó về phía sau lưng gã. Lúc này, sau lưng Quan Hà Mộng có bốn người, hai nam hai nữ. Trong hai nam một người mặc trang phục thư sinh, một người mặc áo bó sát. Người nhìn thư sinh có đeo một cây nhuyễn tiên ở hông. Y chính là Bạch Mã Tiên Dương Thùy Hồng. Nghe nói Bạch Mã Kim Lạc Tiên của y có thể xếp thứ năm trong số những nhuyễn tiên trên giang hồ. Người mặc áo bó sát màu xám chính là Phong Trần Tiễn Lương Tống, võ công của người này không cao siêu gì cho lắm, nhưng đối xử với người khác rất chân thành nghĩa hiệp, nên được tiếng là hiệp nghĩa. Còn trong hai nữ nhân thì một người vô cùng xinh đẹp kiều diễm, mặc váy xanh, đó chính là Tử Cúc Nữ Khang Huệ Hà. Người còn lại trang phục đơn giản, không hề trang điểm, thần thái tự nhiên, chính là Xuy Tiêu Xu Long Phú Tiệp.

Mấy người giới thiệu xong không ngừng vỗ tay nói “Nghe danh đã lâu”. Sau khi ngồi xuống, bọn họ vô cùng kinh ngạc khi biết người ngồi cùng bàn chính là chủ nhân của lầu Liên Hoa vân cát tường cùng thiếu chủ của Phương gia, cả hai đều là những nhân vật nổi danh thiên hạ. Đặc biệt Lý Liên Hoa vốn có tiếng là thần bí, nhưng không ngờ trông lại như một vị thư sinh nho nhã khiến bọn họ rất bất ngờ. Sau vài tuần trà trò chuyện với nhau, Phương Đa Bệnh mới biết mấy vị thiếu hiệp, nữ hiệp này không chỉ từng được Quan Hà Mộng cứu mạng, mà cũng đã từng được Tiêu Tử Khâm cứu mạng. Phong Trần Tiễn Lương Tổng nói:

- Ta sinh sau đẻ muộn, không kịp tham gia trận đại chiến giữa Tứ Cổ Môn và Kim Loan Minh. Nhưng may mắn cách đây hai năm, trong trận chiến ở Nguyệt Chi Quạt có duyên quen với Tiêu đại hiệp. Tiêu đại hiệp là một người anh tuấn, tính cách phóng khoáng, cùng Kiều cô nương đúng là một cặp trời sinh.

Khang Huệ Hà cũng mỉm cười.

- Tiêu đại hiệp quả thực anh tuấn phóng khoáng, nhưng chưa chắc đã là thiên hạ vô song, Lương huynh tuy võ công không bằng, nhưng anh hùng hiệp nghĩa thì chẳng hề thua kém.

Vị cô nương này xinh đẹp, lại rất khéo ăn nói. Xuy Tiêu Xu Long Phú Tiệp mỉm cười.

- Lương huynh anh hùng hiệp nghĩa chẳng thua kém, nhưng còn có người xét cả về anh tuấn phóng khoáng lẫn anh hùng hiệp nghĩa cũng không hề thua kém...

Khang Huệ Hà hơi giận dữ, lên tiếng với giọng trách móc:

- Long muội muội!

Long Phú Tiệp mỉm cười nhìn Quan Hà Mộng, nâng chén trà nhấp một ngụm, rồi cầm lấy cái bánh bao chay, xé một miếng từ tốn ngồi ăn.

Phương Đa Bệnh thích thú nhìn Quan Hà Mộng và Lý Liên Hoa đang uống trà một cách rất chừng mực. Y nhìn rất chăm chú, gần như không chớp mắt. Lương Tổng khẽ ho mấy tiếng. Gã biết Khang Huệ Hà cảm mến Quan Hà Mộng, nhưng Quan Hà Mộng lại đối xử khá đặc biệt với Tô Tiểu Dung. Để không làm Quan Hà Mộng lúng túng, gã nhìn Dương Thùy Hồng, hỏi:

- Dương huynh từ xa đến đây, không biết mang theo lễ vật gì?

Dương Thùy Hồng là một công tử phong lưu văn nhã, cũng không phải kẻ hẹp hòi. Y lập tức lấy trong tay áo ra một cái hộp gỗ giống như hộp đựng quạt xếp:

- Đây là lễ vật của ta.

Khang Huệ Hà hiểu kỳ hỏi:

- Là cái gì vậy?

Phương Đa Bệnh cũng không rời mắt khỏi cái hộp gỗ dài chừng một xích(*) , bề rộng chừng hai tấc đó.

() Đơn vị đo chiều dài cổ, tương đương 33 cm. Một tấc bằng 1/10 xích, bằng 3,3 cm.*

- Trong hộp đựng cái gì? Đũa ư?

Dương Thùy Hồng cười cười, từ từ mở hộp ra, một luồng ánh sáng chói mắt lóe ra từ trong hộp. Không ai ngờ được đó lại là một thanh chủy thủ có lưỡi vừa ngắn vừa hẹp. Chủy thủ bằng thép tốt đương nhiên là sáng loáng, nhưng thanh chủy thủ này lại ánh lên một màu đỏ nhạt, trông hết sức đẹp mắt. Phương Đa Bệnh nhìn một lúc rồi chợt kêu lên:

- Tiểu Đào Hồng!

Dương Thùy Hồng gật đầu khen:

- Phương công tử quả nhiên rất tinh mắt! Đây chính là “Tiểu Đào Hồng” mà “Thiên Ti Vũ Điện” Đào phu nhân sử dụng cách đây năm mươi sáu năm!

Long Phú Tiệp không giấu được sự kinh ngạc.

- Nghe nói thanh chủy thủ này vô cùng sắc bén, có thể trăm kim đoạn ngọc. Mà quý giá hơn nữa là sát khí của nó khiến ngay cả muỗi cũng không dám xuất hiện, mãnh thú cũng phải tránh xa. Đây chính là một thứ thần vật để phòng thân. Huynh có được nó từ đâu vậy?

Dương Thùy Hồng tỏ ra rất đặc ý.

- Ta tình cờ thấy Tiểu Đào Hồng ở tiệm cầm đồ, liền bỏ ra một số tiền lớn mua ngay. Tiều đại hiệp có ơn cứu mạng ta, nên ta nghĩ tặng thanh chủy thủ này để Kiêu cô nương dùng là thích hợp nhất.

Mọi người đều gật đầu, lập tức dò hỏi về lễ vật của nhau. Lễ vật của Long Phú Tiệp là một chiếc trâm phượng bằng vàng khảm minh châu, vừa sang vừa quý. Đặc biệt trên thân cây trâm chỉ dài ba tấc này có khắc bài từ “Thoa Đầu Phượng” (*) của Lục Du. Tổng cộng sáu mươi chữ được khắc rõ ràng, nét khắc thanh thoát, xứng đáng là một danh phẩm. Tất cả mọi người đều tấm tắc khen ngợi, nhưng trong lòng lại cảm thấy quà mừng tân hôn mà tặng chiếc thoa khắc bài từ buồn này thì e là không hay. Tuy nhiên chiếc trâm này là một thứ cổ vật, cho nên họ cũng không muốn khắt khe.

() Bài từ rất nổi tiếng của Lục Du. Lục Du (1125-1210), tự Vực Quan, hiệu Phóng Ông; là quan thời Nam Tống, nhà thơ và nhà làm từ Trung Quốc.*

Khang Huệ Hà thì mang đến một hộp son, màu sắc tươi đẹp, được làm từ thân của một loại hoa lạ ở Tây Vực, dùng thường xuyên có thể bảo dưỡng nhan sắc, ngoài ra cũng có thể thoa lên vết thương do đao kiếm, hiệu quả rất kỳ diệu. Lương Tổng mang đến một bộ tranh chữ “Trai Tài Gái Sắc” do một danh gia thư pháp đương đại viết. Quan Hà Mộng và Tô Tiểu Dung không mang theo lễ vật. Lễ vật của Phương Đa Bệnh lại quá dung tục, đó là một vụn lượng bạc trắng, hai mươi hũ Bồ Đào mỹ tửu(*), mười xấp lụa, một trăm thứ cây cảnh kỳ lạ. Những thứ này do Phương Nhi Ưu Phương lão gia sai người mang tới, Phương Đa Bệnh đại diện cho Phương gia tới tặng Tiêu Tử Khâm vào đúng ngày mười lăm tháng Tám.

() Rượu nho hảo hạng.*

Tuy nhiên, nếu nói Phương Đa Bệnh là dung tục, thì Lý Liên Hoa phải là quá keo kiệt. Lễ vật của hắn là một hộp bánh cưới! Phương Đa Bệnh ngẩn người, mất một lúc lâu mới nói:

- Hay là ta cho người một trăm cây cảnh lạ này nhé?

Nhìn hộp bánh, trong mấy người kia có người thầm khinh thường, có người lại vô cùng kinh ngạc. Tuy nhiên, Lý Liên Hoa lập tức từ chối đề nghị của Phương Đa Bệnh, khẳng khẳng tặng hộp bánh cưới đó cho hai vợ chồng Tiêu Tử Khâm. Tất cả mọi người đều nhú mày, thầm nghĩ, *Người này đúng là không biết điều. Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn là nhân vật như thế nào, mà lại tặng một hộp bánh chưa đáng giá một xu tiền như thế, chẳng phải là khiến người khác khó xử hay sao?*

Lý Liên Hoa vỗ vỗ hộp bánh, bọc lại cẩn thận từng ly từng tí như thể đó là một bảo vật. Phương Đa Bệnh tức giận ra mặt, y thầm nghĩ, Hóa ra đây là “đại lễ” của Lý Liên Hoa? Cái tên Lý Liên Hoa này quả là loại vật cổ chày ra nước, vô cùng keo kiệt, bỏ năm đồng mua hộp kẹo, đối với hắn đã là “đại lễ” rồi!

Đôi Hoa Âu Yếm, Tình Chung Hưởng,

Lòng Nàng Nhi Nữ, Nét Khuê Xưa

Ngày mười lăm tháng Tám, bầu trời trong xanh quang đãng. Khi hoàng hôn xuống, ráng chiều đỏ rực phủ lên một góc trời khiến cho cảnh tượng trở nên vô cùng mỹ lệ, mê hoặc lòng người.

Trên ngọn Tiểu Thanh ở Biển Châu, trước cổng đón khách của tiểu trúc Dã Hà, người đến người đi vô cùng náo nhiệt. Trước cửa treo đầy

đèn lồng đỏ, trên sân giăng đèn kết hoa sáng trưng, kê chặt kín mấy chục bàn tiệc, bày đủ các loại món ăn. Hơn một nửa số bàn khách đã ngồi kín, ai nấy đều đang tươi cười, liên tục vỗ tay chào nhau.

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!
- Chúc mừng, chúc mừng!

Những tiếng cười nói vang lên liên tục.

Kiều Uyển Văn đang ngồi trước tấm gương đồng, thong thả tô son, kẻ mày. Nhan sắc người trong gương vẫn như xưa, cho dù có trang điểm kỹ bao nhiêu cũng không thể tươi thắm hơn sắc đẹp vốn có. Chỉ có điều dung nhan vẫn vậy, mà thế sự thì đã vật đổi sao dời... Lấy Tiêu Tử Khâm? Mười năm trước, ngay cả trong giấc mộng hoang đường nhất, chưa bao giờ nàng nghĩ rằng sẽ có ngày mình lấy Tiêu Tử Khâm.

Mình có yêu Tử Khâm không? Một câu này, không biết nàng đã tự hỏi mình bao nhiêu lần rồi. Mười năm trước, tám năm trước, sáu năm trước, bốn năm trước... cho đến tận khuya hôm qua, nàng vẫn tự hỏi mình câu đó. Đêm qua nàng mơ thấy y từng vì mình đổ máu, nhưng lại chưa từng thấy y vì mình rơi lệ. Sau khi tỉnh lại, nàng lặng lẽ hồi tưởng về những ngày trước đây. Quả thật, nàng chỉ thấy y đổ máu vì mình chứ chưa từng thấy y rơi lệ. Người đàn ông đó luôn ra sức che chở cho nàng, những chuyện khác... y chưa bao giờ nói ra, cũng không để nàng thấy.

Y khác hẳn với Tương Di.

Mình có yêu Tương Di không? Có! Lúc nào cũng yêu... Hẳn tự do phóng khoáng, võ công cao cường, trí tuệ hơn người. Chính vì đạt được thành tựu huy hoàng từ rất sớm nên hẳn trở nên kiêu ngạo. Hẳn thích ra lệnh cho người khác, có một điều lạ là ai nấy đều răm rắp nghe lời, chưa bao giờ tỏ ra khó chịu vì điều đó.

Nàng cũng vậy. Nàng cũng bị hăn ra lệnh, sắp đặt, từ những việc đi đâu, làm gì, đứng ở chỗ nào... Nàng đã và luôn nghe lời hăn, tin tưởng hăn, chờ đợi hăn cho đến lúc vĩnh viễn không thể chờ được nữa...

Tử Khâm thì khác, Tử Khâm không bao giờ sai bảo nàng làm bất cứ điều gì. Chỉ cần nàng mở miệng, y sẵn sàng chết vì nàng...

Kiều Uyển Văn khẽ nhếch môi mỉm cười, một nụ cười có phần thê lương. Nàng không hề muốn Tử Khâm chết, cũng không muốn bất cứ ai phải chết. Nàng căm ghét người nào vứt bỏ tất cả để tìm đến cái chết...

Mình có yêu Tử Khâm không? Yêu chứ!

Sau mười năm dài đằng đẳng, nàng thật sự vui mừng đón nhận hôn lễ hôm nay.

Khách khứa tiếp tục nô nức tiến vào. Sau khi ngồi vào chỗ, mỗi người đều đưa tặng lễ vật. Nàng là người luyện võ nên cũng biết được một số thông tin từ bên ngoài. Hôm nay, Kiều Uyển Văn trang điểm rất kỹ. Nhìn số lễ vật quý giá khách mang đến, nàng mỉm cười. Tiêu Tử Khâm vốn là một người thích phô trương, mặc dù vài năm qua cố gắng kiềm chế, nhưng hiển nhiên lúc này y hết sức vui vẻ trong lòng.

- Kiều tỷ tỷ? – Ngoài cửa chợt có người gõ cửa. – Muội là Tiểu Dung.

Kiều Uyển Văn lên tiếng, giọng thật dịu dàng:

- Vào đi!

Tô Tiểu Dung đẩy cửa bước vào, ngay lập tức buột miệng trầm trồ:

- Hôm nay Kiều tỷ tỷ đẹp hơn mọi ngày rất nhiều.

Kiều Uyển Văn bật cười.

- Tiểu nha đầu lẻo mép!

Tô Tiểu Dung kêu lên:

- Kiều tỷ tỷ vốn là mỹ nhân nổi danh khắp giang hồ rồi, muội nào có lẻo mép đâu?

Kiều Uyển Văn mỉm cười.

- Nổi danh thì có, nhưng gọi là mỹ nhân thì chưa hẳn. Nổi danh như vậy cũng không biết là may mắn hay bất hạnh nữa.

Tô Tiểu Dung cầm chiếc lược trên bàn nhẹ nhàng chải tóc.

- Cũng không biết có bao nhiêu người hâm mộ tỷ tỷ...

Kiều Uyển Văn nhắm mắt lại rồi mở ra, mỉm cười.

- Do muội chưa gặp “Ngu Mỹ Nhân” Giác cô nương đấy thôi. Nàng ấy mới thật sự là mỹ nhân.

Tô Tiểu Dung trề môi.

- Muội gặp ả yêu nữ đó làm gì? Nghe nói thủ hạ của ả chuyên làm bậy, ngay cả cưỡng gian, bắt cóc, cướp của cũng không từ. Thủ hạ như vậy thì nhất định ả cũng chẳng phải loại người tốt đẹp!

Kiều Uyển Văn cảm thấy hơi buồn cười, đang định đáp lại thì kiệu hoa đã tới trước cửa. Tô Tiểu Dung giúp nàng đeo mũ phượng, sửa sang

xiêm y, rồi dìu nàng lên kiệu.

Chiếc kiệu hoa đỏ thắm được mấy phu kiệu khiêng, từ từ tiến về phía trung đình(*). Tiệc mừng đặt ở giữa sân còn nơi làm lễ thì ở đại sảnh phía sau trung đình. Từ khuê phòng của Kiều Uyển Văn đến đại sảnh chỉ đi qua một đoạn hành lang cách mấy trăm bước. Khi tiếng nhạc hỉ nổi lên, khách khứa vẫn đang nhộn nhịp vào chỗ. Lúc này, bầu không khí còn chưa thật sự ồn ào náo nhiệt, nên trong tiếng nhạc rộn rã vẫn còn có thể nghe được tiếng kéo kệt của chiếc kiệu hoa vọng đến từ xa xa. Khi khách khứa bắt đầu quay sang trò chuyện với nhau, lập tức tiếng đùa vui, tiếng kêu la, tiếng gõ đập, tiếng ca hát và tiếng nhạc hòa lẫn vào nhau, khiến cho bầu không khí trở nên vô cùng huyền ảo. Kiều Uyển Văn ngồi trong kiệu, hốt nhiên cảm thấy ngỡ ngàng, đôi má đỏ ửng. Nàng len lén nhìn qua khe hở của rèm kiệu, thấy bóng lưng cao lớn của Tiêu Tử Khâm đang đứng trong hỉ đường. Nàng chưa bao giờ thấy y mặc đồ đỏ, nên lúc này chợt cảm thấy buồn cười. Có điều trong lòng nàng lại hơi hồi hộp, tựa như một cô gái mười bảy, mười tám lần đầu tiên nhìn thấy hình bóng người thương.

() Công trình kiến trúc nằm giữa sân nhà.*

Vốn khách khứa đã phải chờ khá lâu nên khi thấy kiệu hoa vượt qua đoạn hành lang uốn khúc, lập tức rất nhiều người quay sang nhìn không chớp mắt, như muốn xuyên thủng kiệu hoa để xem tân nương xinh đẹp tới mức nào mà khiến hai “kỳ nam tử” trong giang hồ phải điên đảo vì nàng như vậy? Tô Tiểu Dung theo sát bên cạnh kiệu hoa. Tuy quăng đường không xa, đi cùng còn có nha hoàn và phu kiệu, nhưng một số tiểu tử giang hồ cứ liều lĩnh đi theo nên nàng phải luôn tay ngăn cản mọi người tới quá gần để tránh va chạm với kiệu hoa. Đúng lúc đang rất bận bịu đó, chợt có người vỗ nhẹ vào vai nàng.

- Ôi! – Tô Tiểu Dung la lên, xoay người lại rồi mỉm cười. – Thì ra là người! Có việc gì thế?

Người kia gật đầu, đưa tay vẫy vẫy nàng. Tô Tiểu Dung hơi lưỡng lự, nhưng thấy kiệu hoa đã tới cửa, mà nàng biết rõ tính khí người này, nếu không có việc quan trọng, người đó luôn né tránh nàng, không bao giờ chủ động bắt chuyện cả. Vì vậy nàng liền gật đầu, theo người đó đi tới gian phòng dành cho khách dự tiệc. Người đi cạnh kiệu hoa khá đông

nhưng không mấy ai chú ý tới việc Tô Tiểu Dung rời đi, tất cả chỉ tập trung chờ Kiều Uyển Văn xuống kiệu để được chiêm ngưỡng dung nhan tân nương.

Trong tiếng nhạc rộn ràng, người dẫn đầu ban nhạc đã bước qua cánh cửa lễ đường. Kiều Uyển Văn không có huynh đệ cho nên cũng không có kiệu của người thân đi phía trước, càng không có kiệu của bà mối. Khi những người đi đầu đã vào trong thì kiệu của tân nương vừa tới trước cửa. Giờ lành đã đến, tân lang liền bước ra nghênh đón, dìu tân nương vào trong bái đường. Khi kiệu hoa của Kiều Uyển Văn vừa dừng lại ở bên ngoài, khách khứa bên trong liền ồn ào nhốn nháo, ai nấy đều cười vui vẻ, thậm chí còn hét lên rất to. Tiêu Tử Khâm xoay người lại nhìn, khóe miệng không giấu được nụ cười.

Phương Đa Bệnh ngồi ở dãy bàn chính của buổi lễ. Bên cạnh hắn là Phương Nhi Ưu – chủ nhân của Phương gia. Trước mặt lão gia, Phương Đa Bệnh xử sự hết sức khuôn phép, thận trọng từ lời nói đến cử chỉ. Ngồi gần hắn là Quan Hạ Mộng và ba người của Phật Bì Bạch Thạch, ba người của Tứ Hồ Ngân Thương, tất cả bằng hữu vẫn còn sống của Tứ Cổ môn đều đến dự. Phật Bì Bạch Thạch Vân Bì Khâu không đến, lấy lý do Bách Xuyên Việt phải có người canh giữ, hơn nữa y cũng đang có bệnh trong người.

Lý Liên Hoa ngồi ở bàn thứ bảy. Vốn hắn định nói rõ mình là vị chủ nhân của lầu Liên Hoa vân cát tường thần bí khó lường trong truyền thuyết, nhưng nghĩ tới Phương Nhi Ưu đang muốn xem mặt “chuẩn” hôn phu của Hà Hiếu Phượng nên thấy hơi lo sợ, đành thôi. Ngồi bên trái hắn là “Tư Bì Đại Hiệp” Phòng Khắc Hồ, ngồi bên phải là “Tuyệt Hoa Tiên Tử” Liễu Hàn Mai. Cả bàn liên tục vang lên những câu “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”. Một lúc lâu sau, không nhìn được, Lý Liên Hoa quay sang Tuyệt Hoa Tiên Tử ngồi cạnh hỏi xem Tư Bì Đại Hiệp là ai. Liễu Hàn Mai thản nhiên cười, kề tai hắn nói nhỏ:

- Tư Bì là một vùng đất nhỏ hoang vu ở phương Nam, chu vi chỉ chừng hai mươi dặm...

Lý Liên Hoa “ồ” lên một tiếng, nhìn Phòng Khắc Hồ với ánh mắt hết sức kính trọng.

- Hai mươi dặm cũng rộng lắm rồi.

Liễu Hàn Mai tỏ ra khinh thường.

- Thế cũng gọi là đại hiệp rồi à?

Lý Liên Hoa ậm ờ vâng dạ, chỉ một lúc sau lại khẽ hỏi Phòng Khắc Hổ:

- Khụ khụ... Liễu tiên tử là cao nhân nơi nào?

Phòng Khắc Hổ cười ha hả.

- Nàng là nữ đệ tử của Hoàng Hà Ngũ Hoàn Dao, ta chưa từng nghe qua danh xưng Tuyết Hoa Tiên Tử, chẳng biết có phải là vừa tự phong hôm nay không?

“Rằm”, Liễu Hàn Mai đập bàn, đôi mày lá liễu dựng ngược, nàng giận dữ nói:

- Người nói cái gì? Người tự nhận mình là người trong giang hồ vậy mà lại không biết Tuyết Hoa Tiên Tử ta là một trong số những nhân vật có tiếng mấy năm gần đây sao?

Lý Liên Hoa thất kinh, tiếp tục chấp tay.

- Danh tiếng hai vị bay xa, ở đây ai cũng ngưỡng mộ từ lâu. Bớt giận! Bớt giận! Mời ngồi, mời ngồi!

Liễu Hàn Mai vẫn chưa nguôi giận, ngồi xuống rất mạnh rồi đột nhiên liếc Lý Liên Hoa.

- Tên họ của người là gì, báo danh đi!

Lý Liên Hoa ngớ người.

- Chuyện này... chuyện này... tại hạ họ Lý ...

Hắn chưa nói dứt câu, Liễu Hàn Mai đã liếc nhìn hộp bánh màu đỏ trong tay hắn, ngạc nhiên hỏi:

- Cái này... là lễ vật mừng cưới của người?

Lý Liên Hoa gật đầu. Liễu Hàn Mai cười khẩy một tiếng, đứng lên đổi chỗ, làm như ngồi cạnh hắn là một điều rất nhục nhã vậy. Liễu Hàn Mai đổi chỗ, nhiều người ở bàn thứ bảy cũng vội vàng rời đi, chỉ còn lại ba người vẫn ngồi như cũ. Trông bọn họ có vẻ như giang hồ giả mạo, tới dự lễ để được ăn uống không mất tiền. Chỉ có một mình Long Phú Tiệp khoan thai tới ngồi ở bàn thứ bảy, nàng thậm chí còn mỉm cười với Lý Liên Hoa, dường như chẳng hề để ý tới việc mọi người thi nhau rời khỏi bàn.

Phượng Đa Bệnh ngồi ở bàn chủ trì, nhướng mắt nhìn “sự cố” ở bàn thứ bảy mà cười thầm trong bụng. Đúng lúc đó, một ông lão râu dài đứng lên, cao giọng nói:

- Giờ lành đã đến!

Khách khứa lập tức xôn xao. Mọi người quay đầu lại, thấy Tiêu Tử Khâm mặc đồ hỉ, trước ngực cài hoa đỏ đang chậm rãi đi về phía chiếc kiệu hoa đã hạ trước cửa. Tiếng nói chuyện ồn ã từ từ lắng xuống, Tiêu Tử Khâm nhẹ nhàng cầm lấy dải lụa đỏ cột trước kiệu. Rèm cửa lay động, rồi một người đội khăn đỏ thong thả bước xuống. Bộ trang phục màu đỏ càng làm tôn thêm nét yếu điệu của giai nhân. Tiêu Tử Khâm cầm dải lụa đỏ để cho tân nương chậm rãi đi trước. Đột nhiên đám khách nhân không kìm được phát ra những tiếng hoan hô khiến Tiêu Tử Khâm khẽ giật mình. Một nhân vật như y, vậy mà trong thoáng chốc, tay cầm dải lụa cũng hơi run.

Lý Liên Hoa cầm chén rượu, nhìn Tiêu Tử Khâm chăm chú. Mặc dù trong phòng chật cứng người, nhưng toàn bộ tâm trí của Tiêu Tử Khâm lại chỉ tập trung vào một mình Kiều Uyển Vân. Y dìu tân nương đi qua các bàn tiệc, bước lên lễ đường. Ông lão râu dài kia chính là thúc thúc của Tiêu Tử Khâm. Lão vận khí hô to:

- Nhất bái thiên địa!

Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Vân tay nắm tay quay về phía cửa cùng bái thiên địa. Sau đó, lão lại hô:

- Nhị bái cao đường!

Hai người xoay lại, từ từ bái ông lão nọ.

- Phu thê giao bái!

Cả hai quay lại đối diện nhau rồi gập người bái thật sâu sau đó mới cùng dìu nhau đứng dậy. Một số khách mời cất tiếng hô to:

- Chúc Tiêu đại hiệp và Kiều cô nương trăm năm hạnh phúc!

- Chúc mừng Tiêu đại hiệp hạnh phúc cùng giai nhân!

- Đa phúc đa thọ!

- Sớm sinh quý tử!

Lập tức tất cả bàn tiệc vang lên tiếng cười rộn rã. Lúc này, Tiêu Tử Khâm cũng nở nụ cười, cùng tân nương vào tân phòng.

Lý Liên Hoa vẫn chưa đưa tặng lễ. Sau khi mỉm cười, hắn mới đặt hộp bánh kẹo trên bàn nhận lễ vật bên cạnh bàn thứ bảy. Đa số lễ vật của mọi người đều quý giá, bởi vậy hộp bánh kẹo tầm thường đó lại trở nên nổi bật. Rồi hắn cầm đĩa gắp một miếng rau cho vào miệng nhấm nháp. Mọi người ngồi cùng bàn đều kinh ngạc nhìn vị khách không đếm xỉa tới lễ nghĩa này. Chỉ một lúc sau, bàn chính bắt đầu động đũa, mọi người lập tức đua nhau mời rượu, khiến cho cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Lý Liên Hoa dừng đũa, nhìn sang chỗ ngồi hai bên trống không, hắn mỉm cười, nâng chén ngâm khẽ:

- *Nhất bôi tương chúc, thử tịch hà tịch...*

Chợt có người tới bên cạnh hắn cũng cất tiếng ngâm:

- *Tây Giang bích, giang đình dạ yến Thiên Nhai khách. Thiên Nhai khách, nhất bôi tương chúc, thử tịch hà tịch. Chúc tàn hoa lại ca thanh cấp, Tần quan, Hán uyển vô tiêu tức. Vô tiêu tức, thú lâu xuy giác, cô nhân nan đắc(*)..*

() Tạm dịch: Dòng Tây Giang xanh biếc, dạ yến cùng khách bên trời ở dưới giang đình. Khách bên trời, từng chén rót cho nhau, đêm nay là đêm nào. Nến tàn hoa úa, tiếng ca gấp gáp, ải Tần, vườn Hán đã tiêu tan. Tiêu tan rồi, đèn thắp tiêu tan, cô nhân đâu còn gặp.*

Lý Liên Hoa kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một cô nương áo đỏ, dung nhan kiều diễm quyến rũ đang đứng đó. Mai tóc mây đen huyền được búi lại, điểm xuyết thêm một cây trâm phù dung khiến nàng càng thêm xinh đẹp lộng lẫy, trông còn rạng rỡ hơn cả tân nương. Cô nương đó chính là Hà Hiếu Phương. Người ngồi cùng bàn đều nhận ra nàng chính là “võ lâm đệ tam mỹ nhân”. Thấy nàng đột nhiên đi tới, bọn họ hết sức ngạc nhiên. Mọi vị khách ngồi gần bàn thứ bảy đồng loạt quay đầu lại xem nàng đang định làm gì. Chỉ thấy nàng mỉm cười nhìn Lý Liên Hoa, rồi ngồi vào vị trí lúc này Liễu Hàn Mai, bên cạnh hắn.

- Đã lâu không gặp, huynh vẫn khỏe chứ?

- Đã lâu không gặp, Hà cô nương vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Đôi mắt quyến rũ của Hà Hiếu Phương lướt lên khuôn mặt Lý Liên Hoa.

- Danh vọng của Lý lâu chủ cao như vậy, sao huynh lại ngồi ở bàn phụ thế này? Tiêu đại hiệp cũng thật là! Huynh tới chỗ ta ngồi đi!

Lý Liên Hoa hòa nhã nói:

- Ta ngồi ở đây cũng ổn lắm mà!

Hà Hiếu Phượng mỉm cười duyên dáng.

- Vậy ta ngồi ở đây với huynh.

Mấy người ngồi cùng bàn không khỏi cảm thấy hậm hực, không biết vị “Lý lâu chủ” này là thần thánh phương nào mà được một giai nhân có địa vị rất cao trong giang hồ ưu ái như vậy. Tuy nàng đã hơi lớn tuổi, cũng không dễ chiều, nhưng dung nhan vẫn đủ nghiêng thành nghiêng nước...

Đúng lúc này, có tiếng xôn xao vang lên ở bàn chính. Tiêu Tử Khâm đã thay y phục khác, đi ra mời rượu. Kỷ Hán Phật, Bạch Giai Thuần và Thạch Thủy cùng đứng lên, nâng chén kính rượu. Sau khi Tiêu Tử Khâm uống cạn chén rượu, Bạch Giai Thuần cười nói:

- Rốt cuộc Tiêu huynh đệ cũng đã hoàn thành tâm nguyện bao năm. Chúc mừng, chúc mừng!

Thạch Thủy lại lạnh lùng nói:

- Nếu Môn chủ còn, thì Tam môn chủ không bao giờ lấy được Kiều cô nương.

Kỷ Hán Phật vội vàng quát khế. Thạch Thủy hậm hực ngậm miệng. Kỷ Hán Phật nhìn Tiêu Tử Khâm nói:

- Chúc mừng, chúc mừng!

Tiêu Tử Khâm cũng không chấp Thạch Thủy, đột nhiên thở dài.

- Thật ra... ta rất mừng vì hắn đã chết. – Uống cạn chén thứ hai, ánh mắt Tiêu Tử Khâm trở nên long lanh. Y nói thật chậm rãi. – Các người có quyền hận ta.

Kỷ Hán Phật vỗ mạnh vào vai y mà nói thản nhiên:

- Không có.

Vương Trung, Hà Chương và Lưu Như Kinh đứng lên nói lời chúc mừng. Tiêu Tử Khâm uống bảy chén rượu nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi. Phương Đa Bệnh và Phương Nhi Ưu cũng đứng lên kính rượu. Trước đây Phương Đa Bệnh chưa bao giờ gặp vị Tiêu đại hiệp này, cho tới hôm nay, y mới có dịp quan sát tỉ mỉ, thấy người này rất anh tuấn, thân hình cao lớn, phong thái điềm tĩnh, thật sự toát lên vẻ uy nghi, loại giang hồ đạo chích như Lý Liên Hoa hoàn toàn không thể so sánh.

Mời rượu bàn chính xong, Tiêu Tử Khâm lần lượt đến từng bàn khác mời rượu. Y có nội lực thâm hậu, lại xuất thân danh môn thế gia nên từ

lượng rất cao. Mời hơn mười bàn, sắc mặt vẫn không hề có vẻ gì là say. Rất nhanh, y đi về phía bàn của Hà Hiếu Phượng. Sau khi có người bên cạnh rót rượu thay, y nâng chén hướng về phía người ngồi đầu bàn thứ bảy, bỗng... y chợt ngậy người.

“Choang!” Chén rượu trên tay y rơi xuống đất vỡ tan.

Xung quanh nhất thời lặng im không một tiếng động. Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc. Từ sau khi Lý Tương Di và Địch Phi Thanh chết, cho dù võ công của Tiêu Tử Khâm không phải là đệ nhất thiên hạ thì cũng xếp vào hàng cao thủ số một, lực đạo trên cánh tay y vô cùng vững vàng, cho dù cầm vật nặng trăm cân cũng không thành vấn đề, thế mà lại cầm không vững một chén rượu nhỏ. Điều này quả thật hết sức kỳ lạ.

Tiêu Tử Khâm nhìn một người ở bàn số bảy chăm chăm không chớp mắt, rồi chợt lên tiếng:

- Người... người...

Người kia mỉm cười, nâng chén đứng lên.

- Lý Liên Hoa chúc mừng Tiêu đại hiệp và Kiều cô nương kết mối duyên lành, trăm năm hạnh phúc, sống với nhau tới lúc đầu bạc răng long.

Tiêu Tử Khâm vẫn nhìn hẩn đăm đăm.

- Người...

Lý Liên Hoa nâng ly, một hơi uống cạn. Tiêu Tử Khâm ngậy người mất một lúc mới lấy một cái chén khác trên bàn, rót rượu uống cạn. Lại nghe Lý Liên Hoa nói thật nhã nhặn:

- Người nên đối đãi với bản thân mình tốt hơn.

Tiêu Tử Khâm ngậy người một lúc rất lâu, rồi gật gật đầu. Lý Liên Hoa nâng ly rượu thứ hai lên rồi nói :

- Chúc mừng!

Tiêu Tử Khâm lại gật gật đầu nói:

- Người...

Lý Liên Hoa dốc cạn chén.

- Lý Liên Hoa.

Tiêu Tử Khâm đứng trước mặt hẩn khá lâu khiến cho những người ở bàn bên cạnh không khỏi ghé tai nhau xì xầm:

- Tiêu đại hiệp say rồi.

Tiêu Tử Khâm rót một chén rượu khác, uống ực một hơi cạn sạch. “Choang!” Y ném cái ly xuống đất, rảo bước quay đi, thậm chí không mời rượu những người khác trong bàn. Hà Hiếu Phương giật mình nhìn Tiêu Tử Khâm bước đi rồi, ghen lời nhìn Lý Liên Hoa trân trối.

- Huynh... đúng là quái nhân.

Lý Liên Hoa ngạc nhiên.

- Ta quái gở ở điểm nào?

Hà Hiếu Phương chỉ Tiêu Tử Khâm rồi lại chỉ vào Lý Liên Hoa.

- Hai người... hai người... rất kỳ lạ.

Lý Liên Hoa ngạc nhiên hỏi lại:

- Y lấy vợ, ta tới chúc mừng, có gì lạ nào?

Hà Hiếu Phương ngây người mất một lúc rồi mới lên tiếng:

- Y chưa mời rượu ta...

Lý Liên Hoa càng ngạc nhiên hơn.

- Không phải y nhìn thấy cô nương, nên nhất thời sơ ý đánh rơi chén rượu đó sao?

Hà Hiếu Phương há to miệng, chỉ vào mũi mình.

- Vì nhìn thấy ta mà y làm vỡ chén rượu? Sao ta lại cảm thấy là vì y nhìn thấy huynh...

Lý Liên Hoa thở dài.

- Tất nhiên là y thấy cô nương, nên mới thất thần làm rơi chén rượu.

Hà Hiếu Phương nửa tin nửa ngờ, nhưng trong lòng cũng thấy vui vui.

- Thật sao?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt đáp:

- Đương nhiên là thật rồi, nếu không phải vì xiêu hồn lạc phách khi nhìn thấy cô nương thì chẳng lẽ xiêu hồn lạc phách vì nhìn thấy ta à?

Hà Hiếu Phương suy nghĩ một chút, mỉm cười rạng rỡ như hoa xuân.

- Điều này... cũng đúng!

Không ít người trong bàn tiệc mừng xôn xao bàn tán, hiếu kỳ nhìn Lý Liên Hoa. Riêng Quan Hà Mộng ngồi ở bàn chính lại chưa hề đứng lên mời rượu, cũng không nhìn Lý Liên Hoa, rõ ràng là tâm trạng đang bất an. Phương Đa Bệnh đã chú ý đến gã rất lâu, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Quan huynh đang lo lắng chuyện gì sao?

Quan Hà Mộng ngẩn người rồi cau mày.

- Ta đang bắn khoăn không biết nghĩa muối đi đâu rồi?

Phương Đa Bệnh hết nhìn Đông lại nhìn Tây, cũng thấy hơi lạ, đúng là này giờ y không nhìn thấy Tô Tiểu Dung đâu cả. Nàng có quan hệ khá thân thiết với Kiều Uyển Văn, lẽ ra phải ngồi ở bàn chính, vì sao lại không hề thấy?

- Từ sau khi đến giúp Kiều cô nương trang điểm, không thấy muối ấy quay lại. – Quan Hà Mộng trầm giọng nói.

Phương Đa Bệnh rất muốn cười thành tiếng, nhưng vì có lão gia ngồi kế bên, nên chỉ mỉm cười một cách “tao nhã”, y nói:

- Chẳng lẽ nàng vẫn ở bên cạnh Kiều cô nương? – Nói thì như vậy nhưng trong lòng y lại nghĩ, *Chẳng lẽ nàng ta theo sát tân nương ngay cả lúc động phòng?*

Quan Hà Mộng lắc đầu.

- Chắc chắn là không có chuyện đó rồi. – Gã đưa mắt tìm kiếm khắp các bàn tiệc một lượt, rồi nói nhỏ. – Muối ấy...mất tích rồi.

Phương Đa Bệnh nói:

- Đây là tiểu trúc Dã Hà, nơi ở của “Tử Bào Tuyên Thiên”, ai dám tới sinh sự chứ? Chắc là Tô cô nương đi đâu đó một lúc thôi. Không có chuyện gì đâu, huynh cứ yên tâm.

Quan Hà Mộng thoáng nở nụ cười nhạt, nói chậm rãi:

- Ta lại sợ vì nơi đây là nhà của Tiêu đại hiệp, cho nên mới có người dám tới sinh sự. Bởi vì hôm nay ở đây không hề bố trí phòng vệ...

Phương Đa Bệnh thấy gã cười nhạt, tự dừng cảm thấy ớn lạnh nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười.

- Quan huynh nói cũng có lý, tuy nhiên ta nghĩ không đến nỗi như vậy...

Sau khi Tiêu Tử Khâm kính rượu khắp một lượt, bữa tiệc cũng đã diễn ra quá nửa. Đúng lúc đó ngoài cửa có người kêu lên:

- Người là ai... A!

Mọi người trong đình viện đều ngẩn ra, chỉ thấy một vật gì đó bay qua không trung rồi rơi xuống với tư thế quái dị. Tất cả nhìn kỹ thì thấy đó là một tên gia nô của tiểu trúc Dã Hà. Tên gia nô kia vội vàng bò dậy, nhìn Đông ngó Tây, rõ ràng là còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thậm chí còn chưa kịp kinh hãi. Nhiều cao thủ trong bữa tiệc hoảng sợ nhìn nhau. Muốn ném một người vào trong viện không khó, cái khó là ném người từ dưới thấp lên cao rồi lại rơi xuống mà không có bụi bốc lên, người bị

ném cũng không bầm dập mặt mũi, hơn nữa người bị ném còn chưa kịp kinh hãi thì đã bay vào tới nơi. Để làm được điều đó thì võ công phải đạt tới trình độ như thế nào đây? Lúc này, Tiêu Tử Khâm đã uống ít nhất vài hũ rượu ngon nên cũng ngà ngà say. Tuy nhiên phản ứng của y vẫn còn rất nhanh nhạy, trong nháy mắt đã chặn trước cửa đình viện.

- Là ai làm?

Người dự tiệc hồ như cũng có ý ganh đua cao thấp, đều nhao nhao đứng lên, đã thấy một người đàn ông mặc áo bào xanh đứng trước cửa. Tuổi tác, diện mạo người nọ khoảng chừng ba mươi, khuôn mặt anh tuấn nhã nhặn. Y cầm một cái hộp gỗ, bình thản đứng ở cửa, có điều sắc mặt của y không lộ vẻ muốn chúc mừng, cũng chẳng tỏ ra khiêu khích. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía người mới tới. Gương mặt người này hoàn toàn xa lạ, chắc chắn không phải nhân vật thường gặp trên giang hồ trong những năm gần đây. Ngược lại, mấy người ở bàn chính đều bàng hoàng biến sắc, đồng thanh kêu lên:

- Địch Phi Thanh!

Trong chớp mắt, có mấy người vội vàng chắn trước mặt Tiêu Tử Khâm, lòng thầm nghĩ, Chẳng cần biết vì sao tên ma đầu này chưa chết, nhưng hôm nay dù có phải bỏ mình cũng phải bảo vệ an toàn cho Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Vãn.

Trong khoảnh khắc yên tĩnh chết chóc đó, người người mở to hai mắt nhìn vị Minh chủ Kim Loan Minh mà theo lời đồn là đã chết mười năm. Tâm pháp nội công cương mãnh *Bi Phong Bạch Dương* của Địch Phi Thanh được xếp vào hàng số một trong võ lâm. Nếu người này đúng là Địch Phi Thanh, giữa tiệc mừng đông đúc như thế này, uy lực một chuồng của y đủ để giết chết mấy vị khách cùng một lúc trong nháy mắt. Sao tên sát tinh này còn chưa chết? Mười năm qua y đi đâu? Hôm nay, y tới tiểu trúc Dã Hà gây nên đại nạn gì đây? Tất cả mọi người đều im thin thít, toàn thân ớn lạnh. Nếu hôm nay y trả thù Tiêu Tử Khâm, ra tay tàn sát thì đúng là mình chết rất oan uổng.

Địch Phi Thanh thản nhiên đứng trước cửa. Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của mọi người, y khinh thường đưa mắt nhìn quanh đình viện. Tất cả khách khứa đều khiếp sợ, không biết y muốn làm gì. Tiêu Tử Khâm vừa định mở miệng thì Kỷ Hán Phật đang chắn trước mặt y chợt nói khẽ:

- Kiều cô nương còn ở trong phòng.

Lời nhắc nhở đó khiến Tiêu Tử Khâm tỉnh ngộ. Y vốn đang giận dữ không hiểu vì sao Địch Phi Thanh chưa chết, càng không đoán được y đến đây gây chuyện gì, đang định nhân lúc ngà ngà say mà rút kiếm. Nhưng khi Kỷ Hán Phật nhắc đến Kiều Uyển Vãn, y thầm giật mình, cảm phần đang dâng lên trong lòng liền nguôi lạnh. Kỷ Hán Phật đứng chắn trước mặt mọi người, trầm giọng hỏi:

- Địch Phi Thanh?

Địch Phi Thanh ném cái hộp gỗ trong tay ra.

“Bộp!” Cái hộp gỗ rớt trước mặt Kỷ Hán Phật, Địch Phi Thanh nói thật hờ hững:

- Mười năm không gặp, hy vọng người vẫn khỏe.

Kỷ Hán Phật không biết y muốn làm gì, cũng thân nhiên đáp:

- Hy vọng Địch minh chủ cũng vậy. Không biết Địch minh chủ tới đây có mục đích gì?

Địch Phi Thanh không để ý tới Kỷ Hán Phật nữa, đưa mắt nhìn Tiêu Tử Khâm từ đầu tới chân.

- Nghe nói mấy năm qua, võ công của người tiến nhanh, hai giới hắc bạch trong võ lâm coi người là cao thủ số một hiện nay,

Mọi người vừa nghe hỏi đã biết có chuyện không hay sắp xảy ra. Kỷ Hán Phật trầm giọng nói:

- Danh hiệu đệ nhất cao thủ võ lâm này nọ là do bằng hữu võ lâm ưu ái tặng cho hần. Trong chốn giang hồ vốn có nhiều tàng long ngọa hổ, nào có ai dám tự nhận là cao thủ số một?

Địch Phi Thanh hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn chỉ nhìn một mình Tiêu Tử Khâm. Trước mặt đông đảo quan khách, Tiêu Tử Khâm không thể tỏ ra hèn nhát. Y hơi nhướng mày rồi cao giọng nói:

- Tiêu mỗ tuyet đối không phải là đệ nhất cao thủ võ lâm, nhưng nếu Địch minh chủ muốn dùng võ công để quấy rối tiệc cưới của ta thì chớ trách Tiêu mỗ không biết tự lượng sức mình...

Địch Phi Thanh cắt ngang lời y, vẫn bằng cái giọng hờ hững:

- Nếu hôm nay người có thể tiếp một chương của ta, thứ trong hộp sẽ là lễ vật thành hôn của ta tặng cho người.

Tiêu Tử Khâm ngơ ngác, còn khách nhân dự tiệc thì sững sốt. Đường như ... Địch Phi Thanh không phải đến báo thù việc toàn thể Kim Loan Minh bị tiêu diệt mà là đến luận võ. Tất cả đều hiếu kỳ muốn biết vật trong hộp gỗ kia là cái gì. Tiêu Tử Khâm phát tay áo, cười ha hả.

- Nếu Địch minh chủ đã đến tặng lễ, Tiêu mỗ xin tiếp một chương.

Với vẻ mặt lãnh đạm, Địch Phi Thanh thông thả bước tới trước một bước. Tất cả mọi người phía sau lưng Tiêu Tử Khâm bất giác thối lui mấy bước. Người khác có thể không biết võ công Địch Phi Thanh cao thấp thế nào, nhưng những người năm xưa được tận mắt chứng kiến thì lại quá rõ ràng. Kỷ Hán Phật dặn dò Tiêu Tử Khâm ngàn vạn lần cẩn thận. Võ công của Địch Phi Thanh biến hóa khôn lường, tuy chỉ đấu đúng một chương nhưng là một chương sống còn, nếu không địch lại thì không nên gắng gượng, né tránh là hơn. Kỷ Hán Phật và Bạch Giang

Thuần đứng phía sau Tiêu Tử Khâm, chỉ cần thấy Tiêu Tử Khâm có dấu hiệu không địch lại, sẽ lập tức ra tay cứu người.

Phương Đa Bệnh hết sức hồi hộp. Y không ngờ hôm nay lại được diện kiến Địch Phi Thanh. Với võ công và địa vị của mình, y không đủ tư cách để xen vào chuyện này nên chỉ liếc về phía Lý Liên Hoa, suy đoán xem hắn có cách gì hay để hóa giải tình cảnh trước mắt không. Nhưng y chỉ thấy Lý Liên Hoa nhìn Địch Phi Thanh không chớp mắt, dường như đang sững sờ bởi sự xuất hiện của tên ma đầu trong truyền thuyết kia nên không có bất kỳ phản ứng nào.

Lúc này, trên mặt đất trước cửa khẽ vang lên tiếng “cộp cộp”. Đó là tiếng động do Địch Phi Thanh gây ra khi đặt chân lên một viên gạch hơi vênh. Tất cả mọi người thấy vậy đều rung mình. Y đối mặt Tiêu Tử Khâm, tiến lên trước hai bước vậy mà toàn thân lại thả lỏng, thậm chí còn chưa vận kinh. Điều đó cho thấy so với Tiêu Tử Khâm đang tập trung toàn bộ tinh thần phòng bị, y đã hơn hắn một bậc. Nếu không có lòng tin tuyệt đối vào bản thân thì không thể có phong thái như thế được.

Kỷ Hán Phạt và Bạch Giang Thuần đều vận nội lực chạy khắp toàn thân, một khi có biến cố thì sẽ ra chiêu ngay lập tức, bảo vệ tính mạng cho Tiêu Tử Khâm. Địch Phi Thanh bước tới một bước nữa, chột như tiện tay vung chưởng đánh về phía trước. Nãy giờ Phương Nhi Ưu ngồi bên cạnh Phương Đa Bệnh vẫn không nói gì, đột nhiên vỗ bàn, quát lớn:

- *Bạch Nhật Tiêu Chiến Cốt!*

Phương Đa Bệnh lại càng hoảng sợ. Nghe tiếng quát của gia gia, y mới biết một chương này cực kỳ cường mãnh nóng cháy, chính là đòn sát thủ thành danh của Địch Phi Thanh. Nếu bị chương này gây thương tích, nhất định sốt cao bảy ngày mà chết. Từ trước đến giờ, chưa có ai sống sót dưới chương này. Nhiều người cũng kêu lên sợ hãi, đôi chân mà Tiêu Tử Khâm cũng rung rung. Y đánh ra một chương, đối chọi với *Bạch Nhật Tiêu Chiến Cốt* của Địch Phi Thanh. Phương Đa Bệnh thầm bội phục, khen Tiêu Tử Khâm gan dạ.

“Ầm!”

Không có đất đá văng tung tóe, cát bụi bay đầy trời như mọi người tưởng tượng, cũng không phải một cảnh máu tươi chảy ướt mặt đất, vô

cùng thảm khốc, mà là...

“Bịch, bịch, bịch”.

Địch Phi Thanh lui liền ba bước. Chứng kiến cảnh đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc, xem ra sau cú đối chưởng, Tiêu Tử Khâm thắng! Kỷ Hán Phật và Bạch Giang Thuần cảm thấy rất khó hiểu, bản thân Tiêu Tử Khâm lại càng ngơ ngác. Địch Phi Thanh “hừ” một tiếng.

- Vật trong hộp gỗ xem như là lễ vật tặng cho người.

Nói xong, y xoay người, rảo bước rời đi. Mọi người nhìn nhau, không ai hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

- Sao tên ma đầu kia lại đột nhiên tốt như vậy? Rốt cuộc, trong hộp gỗ là vật gì? – Quan Hà Mộng lên tiếng hỏi.

Kỷ Hán Phật lắc đầu.

- Địch Phi Thanh kiêu hùng một đời, tuy lạm sát người vô tội, nhưng từ trước đến giờ luôn hành sự quang minh lỗi lạc. Nếu y đã nói đó là lễ vật thì đúng là lễ vật, chắc chắn không có chuyện lừa gạt dối trá.

Quan Hà Mộng nghe thấy vậy cũng không nói gì nữa. Tiêu Tử Khâm đã hoàn toàn tỉnh cơn say, nhưng vẫn không hiểu ý đồ của Địch Phi Thanh. Y cúi nhặt hộp gỗ lên mở ra. Trong hộp chỉ có một cái bình nhỏ. Bình trắng tinh như ngọc, trên có bốn chữ “Quan Âm Thủy Lệ” theo kiểu chữ tiểu tự trên đồ sứ Thanh Hoa. Kỷ Hán Phật chợt hiểu ra, Có lẽ Quan Âm Thủy Lệ trong Hi Lăng đã bị Địch Phi Thanh lấy đi. Y mất tích mười năm, bây giờ mới xuất hiện, chứng tỏ năm đó bị thương rất nặng. Hôm nay y đột nhiên xuất hiện, e là gặp được linh dược, thương thế đã khỏi hẳn. Y đến khiêu chiến Tiêu Tử Khâm rõ ràng là muốn thí nghiệm xem võ công của mình đã khôi phục được mấy phần! Vừa rồi, nhìn qua thì Tiêu Tử Khâm thắng, nhưng không biết lão ma đầu kia thì triển mấy thành công lực. Thậm chí, có thể do y mới uống linh dược nên võ công chưa khôi phục hoàn toàn; thêm thời gian nữa chắc chắn Tiêu Tử Khâm không phải đối thủ của y.

Lúc này, Tiêu Tử Khâm đã mở bình ra nhưng trong đó trống không. Có điều khi vừa rút nút bình, từ bên trong tỏa ra một mùi hương thơm ngát. Chỉ cần ngửi cũng biết nó đã từng chứa một loại linh dược thượng hạng. Y không biết Địch Phi Thanh tặng cái bình không này cho mình xem như lễ vật mừng cưới là có dụng ý gì? Kỷ Hán Phật bước tới một bước, thấp giọng giải thích chân tướng của *Quan Âm Thủy Lệ* cho y. Bọn Bạch Giang Thuần lùi về bàn ngồi xuống. Phương Đa Bệnh lại có phần tán thưởng phong thái của Địch Phi Thanh, cảm thấy người mang danh “ma đầu” này cũng không đến mức vô cùng hung ác. Còn những ai biết Địch Phi Thanh là kẻ giết người không chớp mắt thì thực sự thở phào

nhẹ nhõm. Chỉ có điều, lúc này cũng chẳng có ai còn lòng dạ mà ăn uống nữa.

Vào lúc bữa tiệc mừng ở trung đình xảy ra chuyện khác thường thì trong phòng tân hôn cũng có chuyện. Kiều Uyển Vân đội khăn đỏ ngồi im lặng trong phòng, bỗng có một cơn gió nhẹ thổi qua. Nàng đã ở tiểu trúc Dã Hà rất lâu nên biết ngay cửa sổ đang mở. Điều bất thường là cánh cửa sổ mở ra mà không có lấy một tiếng động. Dù võ công của nàng chưa phải là hạng nhất, nhưng cũng khá cao. Cánh cửa sổ gần trong gang tấc, thế mà nàng không nghe thấy một tiếng động nào. Kiều Uyển Vân lập tức vén khăn lên, thấy ngoài cửa sổ có một khuôn mặt đang nhìn nàng cười. Trong đêm tối, khuôn mặt kia loang lổ chỗ đỏ chỗ trắng: là một cái mặt quỷ được vẽ bằng sơn màu!

Kiều Uyển Vân hết sức kinh hãi, ngây người ra nhìn. Đột nhiên, cái mặt quỷ được gỡ xuống. Gương mặt xinh đẹp phía sau nó càng khiến nàng giật mình hơn. Trên đời có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, nhưng dung nhan của người trước cửa sổ khiến ngay cả nàng cũng cảm thấy động lòng. Thật sự là đẹp một cách khác thường. Chưa nói, dung nhan tuy đẹp vẫn chỉ là đường nét hữu hình, vẻ đẹp sinh động tự nhiên của người đó mới là của hiếm trên đời khó thấy, chỉ riêng đôi mắt hơi chớp cũng đủ khiến người ta điên đảo.

Giai nhân đeo mặt nạ quỷ chính là Giác Lệ Tiểu. Đã mười năm, Kiều Uyển Vân chưa từng gặp lại ả. Nay tuổi ả đã ngoài ba mươi, nhưng nhan sắc dường như càng đẹp hơn mười năm trước. Thấy Giác Lệ Tiểu vẫy vẫy tay, Kiều Uyển Vân nắm chặt chiếc khăn trùm đầu, âm thầm đề phòng. Chợt ngang thấy đôi môi đỏ mọng của Giác Lệ Tiểu mấp máy, hầu như không thành tiếng:

- Lý... Tương... Di... vẫn... còn... sống...

Kiều Uyển Vân giật mình, kêu lên:

- Hắn đang ở đâu?

Đột nhiên nàng cảm thấy trong miệng mát lạnh, thì ra Giác Lệ Tiểu giấu ám khí rất nhỏ trong miệng. Khi Kiều Uyển Vân hé môi ra, ám khí bay thẳng vào miệng, lập tức hòa tan, không nhổ ra được. Trong phút chốc trước mắt nàng tối đen. Nàng ngã quy về phía trước.

Giai nhân trước cửa sổ mỉm cười thản nhiên. Nếu có kẻ nào nhìn thấy nụ cười này, nhất định sẽ quỳ rạp dưới váy ả. Ả cong ngón tay thon nhỏ khẽ búng một cái, một phong thư màu đỏ bay vào qua cửa sổ, cắm vào chiếc gối ở đầu giường, rồi ả lập tức xoay người bước đi.

Trong căn phòng tân hôn rộng rãi, giường ghế trống không, chỉ có chiếc khăn đỏ bay xuống bên góc áo tân nương, trong làn gió đêm nhẹ nhàng rung động.

Trời Xe Duyên, Sao Không Giữ Hứa?

Đế Uyên Ương Đầu Bạc Răng Long

Trong đình viện, mặc dù mọi người không còn hào hứng uống rượu nhưng vẫn xôn xao bàn luận mục đích của Dịch Phi Thanh khi tới đây. Quan Hà Mộng thì lo lắng còn Phương Đa Bệnh cũng thăm lầy làm lạ. Dịch Phi Thanh đến gây rối như vậy mà Tô Tiểu Dung vẫn không quay lại? Chẳng lẽ thực sự nàng đã xảy ra chuyện rồi sao? Nhưng ở tiểu trúc Dã Hà này thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Tiệc mừng tan rất nhanh, khách mời lần lượt rời đi, Tiêu Tử Khâm cũng bận bịu tiễn khách. Không bao lâu sau, trong viện chỉ còn lại chừng mười người bạn thân giao với gia chủ. Phương Đa Bệnh đã hoàn toàn hết kiên nhẫn, lén thoát khỏi tầm mắt của Phương Nhi Ưu, cùng Quan Hà Mộng đi tìm Tô Tiểu Dung. Lúc này, Phương Nhi Ưu bèn gọi Lý Liên Hoa lại. Lý Liên Hoa đang ngồi ngây người ở bàn thứ bảy mộng lung suy nghĩ, đột nhiên nghe Phương Nhi Ưu gọi, ngơ ngác ngẩng đầu lên. Phương Nhi Ưu hỏi:

- Người tên họ là gì? Sinh ngày tháng năm nào?

Lý Liên Hoa bật thốt lên một tiếng “à” rồi nói:

- Văn bói họ Lý, tên Liên Hoa... à... sinh giờ Tý, ngày mùng bảy tháng Bảy, năm Mậu Tý.

Phương Nhi Ưu “ừ” một tiếng rồi tới ngồi bên cạnh hẳn.

- Cha mẹ người là ai? Trong nhà còn có ai không?

Lý Liên Hoa tỏ ra hơi áy náy đáp:

- Phụ mẫu đều đã mất, văn bói có một người em đã thất lạc nhiều năm, tên là Lý Liên Bồng. Còn có một người vợ cả...- Phương Nhi Ưu mới nhường mày thì nghe Lý Liên Hoa nói tiếp. – Và một tiểu thiếp, nhưng bởi vì quê nhà nghèo khó, bệnh dịch lan tràn, nên hai người họ đã qua đời nhiều năm...

Phương Nhi Ưu hỏi:

- Người là thần y mà sao vợ cả và tỳ thiếp lại chết vì bệnh dịch?

Lý Liên Hoa nghiêm trang đáp:

- Chính vì thế tử chết vì dịch bệnh nên văn bối mới quyết chí phấn đấu, mất hơn mười năm khổ luyện y thuật.

Về mặt hãn bình thân tự nhiên, không hề có biểu hiện gì khác thường. Phương Nhi Ưu nhìn Lý Liên Hoa từ đầu xuống chân, một lát sau lại hỏi:

- Nhà ngươi ở đâu? Quê quán có đặc sản gì?

Lý Liên Hoa trả lời lưu loát:

- Nhà văn bối ở núi Tư Mao vùng Miêu Cương, đặc sản là một loại cây sắn rất độc, ăn sống thì chết người, nhưng sau khi ngâm nước sạch rồi nướng chín mới ăn thì lại có mùi vị rất ngon.

Phương Nhi Ưu nghe thấy vậy thì ngớ người.

- Thì ra thuật cải tử hoàn sinh của ngươi có nguồn gốc từ Miêu Cương?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Trên núi Tư Mao có một loại cỏ lạ. Loại cỏ đó có màu xanh pha vàng, thân cây chỉ có vền vện hai lá sinh ra quả đầy lông mịn. Mỗi quả có khoảng một trăm ba mươi lăm hạt nhỏ, trên hạt có lớp lông mềm dài chừng nửa thốn(*), bẻ ra có chất lỏng màu đỏ tươi như máu...

() Một thốn bằng 3,3 cm, nửa thốn tương đương 1,7 cm.*

Phương Nhi Ưu trầm ngâm một lát. Vốn ông đã đoán Lý Liên Hoa nói linh tinh, nhưng càng nghe lại càng khó kết luận hẳn có nói nhảm hay không. Nếu như đúng Lý Liên Hoa xuất thân từ vùng Miêu Cương hoang dã, lại từng có vợ và tỳ thiếp, thì cho dù Hà Hiếu Phương có thích hẳn tới đâu, Phương gia cũng không thể kết thân với hẳn. Đúng lúc đó, đột nhiên Phương Đa Bệnh lao ra từ một căn phòng, hét lớn:

- Liên Hoa chết tiệt! Mau tới xem, Tô cô nương bị trọng thương...

Hắn còn chưa dứt tiếng, Tiêu Tử Khâm đã ôm một ai đó từ phòng tân hôn bước ra thật nhanh. Sắc mặt Tiêu đại hiệp tái xanh, giọng nói cũng run run:

- Uyển Văn... nàng bị Giác Lệ Tiểu hạ kịch độc...

Câu nói của Phương Đa Bệnh như bị mắc lại ở cổ họng, y mở to mắt nhìn Kiều Uyển Văn đang hôn mê bất tỉnh mà khiếp đảm. Mọi người nghe nói Tô Tiểu Dung bị thương đã giật mình, tới khi thấy Tiêu Tử

Khâm ôm Kiều Uyển Văn ra ngoài lại càng thất kinh! Có người nghiêng răng ken két.

- Cuối cùng ta đã hiểu vì sao tên ác tặc Địch Phi Thanh đột nhiên xuất hiện rồi lại bỏ đi. Hóa ra là y giương Đông kích Tây, để cho yêu nữ Giác Lệ Tiểu ra tay với hai vị cô nương này ở phía sau! Thật quá gian xảo!

Một số người lại cảm thấy kỳ lạ. Giác Lệ Tiểu hạ độc Kiều Uyển Văn thì còn có thể hiểu được, nhưng vì sao ả ta chỉ làm Tô Tiểu Dung bị thương? Với võ công và tính độc ác của Giác Lệ Tiểu, có giết một trăm Tô Tiểu Dung cũng dễ như trở bàn tay. Lý Liên Hoa cũng bàng hoàng. Trong lúc hấn còn đang mãi suy nghĩ thì Tiêu Tử Khâm đã ôm Kiều Uyển Văn đi nhanh tới. Với khuôn mặt tái nhợt, y chụp lấy tay hấn, trầm giọng nói:

- Đi theo ta!

Thân pháp của Tiêu Tử Khâm rất nhanh nhẹn, dù là Địch Phi Thanh cũng chưa chắc tránh được. Lý Liên Hoa vừa kịp thốt lên một tiếng “Này...” thì đã bị y túm lấy cổ áo. Tiêu Tử Khâm cao lớn hơn hấn, vừa nhấc hấn lên liền bước thẳng về phía một gian phòng gần nhất. Mọi người thấy Tiêu đại hiệp ra tay “đoạt” thần y, đều trợn mắt sững sờ. Cửa gian phòng đóng lại, phát ra một tiếng “rầm”, nhót Lý Liên Hoa, Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn đang hôn mê bất tỉnh ở trong.

Phương Đa Bệnh đang chạy như bay tới trước cửa căn phòng kia, đột nhiên bị va vào một “bức tường thịt”. Y lùi lại mấy bước, khi nhìn thấy Bạch Giang Thuần chặn trước cửa phòng thì sắc mặt y hơi thay đổi. Bạch Giang Thuần có thân hình mập mạp, vóc dáng to lớn, vậy mà khinh công lại rất cao, lướt đi êm ru không tiếng động nên Phương Đa Bệnh mới không kịp nhận ra. Bạch Giang Thuần lên tiếng:

- Đợi một chút!

Phương Đa Bệnh xoa xoa cái mũi đau.

- Nhưng mà... Tô cô nương bị thương đang ở bên kia...

Kỷ Hán Phật lạnh lùng cắt ngang:

- Ở đó đã có Quan Hà Mộng.

Thạch Thủy nhìn sương phòng đóng chặt cửa với ánh mắt rất lạ, miệng như cười mà không phải cười, không biết hấn biến sắc hay là có phần hả hê.

Trong phòng, Tiêu Tử Khâm kéo Lý Liên Hoa đi rất nhanh. Y dùng tay trái nhẹ nhàng đặt Kiều Uyển Văn lên giường, tay phải vẫn túm chặt cổ áo Lý Liên Hoa. Trên gương mặt tái nhợt, đôi mắt y như lóe lên tia sáng. Y nhìn thẳng vào mặt hấn mà gần giọng nói từng tiếng một:

- Ta mặc kệ vì sao ngươi ở đây, ngươi phải cứu nàng! Nhất định phải cứu sống nàng! Coi như ta... van xin ngươi!

Lý Liên Hoa sững người. Như bị bóp chặt cổ họng, giọng Tiêu Tử Khâm trở nên khàn khàn:

- Ngươi... Tương Di... van ngươi... hãy cứu nàng...

Lý Liên Hoa đáp:

- Ta không phải...

Ánh mắt Tiêu Tử Khâm tột cùng đau khổ, bàn tay túm cổ Lý Liên Hoa cũng tăng thêm sức mạnh.

- Người không cần thanh minh. Cho dù người biến thành cái gì ta cũng nhận ra người. Hãy cứu nàng! Trên đời này, ngoài *Dương Châu Mạn* ra, không có thứ gì cứu được nàng...

Lý Liên Hoa bị y siết chặt cổ áo, mặt tái đi. Hắn thở dài, ánh mắt trở nên hết sức bất đắc dĩ.

- Ta không nói không cứu nàng, Tử Khâm! Người phải thả ta ra đã!

Tiêu Tử Khâm ngó người một lúc, từ từ buông lỏng bàn tay đang nắm cổ áo Lý Liên Hoa, chợt y run run nói:

- Ta không bao giờ thôi oán trách tại sao người không chết...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Ta hiểu. – Hắn vỗ vỗ vai Tiêu Tử Khâm. – Hôm nay hai người thành thân, ta rất vui mừng, thật sự rất vui mừng.

Ánh mắt Tiêu Tử Khâm đầy phức tạp và đau khổ. Y găm gù trong cổ họng tựa như tiếng tru của dã thú khi bị thương:

- Người... cứu nàng trước đã...

Lý Liên Hoa ngồi xuống bên cạnh Kiều Uyển Văn, đưa tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc của nàng. Tiêu Tử Khâm lấy một tờ giấy viết thư đã bị vò nhàu, mở ra đặt lên bên gối Kiều Uyển Văn. Đó là một tờ thiệp báo hi do Giác Lệ Tiểu phóng vào, trên đó viết mấy chữ: “*Băng Trung Thiên, tuyết sương hàn, giải kỳ độc, Dương Châu Mạn*”(*) *Băng Trung Thiên, sương trong tuyết, (muốn) giải độc cho nàng, (phải dùng) Dương Châu Mạn.*

Chất độc *Băng Trung Thiên* đứng hàng thứ hai mươi tám trong các chất độc nổi tiếng trong thiên hạ. Bởi vì độc này có tính hàn, dễ dàng phát hiện khi xâm nhập vào người, cho nên cũng không phải là chất độc quá lợi hại và cũng rất ít người trúng phải. *Băng Trung Thiên* vào cơ thể qua miệng, nếu trong miệng không có vết thương và kịp thời phun ra thì cũng không có gì nguy hiểm. Nhưng nếu trong miệng có vết thương, chất độc sẽ thấm vào máu, chạy thẳng xuống dạ dày, chỉ trong vòng nửa canh giờ, phủ tạng sẽ bị đóng băng, khiến người trúng độc chết cứng. Đa phần phương pháp cứu chữa là xua lạnh giữ ấm. Nhưng thông thường, thuốc có tính trừ lạnh còn chưa kịp phát huy hiệu lực, cơ thể chưa ấm lên thì người bệnh đã chết cứng, cho nên phải chữa trị thật nhanh. Phương pháp trị liệu khả thi duy nhất là tìm một cao thủ có nội lực tinh thuần,

sau đó dùng nội lực bảo vệ nội tạng, chống đỡ chất độc, chờ được tính của *Băng Trung Thiên* phát tác hết, chẳng những bệnh nhân sẽ bình an vô sự mà cả đời còn không sợ rét lạnh, có thể nói là trong rủi có may. Nhưng thứ nội lực chống lạnh đó, nếu chỉ cần hơi quá tay sẽ làm tổn thương phủ tạng vốn đã cực kỳ yếu ớt do bị đóng băng, khiến người bệnh chết rất nhanh. Mà nói về tâm pháp nội công tinh thuần và hòa hoãn trong thiên hạ, thì đứng đầu chính là *Dương Châu Mạn*.

Sắc mặt Kiều Uyển Văn vẫn rất hồng hào. Dấu vết của tân nương còn nguyên đó, lộ vẻ đoan trang tao nhã, giống như nàng chỉ vừa chớp mắt. Nhưng nếu chạm vào người nàng sẽ cảm thấy một luồng khí lạnh từ trong da thịt tuôn ra ngoài. Càng tiếp xúc lâu, luồng khí lạnh kia lại càng làm người ta khó chịu... Lý Liên Hoa liếc nhìn mười hai chữ nhỏ rất đẹp trên tấm thiệp báo hỉ màu đỏ kia, tuy được viết vội, nhưng vẫn toát lên một phong thái bay bướm, rất đẹp... Hắn khẽ thở dài:

- Giác bang chủ nhọc lòng rồi...

Hắn bỏ lửng câu nói, Tiêu Tử Khâm đột nhiên tỉnh ngộ: Có lẽ Giác Lệ Tiểu hạ độc Kiều Uyển Văn là vì muốn thử xem Lý Tương Di còn sống hay đã chết. Chỉ cần Kiều Uyển Văn được cứu, đủ biết Lý Tương Di còn sống. Tuy nhiên, cho dù hắn còn sống, sau khi trị thương cho Kiều Uyển Văn cũng hao tổn nguyên khí nặng nề, còn lâu mới hồi phục được, như vậy chắc chắn sẽ không thể là đối thủ của Địch Phi Thanh. Lý Liên Hoa thấy vẻ mặt biến sắc của Tiêu Tử Khâm, đột nhiên mỉm cười.

- Bởi vì cách đây mười năm, ta tìm được một quyển y đạo kỳ thư, qua đó biết được nhiều phương pháp trị liệu các loại bệnh. Muốn giải độc *Băng Trung Thiên* chỉ cần dùng ba trái trứng gà Hồng tâm, sáu mươi đoá hoa mai giữa trời đông giá rét, ba thăng tuyết rơi trong vòng mười ngày, một thăng mật ong, một con gà trống ngũ sắc, năm thăng rượu mạnh. Sau đó nổi lửa to, sắc lại chỉ còn một chén rồi cho uống là được, không cần phải dùng nội lực để cứu chữa.

Tiêu Tử Khâm trầm giọng nói:

- Máy thứ này đều dễ kiếm, để ta đi tìm.

Lý Liên Hoa nhìn y đẩy cửa phòng rồi biến mất trong nháy mắt, rõ ràng khinh công nhanh hơn nhiều so với lúc đối địch thì không khỏi thở dài, cảm thấy hơi hối tiếc. Nếu biết võ công của y tiến bộ như thế, lẽ ra hắn phải nói một nửa cân trứng gà Hồng tâm hai lòng đỏ, sau trăm sáu mươi sáu đoá mai vàng giữa trời đông giá rét, một thăng mật ong Thiên

Sơn Tuyết Liên, một con gà trống bốn chân, một vò rượu ngon trong hoàng cung thì mới được. Vừa ngẫm nghĩ, hắc vừa đỡ Kiều Uyển Văn lên, nhắm mắt lại, đưa nội lực *Dương Châu Mạn* tinh khiết vào từ sau lưng nàng, trong nháy mắt kinh khí tỏa khắp kinh mạch toàn thân, giúp nàng chống lại hàn khí.

Hắc đúng là Lý Tương Di của Tứ Cổ Môn rơi xuống biển mất tích năm xưa. Chỉ có điều mười năm qua đã để lại dấu ấn sâu sắc trên người hắc hơn bất kỳ ai khác. Năm đó, hắc chỉ là một chàng trai trẻ bị *Thôi Thần Chuồng* của Địch Phi Thanh đã thương nên mất trí nhớ trong vòng hai năm, võ công bị mất bảy tám phần, biến thành người điên... Nếu dùng chân lực, thời điểm bị điên sẽ càng tới sớm. Giờ đây, người con gái năm xưa trở thành thê tử của huynh đệ hắc, hỏi hắc có đau thương không? Bị ai không?

Lý Liên Hoa mỉm cười, hắc đã không còn non nớt như ngày xưa. Có thể hắc cảm thấy đau lòng, cũng có thể cảm thấy vui mừng, thật ra có một số việc chưa hắc là không ổn như khi mới chứng kiến. So với việc làm thê tử của Lý Tương Di, lấy Tiêu Tử Khâm có lẽ may mắn hơn nhiều. Công lực của hắc đã bị mất bảy tám phần, nếu để Tiêu Tử Khâm ở bên cạnh, tất nhiên sẽ phát hiện ra. Giác Lệ Tiểu không muốn làm cho công lực hắc yếu đi, mà ả muốn hắc phát điên... Những chuyện không hay như thế, thật sự không nên để những người hôm nay tổ chức đại hôn biết làm gì..

Trong căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, Lý Liên Hoa từ từ vận khí, hàn khí trong cơ thể Kiều Uyển Văn giảm xuống từng chút, từng chút một.

Trong một gian phòng khác, Quan Hà Mộng vẫn còn khiếp sợ nhìn Tô Tiểu Dung đang hôn mê bất tỉnh. Tô Tiểu Dung nằm trong gian phòng bên cạnh phòng của Kiều Uyển Văn, bốn vách tường đều có vết máu, chứng tỏ nàng giao chiến với kẻ địch khá lâu rồi mới bị thương, nhưng bên ngoài tiếng nhạc rộn rã, ai nấy đều chú ý vào hôn lễ của Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn, không để ý tới tiếng động trong căn phòng này. Vết thương trên người Tô Tiểu Dung cũng rất kỳ lạ, có vết như bị vật sắc nhọn đâm vào, có vết như do lưỡi đao gây ra, có mấy vết thương sâu gần tới nội tạng. Nếu không nhờ Phương Đa Bệnh kịp thời tìm ra nàng mà đợi đến lúc tiệc mừng kết thúc thì nàng đã chết từ lâu rồi.

Quan Hà Mộng nhú mày nhìn Tô Tiểu Dung đang hấp hối, hai tay gã khẽ run, tập trung tinh thần nghĩ cách cứu trị như thế nào. Sau lưng gã, đám Bạch Giang Thuần kinh ngạc quan sát vết máu trên tường.

Trong gian phòng vuông vức vừa hai trượng, trên tường đầy vết máu ngang dọc, trên mặt đất có một vũng máu đã thấm màu, hắc là của Tô Tiểu Dung, ngoài ra không có đốm máu nhỏ nào. Bàn trong phòng bị lật nghiêng, ngay cả gối trên giường cũng rớt xuống đất, chăn đệm xộc xệch, cho thấy trận đấu diễn ra vô cùng kịch liệt. Quan Hà Mộng xem xét vết thương của Tô Tiểu Dung, càng xem càng kinh hãi. Miệng vết thương do lưỡi đao gây ra tuy nhỏ nhưng đều rất sâu. Nếu không phải hai thứ hung khí này dường như hơi ngắn, còn một chút nữa mới chạm tới tim phổi thì e nàng đã chết rồi.

Đáng sợ nhất là vết thương ở ngực và mặt; hai nhát làm đứt xương sườn, may mắn là đoạn xương gãy không đâm vào tim phổi; một nhát làm thủng quai hàm, gây ra vết

thương vô cùng nghiêm trọng. Người ra tay hết sức tàn nhẫn, ác độc, rõ ràng cố ý giết người bằng được. Trong hôn lễ của Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn, không hiểu kẻ nào lại muốn giết hại một cô nương trẻ tuổi như thế. Tô Tiểu Dung còn trẻ, chưa có tiếng tăm gì trên giang hồ, lại có nghĩa huynh là Quan Hà Mộng làm chỗ dựa. Kẻ nào muốn giết chết một tiểu cô nương hồn nhiên như vậy?

Tuy Bạch Giang Thuần có vóc dáng thô kệch nhưng suy nghĩ lại rất tinh tế. Tình hình vết thương của Tô Tiểu Dung khiến y có cảm giác không bình thường, chỉ có điều y không phát hiện được không bình thường ở điểm nào, càng nghĩ càng không ra. Quan Hà Mộng thấy y im lặng lại cho rằng y không quan tâm đến chuyện của Tô Tiểu Dung nên rất giận dữ, thầm nghĩ bụng loại người “ở trên cao” này đương nhiên không coi sự sống chết của người thường vào đâu. Khó khăn lắm Quan Hà Mộng mới cầm được máu toàn bộ vết thương trên người Tô Tiểu Dung, gã ôm nàng lên, sải bước ra ngoài. Bạch Giang Thuần vẫn đang suy nghĩ xem rốt cuộc có điều gì không hợp lý trong căn phòng này, chợt thấy Quan Hà Mộng ôm Tô Tiểu Dung ra khỏi phòng thì hơi giật mình. Thạch Thủy đứng bên cạnh y, nghiêng người nhường lối để Quan Hà Mộng đi ra ngoài rồi nói, giọng buồn rười rượi:

- Lần đầu tiên giết người.

Bạch Giang Thuần cười cười.

- Tô cô nương cũng bị giết lần đầu tiên.

Thạch Thủy âm thầm nói:

- Tên này ra tay giết người lần đầu tiên, cho nên không biết chỗ nào là trí mạng để ra một đòn quyết định, bởi vậy mới làm chảy máu rất nhiều chỗ.

Bạch Giang Thuần cười ha hả.

- Tên này chẳng những là lần đầu tiên giết người, mà võ công cũng quá tệ, thật sự nên để lão Tứ luyện thêm cho hắn mới được!

Quan Hà Mộng ôm Tô Tiểu Dung ra ngoài mới biết Kiều Uyển Văn cũng bị trúng kịch độc, đang hôn mê bất tỉnh. Cơ bản khách mời đã tản đi, số còn ở lại chỉ quan tâm tới tình trạng của Kiều Uyển Văn. Trong lòng Quan Hà Mộng rất căm phẫn. Gã nghĩ kẻ ra tay muốn giết Tô Tiểu Dung nhất định ở trong số quan khách lúc này, chỉ không biết chính xác là ai mà thôi. Có điều chắc chắn giờ phút này, kẻ đó đã rời đi. Thấy không có người nào quan tâm đến sự sống chết của Tô Tiểu Dung, Quan Hà Mộng vận khí sử dụng khinh công, ôm nàng chạy trở lại khách điểm Võ Lâm. Phương Đa Bệnh thấy gã đi ra, vốn định bước tới hỏi thăm, nhưng thấy mặt gã tối sầm ôm Tô Tiểu Dung sải bước ra cửa thì khó hiểu, thầm nhủ vị giang hồ thiếu hiệp này chạy quá nhanh.

Trong lúc đó, sau khi Tiêu Tử Khâm ra cửa chỉ còn Lý Liên Hoa và Kiều Uyển Văn trong phòng. Tất cả mọi người đều trông ngóng xem vị

“thần y” Lý Liên Hoa này có thể cứu sống Kiều Uyển Văn hay không. Trong lúc hơn mười cặp mắt đều chăm chăm nhìn vào cửa phòng... thì “két”, cánh cửa phòng đã được mở, Lý Liên Hoa bước ra ngoài, cài cửa lại. Phương Đa Bệnh lập tức lên tiếng hỏi đầu tiên:

- Thế nào?

Lý Liên Hoa “ừ” một tiếng.

- *Nàng trúng Băng Trung Thiên...*

Mọi người chờ đợi hần nói tiếp, nhưng một lúc lâu vẫn không nghe thấy gì, ngược lại hần nhìn mọi người với vẻ kỳ lạ.

- Nghe nói Tô cô nương bị thương?

Mọi người gật đầu. Lý Liên Hoa lại hỏi:

- Thế nàng đâu?

Mọi người lắc đầu. Phương Đa Bệnh kêu lên:

- Liên Hoa chết tiệt! Nàng bị thương, máu me đầy người, ở gần loan phòng của Kiều cô nương. Kiều cô nương đâu? Nàng thế nào rồi?

Lý Liên Hoa đáp:

- *Nàng trúng độc Băng Trung Thiên...*

Phương Đa Bệnh sốt ruột.

- Ta biết nàng trúng độc *Băng Trung Thiên* rồi, nhưng sau đó thì sao? Sau đó thế nào?

Lý Liên Hoa thở dài.

- *Nàng trúng độc Băng Trung Thiên...*

Phương Đa Bệnh lại nghe câu này, muốn nổi điên, may là Lý Liên Hoa lại nói tiếp:

- Ngoại trừ những người như Lý Tương Di, Địch Phi Thanh, Phương trượng Thiếu Lâm, Chưởng môn Võ Đang... có thể vận khí kháng độc cho nàng ra thì chỉ có những người rất thân thiết gần gũi với nàng, cùng nàng động phòng hoa chúc mới giải được độc này.

Tất cả đều ngần người, thầm nghĩ cách này không có gì khó, cho dù Kiều Uyển Văn không trúng kịch động thì tối nay nàng cũng phải động phòng hoa chúc, chỉ có điều chú rể lại đi đâu mất rồi? Lý Liên Hoa nói xong “diệu pháp giải độc”, làm như không nhìn thấy vẻ mặt không tin của Phương Đa Bệnh, nghiêm trang hỏi:

- Tô cô nương đâu rồi?

Phương Đa Bệnh chỉ tay xuống chân núi.

- Ta thấy Quan đại hiệp ôm nàng xuống chân núi.

Lý Liên Hoa khẽ mỉm cười.

- Ta xuống núi xem sao.

Nói xong, hắc thân nhiên chấp tay vái chào mọi người, rồi xoay lưng đi thẳng xuống núi. Phương Đa Bệnh đuổi theo không kịp, đoán già đoán non, Chẳng lẽ hắc làm Kiều Uyển Văn chết rồi, nên ra về thần bí để chạy trốn? Trước giờ Lý Liên Hoa luôn chậm như rùa, hôm nay cứu người nhanh như vậy, rõ ràng có điều gì đó mờ ám!

Mọi người đang bàn luận sôi nổi thì Tiêu Tử Khâm trở về, ngoài ra còn có mấy người đi theo y. Trong đó, người thì ôm một nhánh mai, người thì xách một con gà trống to, người lại bưng hai cái bình lớn. Trước giờ Tiêu Tử Khâm vẫn luôn ít nói, làm việc chững chạc, thận trọng, vì vậy khi thấy y đột nhiên sai người vận chuyển mấy thứ đồ kỳ lạ

này, mũi còn ngửi thấy mùi rượu, mọi người đều nghĩ, *Chắc là hẩn phần uất quá nên hóa điên rồi...*

Họ đâu biết lúc còn trẻ tính tình Tiêu Tử Khâm rất nông nổi, thích xa hoa, cố chấp tự phụ, vốn không phải người điềm tĩnh. Lúc này lòng y đang nóng như lửa đốt, nên khi nghe Lý Liên Hoa nói hươu nói vượn như vậy, liền tin ngay.

“Két”, Tiêu Tử Khâm đẩy cửa phòng ra, chợt ngăn người. Trong phòng không còn thấy bóng dáng Lý Liên Hoa đâu, chỉ có Kiều Uyển Văn đắp chăn ngay ngắn nằm trên giường, hơi thở đều đặn, không còn lạnh cóng như lúc trước. Tiêu Tử Khâm đưa tay ngăn người phía sau đang mang con gà trống vào phòng. Y nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi tới bên giường, sờ trán xem nhiệt độ của nàng. Kiều Uyển Văn bị điểm huyết, không thể tỉnh ngay được, nhưng da thịt ấm áp cho thấy *Băng Trung Thiên* đã được giải. Lúc này y đã hiểu, cái phương pháp giải độc kỳ diệu kia chỉ là để dụ y tạm lánh đi, nhưng tại sao... lúc Lý Liên Hoa giải độc cho nàng lại không muốn y ở bên cạnh?

- Chẳng lẽ hẩn... chẳng lẽ hẩn đã... làm gì đó... với nàng? – Tiêu Tử Khâm thù người đứng ở đầu giường, siết chặt tay lại, mắt một lúc thật lâu, ánh mắt y lóe lên một tia oán hận. – Giá như người chết thật thì tốt biết bao nhiêu!

Lý Liên Hoa đang đi trên sườn núi chợt hắt hơn một cái.

- Hắt xì! Ai đang rửa ta vậy?

Hẩn dừng bước, quay đầu lại nhìn tiểu trúc Dã Hà thấp thoáng trên đỉnh núi rồi lại thở dài. Chợt có tiếng người vang lên lạnh lùng:

- Không làm việc trái với lương tâm thì sao phải lo lắng có người chửi mắng mình?

Lý Liên Hoa kinh ngạc quay đầu lại, thấy có một nam một nữ trong bụi cỏ cách đó không xa. Nữ nhân nằm trên cỏ, còn nam nhân đang tìm kiếm cái gì đó. Người nọ đứng thẳng lên, quay đầu lại, hóa ra là Quan Hà Mộng. Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Không biết hai vị ở đây, nên không tiếp đón từ xa...

Quan Hà Mộng đành mặt lại.

- Nghĩa muối của tại hạ mất máu quá nhiều, chỉ sợ chưa tới chân núi thì đã không chịu nổi, người có nước không, cho nàng uống một chút?

Lý Liên Hoa “à” lên một tiếng.

- Cho ta xem vết thương của Tô cô nương một chút.

Nói xong, hắn xoay người bước tới, chui vào bụi cỏ, xem xét vết thương của Tô Tiểu Dung. Nhìn những vết thương kỳ lạ trên người Tô Tiểu Dung, hắn khẽ giật mình, thương tích như thế này thật sự khiến người ta khó hiểu. Hắn lấy ra một cái túi nước bằng da dê.

- Trong này còn một ít nước. Thật kỳ lạ, vật gì mà gây nên vết thương như thế này chứ?

Quan Hà Mộng nhận túi nước, nâng Tô Tiểu Dung dậy, vừa kê túi nước cho nàng uống, vừa nghiêm nghị nói:

- Hình như là đao và thiết chùy.

Lý Liên Hoa duỗi ngón tay điểm những huyết đạo chung quanh ngực Tô Tiểu Dung.

- Rất có thể là Nga Mi Thứ (*)

() Còn gọi là Ngọc Nữ Trâm, một trong những binh khí nổi tiếng của phái Nga Mi, được cải tiến từ trâm cài tóc. Nga Mi Thứ dài chừng 30cm, ở giữa thô, hai đầu thon dần lại như cái dùi, đầu hơi dẹp, nhọn, ở giữa thân có một vòng tròn.*

Sắc mặt Quan Hà Mộng càng u ám.

Cũng có thể là Uyên Ương Thiết Hải(*) Quan Đông, giày buộc lưỡi đao, đầu mâu Tây Bắc nhọn hai đầu...

() Một loại giày bằng sắt có mũi sắc bén. Từ "uyên ương" ở đây chỉ giày luôn có đôi và là mỹ từ thêm vào cho đẹp.*

Lý Liên Hoa cười gượng.

- Nếu là Uyên Ương Thiết Hải hoặc là đầu mâu Tây Bắc, e rằng Tô cô nương đã... ha...

Quan Hà Mộng ngẩn người. Quả vậy, nếu hung khí là hai thứ đó, hắn là Tô Tiểu Dung đã mất mạng lâu rồi, chắc chắn không thể sống tới giờ này. Lý Liên Hoa lại nói tiếp:

- Hung thủ làm Tô cô nương bị như thế này, có thể là do võ công của hắn không bằng Tô cô nương; một khả năng khác là hung thủ có tính cách khác thường, muốn người khác phải đau đớn, sống không được, chết không xong.

Quan Hà Mộng nghe thấy vậy thì rung mình. Lý Liên Hoa lại nói:

- Một hung thủ có lòng tự tin sẽ không để nạn nhân của mình chảy máu đầm đìa khắp người mà lại không chết.

Quan Hà Mộng bình tĩnh lại.

- Trong đại hôn tối nay, người có võ công kém nghĩa muội của ta cũng không nhiều.

Lý Liên Hoa khẽ mỉm cười.

- Rốt cuộc tối nay có những ai đến dự, cứ hỏi Tiêu đại hiệp là biết ngay.

Lúc này Tô Tiểu Dung đã uống khá nhiều nước, sắc mặt có phần tốt hơn. Lý Liên Hoa và Quan Hà Mộng đưa nàng rời khỏi ngọn Tiểu Thanh, đến khách điểm Vô Lâm trị thương. Thương tích của Tô Tiểu Dung tuy trầm trọng nhưng may mắn hung khí có lưỡi ngắn, chưa chạm tới nội tạng, nàng chỉ bị ngoại thương rất nặng. Nhờ có Quan Hà Mộng cấp cứu và đắp kim sang nên nàng đã giữ được tính mạng, giờ chỉ cần đợi nàng tỉnh lại là có thể biết được ai đã gây thương tích nặng nề như vậy cho nàng. Tuy vẫn lo lắng nhưng Quan Hà Mộng đã bình tĩnh hơn trước.

Hơn nửa buổi tối, Lý Liên Hoa luôn tay quạt lửa sắc thuốc, thu dọn vải băng bó, lau bàn quét sân còn Quan Hà Mộng chỉ ngây người nhìn Tô Tiểu Dung đang hôn mê với vẻ mặt tiêu tụy, thể hiện rõ tình cảm của gã đối với nghĩa muội.

Một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau, đám Khương Huệ Hà, Lương Tổng, Long Phú Tiệp, Dương Thùy Hồng từ tiểu trúc Dĩ Hà xuống đến chân núi, luôn miệng bàn tán việc hôm qua Kiều Uyển Văn trúng độc, rồi lại liên hệ với việc Tô Tiểu Dung bị trọng thương, rất có thể là do một hung thủ gây ra. Nhưng muốn biết rốt cuộc là ai dám gây chuyện cho Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn thì phải chờ Tô Tiểu Dung tỉnh lại, cho biết người quyết chiến với nàng là ai mới có thể rõ ràng mọi chuyện. Nhưng Tô Tiểu Dung vẫn sốt cao, mê man bất tỉnh. Mỗi ngày Quan Hà Mộng đều sắc thuốc vào giờ Dậu, cho nàng uống thuốc vào giờ Tuất, đều đặn như thế trong mấy ngày.

HOÀNG HÔN ĐẮNG, U HOÀI KHÔNG NÓI.

Sau khi Lý Liên Hoa đi được một lúc, Phương Đa Bệnh cũng lấy có chạy ra ngoài. Trong khi Lý Liên Hoa còn ở sườn núi đưa túi nước cho Quan Hà Mộng, Phương Đa Bệnh đã quay lại khách điểm Vô Lâm. Y tìm kiếm khắp nơi không thấy Quan Hà Mộng, Tô Tiểu Dung và Lý Liên Hoa, bèn làm ầm lên với chưởng quỹ. May là ba người Quan Hà Mộng trở lại đúng lúc, lão chưởng quỹ mới không bị Phương Đa Bệnh chụp cho cái mũ là đồng đảng của bọn giả làm người khiêng kiệu.

Hôm đó là ngày thứ tư sau tiệc cưới của Kiều Uyển Văn và Tiêu Tử Khâm. Nghe nói Tô Tiểu Dung bị trọng thương, Kiều Uyển Văn và Tiêu Tử Khâm cũng tới thăm. Chẳng biết tại sao sắc mặt đôi phu thê mới cưới hơi tái, không có vẻ gì là hoan hỉ mà rất căng thẳng, sau khi mang đến nhiều thứ thuốc quý lập tức đi ngay, dường như tâm trạng rất nặng nề.

Phương Đa Bệnh cảm thấy có gì đó rất lạ. Phòng bên trái thì Quan Hà Mộng đang tiêu tụy vì vừa lo lắng cho thương thế của nghĩa muội, vừa phần uất trong lòng; phòng bên phải thì Lý Liên Hoa nói cảm thấy khó ở, cả ngày trốn trong phòng ngủ suốt mấy hôm. Y nhàn rỗi đến buồn chán, đành phải sang phòng Dương Thùy Hồng chơi. Vốn Phương Đa Bệnh muốn tìm người chơi bài, Dương Thùy Hồng lại nói muốn làm thơ liên cú(*), Phương Đa Bệnh im lặng một lúc lâu, mới miễn cưỡng đáp:

- Được!

Lúc này y ngáp lên ngáp xuống, cùng hai vị đại hiệp văn võ toàn tài làm thơ liên cú, hết “*Nhất đóa hoa khai, khai hoàn hựu yếu khai*” (**), tới “*Noãn ngọc ôn hương bảo mãn hoài, tiêu hồn ám giải khinh la sam*” (***), rồi “*Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn, tòng tử Tiêu lang thị lộ nhân*” (****). Những lời thơ tuyệt diệu xuất hiện tầng tầng lớp lớp cho đến lúc y choáng váng mặt mày, thầm kêu “cứu mạng”, hai người kia vẫn tràn đầy thi hứng, câu hay này nối câu hay khác như thể cả đời chưa từng làm thơ. Cứ thế đến ngày thứ ba, cố gắng chịu đựng đến giờ Dậu, Phương Đa Bệnh chấp tay.

- Ta đói bụng rồi.

(*) *Một trong những hình thức làm thơ thời xưa, gồm hai hay nhiều người, mỗi người làm một câu rồi ghét thành bài thơ.*

(**) *Một đóa mai nở, nở rồi lại nở.*

(***) *Ôm nàng vào lòng, thơm tho, mềm mại không muốn rời; tay lần cởi làn áo mỏng, ôi thật mê hồn.*

(****) *Người con gái đẹp còn chưa luống tuổi, mà ái ân đã đứt đoạn, từ ấy Tiêu lang thành kẻ qua đường. Câu “*Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn*” trích trong bài “*Hậu cung từ*” của Bạch Cư Dị, câu “*tòng tử Tiêu lang thị lộ nhân*” trích trong bài “*Tặng tỷ*” của Thôi Dao*

Nói xong, y đi thẳng ra cửa, mặc kệ mấy người kia chèo kéo thế nào cũng nhất định không quay lại.

Sau đại hôn của Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn, không ít người vẫn còn ở lại Biển Châu, như Dương Thùy Hồng, Lương Tống. Thứ nhất

là vì còn có một số người có tiếng tăm chưa đi, thứ hai là vì Địch Phi Thanh và Giác Lệ Tiểu đều xuất hiện ở đây, cứ ở lại không chừng còn được xem thêm vài cảnh náo nhiệt. Riêng Phương Đa Bệnh, do lão gia Phương Nhi Ưu đã đi trước, nên y náu lại thêm vài ngày. Sau buổi thi thơ chán ngắt, y liền chạy tới tửu điểm Tiểu Kiều uống một trận say, khi mặt trời lên cao mới trở về, vậy mà Lý Liên Hoa còn chưa lộ mặt ra.

- Liên Hoa chết tiệt, Lý Tiểu Hoa, dậy ăn cơm... - Y gõ cửa phòng Lý Liên Hoa. – Cái tên này ngủ suốt một ngày rồi, định để cho mọc lên phải không?

“Két”, cánh cửa phòng vừa gõ đã mở, Phương Đa Bệnh bước một chân vào phòng, chợt giật mình.

- Lý Liên Hoa? Đây? Lý Liên Hoa?

Lý Liên Hoa đắp chăn ngồi trên giường, đôi mắt đen vô hồn đờ đẫn nhìn ra cửa. Không phải Phương Đa Bệnh chưa từng nhìn thấy ánh mắt như thế của Lý Liên Hoa, nhưng... lần này thì khác.

Ánh mắt hẩn vô hồn, như mắt người chết.

Phương Đa Bệnh vừa chạm phải ánh mắt kia, lập tức thấy lạnh người. Rõ ràng... đó là một người y rất quen thuộc, nhưng sao lại có ánh mắt như vậy? Cứ như trong thân thể Lý Liên Hoa có một con ác quỷ ăn thịt người, thông qua thân xác hẩn, con ác quỷ hung tợn đang nhìn y chăm chăm.

- Đây, Lý Liên Hoa!

Y ngừng lại một chút, toàn thân ớn lạnh mồ hôi. Lý Liên Hoa vẫn không phản ứng, mắt không hề chớp, chỉ u ám nhìn chăm chăm về phía cửa ra vào. Cuối cùng Phương Đa Bệnh không nhịn được nữa, sai bước đi tới túm lấy người hẩn, lắc lắc.

- Lý Liên Hoa?

- A... - Lý Liên Hoa giật mình, rốt cuộc đã chịu nhìn y. – Người... người...

Lý Liên Hoa chớp chớp mắt mấy cái, rồi mỉm cười.

- Là người à?

Phương Đa Bệnh nổi gai ốc, y cảm thấy như vừa rồi Lý Liên Hoa không nhận ra mình.

- Người làm sao vậy?

Lý Liên Hoa đáp:

- Không có gì.

Phương Đa Bệnh bán tín bán nghi.

- Thật sự là không có gì chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Ừ, không có gì đâu. Tô cô nương ra sao rồi?

Phương Đa Bệnh nói:

- Cũng không sao, có lẽ đêm nay sẽ tỉnh.

Lý Liên Hoa hỏi:

- Quan đại hiệp đâu?
- Không biết, nếu như người quan tâm thì tự đi mà xem. Ngủ gì liên tiếp ba ngày không chán vậy?

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Cũng đúng. – Nói rồi hần rúc vào chăn, thay quần áo, rồi chậm rãi chui ra. – Chúng ta đến thăm Tô cô nương đi.

Phòng của Tô Tiểu Dung ở sát vách phòng Quan Hà Mộng. Khi hai người đi ngang qua cửa phòng Quan Hà Mộng, Lý Liên Hoa bị trượt, bèn đưa chân lên nhìn. Thấy đế giày dính một vết bẩn màu đỏ thẫm, hần ngơ ngác lăm lăm:

- Đây là cái gì...?

Phương Đa Bệnh càng nhìn lại càng thấy quen thuộc.

- Hình như là... máu heo... á máu?

Lý Liên Hoa giật nảy mình, hai người nhìn nhau, rồi cùng đưa tay đẩy cửa phòng Quan Hà Mộng. Cả hai thấy trên sàn nhà có một thanh chủy thủ, vết máu kia chảy từ mũi dao nhọn về phía cửa, thấm ra ngoài khe cửa. Lúc này, vết máu đã khô từ lâu. Hai người nhìn quanh thì thấy trên giường là một đồng bừa bộn, chăn đệm ngổn ngang, thoáng có một hình người đắp chăn. Có điều, cái chăn bị đâm thủng mười mấy lỗ, cánh tay của người bên trong buông thõng xuống cạnh giường, máu từ cánh tay và ngón tay chảy xuống đất. Đáng sợ nhất là trên giường còn cắm một mũi tên dài, xuyên qua chăn đệm giường chiếu, thò ra dưới đáy ván giường, chạm tới tận mặt đất nhưng không dính nhiều máu.

Thanh chủy thủ nằm dưới đất vừa ngắn vừa nhỏ, lóe lên tia sáng màu đỏ nhạt, rõ ràng chính là Tiểu Đào Hồng! Mà lông đuôi của mũi tên dài xuyên qua chăn đệm lại ngắn hơn mũi tên bình thường, là Phong Trần Tiễn! Trống ngực Phương Đa Bệnh đập thành thịch, y ngáp ngừng một

lúc rồi nhẹ nhàng đi tới vạch tắm đệm che mặt người nằm trên giường ra. Không ngoài dự đoán, đó chính là Tô Tiểu Dung chứ không phải Quan Hà Mộng. Lý Liên Hoa đứng ở cửa ra vào, trên khuôn mặt ôn hòa vẫn nhả lập tức không giấu được phần nộ. Phương Đa Bệnh tức giậm giậm chân, nói nhỏ:

- Chuyện này... chuyện này là thế nào đây? Kẻ nào muốn nàng chết? Nàng chỉ là một tiểu cô nương hồn nhiên...

Lý Liên Hoa day day trán, tựa vào khung cửa, hít vào một hơi thật dài rồi từ từ thở ra.

- Là lỗi của ta, đêm qua ta không phát hiện có tiếng động.

Phương Đa Bệnh nhướng mày, chợt nhớ lại sắc mặt khác thường của Lý Liên Hoa lúc nãy.

- Máy ngày nay... thật sự là người bị bệnh?

Lý Liên Hoa im lặng một lúc lâu, khẽ gật đầu. Phương Đa Bệnh thở phào một hơi.

- Ta hiểu rồi, với tình trạng như lúc nãy, dù có khua chiêng gõ trống sát bên tai thì người cũng không nghe thấy... không trách người được.

Lý Liên Hoa cười khổ, mặt tái nhợt. Phương Đa Bệnh nói:

- Điều quan trọng là... ai muốn Tô Tiểu Dung phải chết? Ai lại thù hận đến mức nhẫn tâm đâm chết một cô nương mới mười bảy mười tám tuổi? Hung thủ là kẻ vô cùng độc ác, vô nhân tính!

Lý Liên Hoa lắc đầu, giọng hơi khàn đi:

- Quan trọng là... Quan Hà Mộng.

Phương Đa Bệnh khẽ giật mình.

- Quan Hà Mộng?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Đây là phòng Quan Hà Mộng, vì sao Tô Tiểu Dung lại nằm trên giường hần? Tô Tiểu Dung bị giết chết, còn Quan Hà Mộng ở đâu?

Phương Đa Bệnh nghe thấy vậy cũng hoảng sợ.

- Đúng vậy! Đây là phòng của Quan Hà Mộng, nhưng hần đi đâu rồi?

Tô Tiểu Dung mặc quần áo chỉnh tề nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn. Vết thương trên má trái khiến cả gương mặt nàng biến dạng nên trông hết sức đáng sợ. Lý Liên Hoa cố rút mũi Phong Trần Tiễn trên người Tô Tiểu Dung ra, nhưng không sao nhổ

ra nổi. Hắn đành thở dài bỏ cuộc. Phương Đa Bệnh không kìm chế được, nói:

- Đây là mũi tên của Lương Tổng... chẳng lẽ hắn...

Lý Liên Hoa cười khố.

- Nếu là hắn, sao còn để lại vũ khí thành danh của mình làm gì? Chẳng lẽ muốn rêu rao cho thiên hạ biết Tô Tiểu Dung là do hắn giết sao? Huống chi, Lương Tổng nổi danh nghĩa hiệp, ta nghĩ hắn sẽ không làm chuyện này, chưa kể...

Phương Đa Bệnh hỏi:

- Lại chưa kể cái gì nữa?

Lý Liên Hoa nói:

- Chưa kể nếu Lương Tổng muốn giết Tô Tiểu Dung, chỉ cần tung một chưởng là đủ, cần gì phải nhọc công như vậy?

Phương Đa Bệnh cười gượng.

- Cũng có lý... nhưng... không đúng, ở đây có cả Tiểu Đào Hồng! – Phương Đa Bệnh chợt nhớ ra một việc. – Không phải thanh chủ thủ này đã được tặng cho Tiêu Tử Khâm làm quà cưới? Sao nó lại ở chỗ này?

Lý Liên Hoa thở dài.

- E rằng hung khí đâm nòng trọng thương trên ngọn Tiểu Thanh chính là thanh Tiểu Đào Hồng này!

Phương Đa Bệnh sờn cả gai ốc.

- Vậy... chẳng lẽ hung thủ là Dương Thùy Hồng?

Lý Liên Hoa lại thở dài.

- Nếu Dương Thùy Hồng muốn giết Tô Tiểu Dung, chẳng phải chỉ cần một đòn là đạt được mục đích hay sao? Mà hắn giết Tô Tiểu Dung vì lý do gì? Tiểu cô nương này là người vô sự, không có bí mật gì cả.

Phương Đa Bệnh trợn mắt nói:

- Người chó quen nòng là nghĩa muội của Quan Hà Mộng. Mặc dù, nòng là người vô sự, nhưng chưa chắc đã không có kẻ thù. Quan Hà Mộng hành hiệp giang hồ ba năm, đắc tội với không ít người. Hắn lại yêu nghĩa muội của mình như vậy, có gì lạ khi có người muốn giết Tô Tiểu Dung chứ?

Lý Liên Hoa hờ hững đáp:

- Nói thế cũng có lý...

Hắn ngẩng lên nhìn quanh khắp nơi. Toàn bộ đồ đạc còn lại trong phòng vẫn được xếp đặt có trật tự, không thấy dấu vết có người động vào.

- Nếu người đâm trọng thương Tô Tiểu Dung trên ngọn Tiểu Thanh cũng là người giết chết nòng, có nghĩa hắn đã xuống núi, đang ở gần chỗ chúng ta. Nếu hắn có thể

sử dụng Phong Trần Tiễn và Tiểu Đào Hồng để giết người, không chừng hấn cũng ngụ trong tửu điểm này...

Phương Đa Bệnh cau mày.

- Người nói hung thủ võ công không cao, nhưng hấn lại có thể lấy được Phong Trần Tiễn và Tiểu Đào Hồng. Người nói hung thủ võ công rất cao cường, nhưng hấn giết Tô Tiểu Dung tới hai lần mới thành công, tổn bao nhiêu công sức, lại khiến cả người nàng đầy máu như vậy, thật sự là hết sức kỳ lạ!

Lý Liên Hoa thở ra.

- Có thật là người nghĩ mãi mà không ra?

Phương Đa Bệnh lắc đầu, chột trợn mắt.

- Chẳng lẽ người hiểu rồi?

Lý Liên Hoa đáp:

- Muốn lấy Phong Trần Tiễn, không nhất định là võ công phải rất cao, chỉ cần tiếp xúc với Lương Tổng, có thể mượn hoặc trộm đều được. Về phần Tiểu Đào Hồng, tiệc cưới hôm đó người ra vào tấp nập, muốn lấy vật gì ở trên bàn quà tặng cũng không khó khăn lắm. Cái khó là phải biết được trong số quà tặng có vũ khí giết người.

Phương Đa Bệnh rùng mình.

- Nói vậy... ý người... hung thủ là người bên cạnh Tô Tiểu Dung, như Lương Tổng, Dương Thùy Hồng?

Lý Liên Hoa lại thở dài.

- Lương Tổng và Dương Thùy Hồng cũng rất khả nghi...

Phương Đa Bệnh không nhin được, lại phản bác:

- Không phải người vừa nói, bọn họ không bao giờ để lại vũ khí của mình ở tại hiện trường vụ án sao? Huống chi, bọn họ muốn giết Tô Tiểu Dung cũng đâu cần phiền phức như vậy?

Lý Liên Hoa trợn mắt.

- Làm sao người có thể khẳng định là bọn họ không đoán được chúng ta nghĩ như vậy, nên mới cố ý để lại vũ khí, cố ý làm Tô cô nương chảy đầy máu?

Phương Đa Bệnh sững người, hăm hăm tức giận.

- Vậy lời người nói hồi nãy tới giờ khác gì lấy rổ múc nước!

Lý Liên Hoa ho khẽ một tiếng rồi nói:

- Ít ra ta rõ được một chuyện.

Vốn Phương Đa Bệnh định không thèm để ý tới tay “thần y” nửa vời, ăn nói bậy bạ này nữa, nhưng kìm lòng không đậu, lại hỏi:

- Chuyện gì?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Nếu quả thật như lời người nói, giết Tô Tiểu Dung là vì nhằm vào Quan Hà Mộng, như vậy ít nhất hung thủ phải biết Quan Hà Mộng thích Tô Tiểu Dung. Điều đó chứng tỏ hung thủ là người rất quen biết với Quan Hà Mộng. Kẻ này dễ dàng lấy được Phong Trần Tiến và Tiểu Đào Hồng, cũng chứng tỏ hẳn là bằng hữu thân quen của Quan Hà Mộng, hoặc là hẳn cũng ngụ ở tửu điểm này, có đúng không?

Phương Đa Bệnh chợt tỉnh ngộ.

- Người cho rằng hung thủ là người tham gia tiệc cưới, rất hiểu Quan Hà Mộng, có lẽ võ công không cao nhưng biết trong số quà tặng có Tiểu Đào Hồng và rất có thể cũng đang trong tửu điểm này. Hơn nữa, từ hôm Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn kết hôn, cũng chưa rời khỏi Biển Châu? Có nghĩa là...

Lý Liên Hoa tiếp lời:

- Có nghĩa hung thủ là một trong số mấy người Lương Tổng, Dương Thùy Hồng, người, ta, Quan Hà Mộng, Khang Huệ Hà, Long Phú Tiệp. Ngày hôm đó chỉ có mấy người chúng ta nhìn thấy Tiểu Đào Hồng.

Hắn nói tới đây thì ánh sáng trong phòng hơi tối lại, có hai người đi tới trước cửa. Chợt nhìn thấy cảnh tượng thê thảm trong phòng, một người hét lên một tiếng, cả người run rẩy. Người còn lại thì tiến được về phía trước một bước rồi gần như ngất đi. Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh vội chạy ra cửa đỡ lấy gã. Người gần như ngã quỵ là Quan Hà Mộng. Lúc này, hai mắt gã mở to, hơi thở dồn dập, mặt trắng bệch, rõ ràng là vô cùng đau khổ và kinh sợ. Phương Đa Bệnh điếm liên tiếp mấy huyệt đạo trên người gã, lòng hết sức đồng cảm. Người còn lại Khang Huệ Hà. Cảnh tượng trong phòng khiến nàng sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, luôn miệng lắp bắp:

- Tiểu Dung... Tiểu Dung... trời ơi...

Lý Liên Hoa cũng đành phải điếm huyệt nàng, rồi nói một cách áy náy:

- Xin lỗi...

Phương Đa Bệnh điếm huyệt Quan Hà Mộng xong, lại túm người gã lắc lắc.

- Người đi đâu vậy? Tối hôm qua người ở chỗ nào? Tại sao Tô Tiểu Dung ở trong phòng người?

“Bịch” Một bọc đồ rơi xuống từ trong lòng Quan Hà Mộng. Phương Đa Bệnh nhặt lên nhìn thì thấy đó là một bọc kim sang được. Quan Hà Mộng gần như phát điên, nhưng lúc này vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh, cất giọng khàn đặc:

- Ta đến tiệm mua thuốc. Vốn định trở về ngay, nhưng do còn thiếu một vị thuốc chủ yếu nên mới chạy đến thị trấn đối diện mua. Mới vắng mặt có một đêm... vì sao... vì sao lại trở nên như thế? Tiểu Dung... nàng... sao nàng lại ở chỗ này? Ta... ta... nàng...

Gã là đại phu, chỉ liếc mắt nhìn là biết Tô Tiểu Dung đã chết thật rồi. Trong lúc buồn bã đau thương, đột nhiên gã đờ ra nhìn Lý Liên Hoa, ánh mắt tràn ngập sự mong đợi. Lý Liên Hoa được xưng tụng là thần y, có thể cứu người chết sống lại. Nếu lời đồn là thật, trên đời này chỉ mình hắn có thể cứu mạng Tô Tiểu Dung! Lý Liên Hoa biết gã mong chờ điều gì. Nhưng dù hắn thật sự không biết cái gọi là “thuật cải tử hoàn sinh”, vào lúc này cũng chẳng nói nên lời... Hắn im lặng một lúc, rồi thở dài. Phương Đa Bệnh nói:

- Người yên tâm, vị này là Lý Liên Hoa, là thần y số một trong thiên hạ, y thuật vô cùng thần kỳ, người không thể so với hắn. Không tới mười ngày, hắn nhất định sẽ cứu Tô cô nương sống lại, trả lại cho người một mỹ nhân đầy sức sống.

Quan Hà Mộng biết tất cả những lời nói đó đều vô căn cứ, nhưng lại vẫn muốn tin chúng là thật. Lúc này gã không còn chút sức lực nào, nước mắt chảy quanh, đành phải nhắm mắt lại. Khang Huệ Hà thấy vậy đột nhiên rơi lệ, che mặt mà khóc. Lý Liên Hoa nói:

- Xin hai vị về trước, ở đây đã có ta và Phương công tử. Hắn là Quan đại hiệp đã mệt lắm rồi, xin nhờ Khang cô nương chiếu cố giúp cho.

Khang Huệ Hà gật đầu, nhưng Quan Hà Mộng không chịu rời đi, chỉ muốn ở lại xem xét kỹ càng vết thương trên người Tô Tiểu Dung. Vì gã đã bị Phương Đa Bệnh điểm huyết, cho nên khi Khang Huệ Hà diu đi, gã không sao cưỡng lại được.

- Nếu như đêm qua Quan Hà Mộng không có mặt, vậy thì ai là người đem Tô Tiểu Dung đến phòng của Quan Hà Mộng? Kẻ đó làm như vậy có mục đích gì? – Phương Đa Bệnh thắc mắc. – Phòng trọ của Tô Tiểu Dung giống hệt với phòng của Quan Hà Mộng, của ta và của người. Vậy kẻ nào cố tình đưa nàng đến phòng này?

Lý Liên Hoa chỉ thốt lên một tiếng:

- Ồ?

Phương Đa Bệnh lại nói:

- Ta mà nói người có thể làm cho nàng sống lại, nhất định hung thủ sẽ ra tay với người, giết người diệt khẩu. Tới lúc đó Phương đại công tử ta ra tay, có thể bắt được hung thủ, báo thù cho Tô cô nương.

Lý Liên Hoa chỉ nói:

- Ừm...

Phương Đa Bệnh rất đặc ý.

- Người yên tâm, Phương đại công tử ta ra tay chắc chắn không có chuyện gì xảy ra, ta nhất định sẽ tóm được hung thủ.

Lý Liên Hoa nói:

- Nếu như võ công của hung thủ không bằng Tô Tiểu Dung, lại biết rõ có người ở bên cạnh thì làm sao mà dám tới giết ta chứ? Hơn nữa, mặc dù võ công của Lý Liên Hoa ta không cao cường lắm, nhưng ít nhất cũng cao hơn Tô Tiểu Dung một chút...

Khuôn mặt đang tươi cười của Phương Đa Bệnh đột nhiên cứng đờ, thấy Lý Liên Hoa nhìn mình với ánh mắt rất thất vọng, liền thì thào:

- Quả nhiên người rất thông minh... - Rồi y trợn mắt nhìn Lý Liên Hoa chằm chằm.
- Cho dù thế nào thì ta cũng đưa ra được diệu kế, còn hơn cái thứ thông minh như người chẳng đưa ra được một cách lý giải nào!

Lý Liên Hoa đảo mắt nhìn khắp phòng, không để ý tới lời nói của Phương Đa Bệnh. Tô Tiểu Dung vẫn nằm trên giường. Phương pháp giết người của hung thủ ngông cuồng mà đơn giản, nhưng dường như không để lại dấu vết. Kẻ đó phủ chăn bông lên người Tô Tiểu Dung, rồi dùng Tiểu Đào Hồng đâm xuyên qua chăn. Hung thủ vút Tiểu Đào Hồng lại trên mặt đất không thềm phi tang. Cách thức giết người vô cùng rõ ràng, nhưng lại không biết cuối cùng ai là hung thủ. Cho dù là ai, cũng sẽ không hành sự một cách điên cuồng như vậy.

- Nhất định phải hỏi rõ từng người xem đêm qua họ đã làm gì. - Hắn thì thào tự nói với bản thân.

Ngọn Tiểu Thanh.

Tiểu trúc Dĩ Hà.

Kiều Uyển Văn ngồi đối diện Tiêu Tử Khâm. Hai người đã thành hôn được bốn ngày nhưng chưa hề thấy một chút cảm giác vui vẻ hạnh phúc. Kiều Uyển Văn có vẻ bồn chồn, còn giữa hai hàng mày của Tiêu Tử Khâm như có một lớp sát khí. Hai người lặng lẽ ngồi đó, mỗi người theo đuổi suy nghĩ của mình. Rất lâu, Kiều Uyển Văn đột nhiên lên tiếng:

- Thiếp vẫn không tin. Trúng phải chất độc *Băng Trung Thiên* thì chỉ có *Dương Châu Mạn* mới có thể trị được, nếu như không phải... huynh ấy vẫn còn sống... thì tại sao thiếp lại có thể sống đến hôm nay? Cái chuyện động phòng hoa chúc có thể giải độc chỉ là lời nói vô căn cứ trong giang hồ, thiếp... thiếp làm sao có thể tin chứ? Có

phải là chàng đã lừa thiếp không? – Nàng lặp lại thật nhỏ. – Có phải chàng đã lừa thiếp?

Tiêu Tử Khâm chậm rãi nói:

- Bình sinh ta khinh thường việc lừa gạt người khác, làm sao lại có thể lừa nàng được? Tương Di đã chết mười năm nay, cỏ xanh trên mộ mỗi năm đều do nàng tự tay nhổ, sao nàng lại không tin?

Kiều Uyển Văn bỗng đứng lên.

- Cái... cái phần mộ kia không có thi thể của huynh ấy! Huynh ấy ngã xuống biển, chúng ta cũng chưa tìm thấy thi thể...

Tiêu Tử Khâm nhú mào lại.

- Đúng thế! Hắn ngã xuống biển, chúng ta không tìm thấy gì cả, hài cốt của hắn cũng không có, đã chết rồi, người chết... người đã chết sẽ không thể sống lại được!

Kiều Uyển Văn run run nói:

- Nhưng mà... nhưng mà...

Tiêu Tử Khâm ôm Kiều Uyển Văn, hôn lên má nàng, nói với giọng khàn khàn:

- Thực sự, hắn đã chết lâu rồi. Uyển Văn! Nàng có thể không tin bất kỳ ai, nhưng mà ta... ta không hề lừa nàng. Hãy quên hắn đi! Năm đó hắn đối xử không tốt với nàng, sao nàng lại như vậy chứ? Ta sẽ làm mọi cách để nửa đời sau của nàng được sống trong vui vẻ không ưu lo, quyết không làm nàng phải đau lòng. Lẽ nào nàng không nghĩ đến những ngày tháng tiếp theo của chúng ta sao?

Kiều Uyển Văn ngây ra, nhắm mắt lại, để cho những giọt nước mắt chậm chậm lăn trên gò má.

- Tử Khâm, đó là vì kiếp trước thiếp nợ huynh ấy... nợ huynh ấy...

Tiêu Tử Khâm hôn lên những giọt nước mắt của nàng, tiếp tục nói bằng giọng khàn khàn:

- Ta thì nợ nàng kiếp này.

Y hôn lên bờ môi đỏ mọng của Kiều Uyển Văn, mất một lúc, y mới nói khẽ:

- Uyển Văn! Ta không hề lừa nàng, thực sự hắn đã chết rồi, chắc chắn hắn...

Kiều Uyển Văn nhắm mắt lại gật đầu, những câu tiếp theo nàng gần như không nghe thấy gì cả.

- Uyển Văn! Từ trước tới giờ ta không hề lừa nàng, thật sự hắn đã chết rồi, chắc chắn hắn... phải chết.

Khách điểm Vô Lâm.

Phương Đa Bệnh cũng Lý Liên Hoa bàn bạc một hồi, rồi chia nhau hỏi mấy người còn lại trong khách điểm. Lúc đó, trong khách điểm có Lương Tổng, Dương Thùy Hồng, Long Phú Tiệp, Khang Huệ Hà, Quan Hà Mộng cùng Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh. Nghe nói Tô Tiểu Dung bị giết, mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Đêm qua trong khách điểm hết sức yên tĩnh, không ai nghe thấy âm thanh nào lạ. Người trong võ lâm vốn luôn sống trong cảnh đao nhuộm máu, bị người ta giết chết cũng không có gì lạ. Có điều lạ thì đó là bị loạn đao giết chết mà không biết. Cảnh tượng bi thảm của Tô Tiểu Dung không khỏi khiến người ta nhận thấy dấu vết của một sự điên cuồng.

- Từ tối qua đến sáng nay, Lương huynh làm gì? – Phương Đa Bệnh ngồi đối diện Lương Tổng hỏi thẳng. – Tại sao Phong Trần Tiễn của Lương huynh lại cầm trên người Tô cô nương? Không biết Lương huynh giải thích chuyện này như thế nào?

Khi Lương Tổng nhìn thấy trên người Tô Tiểu Dung có cầm mũi tên của mình, sắc mặt gã ngập tràn kinh hãi. Lúc này bị Phương Đa Bệnh hỏi đến, gã lại càng thêm căng thẳng.

- Đêm qua ta ngủ từ sớm.

Phương Đa Bệnh cảm thấy kỳ lạ, nghĩ một lúc rồi nói:

- Đêm qua rõ ràng huynh cùng ta làm thơ liên cú đến tận nửa đêm, có ngủ trên giường đâu? Huynh bị váng đầu rồi sao?

Lương Tổng ngần ngại.

- Đúng vậy, đúng vậy... đêm qua ta cùng Dương huynh và Phương công tử liên cú...

Từ sau khi nhìn thấy Phong Trần Tiễn thì tinh thần của gã hoàn toàn không ổn định. Phương Đa Bệnh nhíu mày hỏi:

- Lẽ nào là huynh giết Tô Tiểu Dung?

Lương Tổng giật mình.

- Không phải, không phải ta, đương nhiên không phải ta...

Phương Đa Bệnh tức giận nói:

- Lúc thì huynh nói là ngủ, lúc thì nói liên cú, lẽ nào sau khi liên cú kết thúc, huynh lén đi giết Tô Tiểu Dung?

Lương Tổng liên tục lắc đầu.

- Không! Không! Không! Phương công tử! Người phải làm chứng cho ta. Tối qua ta cũng hai vị liên cú đến khuya. Lúc ta với công tử đi ra cũng đã là canh ba rồi, lấy đâu thời gian đi giết người mà không ai biết được? Hơn nữa cho dù có là kẻ thù, ta cũng nhất định tuân theo quy tắc trong võ lâm...

Phương Đa Bệnh cười hì hì.

- Không cần phải nói nữa, đêm qua khi ta cũng huynh đi ra là canh ba, còn một canh giờ nữa trời mới sáng, muốn giết người thì thừa thời gian. Nhất định là huynh đã lấy trộm Tiểu Đào Hồng trong tiệc cưới, sau đó lén vào phòng Tô Tiểu Dung đâm chết nàng, rồi vờ đem Phong Trần Tiễn cầm lên, nhằm đánh lạc hướng là có người vu oan giá họa cho huynh...

Lương Tống tỏ ra hơi ngại ngùng.

- Phương công tử!

Phương Đa Bệnh nói:

- Ta nói không đúng sao?

Lương Tống cười khổ, trầm ngâm một hồi lâu mới nói:

- Thực sự, Tô cô nương không phải là do ta giết, chỉ là... chỉ là...

Phương Đa Bệnh hỏi:

- Chỉ là sao?
- Sau canh ba đêm qua, thực sự ta có thấy một số thứ... - Lương Tống nói. – Ta nhìn thấy hung thủ.

Phương Đa Bệnh ngạc nhiên hỏi:

- Huynh nhìn thấy gì?

Lương Tống lại trầm ngâm:

- Đêm qua, sau khi rời khỏi phòng Dương huynh không lâu, thì có kẻ phóng qua phòng ta. Thân thủ của kẻ đó khá tốt, võ công không yếu, trong tay còn cầm một thanh trường kiếm. Ta cảm thấy kẻ đó có ý không tốt, liền lấy cung bắn một mũi tên.

Phương Đa Bệnh khẽ giật mình.

- Ý huynh là mũi tên đó do huynh bắn đi? Tại sao lại cắm trên người Tô Tiểu Dung?

Lương Tống lắc đầu rồi nói:

- Ta cũng thấy việc này hết sức kỳ lạ. Sau khi ta bắn mũi tên đó thì kẻ kia nhanh chóng biến mất. Ta vẫn chưa yên tâm nên đi vài vòng quanh khách điểm, tuy nhiên không phát hiện được tung tích của kẻ đó mà ngược lại trông thấy... trông thấy...

Phương Đa Bệnh hỏi:

- Trông thấy cái gì?

Lương Tống thấp giọng nói:

- Ta thấy Long cô nương đi ra từ phòng Quan Hà Mộng.

Phương Đa Bệnh kinh ngạc hỏi:

- Long cô nương? Long Phú Tiệp?

Lương Tống gật đầu, sắc mặt có chút xấu hổ.

- Đêm qua ta chỉ nghĩ là chuyện nam nữ, không tiện nhìn lâu, liền đi về phòng nằm ngủ. Nào ngờ... nào ngờ Tô cô nương lại chết ở trong căn phòng đó.

Phương Đa Bệnh nghe vậy thì lẩm bẩm như nói với mình:

- Long Phú Tiệp đi ra từ phòng của Quan Hà Mộng sao? Lẽ nào Tô Tiểu Dung là do nàng ta giết? Thật sự là quá kỳ quái... Sao lại có thể như vậy chứ...?

Trong phòng Dương Thùy Hồng, Lý Liên Hoa ân cần rót hai chén trà nóng rồi mời y ngồi xuống.

- Giờ Dần đêm qua, Dương huynh đã làm gì?

Dương Thùy Hồng thản nhiên hỏi lại:

- Ta làm gì sao phải nói với huynh? Mà cũng không biết đêm qua Lý huynh đã làm gì?

Lý Liên Hoa nói với vẻ áy náy:

- Gần đây ra bị cảm mạo nên ngủ mấy ngày liên tiếp, chuyện xảy ra tối qua hoàn toàn không biết gì cả...

Dương Thùy Hồng tỏ ra khinh thường lời hăn nói, hiển nhiên không hề tin. Lại nghe Lý Liên Hoa tiếp tục lảm nhảm:

- Nói không chừng ta mộng du rồi đi giết Tô cô nương cũng nên.

Dương Thùy Hồng khẽ giật mình, Lý Liên Hoa lại nói rất thành khẩn:

- Đêm qua, Tô cô nương bị giết, ai trong chúng ta cũng bị tình nghi chứ không chỉ có mình Dương huynh.

Dương Thùy Hồng nghe thấy vậy thì nghĩ Lý Liên Hoa cũng có chút chân thành.

- Đêm qua... - Y trầm ngâm một lát rồi nói. – Ta cũng Phương công tử, Lương huynh ở trong phòng uống rượu, làm thơ. Sau khi bọn họ rời khỏi thì ta liền đi ngủ, không làm gì cả.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Huynh không nghe thấy âm thanh lạ nào sao?

Dương Thùy Hồng lập tức lắc đầu.

- Không có! Tối qua uống nhiều, cho dù có âm thanh lạ đi nữa, ta e là cũng không nghe thấy.

Lý Liên Hoa “ừ” hai tiếng rồi nói:

- Đa tạ Dương huynh.

Phương Đa Bệnh hỏi Lương Tổng xong, bước chân ra khỏi phòng liền tiến thẳng đến phòng của Long Phú Tiệp. Lúc này, Lý Liên Hoa cũng

vừa từ phòng Dương Thùy Hồng ra, thấy y như vừa gặp quỷ thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy?

Phương Đa Bệnh nói khề:

- Lương đại hiệp nói đêm qua nhìn thấy Long Phú Tiệp bước ra từ phòng của Quan Hà Mộng, lúc ấy chắc chắn là giờ Dần, nếu vậy khi đó hẳn là Tô Tiểu Dung đã chết rồi. Nhưng nàng ta lại giả vờ không biết.

Lý Liên Hoa lại càng ngạc nhiên.

- Thật vậy sao?

Phương Đa Bệnh chỉ về phía phòng Long Phú Tiệp.

- Giờ ta đi tới đó hỏi, còn Khang Huệ Hà thì nhờ người.

Lý Liên Hoa khề gật đầu. Hai người đi về phía mục tiêu kế tiếp của mình.

- Long cô nương! – Phương Đa Bệnh bước tới phòng của Long Phú Tiệp, kéo một cái ghế ngồi ở trước cửa phòng, rồi nói vọng vào. – Tối qua có người nhìn thấy nàng đi ra từ trong phòng của Quan Hà Mộng. Đêm hôm khuya khoắt, nàng là nữ nhi lại đi vào phòng của Quan Hà Mộng, rốt cuộc là để làm gì? Lúc đó Tô Tiểu Dung đã chết rồi phải không? Tại sao nàng lại không nói?

Y vốn nghĩ nhưng lời đó sẽ khiến cho Long Phú Tiệp hoảng sợ tới mức hồn bay phách lạc, lập tức thừa nhận mình là hung thủ giết chết Tô Tiểu Dung. Ai ngờ thiếu nữ áo trắng đang chải đầu trong phòng lại thật thản nhiên:

- Đêm qua đúng là ta có đi qua phòng của Quan đại hiệp.

Phương Đa Bệnh khề giật mình, vội vàng hỏi:

- Lúc ấy tình hình trong phòng như thế nào?

Long Phú Tiệp không trả lời ngay, mà yên lặng một lát rồi mới lên tiếng:

- Ta nhìn thấy hung thủ sát hại Tô cô nương.

Phương Đa Bệnh vô cùng ngạc nhiên.

- Cái gì?

Long Phú Tiệp tiếp tục nói thật chậm rãi:

- Canh ba mỗi đêm ta đều ngồi luyện khí, tối qua cũng vậy. Đang lúc khí thông bách khiếu, thần trí tỉnh táo ta nghe thấy có tiếng động trên nóc phòng, còn có tiếng dây cung khác thường.

Phương Đa Bệnh đang giật mình thầm nghĩ, *Đây là lần thứ hai có người nói nhìn thấy kẻ lạ mặt trong đêm*, thì nghe Long Phú Tiếp nói tiếp:

- Đúng lúc vừa luyện khí xong nên ta âm thầm bám theo. Ta thấy có người nhảy vọt ra từ cửa sổ phòng Quan đại hiệp.
- Vậy rốt cuộc người giết Tô Tiểu Dung là ai?

Long Phú Tiếp lạnh lùng.

- Kẻ đó đâm người nằm trên giường một nhát rồi nhảy qua cửa sổ bỏ chạy, ta cũng không nhìn thấy mặt mũi y như thế nào.

Phương Đa Bệnh cau mày.

- Nàng nói là đã nhìn thấy hung thủ cơ mà?

Long Phú Tiếp nhắm mắt lại.

- Tuy ta không nhìn thấy gương mặt của y, nhưng mà chiêu kiếm người đó đâm người nằm trên giường thì ta nhìn rất rõ, đó chính là *Lạc Diệp Bàn Sa*, một chiêu duy nhất trong hai mươi tư thức *Bạch Mã Kim Lạc Tiên* có thể dùng kiếm để thi triển.

Phương Đa Bệnh há hốc mồm.

- Nàng nói... người giết Tô Tiểu Dung là Dương Thùy Hồng sao? Vậy tại sao nàng không nói sớm?

Long Phú Tiếp lạnh lùng đáp:

- Ta nói rồi, ta chỉ nhìn thấy kiếm chiêu, không có nhìn thấy rõ gương mặt của hung thủ. Trên đời này người dùng *Bạch Mã Kim Lạc Tiên* thành danh là Dương Thùy Hồng, nhưng mà người có thể thi triển chiêu thức *Lạc Diệp Bàn Sa* thì có hàng ngàn, làm sao mà ta biết được đó có phải là Dương công tử hay không?

Phương Đa Bệnh cảm thấy nàng ta nói không có lý lẽ gì cả. Trên đời này người có thể thi triển *Lạc Diệp Bàn Sa* rõ ràng chỉ có một mình Dương Thùy Hồng. Y thầm mắng hai tiếng “đàn bà” nhưng không nói ra miệng, bụng thầm nghĩ, *Không biết vừa rồi Lý Liên Hoa hỏi Dương Thùy Hồng kết quả như thế nào?*

Lúc này, Lý Liên Hoa đang ngồi uống trà trong phòng của Khang Huệ Hà. Khang Huệ Hà vốn đã xinh đẹp, lại ăn mặc hoa lệ, cộng thêm bối cảnh phòng khách được trang trí vô cùng khéo léo nên trông càng quyến rũ. Cho dù đang đứng chải chuốt lông vũ cho một con vẹt xanh trước cửa sổ, phong thái của nàng vẫn rất xinh đẹp. Lý Liên Hoa bưng một chén sứ tinh xảo đang tỏa mùi hương trà thơm mát, hần còn chưa mở miệng, Khang Huệ Hà đã thở một hơi dài, nói trước:

- Ta biết rất khó làm người khác tin mình. Ngoài Phương công tử và Lý lâu chủ, phòng của ta cách phòng của Quan đại hiệp gần nhất nhưng đêm qua... đêm qua thực sự là ta không nghe thấy gì cả. Ta đi ngủ từ rất sớm.

Lý Liên Hoa hỏi:

- Cô nương đi ngủ sớm như vậy có ai làm chứng không?

Khang Huệ Hà khẽ giật mình, khuôn mặt xinh đẹp có phần giận dữ.

- Ta là nữ nhi, ngủ sớm thì có ai làm chứng được? Người... người nghĩ ta là... nghĩ ta là hạng người như thế nào?

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Xin lỗi, ta vô ý...

Vẻ mặt Khang Huệ Hà tràn ngập giận dữ.

- Nếu như không việc gì cần hỏi nữa thì Lý lâu chủ có thể đi được rồi.

Lý Liên Hoa liên tục xin lỗi, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng của Khang Huệ Hà. Thấy Phương Đa Bệnh vẫn còn ở trong phòng Long Phú Tiệp, Lý Liên Hoa chậm rãi đi một vòng quanh đình viện, rồi bước vào trong phòng của Quan Hà Mộng.

Lúc này đêm đã khuya, từ cửa nhìn vào, gương mặt của Tô Tiểu Dung chìm trong bóng tối nên không còn thấy đáng sợ. Hắn đốt đèn cầy lên, cúi người xuống quan sát Tô Tiểu Dung thật cẩn thận. Nghĩ một lát, hắn lại thò tay vén vạt áo nàng lên. Dưới áo hiện lên vết thương do kiếm gây ra. Miệng vết thương sưng đỏ, da thịt tái nhợt, có quầng tím nhạt do máu bầm. Lý Liên Hoa ấn vào thi thể nàng thì thấy đã hoàn toàn cứng ngắt và rất lạnh. Những vết thương mấy ngày trước vẫn chưa khép lại, khiến cho thiếu nữ mình đầy thương tích, vô cùng bi thảm đáng thương. Tuy nhiên vết thương bị bắn trước ngực nàng lại rất sạch sẽ, có màu tái nhợt, dường như máu đã chảy hết theo một tiền đó. Lý Liên Hoa nhíu mày, cẩn thận quan sát mũi tên ở cuối giường. Đầu mũi tên đó có ngạnh, lại móc vào tấm phản của chiếc giường gỗ sam, chẳng trách khi nhổ ra trên mũi tên cũng không có nhiều máu. Hắn nhìn xuống, đột nhiên thấy trên mặt đất có một vết trắng nhàn nhạt do vật bị va chạm tạo ra, dưới ánh đèn trông rất đẹp. *Đó là vật gì vậy?* Hắn ngẩng đầu lên thì thấy trên bệ cửa sổ có một dấu vết mờ mờ. Đó là vết của một nửa chiếc giày. Dấu giày vô cùng rõ ràng, ngay cả vết vải bông trên đế giày cũng thấy được. Nhìn hơi

giống với một chiếc giày của nam nhân, chỉ có điều phần đế sau có hơi ngắn. *Đó là vết giày của ai?*

Lý Liên Hoa suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên mở cửa, đi sang phòng Tô Tiểu Dung ở bên cạnh. Lúc này, cửa ra vào không hề khóa, mùi thuốc trong phòng nàng vẫn còn rất nồng, trên bàn còn có một chiếc chén không, dưới đất có một cái gương đồng bị vỡ. Hắn nhìn ra ngoài một lúc rồi thở dài, đóng cửa lại.

- Lý Liên Hoa chết tiệt. – Phương Đa Bệnh bước ra từ phòng Long Phú Tiệp với vẻ mặt đầy thắc mắc. – Mọi việc thực sự càng ngày càng cổ quái, đêm qua đúng là Long Phú Tiệp có đi tới phòng của Quan Hà Mộng.

Lý Liên Hoa ngạc nhiên hỏi:

- Nàng thực sự có tới?

Phương Đa Bệnh cười khố.

- Không những là có tới, mà còn nhìn thấy hung thủ. Nàng ta nói hung thủ thi triển một chiêu *Lạc Diệp Bàn Sa*, chỉ có điều không nhìn rõ là ai. Người nói như thế có kỳ lạ không? Tiểu nữ này có đáng tin không?

Lý Liên Hoa nói:

- Có lẽ... có lẽ đáng tin chứ? – Hắn tự lẩm bầm một mình. – Án mạng không đầu mới đa phần đều không thấy được hình dáng hung thủ, nhưng đêm qua lại có tới hai người nhìn thấy hung thủ. Nói tóm lại, giờ Dần đêm qua, Lương Tổng, Long Phú Tiệp, Dương Thùy Hồng đều từng đi qua phòng Quan Hà Mộng, ít nhất thì cũng đã đến bên ngoài...

Phương Đa Bệnh không nhịn được nữa bèn nói:

- Những chuyện đó ta biết rồi. Liên Hoa chết tiệt! Rốt cuộc thì người có nghĩ ra ai là hung thủ giết Tô Tiểu Dung không vậy? Nói không chừng người giết Tô Tiểu Dung lại là Giác Lệ Tiểu...

Lý Liên Hoa liếc mắt nhìn y mấy lần, đột nhiên thở dài, rồi nói vô cùng nghiêm túc:

- Người thông minh như vậy... không nên hỏi ta mới đúng.

Hắn sửa sang lại trang phục, sau đó làm bộ như tiên sinh dạy học, nghiêm trang thong thả bước đi một hai bước, rồi chỉ về phía vết giày in trên bệ cửa phòng Quan Hà Mộng.

- Nhìn thấy rồi chứ?

Phương Đa bệnh bị hắn hỏi như vậy thì cau mày nói:

- Người coi bốn công tử là người mù hả? Đương nhiên là nhìn thấy. Sáng sớm nay ta đã thấy rồi... Đương nhiên đó là vết giày của hung thủ để lại.

Lý Liên Hoa lắc đầu, ra vẻ rất đáng tiếc. Hắn mở cửa phòng ra, hai người đi vào trong. Lý Liên Hoa chỉ về phía màu trắng mờ mờ trên đất.

- Nhìn thấy rồi chứ?

Phương Đa Bệnh nói:

- Không thấy... giờ thấy rồi... Lý Liên Hoa! Người điên rồi sao?
- Nếu như sau này ta thực sự bị điên, thành ra ngốc nghếch như người thì đúng là ta không cam tâm. – Lý Liên Hoa thở dài rồi nói. – Ta dạy dỗ để người thông minh hơn một chút...

Phương Đa Bệnh bị hắn chọc cho tức sôi máu lên, nổi giận nói:

- Lý Liên Hoa! Người lại dám trêu chọc bản công tử!

Lý Liên Hoa khẽ thở dài.

- Trẻ con không dễ dạy... Phương đại công tử. – Hắn đứng ở cửa phòng, gõ nhẹ vào cánh cửa một cái. – Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì bốn người Long, Dương, Lương, Khang đã nói một chút rồi. Nếu như mọi người đều nói thật, vậy thì việc xảy ra trước cửa phòng vào giờ Dần ngày hôm qua là như thế này: sau khi Quan Hà Mộng đi ra ngoài mua thuốc, có kẻ lạ mặt bay qua nóc phòng của hai người Lương, Long, đến phòng Quan Hà Mộng giết chết Tô cô nương. Lương đại hiệp cùng Long cô nương đều nghe thấy âm thanh lạ nên đuổi tới đây. Long cô nương đến trước một bước, nhìn thấy hung thủ giết người dùng chiêu *Lạc Diệp Bàn Sa* giết chết Tô cô nương. Sau đó nàng ta đuổi theo. Kẻ lạ mặt đó vọt qua ngoài cửa sổ, chạy thoát. Khi Long cô nương đi ra khỏi cửa lớn thì bị Lương đại hiệp nhìn thấy... có đúng không?

Phương Đa Bệnh gật đầu rồi hỏi:

- Dương Thùy Hồng và Khang Huệ Hà thì sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Bọn họ đều đang ngủ.

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng:

- Toàn là nói dối.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Chỉ dựa vào mấy điều này, người nghĩ ai khả nghi nhất?
- Long Phú Tiệp! – Phương Đa Bệnh nói như đinh đóng cột. – Nàng ta nhìn thấy hung thủ, sao không đuổi theo qua cửa sổ mà lại đi ra từ cửa lớn? Tại sao nàng ta không đuổi tới cùng? Tại sao lại không gọi người tới? Chưa nói đêm khuya như thế mà nàng ta lại không ngủ được đã là chuyện vô cùng khả nghi.

Lý Liên Hoa liên tục gật đầu rồi hỏi:

- Còn gì nữa không?

Phương Đa Bệnh ngẩn người.

- Còn có... còn có... còn có... - Y suy nghĩ một lúc rồi tròng mắt nói. – Còn có kẻ lạ mặt kia không biết là thật hay giả, nói không chừng Lương Tống và Long Phú Tiếp thông đồng với nhau, đánh lừa mọi người.

Lần này, Lý Liên Hoa liên tục lắc đầu.

- Không phải như vậy, không phải như vậy.

Phương Đa Bệnh giận dữ nói:

- Nếu không phải như thế thì như thế nào?

Lý Liên Hoa đằng hắng một cái, rồi rung đùi đắc ý.

- Quân tử thường thoải mái, tiểu nhân thường ưu tư, sao lại nghi ngờ người khác một cách dễ dàng như vậy chứ...

Phương Đa Bệnh giận tím mặt, hét:

- Người là quân tử, còn ta là tiểu nhân sao?

Lý Liên Hoa lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Hung thủ chính là kẻ nhìn thấy Tiểu Đào Hồng vào ngày hôm đó. Như vậy trong năm người Quan, Dương, Long, Lương, Khang nhất định có một là hung thủ. Nói cách khác, trong năm người nhất định có một người nói dối về chuyện đêm hôm qua.

Phương Đa Bệnh nói:

- Đúng vậy...

Lý Liên Hoa lại nói:

- Tình cảm của Quan Hà Mộng đối với Tô Tiểu Dung rất chân tình nên chắc chắn không phải là hung thủ. Nếu như hần muốn giết chết Tô Tiểu Dung thì đã lặng lẽ giết chết ở giữa đường rồi, sao phải đợi tới lúc này mới ra tay khiến cho dư luận xôn xao? Cho nên có thể tin chuyện Quan hiệp y nói là đi mua thuốc. Chưa kể việc hần có đi mua thuốc hay không thì chỉ cần hỏi tiệm bán thuốc là có thể biết, nên chuyện này cũng không thể giả được.

Phương Đa Bệnh gật gù:

- Có lý.

Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Như vậy, hung thủ sẽ ở trong nhóm người Long – Dương – Lương – Khang. Mà nói về hành tung đêm qua của bọn họ thì đơn giản là: Long cô nương nói hung thủ thì triển *Lạc Diệp Bàn Sa*, coi như đã chỉ ra hung thủ là Dương Thùy Hồng. Lương Tổng chỉ ra Long cô nương là hung thủ. Còn Dương Thùy Hồng cũng Khang Huệ Hà đều nói là đang ngủ, coi như nói bọn họ không phải là hung thủ đúng không?

Phương Đa Bệnh nghĩ mất một lúc lâu mới hiểu ra:

- Ồ...

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Đây là một vấn đề rất đơn giản, tóm lại chỉ có một người nói dối. Long cô nương nói Dương Thùy Hồng là hung thủ, Dương Thùy Hồng lại nói mình không phải, vậy thì trong hai người Dương Thùy Hồng và Long cô nương nhất định có một người đang nói dối. Nếu Dương Thùy Hồng nói dối thì y chính là hung thủ. Như vậy, việc Lương Tổng nói hung thủ là Long cô nương, thì trừ phi Lương Tổng cũng đang nói dối, còn lại giả thiết này không khớp với chuyện chỉ có một người nói dối. Vì thế, Dương Thùy

Hồng không nói dối, như vậy thì người nói dối chính là Long cô nương. Giả thiết Long cô nương nói dối, vậy thì Dương Thùy Hồng và Khang Huệ Hà đúng là đang ngủ. Lương Tổng nhận định Long cô nương là hung thủ cũng không sai, vì thế...

Phương Đa Bệnh chợt hiểu ra.

- Ta hiểu rồi! Vậy thì chỉ có một mình Long cô nương nói dối, như thế nàng ta chính là hung thủ!

Y vô cùng vui mừng, cho dù Lý Liên Hoa nói nhiều hơn nữa thì Phương đại công tử đã nhận định hung thủ chính là Long Phú Tiệp từ trước. Rõ ràng y thông minh hơn Lý Liên Hoa nhiều.

- Nhưng mà...

Lý Liên Hoa vẫn tỏ ra hết sức ôn hòa và cực kỳ kiên nhẫn. Hắn mỉm cười rồi nói:

- Người đừng quên, để kết luận Long cô nương là hung thủ thì điều kiện đầu tiên đó là trong bốn người chỉ có một người nói dối. Nếu như trong bốn người đó, không phải chỉ có một người nói dối thì những phán đoán ở trên hoàn toàn vụt đi.

Phương Đa Bệnh đang muốn cười to lại bị sặc một cái.

- Khục khục... khụ khụ khục... không thể có chuyện đó, lẽ nào hung thủ không phải là một người?

Lý Liên Hoa nói:

- Nếu như hung thủ có hai người, ba người thậm chí còn nhiều hơn nữa, thì có mười Tô Tiểu Dung cũng bị giết, chẳng cần đợi đến khi Quan Hà Mộng đi khỏi mới ra tay.

Phương Đa Bệnh miễn cưỡng đồng ý.

- Những gì người vừa nói rất có lý.

Lý Liên Hoa tiếp tục nói một cách từ tốn:

- Nếu như Long cô nương là hung thủ, vậy thì nàng ta đã lấy mũi Phong Trần Tiễn đó, và kẻ bắn một tiễn vào người Tô Tiểu Dung nhất định là nàng. Chỉ có điều kỳ lạ là nàng ta dùng tiễn của Lương Tổng, tại sao lại giá họa cho Dương Thùy Hồng? Chuyện này không phải rất lạ sao? Nếu như nàng ta nói thấy Lương Tổng bắn Phong Trần Tiễn thì có lẽ còn hợp lý hơn một chút?

Phương Đa Bệnh lại ngây người ra, nghe Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Hơn nữa, lần đầu Tô Tiểu Dung bị hại ở trên núi Tiểu Thanh, lúc làm lễ, rõ ràng nàng ta ngồi ở bàn thứ bảy...
- A! – Phương Đa Bệnh thốt lên một tiếng, đột nhiên nhớ ra lúc đó đúng là Long Phú Tiệp ngồi cùng bàn với Lý Liên Hoa, không hề rời khỏi chỗ. – Lẽ nào hung thủ không phải là Long Phú Tiệp sao?

Lý Liên Hoa cười cười.

- Muốn biết Long cô nương có phải là hung thủ không, thì phải biết được trong bốn người chỉ có một người nói dối hay là nhiều hơn? Nếu như không phải chỉ một người nói dối thì có lẽ hung thủ không phải là Long cô nương.

Phương Đa Bệnh nhú mày.

- Vậy làm sao mà ta biết được cuối cùng thì có mấy người nói dối? Nếu như không phải là hung thủ, vậy tại sao phải lừa gạt người khác làm gì?

Lý Liên Hoa vẫn nói thật chậm rãi:

- Không phải là hung thủ thì đương nhiên không cần gạt người khác. Nhưng nói không chừng không phải là gạt người, mà là bản thân đã bị đánh lừa?
- Hả? – Phương Đa Bệnh há mồm tròn mắt, dường như không theo kịp với mạch suy nghĩ của Lý Liên Hoa nên đành hỏi lại. – Cái gì?

Vẫn giữ thái độ khoan dung hòa ái, Lý Liên Hoa nhìn Phương Đa Bệnh với ánh mắt đồng tình.

- Có lúc con người không định nói dối, chỉ có điều những gì mắt nhìn thấy chưa chắc đã là sự thực mà thôi.

Phương Đa Bệnh ngơ ngác hỏi:

- Nói vậy là sao?

Lý Liên Hoa nói thật ôn hòa:

- Nói cách khác, trong bốn người đó có người không hẳn là muốn nói dối, nhưng mà nói chưa hẳn đã là sự thực.
- Vậy là thế nào?

Phương Đa Bệnh thành tâm thành ý thỉnh giáo, theo Lý Liên Hoa vào tận trong phòng, Lý Liên Hoa vạch vạt áo của Tô Tiểu Dung rồi ghé tai Phương Đa Bệnh nói một lúc, y liền thốt lên một tiếng:

- A!
- Sao?

Lý Liên Hoa lấy một món đồ trong túi áo nhét vào miệng của Phương Đa Bệnh, không cho y kêu to, thiếu chút nữa khiến y sặc chết.

- Khục khục... Lý Liên Hoa chết tiệt...

Y còn chưa mắng xong, Lý Liên Hoa đã phất tay áo, nhanh chóng bỏ đi.

- Người từ từ suy nghĩ đi, ta đi ăn cơm đây.

Phương Đa Bệnh vội vàng lấy vật ở trong miệng ra, đưa lưỡi liến thử thì thấy có vị ngọt. Y nhìn kỹ, thì ra đó là một viên kẹo hỉ. Khi y chạy ra ngoài đã không thấy bóng dáng của Lý Liên Hoa nữa, chẳng biết hẳn đã

đi đâu ăn cơm rồi. Y giậm chân quay người đi tới một căn phòng ở sau lưng, đá tung cửa chính, túm lấy một người trong phòng.

- Theo ta!

Trong phòng còn có một người khác, người đó đứng dậy, nhìn y đầy thắc mắc.

- Bỏ người ra! Người muốn làm gì?

Phương Đa Bệnh nhìn gã cười lạnh lùng.

- Ta bắt hung thủ sát hại nghĩa muội của người. Người có ý kiến gì sao?

Người kia nghe thấy vậy thì sững sờ, sắc mặt đầy nghi ngờ.

- Hung thủ... hung thủ...

Phương Đa Bệnh đỡ người bị phong bế huyết đạo lên.

- Hung thủ chính là nàng ta.

Người mặt mũi trắng bệch trong phòng chính là Quan Hà Mộng, mà người bị Phương Đa Bệnh túm trong tay chính là Khương Huệ Hà.

Sau thời gian nửa nén nhang.

Trong đình viện khách điểm Võ Lâm.

Đám người Lương Tổng, Dương Thùy Hồng, Long Phú Tiệp lần lượt đi ra, trên mặt mỗi người đều tràn ngập kinh ngạc, liên tục quay sang nhìn nhau. Dường như không một ai từng nghĩ tới hung thủ lại là Khang Huệ Hà. Phương Đa Bệnh điểm mười huyết đạo trên người nàng ta rồi đặt ngồi dưới đất. Bởi vì chăm sóc Tô Tiểu Dung mấy ngày không ngủ nên Quan Hà Mộng rất tiêu tụy, lại gặp phải chuyện Tô Tiểu Dung bị giết nên không còn đứng vững được, thậm chí còn sốt cao. Gã run run đứng ở một bên, kinh ngạc nhìn Phương Đa Bệnh. Vừa rồi Khang Huệ Hà ở trong phòng chăm sóc cho gã, thiếu nữ này có gương mặt rất ôn nhu, sao lại... sao lại giết chết Tô Tiểu Dung?

Phương Đa Bệnh “ừm ừm” hai tiếng, bắt chước Lý Liên Hoa mỉm cười từ từ, chỉ khác ở chỗ Lý Liên Hoa cười thì khiêm tốn ôn hòa, còn Phương Đa Bệnh cười như vậy khiến cho người ta sờn hết gai ốc. Y nói đầy đắc ý:

- Ta đã tìm ra, hung thủ chính là Khang Huệ Hà.

Người trong đình việc đều tỏ vẻ không tin. Long Phú Tiệp lạnh lùng nhìn Dương Thùy Hồng, trên gương mặt y tràn ngập xấu hổ. Lương Tổng thì hết nhìn Khang Huệ Hà lại nhìn Long Phú Tiệp một cách kinh ngạc. Phương Đa Bệnh giẫm chân lên ghế rồi nói:

- Khang Huệ Hà! Người có gì muốn nói nữa không? Người là hung thủ giết người!

Khang Huệ Hà bị y điểm huyết ngồi đó, chực khóc:

- Ta chưa từng làm hại Tô cô nương. Chuyện đêm qua như thế nào, ta không biết gì cả. Cho dù Phương công tử gia nghiệp lớn, cũng có tiếng tăm trong giang hồ, nhưng không thể ngấm máu phun người được! Chưa kể ta... ta là nữ nhi, danh tiết quan trọng như thế nào chứ...

Phương Đa Bệnh quát:

- Nói láo! Rõ ràng trong tiệc cưới ở tiểu trúc Dã Hà, người lên lấy Tiểu Đào Hồng, ám sát Tô Tiểu Dung không thành, nên mới ở trong khách điểm đợi đến khi Quan Hà Mộng rời khỏi Tô Tiểu Dung đi mua thuốc, liền nhân cơ hội đó đâm chết nàng, có phải không?

Khang Huệ Hà bật khóc.

- Người... người... người ngấm máu phun người... tại sao ta lại giết Tô cô nương chứ? Ta với nàng ấy không thù không oán, sao ta phải giết cô nương ấy ?

Phương Đa Bệnh không nói lên lời, ngừng một chút, y liền chuyển đề tài:

- Trên người Tô Tiểu Dung có rất nhiều vết thương do Tiểu Đào Hồng gây ra. Tuy sắc bén nhưng Tiểu Đào Hồng rất ngắn. Do cách một tấm chăn bông, người đâm nàng ấy rồi rút hung khí bỏ chạy. Nhưng Tô Tiểu Dung chưa chết ngay mà tử vong do bị mất máu. Những vết thương trên người Tô Tiểu Dung bị tẩy đồ lên, rõ ràng là sau khi bị thương, nàng chưa chết ngay, đồng thời cũng chứng minh những vết đâm đó có từ rất sớm. Còn mũi tên đâm vào người Tô Tiểu Dung mà Long cô nương nhìn thấy xảy ra vào giờ Dần. Mũi tên đó rất chính xác, miệng vết thương không bị tẩy, không có dấu vết nào khác, chứng minh lúc mũi tên dài đâm vào ngực thì Tô cô nương đã chết rồi. Cho nên người dùng Tiểu Đào Hồng đâm Tô cô nương và người đâm mũi tên vào ngực nàng là hai người khác nhau. Tuy Long cô nương nhìn thấy người đâm tên nhưng người đó cũng không phải là hung thủ. Bởi vì căn bản y đâm phải một người đã chết.

Long Phú Tiệp khẽ giật mình, bất giác liếc sang Dương Thùy Hồng, ánh mắt như có chút nghi hoặc. Dương Thùy Hồng nghe Phương Đa Bệnh nói vậy, cũng lộ vẻ kinh ngạc, đột nhiên nói:

- Đúng vậy! Mũi tên trên ngực Tô cô nương là do ta đâm, nhưng người giết cô nương ấy không phải là ta. – Y nhìn Phương Đa Bệnh. – Phương công tử phân tích rõ như vậy khiến cho Dương mỗ vô cùng ngạc nhiên. Thực ra đêm qua... - Ánh mắt

của y nhìn thẳng vào mặt Quan Hà Mộng. – Đêm qua, người mà ta muốn giết không phải là Tô cô nương mà là Quan đại hiệp.

Tất cả mọi người nghe thấy vậy đều giật mình. Quan Hà Mộng cũng rất ngạc nhiên. Lại nghe Dương Thùy Hồng nói một cách lạnh lùng:

- Dương mỗ chịu ơn Quan đại hiệp cứu mạng, vốn không nên bắt kính với Quan đại hiệp. Nhưng ngày hôm đó, Dương mỗ cùng sư đệ tới xin cứu, rõ ràng Quan đại hiệp có linh dược trong tay nhưng lại khoanh tay không cứu sư đệ của mỗ. Dương mỗ nghĩ mãi không hiểu... - Giọng y đột nhiên cao lên nhưng lại có phần thê lương. – Rõ ràng Quan đại hiệp có kỳ dược “*Thu Ba*” dùng để giải độc, tại sao lại nói là thiếu thuốc, không cứu sư đệ của Dương mỗ? Lẽ nào người chỉ có danh đại hiệp hảo huyền, không nỡ bỏ một chút *Thu ba* để cứu người?

Sắc mặt của Quan Hà Mộng tái nhợt.

- Quý sư đệ trúng phải loại độc mà Quan mỗ chưa từng thấy. Trong y thư có ghi rằng cỏ “không nhân” có thể trị liệu. Có điều Quan mỗ không phải là không cứu, mà là không có loại dược liệu này.

Dương Thùy Hồng tức giận nói:

- Kỳ dược *Thu Ba* có thể giải được bách độc! Người... lẽ nào do trong y thư không ghi *Thu Ba* có thể giải được chất độc này mà người để cho hắn chết sao... Người cũng biết thể chất của hắn đặc biệt, bị ong mật đốt khiến cho toàn thân bị phù. Cho dù người không nỡ bỏ ra một chút *Thu Ba* nhưng chỉ cần người ra tay chữa trị thì có lẽ hắn cũng không chết như vậy. Đồ lang băm giết người, lang băm giết người!

Phượng Đa Bệnh vốn đang kinh ngạc, nhưng khi nghe thấy mấy chữ “lang băm giết người” thì lại suýt chút nữa phì cười. Trên đời này lang băm thật là nhiều... Quan Hà Mộng đập mạnh vào bàn đá, khiến cho cái bàn nứt toác:

- Y thư không ghi chép lại rõ ràng làm sao ta dám tự ý mình làm bừa? Sử dụng dược liệu bừa bãi, có khác nào lấy người để thử thuốc, xem mạng con người như cỏ rác?

Dương Thùy Hồng vẫn nói lạnh lùng:

- Chẳng phải là người xem mạng người như cỏ rác, mà là người bảo thủ, ngu xuẩn! Chẳng lẽ người là một vị hiệp y chỉ biết nói vậy? Trong y thư không ghi thì người không làm? Chúng ta gọi người là Nhữ Yến Thần Châm thì có ích gì? Lang băm! Lang băm! Ta không giết người thì thấy có lỗi với những anh linh đã chết vì người.

Nói xong, y rút cây Bạch Mã Kim Lạc Tiên ra khiến cho trong không khí vang lên một tiếng nổ nhỏ. Trán Dương Thùy Hồng nổi đầy gân xanh.

- Ta biết tài nghệ không bằng người nhưng cũng mời Quan đại hiệp bước ra đây! Cho dù ta không báo được thù cho sư đệ nhưng được chết trong tay người cũng không uổng một kiếp người.

Quan Hà Mộng nổi giận nói:

- Ăn nói linh tinh!

Gã nghĩ lại một chút thì nhận ra mình cũng chưa từng làm việc gì mà trong sách không ghi nên không biết trả lời Dương Thùy Hồng thế nào. Quan Hà Mộng cảm thấy rất phần uất, liền phất tay áo định ra tay. Đúng lúc này, Phương Đa Bệnh khoác một tay lên vai Dương Thùy Hồng, một tay lên vai Quan Hà Mộng, đè xuống mà nói:

- Muốn đánh nhau thì đợi bọn công tử nói xong rồi đánh cũng chưa muộn. Tới lúc đó, ta không thềm ngăn cản. – Sau đó y một chiêu kéo lại Khang Huệ Hà đang bò trên mặt đất, cười với nàng ta rồi nói. – Bọn công tử còn chưa nói xong, sao ngươi đã định đi rồi?

Mọi người trong đình viện hơi giật mình, kinh ngạc quay sang nhìn về phía Khang Huệ Hà. Phương Đa Bệnh lại đằng hắng một cái, tỏ rõ đặc ý trong lời nói của mình.

- Giờ Dần đêm qua, sau khi cùng bọn công tử làm thơ liên cú xong, Dương Thùy Hồng thay đổi y phục dạ hành tới hành thích Quan Hà Mộng. Võ công Dương Thùy Hồng không bằng Quan Hà Mộng nên phải chờ đợi mấy ngày trong khách điểm, cho đến khi Quan Hà Mộng mệt mỏi vì chăm sóc cho Tô Tiểu Dung, ảnh hưởng tới nguyên khí, không còn sức cảnh giác thì y mới ra tay đánh lén. Lúc phi qua nóc phòng Lương Tổng, bị Lương Tổng phát hiện nên mới nhận một mũi Phong Trần Tiễn. Nhưng y không ngờ hôm đó Quan Hà Mộng đi mua thuốc, đến giờ Dần vẫn chưa về. Ánh sáng trong phòng Quan Hà Mộng hơi tối, y chỉ thấy trên giường có người nằm. Khi đó, y chợt nảy ra ý định giả họa cho Lương Tổng, nên mới dùng Phong Trần Tiễn đâm người nằm trên giường. Sau khi đâm xong, y mới phát hiện ra người nằm trên giường không phải Quan Hà Mộng, hơn nữa người đó cũng đã chết rồi. Lúc này, Long cô nương đuổi tới cửa, nên y phải vội vã trốn qua cửa sổ. Trong lúc vội vàng, y sơ ý để lại dấu giày trên bệ cửa.

Dương Thùy Hồng bị y vẽ cho một cái cảm thấy nửa người tê dại thì trong lòng có chút kinh sợ võ công của vị công tử này, khi nghe tới đó liền gật đầu. Phương Đa Bệnh nhìn thấy y gật đầu, lại càng đặc ý hơn.

- Ha ha... sau đó Long cô nương nhìn thấy có người hành thích, liền chạy vào trong phòng mới phát hiện một thứ trên mặt đất, từ đó mới hoài nghi kẻ giết người là ai.

Nói xong Phương Đa Bệnh nhìn về phía Long Phú Tiệp. Chỉ thấy gương mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc, rồi chẳng hề do dự, khẽ gật đầu.

- Thứ gì?

Lương Tổng ngạc nhiên hỏi. Phương Đa Bệnh tiếp tục xoắn một tràng tới mức nước bọt văng tung tóe:

- Trên sàn, trong phòng của Quan Hà Mộng có một vết mờ màu trắng, dưới ánh đèn phản chiếu thì có bảy màu. Đó là ánh sáng của trần châu. Mà một cái vết to như vậy, nếu không phải một viên chân trâu bị giã vỡ thì có thể nói là tương đối to. Ta đoán chắc là Long cô nương thấy được dấu vết đó ở trong phòng...

Thấy Long Phú Tiệp lại gật đầu, tất cả mọi người đồng thanh hỏi:

- Vật gì?

Phương Đa Bệnh như đang thừa nước đục thả câu liền châm thêm một chút lửa:

- Phụng Đầu Thoa! Long cô nương nhặt cái trâm phụng lên rồi đi ra ngoài thì bị Lương Tổng nhìn thấy, cho nên Lương Tổng mới cho rằng nàng chính là hung thủ giết người.

Tất cả mọi người chột bưng tỉnh. Long Phú Tiệp nhìn thấy lễ vật mừng cưới mà mình tặng cho Tiêu Tử Khâm lại có mặt ở hiện trường giết người nên rất kinh ngạc. Bởi vậy, nàng mới nhặt cây trâm rồi vội vàng bỏ đi và không hề nhắc tới chuyện đêm qua. Phương Đa Bệnh lại nói tiếp:

- Nhìn thấy Phụng Đầu Thoa và Tiểu Đào Hồng thì sẽ rõ thương thế của Tô Tiểu Dung là do cái gì gây ra. Khi Tô cô nương còn ở tiểu trúc Dã Hà cũng bị chính hai vật này gây thương tích khắp người, tới mức gần chết.

Lương Tổng ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng tại sao lại có người muốn lấy hai thứ đó để giết người?

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng rồi làm như không nghe thấy câu hỏi của gã.

- Những người biết lễ vật mừng đám cưới của hai người Tiêu, Kiều có Tiểu Đào Hồng và Phụng Đầu Thoa thì chỉ có các vị. Cho nên nhất định hung thủ nằm trong số các vị.

- Nhưng ta vẫn không hiểu vì sao Tô cô nương lại ở trong phòng của Quan Hà Mộng? – Dương Thùy Hồng cau mày. – Chuyện này rất vô lý.

Phương Đa Bệnh càng tỏ ra đắc ý hơn.

- Điểm này rất quan trọng, bởi vì nó cho biết hung thủ là ai.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

- Ở trong phòng của Tô Tiểu Dung có một bát thuốc đã uống hết. – Phương Đa Bệnh nói tiếp. – Mỗi ngày, Quan Hà Mộng đều sắc thuốc vào giờ Dậu, tới giờ Tuất thì mang cho Tô Tiểu Dung uống. Nếu chén thuốc đã uống hết vậy thì vào giờ Tuất đêm

qua, Tô Tiểu Dung vẫn còn sống. Trong phòng còn có một tấm gương đồng bị vỡ, hơn nữa khi bị sát hại, trang phục của Tô cô nương vẫn hết sức chỉnh tề. Có thể đoán được, sau khi Quan Hà Mộng cho nàng uống thuốc không lâu thì nàng tỉnh lại, nhưng lúc này, Quan Hà Mộng không có mặt ở đó. Tô Tiểu Dung ngồi dậy đi tất, xỏ giày, tới khi thấy dung nhan bị phá hủy ở trong gương thì thật sự sợ hãi nên mới đến phòng của Quan Hà Mộng nhờ giúp đỡ. Nếu Quan Hà Mộng ra ngoài, nhất định sẽ khóa cửa phòng lại. Ngoại trừ hần và chủ nhà trọ ra, người có chìa khóa chắc chắn chỉ có Tô Tiểu Dung, nên nàng mới tự mình đi vào trong phòng.

Tất cả mọi người đều gật đầu. Phương Đa Bệnh ngồi lên trên chiếc bàn đá, tiếp tục nhìn xuống nói thật chậm rãi:

- Nếu giờ Tuất nàng vẫn còn sống mà giờ Dần đã chết thì chắc chắn thời điểm bị sát hại vào khoảng giờ Hợi hoặc giờ Tý. Mà lúc đó, Dương Thùy Hồng và Lương Tổng đang làm thơ liên cú với ta, nên người giết Tô cô nương không phải là Dương Thùy Hồng và Lương Tổng. Nếu Long cô nương giết Tô Tiểu Dung vào giờ Hợi hoặc giờ Tý thì giờ Dần đêm qua nàng sẽ không xuất hiện ở trong phòng, chưa kể thời điểm Tô Tiểu Dung bị hại lần đầu tiên, từ đầu tới cuối Long cô nương vẫn ngồi một chỗ bên cạnh Lý Liên Hoa, không thể phân thân để giết người, cho nên hung thủ không phải nàng. Nếu hung thủ không phải nàng...- Phương Đa Bệnh nhún vai. – Vậy thì chỉ có thể là nàng ta.

Y ngấm Khang Huệ Hà bị mình điểm á huyết đang ngồi dưới đất.

- Các phòng của chúng ta theo thứ tự là của Lý Liên Hoa, bốn công tử, Quan Hà Mộng, Tô Tiểu Dung, Khang Huệ Hà, Long Phú Tiệp, Lương Tổng, Dương Thùy Hồng. Đêm hôm qua, bốn công tử... khụ khụ... ra ngoài uống rượu, không có ở trong phòng. Lý Liên Hoa bị bệnh nằm trên giường không biết gì. Nhưng có một người học võ, vậy mà đêm qua hung thủ chạy qua nóc phòng, người khác thì bắn tên trên mái, lại còn có ba người nữa đi qua đi lại bên ngoài, thậm chí còn mở cửa sổ nhảy ra và chọc một mũi tên lên phản giường, nàng ta lại nói là mình đang ngủ, nửa đêm không hề biết gì. Mọi người thấy vậy có lạ không?

Lương Tổng ngẩn người. Dương Thùy Hồng giỏi tiên pháp nhưng không thạo nội lực khinh công. Y vọt qua nóc nhà rồi lại bị trúng tên, quả thực đã làm kinh động đến mọi người. Mặc dù võ công của Khang Huệ Hà không cao, nhưng nàng ta ở ngay bên cạnh phòng của Tô Tiểu Dung, lại cách phòng của Quan Hà Mộng có vài trượng, nếu nói ngủ say không hề biết gì thì quả thực khó tin. Phương Đa Bệnh lại nói:

- Chưa kể khi Tô Tiểu Dung rời khỏi phòng mình, bước vào phòng Quan Hà Mộng cũng chỉ có người gần đó mới có thể phát hiện ra. Ta đoán sau khi Tô Tiểu Dung may mắn thoát chết, tỉnh lại sẽ nói ra ai là người ra tay giết hại. Mà Quan Hà Mộng luôn túc trực bên cạnh chăm sóc nàng khiến Khang Huệ Hà không có cơ hội giết người diệt khẩu. Đêm qua Quan Hà Mộng chưa về, Tô Tiểu Dung lại vào phòng y, quả là cơ hội tốt để ra tay. Vì vậy nàng ta đã đem theo hai hung khí trộm được trong yến tiệc, đề

chấn lên người Tô Tiểu Dung rồi đâm liên tiếp, sau đó vứt hung khí đi, quay về phòng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Long Phú Tiệp khẽ nói:

- Mặc dù người nói rất hợp lý, nhưng vì sao Phương Đa Bệnh của ta cũng bị cướp? Mặc dù trăm phượng có thể giết người nhưng không sắc nhọn như Tiểu Hồng Đào. Lấy nó thì có tác dụng gì?

Về điểm này Lý Liên Hoa không nói cho y biết nên Phương Đa Bệnh ghen hòng, trong lòng thầm kêu không ổn. Trong lúc nguy cấp, y nảy ra một ý, bèn đá vào huyết đạo Khang Huệ Hà, học điệu cười mỉm vừa vui tươi vừa giả hoạt của Lý Liên Hoa.

- Điều này chi bằng Long cô nương hỏi nàng ta.

Tất cả mọi người liền nhìn về phía Khang Huệ Hà. Lúc này, nàng ta đã được giải á huyết, lập tức hét lớn một tiếng chói tai:

- Không phải ta!

Phương Đa Bệnh cười lạnh rồi hỏi:

- Không phải người thì là ai?

Khang Huệ Hà ngẩn người, quan sát ánh mắt của mọi người. Khi thấy tất cả đều thay đổi thái độ, nàng ta uất ức bật khóc:

- Đêm qua... đêm qua, người đâm chết Tô Tiểu Dung là ta nhưng... nhưng trên đỉnh Tiểu Thanh, ở tiểu trúc Dã Hà thì không phải ta làm nàng bị thương.

Mọi người đều rất ngạc nhiên, ngay cả Phương Đa Bệnh cũng bất ngờ.

- Cái gì?

Khang Huệ Hà bật khóc. Phương Đa Bệnh đỡ nàng ta dậy, Khang Huệ Hà nói tiếp:

- Ngày ấy, vào lễ đại hôn của Tiêu đại hiệp, đúng là... ta đã trộm Tiểu Đào Hồng rồi gọi Tô Tiểu Dung. Khi đó, nàng ta không hề đề phòng nên bị ta điểm huyết. Nhưng... nhưng... có một nữ tử áo đỏ đi theo sau rồi điểm huyết khiến ta hôn mê. Ta không biết có người đi theo. Khi ta lấy Tiểu Đào Hồng thì ả ta liền cầm Phượng Đầu Thoa, sau đó đâm Tô Tiểu Dung ở ngay trước mặt ta... Nhìn ả ta đâm thật sự rất sợ... rất sợ...

Phương Đa Bệnh cau mày nói:

- Ai tin người nói hươu nói vượn? Khắp giang hồ làm gì có nữ tử nào quái đản như vậy?

Khang Huệ Hà hét lên một tiếng:

- Ồ còn... còn cúi xuống liếm lên vết thương... Yêu quái! Là yêu quái!

Mọi người quay sang nhìn nhau nhưng không một ai tin. Khang Huệ Hà vội vàng thở dốc một hơi rồi nói tiếp:

- Ầ ăo mạng che mặt. Dưới tấm khăn là một gương mặt quý. Ầ không cao lắm, tuy nhiên mỗi cử động đều rất đẹp, rất cuốn hút... nhìn có lúc thì giống tiên tử, có lúc lại giống yêu quái.

Phương Đa Bệnh chợt nghĩ, Hay là Khang Huệ Hà đã gặp Giác Lệ Tiểu? Trên đời, ngoại trừ yêu nữ đó ra thì còn ai làm được chuyện như vậy? Khang Huệ Hà lại nói:

- Ầ hỏi ta rằng có phải nữ tử này đoạt ý trung nhân của ta không. Ầ còn nói “bình sinh luôn đồng cảm với thiếu nữ không lấy được người thương”. Cho nên... ả... ả mới làm cho Tô Tiểu Dung trở thành... như vậy...

Mọi người chợt hiểu đầu đuôi câu chuyện. Hóa ra là Khang Huệ Hà si mê Quan Hà Mộng nhưng Quan Hà Mộng lại yêu Tô Tiểu Dung tha thiết, nên nàng ta mới nảy sinh ý định giết người. Phương Đa Bệnh liền hỏi:

- Người có nhìn thấy vóc dáng của người mang mặt nạ quý đó không?

Khang Huệ Hà lắc đầu.

- Ầ ta... - Nàng chỉ chỉ vào gáy. – Có một nốt ruồi rất nhỏ màu hồng nhìn như giọt máu đỏ tươi.

Lương Tống nghe thấy vậy không kìm nổi thốt lên một tiếng “a” rồi nói:

- Đúng là ta có gặp nữ tử đó trong tiệc cưới.

Nét mặt của Khang Huệ Hà đầy thâm lương. Nàng lại nói tiếp:

- Ta nghĩ khi đó Tô Tiểu Dung đã chết, nhưng ả lại không dám chết Tô Tiểu Dung. Sau khi bị ta điểm huyết... Tô... Tô Tiểu Dung không biết những chuyện tiếp theo nên khi tỉnh lại chắc chắn sẽ cho rằng chính ta đã hủy hoại dung nhan của mình. Cho nên... nên... đêm qua... đêm qua, ta mới giết chết nàng ấy.

Phương Đa Bệnh cau mày.

- Vậy vết máu trên tường tiểu trúc Dã Hà ở đâu ra?

Sắc mặt của Khang Huệ Hà chợt xuất hiện vẻ khinh miệt.

- Đó là do ta lấy son vẽ lên. Người tự nhận mình thông minh mà không nhìn ra.

Phương Đa bệnh xoa xoa mặt, thâm nghĩ, Lý Liên Hoa không tới căn phòng đó, nếu không chắc chắn sẽ nhận ra. Có điều dường như hẳn không thích tới tiểu trúc Dã Hà nên mới bỏ đi. Hiện tại, chẳng biết đi đâu ăn cơm rồi... Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng y lại nói:

- Theo quy tắc giang hồ thì luận võ đánh nhau khó tránh khỏi việc giết người. Nhưng dùng độc hay ám sát thì sẽ bị mọi người khinh thường. Bây giờ mấy người Phật Bử Bạch Thạch chắc vẫn đang ở trên đỉnh Tiểu Thanh. Ta phải đi mời họ xuống làm quen với người.

Lặng Nhìn Tạ Khách Ẩn Trong Sương.

Tương Phi Đạp Sóng Trên Sông Lớn.

Đoạn Trường Nơi Đó Vẫn Chưa Thương

Trong lúc Phương Đa Bệnh đang đặc chí ở trong hậu viện khách điểm thì Lý Liên Hoa ngồi ở hành lang bên cạnh khách điểm Võ Lâm ăn cơm. Hắn nhàn nhã chọn một bình rượu nhỏ, hai đĩa đậu và một chén mì. Tổng cộng tất cả bữa cơm chỉ hết tám đồng nên hắn rất vừa lòng.

Uống nửa chõ rượu, hắn cũng ăn hết một đĩa đậu phòng. Vốn hắn đang quan sát xem khách ở đây ăn những món gì thì đột nhiên nhìn thấy bóng một chiếc áo bào màu tím. Hắn vội uống một ngụm rượu, nhanh chóng lấy bát nước nóng rửa mặt, sau đó móc khăn lau miệng, bỏ tám đồng tiền xuống, đứng dậy. Khách nhân mặc áo bào tím cũng đứng dậy. Y đội nón tre, che mặt bằng khăn đen, tay cầm theo một thanh kiếm.

Lý Liên Hoa chỉ chỉ lên trên rồi cả hai cũng đi ra ngoài

Trên ngọn Tiểu Thanh.

Bên sườn Điền Khách.

Có hai bóng người đứng lặng yên bên vách đá. Một người có vóc dáng cao lớn, mang phong thái uy nghi, còn một người thấp hơn, nhìn hơi gầy. Người cao lớn mặc áo bào màu tím. Lúc này, y đã bỏ nón tre và khăn che mặt sang một bên, đó chính là Tiêu Tử Khâm, còn người mặc áo vải màu xám là Lý Liên Hoa. Hai người đứng yên lặng rất lâu, cuối cùng Lý Liên Hoa không nhịn được nữa đành thở dài.

- Huynh ăn cơm chưa?

Tiêu Tử Khâm nghe thấy vậy thì ngẩn người.

- Ăn rồi.

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Ta cũng không có tiền mời huynh ăn cơm.

Tiêu Tử Khâm lại ngẩn người một lúc rồi mới nói thật chậm rãi:

- Mười năm không gặp, ngươi thay đổi rất nhiều.

Lý Liên Hoa lên tiếng:

- Vậy sao? Dù thế nào thì sau mười năm... huynh cũng thay đổi rất nhiều. Tính tình cũng trầm hơn so với ngày đó.

Tiêu Tử Khâm nói:

- Ta trở thành người như vậy là vì Uyển Văn. Nàng thích người như thế nào, ta sẽ trở thành người như thế ấy.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Chỉ cần hai người cảm thấy tốt là được rồi.

Tiêu Tử Khâm không nói gì cứ nhìn hẩn chăm chú. Lý Liên Hoa thì chỉ biết nhìn quanh rồi lên tiếng với vẻ xấu hổ:

- Ta không biết tay áo bị rách...

Tiêu Tử Khâm hơi xoay người lại.

- Nếu... người đã chết, tại sao còn quay về...?

Lý Liên Hoa đang luống cuống kéo cổ tay áo bị rách, nghe thấy vậy thì ngẩn người hỏi:

- Quay về?

Tiêu Tử Khâm hạ thấp giọng xuống:

- Chẳng lẽ người không chịu buông tha cho nàng sao? Nàng bị người hại tới mười năm. Mười năm thanh xuân của chúng ta đã đi cũng cái chết của Lý Tương Di, vậy mà vẫn chưa đủ hay sao? Tại... tại sao người còn quay về?

Nét mặt của Lý Liên Hoa như đang thất thần.

- A... do Phương Đa Bệnh kéo ta tới đây. Thật ra... - Hẩn chợt dừng lại rồi thở dài.
– Thật ra ta cũng muốn đến thăm cố nhân, tặng chút lễ vật rồi quay về chứ chưa hề nghĩ đến...

Tiêu Tử Khâm nở nụ cười lạnh.

- Thanh danh Lý Tương Di quá cao, tới nay âm hồn vẫn chưa hóa. Giác Lệ Tiểu và Địch Phi Thanh tái xuất giang hồ, nếu người không quay về... có khác nào bôi xấu thanh danh của người kia? Lại còn có những người vẫn một mực khẳng khẳng đi theo người nữa...

Lý Liên Hoa đáp:

- Giang sơn rộng lớn nhân tài đâu cũng có. Ta tin rằng thiếu niên anh hùng thời nay còn xuất sắc hơn chúng ta thời xưa.

Tiêu Tử Khâm lạnh lùng nói:

- Người tin nhưng ta thì không. Nếu người đã quay về, Uyển Văn chắc chắn sẽ thay lòng.

Lý Liên Hoa nhìn y bằng ánh mắt khó hiểu, hồi lâu mới tiếp lời:

- Tử Khâm, huynh không tin nàng...

Tiêu Tử Khâm cau mày.

- Là ta không tin nàng. Người không chết, ta vĩnh viễn không tin nàng.

Lý Liên Hoa “à” một tiếng, Tiêu Tử Khâm nói tiếp:

- Nhảy xuống đi! Ta không muốn tự tay giết người.

Những cơn gió lạnh thấu xuống ập về trên sườn núi khiến tà áo hai người bay phần phật. Lý Liên Hoa nhìn xuống dưới vách núi rồi vội vàng rút đầu lại, Tiêu Tử Khâm nhìn hẩn với ánh mắt lạnh lùng.

- Người mà cũng sợ chết sao?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Dưới đáy vực này không có cây cối, chẳng có sông suối, cũng không có cao nhân trong tuyệt động. Nếu nhảy xuống thì chắc chắn sẽ chết, nên ta thật sự rất sợ.

Tiêu Tử Khâm nâng thanh kiếm trong tay lên.

- Nếu vậy, ra tay đi.

Lý Liên Hoa hỏi nhỏ:

- Huynh muốn giết ta?

Tiêu Tử Khâm rút kiếm ra khỏi vỏ. Vỏ kiếm rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng. Ngay lập tức, ánh sáng lạnh lẽo của Phá Thành Kiếm lao thẳng tới mặt của Lý Liên Hoa.

- Đương nhiên! Người biết ta đã nói là làm.

Lý Liên Hoa thả cổ tay áo bị rách xuống, xoay người, vạt áo của hẩn phất phơ trong gió. Thấy hẩn im lặng, trong lòng Tiêu Tử Khâm hơi ớn lạnh. Võ công của Lý Tương Di như thế nào, y hiểu rất rõ. Cho dù mười năm không gặp, cộng thêm việc bị thương nặng năm đó khiến công lực của hẩn bị suy giảm nhưng khi thấy hẩn đứng trước mặt, y vẫn có cảm giác sợ hãi. Bất chợt một đường kiếm rít gió vang lên, Phá Thành Kiếm đâm thẳng vào ngực Lý Liên Hoa.

Tiểu trúc Dã Hà.

Trong phòng khách đại sảnh.

Kiều Uyển Văn đang đứng bên cửa sổ. Tiêu Tử Khâm ăn tối với nàng xong liền nói có chút việc rồi xuống núi. Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng vằng vặc soi tỏ từng nhành cây ngọn cỏ. Mọi thứ đều vô cùng thân thuộc, không biết bắt đầu từ bao giờ, nàng đã quen với những tháng ngày như thế. Và lòng nàng không còn cảm thấy bơ vơ nữa.

- Kiều cô nương!

Nghe tiếng gõ cửa, nàng quay đầu lại thì thấy đó là Kỷ Hán Phật.

- Kỷ đại ca.

Kỷ Hán Phật rất ít khi nói chuyện với nàng, nhưng lúc này hẳn tới tận nơi chắc chắn là có chuyện.

- Sức khỏe của Kiều cô nương đã tốt hơn chưa?

Bất cứ khi nào Kỷ Hán Phật cũng giữ được bình thản. Cho dù trước đây, hẳn cũng không bao giờ nôn nóng khi nói chuyện.

- Đa tạ Kỷ đại ca đã quan tâm. – Nàng mỉm cười. – Cơ bản đã tốt rồi.

Kỷ Hán Phật gật đầu rồi nói bằng giọng thản nhiên:

- Mấy ngày trước, có mặt Tử Khâm nên khó nói vài lời. Hôm đó, Kiều cô nương gặp Giác Lệ Tiểu, thấy võ công của nữ yêu đó có phải rất cao không?

Kiều Uyển Văn khẽ gật đầu.

- Khi ả bắn *Băng Trung Thiên* vào miệng ta, ta gần như không có khả năng chống cự. Cơ quan âm khí trên cái mặt nạ đó cùng với lực tay và độ chính xác rất giống với...

Kỷ Hán Phật nói thật chậm rãi:

- Rất giống với võ công của Bỉ Khâu?

Kiều Uyển Văn thở dài.

- Đúng vậy.

Sắc mặt Kỷ Hán Phật trở nên nghiêm trang, hẳn trầm giọng nói:

- Không dám dối cô nương. Bên trong Phật Bỉ Bạch Thạch có nội gián của Giác Lệ Tiểu. Trong Bách Xuyên Viện có một trăm tám mươi tám nhà lao, giam cầm ba mươi phạm nhân. Vị trí của một trăm tám mươi tám nhà lao đó chỉ có bốn người chúng ta biết được. Nếu như không có ai trong số bốn chúng ta mở miệng thì chắc chắn không bị người ta phá mất ba nhà lao.

Kiều Uyển Văn khẽ giật mình.

- Người nghi ngờ...

Kỷ Hán Phật thản nhiên nói:

- Không có chứng cứ nên ta cũng chẳng dám nghi ngờ ai, chỉ muốn thỉnh giáo cô nương xem có tìm được chút manh mối gì từ Giác Lệ Tiểu hay không.

Kiều Uyển Văn liền nói:

- Năm đó... Bỉ Khâu si mê Giác Lệ Tiểu nên ả có học được kỹ xảo võ công của ông ta cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Kỷ đại ca! Tứ Cổ Môn không còn nhưng vẫn giữ được hồn phách của nó nhờ có bốn vị đại ca. Uyển Văn không muốn nghe thấy chuyện có ai đó trong số bốn người phản bội lại ước nguyện ban đầu. – Nàng hơi nhắm mắt lại và nói thật nhỏ. – Sau khi Tương Di chết, chẳng có một ai trong số chúng ta có thể giữ được gia môn này... Chỉ có Phật Bỉ Bạch Thạch vẫn giữ được niềm kiêu ngạo của Tứ Cổ Môn.

Kỷ Hán Phật khoanh tay đứng đó, lạnh lùng nhìn trăng sao bên ngoài cửa, không hề nhìn Kiều Uyển Văn. Bất ngờ, hần lên tiếng:

- Nàng có biết trong Bách Xuyên Viện có một lối đi ngầm hay không?

Kiều Uyển Văn ngẩn người, lắc đầu. Kỷ Hán Phật lại cất giọng lạnh lùng:

- Nếu không có người giúp thì kẻ nào dám đào bên dưới viện của chúng ta một con đường lớn như vậy?

Kiều Uyển Văn không nói gì, đôi mắt long lanh như chực rơi lệ. Kỷ Hán Phật trầm mặc một lúc rồi mới nói thật thản nhiên:

- Nếu như bốn người chúng ta ai cũng giữ được như vậy thì ta còn vui mừng hơn cả cô nương.

Nói xong, hần xoay người nhanh chóng rời khỏi mà chẳng hề quay đầu lại.

Hai dòng lệ chảy dài trên gò má Kiều Uyển Văn. Những trận gió đêm ập tới mang theo hơi lạnh phủ khắp nơi. Quay đầu nhìn trăng sao bên ngoài cửa sổ, nàng nhắm mắt lại. Tương Di! Tương Di! Nếu như huynh còn sống thì sẽ không ra nông nỗi này... Nếu như huynh còn sống, chắc chắn sẽ giữ được Tứ Cổ Môn cho tới ngày nay... Nếu như huynh còn sống, chúng... chúng ta... vẫn như trước, có chung một lòng, chẳng sợ gì cả.

Kỷ Hán Phật vừa ra khỏi phòng thì nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào. Một tiểu tử áo trắng gầy như que củi đang cãi cọ với Thạch Thủy.

- Có chuyện gì?

Hần trầm giọng hỏi. Bạch Giang Thuần cười hì hì nói:

- Tên tiểu tử này là thiếu gia nhà họ Phương có biệt danh “Đa Sầu Công Tử”. Hần nói rằng Tử Cúc Nữ Khang Huệ Hà giết nghĩa muội Tô Tiểu Dung của Quan Hà Mộng, bảo lão tứ đi bắt người. Cả đời lão Tứ của chúng ta không bắt nữ nhân, tên tiểu tử này bảo hần đi bắt người không được nên mới gào lên.

Kỷ Hán Phật khẽ nhú mày.

- Có chứng cứ chính xác về việc giết người hay không?

Bạch Giang Thuần gật đầu.

- Hần nói hoàn toàn có lý, nên chắc không sai.

Kỷ Hán Phật nói thật thản nhiên:

- Giao cho Bình Xuyên.

Bạch Giang Thuần cất tiếng cười to.

- Đã giao rồi. Chỉ có điều tên tiểu tử này cứ không chịu buông tha cho lão Tứ.

Lại nghe thấy Phương Đa Bệnh ở bên cạnh lớn tiếng:

- Nữ nhân nóng tính như hổ, nữ nhân cũng giết người, cũng phóng hỏa, cũng quấy rối, cũng gạt nam nhân, còn để con...

Kỷ Hán Phật không để ý tới y mà chỉ liếc Bạch Giang Thuần và Thạch Thủy. Lúc này, Thạch Thủy lạnh lùng sắc mặt còn Bạch Giang Thuần thì cười hì hì.

- Các vị tiền bối, hiện giờ giang hồ đại loạn, cũng ẩn giấu nhiều chuyện đau buồn. Nếu Tứ Cổ Môn lại tiếp tục giống cờ nổi trống, chặn thế lực bang Ngưu Long Ngưu Mã của Giác Lệ Tiểu, phía Nam chống Xích Tử Quan, ở giữa áp chế Địch Phi Thanh thì đó là phúc cho mọi sinh linh. – Bên ngoài chợt có người cất cao giọng nói. – Sau hôn lễ của Tiêu đại hiệp, ta vẫn còn ở đây. Ngoài trừ việc ăn không ngồi rồi ra, cũng muốn góp mấy lời với các vị tiền bối. Từ sau khi Lý Tương Di chết, Tứ Cổ Môn tan rã, hiếm khi gặp được các vị đông đủ như thế này. Ta chỉ là một người thấp cổ bé họng, nhưng nếu các vị chấp nhận nghe lời ta nói thì có lẽ sau hôm nay, giang hồ sẽ có thay đổi.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng đều ngơ ngác nhìn nhau. Người vừa đến có giọng nói rất trẻ. Mặc dù nói khách khí nhưng vẫn ẩn chứa một bầu nhiệt huyết tràn đầy khát vọng của tuổi trẻ. Đó là ai? Phương Đa Bệnh ngồi trong phòng nói to nên mấy người không nghe thấy tiếng bước chân của gã, điều đó cũng chứng tỏ khinh công gã rất cao, không phải là loại người rỗng tuếch. Kỷ Hán Phật khẽ nhún mày nói:

- Vào đi.

Ngoài cửa lại vang lên tiếng cười lạnh lạnh rồi một thiếu niên áo trắng, dáng người cao to, phong thái phóng khoáng xuất hiện ở cửa. Mọi người quay sang nhìn nhau, không giấu được vẻ kinh ngạc. Phương Đa Bệnh quan sát người đó từ đầu tới chân mấy lần rồi hỏi:

- Người là ai?

Người vừa xuất hiện liền ôm quyền đáp lễ:

- Tại hạ là Phó Hoành Dương, đồ đệ của Vô Liễu, xuất sư không có danh hiệu. Bình sinh tại hạ không có sở trường, chỉ có hai chữ “Cuồng Vọng”.

Phương Đa Bệnh bật cười ha hả.

- Hay cho tên tiểu tử cuồng vọng. Người có biết mình đang ở đây nói chuyện với ai không?

Phó Hoành Dương nghiêm mặt nói:

- Đại danh Phật Bửu Bạch Thạch vang xa như vậy, làm sao mà ta không nhận ra được? Có điều các vị không biết ta là ai mà thôi.

Phương Đa Bệnh nghe thấy vậy liền cười to, Bạch Giang Thuần cũng bật cười ha hả. Chỉ có Kỷ Hán Phật là vẫn giữ vẻ thản nhiên như cũ, hẳn

lên tiếng:

- Tứ Cổ Môn tái hiện là chuyện nói dễ hơn làm. Bao nhiêu minh hữu năm đó, cơ bản...

Phó Hoành Dương ngắt lời hẳn:

- Ta đã nghĩ kỹ hộ các vị tiền bối. Tứ Cổ Môn tái hiện, chỉ cần một câu của các vị.

Phương Đa Bệnh rất thích tên Phó Hoành Dương này. Y cười thầm trong bụng bởi trên thiên hạ có rất ít người dám ngắt lời Kỳ Hán Phật. Tiểu tử này đúng là rất ngông cuồng. Kỳ Hán Phật không hề tức giận mà vẫn mỉm cười.

- Xin rửa tai nghe.

Phó Hoành Dương liền nói:

- Đối với việc Tứ Cổ Môn tái hiện thì thứ nhất thiếu một vị Môn chủ, thứ hai thiếu những môn đồ trung thành. Đối với cái chức Môn chủ này, tại hạ đề cử đại hiệp Tiêu Tử Khâm, như vậy sẽ không ai phản đối. Còn môn đồ, mười năm trước Tứ Cổ Môn có các vị tiền bối, chẳng lẽ sau mười năm các vị tiền bối không thể chiêu mộ được các thiếu hiệp trên giang hồ hay sao?

Gã phất tay áo một cái, cánh cửa lớn lập tức mở ra. Bên ngoài cánh cửa của tiểu trúc Dã Hà là ngôi mộ chôn quần áo và di vật của Lý Tương Di, lúc này cảm rất nhiều nể.

- Chúng ta nguyện hiến kế, dốc sức vì đại nghiệp phục hưng Tứ Cổ Môn.

Phương Đa Bệnh liếc nhìn ra ngoài, đột nhiên kêu lên một tiếng rồi nói:

- Ta biết người là ai rồi. Người chính là "Thiếu Niên Cuồng" nổi danh cùng với Nhữ Yên Thần Châm Quan Hà Mộng.

Phó Hoành Dương cũng cười ha hả.

- Không dám! Không dám! Phó Hoành Dương không thông đồng với Quan Hà Mộng.

Kỳ Hán Phật lạnh lùng nhìn tên tiểu tử mới xuất hiện mấy tháng đã được giang hồ mệnh danh là "Thiếu Niên Cuồng" đưa ra kế phục hưng Tứ Cổ Môn. Quả thật gã rất xứng đáng với hai chữ "ngông cuồng". Chỉ có điều hiện giờ trong Phật Bửu Bạch Thạch chỉ bằng mặt mà không bằng lòng, còn Dịch Phi Thanh và Giác Lệ Tiểu thì chuẩn bị trước mới đến. Chốn giang hồ vốn đầy rẫy những bầy rập, muốn xây dựng lại đâu phải chuyện dễ dàng... Hắn còn chưa quyết định thì đột nhiên mãnh trúc trong

phòng chợt lay động rồi có bóng người xuất hiện, lên tiếng với giọng run run:

- Tốt!

Bạch Giang Thuần và Thạch Thủy ngơ ngác nhìn nhau, còn Kỷ Hán Phật thì ngẩn người. Phương Đa Bệnh thốt lên một tiếng:

- Tiêu phu nhân...

Người vừa bước ra chính là Kiều Uyển Văn. Thấy vậy, Phó Hoành Dương cất tiếng cười to.

- Tốt! Lời nói của các vị nặng ngàn cân. Bắt đầu từ bây giờ, bảy người chúng ta sẽ vì Tứ Cố Môn, vì đại nghiệp giang hồ mà chết, không bao giờ hối hận.

Phương Đa Bệnh vỗ bàn một cái, lên tiếng khen:

- Tốt! Việc phục hưng Tứ Cố Môn cho ta tham gia một phần.

Kỷ Hán Phật nhú mày, Kiều Uyển Văn thở gấp, mở to đôi mắt nhìn mọi người trong phòng. Không hiểu tại sao trong ánh mắt nàng lại ẩn chứa thâm lương. Im lặng một chút, Bạch Giang Thuần thở dài.

- Ta cũng muốn góp một tay phục hưng Tứ cố Môn.

Thạch Thủy nói bằng giọng âm trầm:

- Người rút lui hồi nào?

Bạch Giang Thuần cười gượng hai tiếng.

- Vả miệng! Vả miệng! Ta sinh ra là người của môn, chết là người của môn.

Kỷ Hán Phật lại càu càu. Sau một lúc trầm mặc, khóe mắt của Kiều Uyển Văn đột nhiên có dòng lệ lăn dài, nhỏ xuống đôi giày thêu của nàng.

- Tử Khâm, huynh ấy... rất muốn được đảm nhiệm chức Môn chủ...

Nàng nói thật nhỏ, tuy nhiên trong câu nói lại mang một chút gì đó khẩn cầu.

Mọi người có ý phục hưng lại Tứ Cố Môn cũng chỉ là vì cố bám lấy hào quang của Lý Tương Di, Kỷ Hán Phật hiểu rõ điều này. Còn Tiêu Tử Khâm vốn thích công danh, bảo thủ, tuy rằng mấy năm gần đây đã trầm tính đi nhiều nhưng cái nết đánh chết vẫn không chữa. Nếu để y làm Môn chủ thì chắc chắn sẽ không ngồi yên. Nhìn sắc mặt thâm lương của Kiều Uyển Văn, Kỷ Hán Phật trầm mặc một lúc thật lâu rồi nói:

- Việc phục hưng còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều có vẻ hưng phấn, nóng lòng muốn thử. Nói như vậy chứng tỏ người đứng đầu Phật Bi Bạch Thạch đã chấp thuận việc này. Phó Hoành Dương mừng rỡ, ngẩng mặt lên trời thét một tiếng thật dài. Xung quanh mộ của Lý Tương Di lúc này được đốt cả trăm ngàn ngọn nến và có mấy chục thiếu niên đang xếp thành hàng dài. Ngay sau đó, sáu thiếu niên dẫn đầu đồng thanh lên tiếng:

- Tuân theo di chí của các vị tiền bối, dù có vượt núi đao biển lửa cũng không từ!

Võ công của sáu người không hề yếu nên khi vận khí, giọng nói vang vọng khắp núi.

Kiều Uyển Văn nhìn cảnh tượng trước mặt mà như thấy lại bóng dáng của Tứ Cố Môn ngày trước. Năm đó, Tương Di còn trẻ hơn mấy thiếu niên kia, thậm chí còn ngông cuồng, tự phụ hơn... Nàng nghĩ đến đó bất chợt mỉm cười, nụ cười không làm nàng tươi tắn hơn mà càng làm tăng thêm vẻ thê lương. Mặc dù bọn họ luôn mồm gọi "tiền bối", nhưng nếu chưa chết thì Tương Di cũng chỉ lớn hơn họ mấy tuổi, không phải một vị tiền bối như họ tưởng tượng...

Trên ngọn Tiểu Thanh.

Nơi sườn Điền Khách.

Tiêu Tử Khâm vung kiếm đâm thẳng vào ngực Lý Liên Hoa, Lý Liên Hoa xoay người bỏ chạy. Đột nhiên từ bên vách núi đối diện, phía tiểu trúc Dã Hà vang lên tiếng người đồng thanh như sấm:

- Tuân theo di chí của các vị tiền bối, dù có vượt núi đao biển lửa cũng không từ!

Hương Liêm Mộng(*) Uyên Ương Thánh Tiết.

Kim Chi Thủy Lộ, Mộng Như Vương

() Hương Liêm mộng là thành ngữ dùng để chỉ những phiền muộn, oán hận của đôi trai gái yêu nhau nhưng không đến được với nhau, như giấc mộng xuân tan thành mây khói.*

Sau khi Tứ Cố Môn phục hưng, ba người trong Phật Bi Bạch Thạch cũng không ở lại núi Tiểu Thanh quá lâu mà nhanh chóng chạy về Bách Xuyên Viện, xử lý chuyện có ba trong số một trăm tám mươi tám nhà lao đã bị phá. Phó Hoành Dương cũng bắt tay vào xử lý vô vàn sự vụ, đồng

thời dựa theo những quy định của Tứ Cố Môn ngày trước, điều chỉnh nhân thủ, huấn luyện người mới, phân công người về các bộ phận. Quá nhiều chuyện khiến gã loay hoay tới mức sút đầu mề toát. Còn Phương Đa Bệnh thì không biết phân phối người, không có chí lớn nên mặc dù rất nhiệt tình với việc phục hưng Tứ Cố Môn nhưng ngoài chuyện cung cấp ngân lượng, vật dụng ra thì hàng ngày hết sức nhàn rỗi, chỉ ngồi tán gẫu trên ngọn Tiểu Thanh.

Tuy nhiên trên ngọn Tiểu Thanh, nếu có ai khác rảnh rỗi tới mức nổi điên thì đó chính là thần y Lý Liên Hoa. Ở đây hoàn toàn không có người bệnh, chẳng có người chết, mà cho dù có người bệnh hoặc người chết thì hắn cũng chẳng khám chữa. Vì vậy mà nhiều ngày liền, Lý Liên Hoa chỉ ôm quyển "Bản thảo cương mục" nằm trong căn phòng được Phó Hoành Dương phân cho mà ngủ.

- Nghe nói trong số những người mới của Tứ Cố Môn thì chỉ có Phương Đa Bệnh là không nên chọc...

Ngày hôm đó, Lý Liên Hoa không ngủ mà đang ở trong phòng quét bụi thì đột nhiên nghe thấy ở bên ngoài có người nói rất khê. Hắn không muốn nghe lén nhưng âm thanh lại cứ chui vào tai.

- Nữ nhân kia giết người bị chính Phương Đa Bệnh phát hiện, bắt sống. Sau này, cho dù thế nào ta cũng không nên làm chuyện xấu...

Lý Liên Hoa cẩn thận cắt cây phất trần rồi lấy một cái khăn để lau tú. Đúng lúc này, cánh cửa chợt vang lên một tiếng động, đồng thời mấy người vừa nói chuyện đã đi tới.

- Lý lâu chủ có ở đây không?

- A...

Lý Liên Hoa xoay người lại thì thấy đó là ba tên đệ tử của Bách Cơ Đường. Một người có chiếc mũi cao và đôi mắt nhỏ, một người có cái miệng rất rộng còn một người thì có đôi mắt như mắt ốc nhồi. Hắn biết cả ba là cao đồ của Tư Mã Ngọc phái Bạch Vân, mới gia nhập vào Tứ Cố Môn.

- Lý Liên Hoa có ở đây không? Đây tên quét nhà! Tối hôm qua chúng ta bị muỗi cắn đầy người, người nhanh chóng cho ít thuốc. Hãy xem Lý

Liên Hoa có thuốc hay nước gì đó tốt, cho chúng ta thoa nhanh lên.

Người nói là tên có miệng rộng. Gã duỗi chân ra, để lộ đôi chân đầy vết muỗi đốt.

- A!

Lý Liên Hoa lại thốt lên một tiếng "a". Tên có sống mũi cao và đôi mắt nhỏ cả giận nói:

- A cái gì mà a? Nhanh lấy thuốc cho chúng ta.

Lý Liên Hoa chưa kịp mở miệng thì tên có cặp mắt như mắt ốc nhồi đã cười nói:

- Chúng ta... cần gì phải nói to như vậy. Người ta còn chưa nói có cho...

Lý Liên Hoa lại áy náy nói:

- Ta không có thuốc trị muỗi đốt...

Tên miệng rộng đang ngồi gãi chân nghe thấy vậy thì nổi giận.

- Tại sao lại không có? Phó Hoàn Dương nói Lý Liên Hoa trị được hết tất cả mọi bệnh trong thiên hạ, ngay cả người chết cũng có thể cứu sống, huống chi là mấy con muỗi?

Lý Liên Hoa thẹn nói:

- Không có...

Người nọ giận tím mặt, quát:

- Ta không tin cả mấy trăm người trên ngọn núi này lại không có ai cần tới thuốc mỡ trị muỗi đốt. Người tránh ra, để chúng ta tự tìm.

Lý Liên Hoa lại nói:

- Ta còn chưa lau xong bàn. Các vị chờ ta làm xong rồi tìm cũng không muộn...

Còn chưa nói dứt câu, tên miệng rộng đã giơ tay túm lấy cổ áo của hắn nhấc lên. Hai người còn lại lục tất cả các ngăn kéo nhưng chỉ thấy mấy quyển tiểu thuyết truyền kỳ, một vài mảnh khăn lau bụi, hai bộ trang phục, một đôi giày và rất nhiều chai thuốc không. Tên miệng rộng cảm thấy chỗ bị muỗi đốt càng lúc càng nóng liền vội hỏi:

- Thuốc để ở đâu?

Lý Liên Hoa nói:

- Người trong bồn môn có võ công cao cường, khí thông trăm khiêu, tản khắp da thịt, mấy con muỗi nhỏ đó thì cắn làm sao được...

Cả ba người biến sắc đang định ra tay đánh thì đột nhiên tên miệng rộng kêu lên một tiếng thất thanh, mặt biến sắc, cặp mắt trắng dã, ngã nhào xuống đất mà sùi bọt mép. Hai người còn lại sững sờ, đồng thanh kêu lên:

- Mẹ nó! Không ngờ nữ quỷ kia nói thật.

Lý Liên Hoa cũng lắp bắp kinh hãi, vội vàng nâng người đó dậy. Chỉ thấy trong chốc lát những đốm đỏ trên người gã đã lan khắp toàn thân, cả người nóng hừng hực.

- Hắn gặp nữ quỷ lúc nào?

Hai người còn lại vội vàng tranh nhau nói:

- Ba chúng ta đi dạo xuống con phố bên dưới chân núi Tiểu Thanh để ăn cơm thì có một nữ nhân đeo mặt nạ tới hỏi chúng ta có phải là đệ tử phái Bạch Vân hay không. Ta trả lời là đúng. Nữ nhân đó nói phái Bạch Vân không có bản lĩnh, nghe thấy vậy ta hết sức tức giận. Đại ca của ta nói mặc dù võ công của phái Bạch Vân rất kém, dáng người cũng xấu nhưng có một thứ mà thiên hạ không ai sánh được. Mặc dù nội công tâm pháp của phái Bạch Vân chúng ta không có tác dụng hay nhưng lại có thể làm cho một người không ngủ mấy chục ngày cũng vẫn tỉnh như sáo. Nghe nói năm đó vị tiền bối của phái ta hay di chuyển trên xà nhà cho nên mới luyện được thứ nội công này, sau đó lại truyền cho sư phụ ta và rồi tới tay ba huynh đệ chúng ta. Trên đời này, chỉ có đệ tử phái Bạch Vân chúng ta là khó ngủ nhất. Nữ nhân kia nghe xong liền cười nhạo đại ca chúng ta. Đại ca Bao Nha lại nói cho ả ta biết ba người chúng ta là cao thủ trong việc canh cửa trên giang hồ, bất cứ môn phái nào cũng muốn mời huynh đệ chúng ta tới canh cửa. Nữ nhân đó liền hỏi "Vậy các người không đi trông cửa, lại tới ngọn Tiểu Thanh làm gì?" Khi đó ta liền nói là vì nghe danh của Tứ Cổ Môn cho nên mới tới đây để canh cửa. Nữ nhân đó lại hỏi chúng ta tới đây đã thấy cái gì. Đại ca Bao Nha liền nói rằng mấy hôm trước chúng ta đã nhìn thấy người ra tay trong hôn lễ của Tiêu Tử Khâm tên là Khang Huệ Hà. Nữ nhân đó lại hỏi xem hiện giờ Khang Huệ Hà đang ở đâu, ta mới nói rằng: "Vì đói bụng nên ra ngoài ăn cơm, vừa trối ả lại, nhét xuống đáy giường của sư phụ, tạm thời không cần trông vì sư huynh đệ chúng ta sẽ nhanh chóng quay lại". Nữ nhân đó nghe xong lập tức bỏ đi, nhưng lại có mấy con muỗi đen từ trong tay áo ả ta bay ra. Huynh đệ ta đập chết một nhưng kết quả lại có một chấm đỏ trên người. Nữ nhân đó quay đầu thấy huynh đệ chúng ta thành thật nên chưa muốn hạ độc giết chết. Chúng ta chỉ nghĩ ả nói quá, một con muỗi đốt mà cũng chết... thì con kiến cắn một cái cũng chết, con gà mổ một cái cũng chết... Ha ha ha. Ả nghĩ chúng ta chưa bao giờ bị muỗi đốt hay sao...?

Lý Liên Hoa gật đầu liên tục.

- Các vị anh hùng có tài như vậy, tất nhiên bị muỗi đốt không thể chết được. Bao đại ca! Huynh có nghe thấy ta nói không?

Bao Nha đang sùi bọt mép cũng khẽ gật đầu nhưng sắc mặt vô cùng đau đớn. Người có sống mũi cao với đôi mắt nhỏ tên là Cao Bích. Còn người mắt to như mắt ốc nhồi là Nghiêm Tháp. Cả ba cùng nhìn Lý Liên Hoa, chỉ thấy hần mím cười, điểm vào mấy huyệt Kỳ Môn, Khúc Trì, Túc Khiếu Âm ở ngón chân và Trung Chử ở ngón tay.

- Có thấy bớt đau không?

Bao Nha gật đầu. Từ ngón tay của Lý Liên Hoa có một luồng hơi nóng rất lạ thiêu đốt bốn huyết kể trên khiến cho cơn đau của gã giảm đi rất nhiều. Lý Liên Hoa lại mỉm cười, nói:

- Chỉ cần mỗi ngày ba vị anh hùng ấn vào người mình mấy cái như vậy là được. Tốt nhất là mỗi ngày điều tức cả bốn huyết.

Cao Bích mừng rỡ bước tới:

- Tên quét rác! Người ấn mấy cái giúp ta.

Lý Liên Hoa điểm mấy chỗ trên người y. Cao Bích cũng không biết ý nghĩa bốn lần điểm huyết của hã nhưng nếu cởi quần áo ra chắc chắn sẽ thấy một cái dấu màu hồng. Mỗi chỉ của Lý Liên Hoa có chứa lực *Dương Châu Mạn*, đâu thể so với những chỉ tầm thường. Sau khi được hã điểm bốn huyết, ba người kia liền thấy những cơn đau trên người giảm đi và thoải mái hơn rất nhiều dù không cần bôi thuốc.

- Lý lâu chủ được xưng tụng là thần y, quả nhiên danh bất hư truyền! – Ngoài cửa sổ, chợt có tiếng người cười nói. – Loại độc *Hắc Trân Châu* này đã giết vô số người mà ngài không cần dùng thuốc, chỉ cần nhắc tay đã chữa khỏi, đúng là y thuật cao siêu!
- A! – Lý Liên Hoa thốt lên một tiếng rồi nói. – Không dám! Không dám! Không biết Phó quân sư đến, nên không nghênh đón được từ xa...

Một thiếu niên mặc áo trắng phong thái phóng khoáng vui vẻ bước từ ngoài cửa vào, đó chính là Phó Hoàn Dương. Hã mỉm cười nói:

- Ba tên ngốc ấy đem giấu Khang Huệ Hà vào gầm giường Tư Mã Ngọc, nếu như ta không dời nàng ta đi chỗ khác thì chắc đã bị Giác Lệ Tiểu cướp mất rồi. Ta đang lo lắng không trị được độc trên người bọn họ, không ngờ Lý lâu chủ chẳng những trị hết mà còn dạy cách trị độc cho ba kẻ ngốc ấy. Mặc dù ngài có lòng nhưng ba kẻ ngốc ấy có hiểu được hay không thì chưa dám chắc.

Lý Liên Hoa nhìn gã một lúc rồi mỉm cười.

- Phó quân sư là một thiếu niên anh hùng, đa mưu túc trí, Liên Hoa vô cùng khâm phục.

Phó Hoàn Dương được gọi là "ngông cuồng", nên đối với những mỹ nữ như thế này tất nhiên không khách khí. Gã liền nói tiếp:

- Lý lâu chủ, trên ngọn Tiểu Thanh hiện nay có tất cả hai trăm hai mươi tám người, trong đó có hai trăm hai mươi lăm người ta đã hiểu rõ như lòng bàn tay, chỉ có ba người ta không hoàn toàn tự tin.

Lý Liên Hoa thành tâm hỏi:

- Không biết đó là ba người nào?

Phó Hoàn Dương quan sát hã chăm chú, rồi nói với vẻ hồ hững:

- Không phải là ta không hiểu rõ mà là không tự tin nói ta đã hoàn toàn hiểu rõ họ. Lý lâu chủ! Ba người này là Lý Liên Hoa, Lý Tương Di và chính bản thân ta.

Lý Liên Hoa hoảng hốt hỏi lại:

- Lý Tương Di? Y đã lên ngọn Tiểu Thanh rồi hay sao?

Phó Hoàn Dương ngửa đầu cười dài.

- Y được mai táng ở trên núi, cũng coi là một phần. Lúc thiếu niên Lý Tương Di làm việc phóng túng, bình sinh rất ghét kẻ nói dối nhưng lại thích được người khác tăng bốc nịnh hót. Y đối xử với người khác hà khắc lạnh lùng, tự cao tự đại, rõ ràng là do tuổi trẻ nông nổi, suy nghĩ chưa trưởng thành. Sau một năm tìm hiểu nghiên cứu hành động của Lý Tương Di, ta thấy người này quả xứng với chữ "Ngạo". Nếu còn sống đến bây giờ thì chắc chắn thành công của y sẽ vượt xa năm đó, tuy nhiên trong những việc y làm có rất nhiều mâu thuẫn, tâm trạng y lại hay thay đổi nên ta mới nói là chưa hiểu rõ về y.

Lý Liên Hoa cười khố.

- Như vậy là quân sư đã hiểu y rất rõ rồi.

Phó Hoàn Dương lại nói:

- Nhưng còn Lý lâu chủ... từ nhỏ tới bây giờ, ta không tin vào chuyện cải tử hoàn sinh, không ngờ trên thế gian lại tồn tại một người có thể nhờ vào bốn chữ này mà vang danh trên giang hồ. Hơn nữa mấy năm gần đây, hung thủ trong những vụ giết người bí ẩn trên giang hồ bị bắt đều có liên quan đến ngài. Một người như vậy mà mấy ngày nay ở trên núi chỉ có ngủ, khiến người ta phải liên tưởng đến cảnh Gia Cát ẩn dật, trông mong có ba người đến gõ cửa nhà tranh vậy.

- Trông mong có ba người đến gõ cửa nhà tranh? – Lý Liên Hoa cười khan một tiếng. – Thật ra là gần đây thời tiết rất tốt, nằm trên cái ghế kia lại thoải mái, cho nên...

Phó Hoàn Dương cắt ngang lời hăn:

- Lý lâu chủ thâm tàng bất lộ, nên ta không dám nói là đã hiểu rõ ngài.

Lý Liên Hoa nhận thấy tuy gã nói là "không dám nói đã hiểu rõ" nhưng giọng điệu rất chắc chắn. Vì vậy, hăn biết là khó mà phản bác lại nên đành miễn cưỡng nhận mình là "Gia Cát". Hăn thở dài rồi hỏi:

- Vậy sao ngay cả bản thân mình mà người cũng không hiểu?

Phó Hoàn Dương nói thẳng:

- Ta là kẻ ngông cuồng, bây giờ đang đứng đầu Bách Cơ Đường của Tứ Cổ Môn. Nếu Tứ Cổ Môn ngày càng lớn mạnh, không chừng mấy năm nữa ta sẽ có dã tâm đối với giang hồ, không còn như bây giờ nữa.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Vậy người muốn học theo Dịch Phi Thanh, xưng bá thiên hạ?

Phó Hoàn Dương lắc đầu, đột nhiên cười to.

- Ta không biết! Thế nên mới nói ta không hiểu ngay cả chính bản thân mình, ha ha ha ha...

Lý Liên Hoa cũng cười phụ họa. Tiếng cười của Phó Hoành Dương đột nhiên tắt lịm, gã nhìn Lý Liên Hoa chăm chăm với ánh mắt sắc bén.

- Chắc chắn ngài không phải loại người qua loa đại khái. Ngài không qua được mắt ta đâu. Núi Tiểu Thanh này là nơi phục hưng của Tứ Cổ Môn, không cho phép bất cứ ai muốn làm gì cũng được. Bất kể ngài có tính toán như thế nào, nếu có gì trái với quy định của Tứ Cổ Môn thì xin Lý lâu chủ hãy nghĩ đến... còn có Phó Hoành Dương ở đây!

Lý Liên Hoa gật đầu liên tục, hắn nói cũng thật chân thành:

- Rất đúng, rất đúng...

Phó Hoành Dương phất tay áo một cái, nói:

- Còn nữa... nếu Lý lâu chủ cảm thấy mình chưa gặp được minh chủ, bởi vậy mà chưa muốn thi triển hết tài năng, thì Phó Hoành Dương ta xin nguyện làm Bá Nhạc (*). Tứ Cổ Môn phục hưng đang rất cần người, là đất dụng võ cho những nhân tài như Lý lâu chủ lập nên tấm bia lớn cho giang hồ muôn đời ghi nhớ.

() Theo truyền thuyết Trung Hoa, Bá Nhạc nguyên là tên của một vị thần cai ngựa trên Thiên đình. Ông là bậc thầy am hiểu về ngựa, có thể xét đoán dựa vào dáng vóc. Vì vậy, tên gọi Bá Nhạc được người đời dùng để tán dương những người có tài xem tướng ngựa. Về sau, thành ngữ “Bá Nhạc tướng mã” được dùng để nói về một người có thể nhận ra tài năng của người khác hoặc là một người trao cơ hội cho người khác thể hiện bản lĩnh.*

Lý Liên Hoa vội nói:

- Đa tạ! Đa tạ! Không dám, không dám...

Phó Hoành Dương cười cười bước ra khỏi phòng.

- Ta nói hết rồi đó.

Lý Liên Hoa vội tiếp:

- Đi thông thả, ta không tiễn nữa.

Chờ Phó Hoành Dương đi xa rồi, hắn mới thở phào một tiếng. Quả thật vị Phó quân sư này thông minh tài hoa hơn người, nhưng liệu việc không được chính xác... Những tia nắng ngoài cửa sổ mang đến sự ấm áp dễ chịu, hắn lại nằm dài trên tràng kỷ, dần dần cảm thấy buồn ngủ, đành cầm cuốn Bản thảo cương mục úp trên mặt, ngáp một cái rõ to.

Tình Duyên Ta Như Biển Cạn Đá Mòn.

Lòng U Uất Chôn Vùi Trong Tác Đất

Khang Huệ Hà bị Phó Hoành Dương đem đi giấu chỗ khác, giao cho Hoắc Bình Xuyên đưa về Bách Xuyên Viện chứ không hề bị Giác Lệ Tiểu cướp đi. Nhưng xung quanh phòng của Tư Mã Ngọc vẫn có hơn mười người bị Giác Lệ Tiểu hạ độc mà chết, bản thân Tư Mã Ngọc cũng bị bắt đi. Giác Lệ Tiểu gửi thư đến nói một mạng đổi một mạng, nếu trong vòng mười ngày tới Tiêu Tử Khâm và Phó Hoành Dương không giao Khang Huệ Hà, ả sẽ xả Tư Mã Ngọc ra thành mười mảnh gửi trả lại. Chuyện này khiến cho giang hồ lại dậy sóng, không ai hiểu vì sao Giác Lệ Tiểu lại đối xử tốt với Khang Huệ Hà đến thế. Phó Hoành Dương thì biết chẳng qua là Giác Lệ Tiểu lấy cớ khiêu khích thôi, cho dù là Trương Tam hay Lý Tứ thì ả cũng chẳng quan tâm. Tứ Cốt Môn vừa mới phục hưng nên ả muốn uy hiếp, chưa nói Khang Huệ Hà lại là tù nhân của Tứ Cốt Môn, nếu bị cướp đi sẽ cho thấy sự yếu đuối nhu nhược của họ. ả muốn cướp nàng ta đi nhưng không thành, xem như Phó Hoành Dương đã thắng được một keo nhỏ. Tuy nhiên, việc Giác Lệ Tiểu có thể tung hoành tùy ý trên núi Tiểu Thanh, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, không ai làm gì nổi ả, cũng đã cho thấy sự bất lực của Tứ Cốt Môn. Cứ như vậy, hai bên xứng đáng là kẻ tám lạng người nửa cân, chưa bên nào chiếm được thế thượng phong.

Tư Mã Ngọc bị bắt, Phó Hoành Dương bận rộn suốt ngày, Tiêu Tử Khâm thì chỉ quan tâm tới Kiều Uyển Văn, không chú ý đến chuyện khác. Qua mấy ngày, y mới sai Phó Hoành Dương đi cứu Tư Mã Ngọc về khiến tất cả mọi người hơi ngạc nhiên. Việc giang hồ có vài phần kính trọng với Tứ Cốt Môn mới phục hưng làm cho Tiêu Tử Khâm rất kinh ngạc. Phương Đa Bệnh cũng rất có hứng thú với "Tân Tứ Cốt Môn". Còn Lý Liên Hoa thì chỉ lo chăm chút hai chậu hoa đỗ quỳên trồng trong "hiệu thuốc" mà Phó Hoành Dương vừa phân cho. Ngày ngày, hảnh chí tưới hoa tản bộ, không thì đọc sách hoặc ngủ. Tóm lại từng ngày trôi qua rất vui vẻ.

Tính đến nay đã hơn một tháng kể từ ngày đại hôn ở tiểu trúc Dã Hà. Được vị hôn phu lừng danh thiên hạ cưng chiều hết lòng, chăm sóc ân cần như vậy, Kiều Uyển Văn cũng dần dần quên đi những chuyện xưa

liên quan đến Lý Tương Di. Cuộc sống của nàng dần dần trở nên phẳng lặng.

Qua giờ Ngọ ngày hôm đó, cảnh tượng nơi này hết sức yên bình, chỉ có bướm bay chim hót. Tuy trên đỉnh núi Tiểu Thanh có đến mấy trăm đồng đạo võ lâm nhưng không hề có một người nào làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình lặng của nàng. Kiều Uyển Vân tắm gội sạch sẽ, mặc một chiếc áo đỏ, xoã tóc tản bộ đến trước phần mộ của Lý Tương Di. Tháng trước mộ phần này chưa được sửa sang lại nên bây giờ nở đầy những bông hoa nhỏ năm cánh màu tím nhạt.

- Cuối cùng muội cũng đã phụ huynh.

Nàng yên lặng đứng trước phần mộ của hã. Ngày trước, nàng chưa bao giờ bình tĩnh khi đứng ở đây, bây giờ lại càng không. Nàng đã từng nghĩ mình có thể giữ mối tình đó trọn kiếp, thậm chí mấy đời mấy kiếp cũng không thay đổi, kết quả chỉ là vài năm ngắn ngủi... Nàng cúi đầu tự hỏi, mấy năm rồi nhỉ? Năm năm? Mười năm? Không, chưa đến mười năm mà nàng đã thay đổi, kết hôn với Tử Khâm. Khi đưa ra quyết định này, nàng nghĩ rằng sau này nhất định mình sẽ phải hối hận, nhưng không ngờ nàng lại rất hạnh phúc.

- Tương Di ới Tương Di! Cuối cùng, muội đã phụ huynh rồi. Nếu huynh chưa chết chắc chắn là sẽ rất hận muội đúng không?

Nàng khẽ thở dài. Với tính cách của hã chắc chắn là sẽ rất căm hận, hơn nữa sẽ hận đến nghiêng trời lệch đất, hận đến chết. Có thể... hã sẽ giết nàng, hoặc giết Tử Khâm... Nhưng hã đã bỏ mạng ở Đông Hải, không còn giết được ai nữa. Do vậy, cho dù có phản bội hã cũng không phải sợ... hay có phạm tội cũng không cảm thấy quá lo lắng. Nàng nhìn mấy chữ "Chí hữu Lý Tương Di chi mộ" trên tấm bia không chớp mắt. Tuy rất hạnh phúc nhưng tận sâu trong đáy lòng, nàng vẫn có cảm giác thê lương, trống vắng. Kết hôn với Tử Khâm rốt cuộc nên khen hay chê chính mình, nên cười hay khóc đây?

Phía sau phần mộ chôn di vật và quần áo của Lý Tương Di có người. Nàng đứng trước phần mộ một lát mới nhìn thấy cách không xa, có người đang loay hoay làm gì đó trong bụi cỏ.

Nàng kinh ngạc, nhìn một lúc lâu mới nhận ra người đó đang sửa sang lại những ngọn nến mà đám thanh niên – thủ hạ của Phó Hoàn Dương đã cắm hôm ấy. Nàng khẽ giật mình, không ngờ trên thế gian này vẫn còn người có được sự bình thản và chu đáo như vậy...

Hôm đó, sau khi thức dậy từ giấc ngủ trưa, Lý Liên Hoa tưới hai chậu hoa đỗ quyên mà Phương Đa Bệnh đã chế nhạo một cách cực kỳ dung tục vô số lần, rồi quyết định ra ngoài đi dạo một chút. Sau khi đi quanh núi Tiểu Thanh một vòng, cái tính thích quét dọn của hã lại phát tác. Hã đi nhổ nến để tránh sau này xảy ra hoả hoạn, làm cây cỏ không sinh sôi được.

- *Hoa còn có ngày nở lại, tuổi xuân bước đi chẳng quay đầu. Chẳng cần đến phú quý, yên vui mới là tiên...*

Người đó vừa ngâm nga đoạn hành khúc rất phổ biến gần đây, vừa xếp những ngọn nến lại một chỗ, hình như chuẩn bị cho vào cái sọt sau lưng rồi vác đi. Kiều Uyển Văn sững sờ nhìn người đang nhổ những ngọn nến thật lâu. Nàng lắng nghe một lúc, mới nhận ra người đó đang hát bài "Đậu Nga Oan"(*)

() Đậu Nga Oan, viết sau năm 1291 đời Nguyên Thế Tổ, khi Quan Hán Khanh đã về già. Đây là vở tạp kịch tiêu biểu và xuất sắc nhất của ông. Nội dung kể về một người đàn bà bình thường chết oan, khiến trời đất cũng phải rung động.*

Nàng cảm thấy hơi buồn cười nhưng rồi lại khẽ thở dài, vỗ vào bìa mộ của Lý Tương Di một cái, đúng lúc nàng đang định xoay lưng rồi đi thì người phía sau bìa mộ hình như nghe thấy tiếng động đứng thẳng người lên rồi quay lại...

Bỗng nhiên... bỗng nhiên... nàng bám chặt vào tấm bìa mộ, sắc mặt tái nhợt, hơi thở dồn dập, nhìn người đó chăm chăm... Xưa nay nàng không tin có ma quỷ... không tin... Người đó cũng khẽ giật mình, rồi phúi phúi quần áo, mỉm cười. Nụ cười của hã ẩn chứa một sự ấm áp, chân thành, không hề có chút miễn cưỡng nào. Nàng đứng đó, yên lặng thật lâu. Nàng muốn hét lên thật to, muốn ngắt đi, và nghĩ rằng mình đã nhìn thấy quỷ... nhưng nàng cứ nhìn người đó như xuất thần, rồi cuối cùng cũng run run cất tiếng gọi:

- Tương Di... Tương Di...

Hai chữ cuối nàng không nói nên lời nữa. Lúc này đầu óc nàng trống rỗng như vừa bị ngã từ trên trời xuống đất. Một loạt những ảo giác thoáng qua trước mắt khiến nàng tưởng rằng hắn chưa bao giờ chết đi, mà mười năm nay người chết chính là mình... Người đứng sau phần mộ Lý Tương Di nghe thấy tiếng nàng gọi, liền nở một nụ cười bình thản, gật nhẹ đầu.

Nàng càng không thể nói nên lời. Toàn thân run lên, run lên từng đợt, nàng ngã ngối xuống đất, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Không phải do nàng sợ hãi, chỉ là vì nàng không biết phải làm thế nào nên không kiểm soát được chính mình. Hắn không đến đỡ nàng dậy cũng không lại gần nàng mà vẫn đứng rất xa phía sau phần mộ. Hắn chỉ mỉm cười, một cách bình tĩnh và có phần khoái trá.

- Ngày ấy, sau khi ta ngã xuống biển...

Cuối cùng, Kiều Uyển Văn đã có thể cử động, lập tức đưa hai tay lên ôm chặt lấy đầu mà hét:

- Không cần nói nữa!

Hắn hơi ngập ngừng nhưng rồi vẫn tiếp tục nói:

- Ta bị mắc ở trên thuyền của Dịch Phi Thanh chứ không chìm xuống biển. Sau khi trôi dạt lên bờ lại bị bệnh mất bốn năm... – Hắn không kể lại những việc xảy ra trong bốn năm đó, ngừng một lúc mới nói tiếp. – Sau bốn năm đó, trên giang hồ đã có rất nhiều thay đổi. Muội theo Tử Khâm đến Miêu Cương đại chiến Cổ Vương. Tứ Cổ Môn thì tan tác. Ta... - Hắn lại dừng lại một lúc lâu rồi mỉm cười. – Bỗng nhiên nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Nàng lắc đầu liên tục, rồi nước mắt bỗng nhiên trào ra. Nàng không hề khóc, nhưng nước mắt lại cứ chảy xuống không thể ngừng lại. Tới lúc này, hai hàm răng nàng vẫn va vào nhau lập cập.

- Huynh lừa muội!

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Lý Tương Di thật sự chết rồi. Ta không lừa muội. Con người kiêu ngạo khinh đời ấy...

Nàng hét lên một tiếng, cướp lời hắn:

- Tên nhóc kiêu ngạo nhất trên đời! Đúng vậy, muội biết khi đó hắn chỉ là một đứa trẻ! Muội biết Tương Di còn chưa chín chắn, cũng biết hắn sẽ làm người khác đau lòng... nhưng... nhưng muội... – Giọng nàng chợt thay đổi, trở nên rất buồn cười. – Nhưng muội lại thích... Tại sao huynh lại lừa muội rằng mình đã chết?

- Muội cho rằng qua mười năm mà Lý Tương Di vẫn có thể sống dậy từ phần mộ này ư? – Lý Liên Hoa nói thật ung dung. – Đứa trẻ nào cũng sẽ lớn lên, Tương Di...

Nàng dựa lưng vào tấm bia mộ của Lý Tương Di, nhìn hắn với ánh mắt rất lạ rồi chột cắt ngang:

- Nếu huynh không lừa muội rằng mình đã chết thì muội cũng không lấy Tử Khâm...

Hắn khẽ thở dài.

- Điều khiến muội đau lòng không phải là chuyện đã lấy Tử Khâm, mà là muội không hối hận vì đã lấy Tử Khâm.

Kiều Uyển Văn đỡ đầu nhìn hắn, nước mắt chan chứa trên khuôn mặt. Cháy hết một nén hương, nàng đột nhiên bật cười, có điều giọng cười của nàng giống như thanh âm của một con thú bị thương.

- Tương Di! Huynh... huynh vẫn... vẫn như vậy... chỉ cần nói một câu là có thể giết được một người...

Lý Liên Hoa nhìn nàng thật dịu dàng.

- Uyển Văn! Chúng ta đều đã trưởng thành. Việc muội thích Tử Khâm, nương tựa vào Tử Khâm không có gì sai trái. Vì thương yêu nên muội mới lấy hắn, không đúng sao?

Kiều Uyển Văn không đáp ngay, một lúc sau mới cất tiếng hỏi nhỏ:

- Huynh hận muội đúng không?

- Đã từng! – Hắn mỉm cười rồi nói tiếp. – Có mấy năm ta hận tất cả mọi người.

Nàng chậm rãi gật đầu, tỏ ra đã hiểu. Hắn lại nói:

- Nhưng bây giờ, ta chỉ sợ Tiêu Tử Khâm và Kiều Uyển Văn không thể sống bên nhau tới lúc đầu bạc răng long.

Nàng nghe xong gật gật đầu, rồi bất ngờ lắc đầu.

- Người không phải là Tương Di.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Đúng.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn đầy kinh ngạc, khẽ nói:

- Tương Di sẽ không khoan dung cho bất cứ kẻ nào.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Hắn cũng không thích trồng các loài cây cỏ. – Cuối cùng trên môi Kiều Uyển Văn đã phảng phất một nét vui tươi. – Hắn không mặc quần áo rách.

Lý Liên Hoa cười.

- Đường như hần không bao giờ ngủ. – Lúc này, khuôn mặt của nàng vẫn còn chưa khô nước mắt, nên chỉ khe khẽ thở dài. – Lúc nào, hần cũng bận rộn, gần như không bao giờ ngủ, luôn có kẻ địch, rất biết tiêu tiền, lúc nào cũng ra lệnh cho người khác sai người đến chỗ nọ chỗ kia... Nói tóm lại, hần luôn làm được những việc lớn và có những thành công vang dội.

Lý Liên Hoa thở dài, nói khẽ:

- Còn ta lại rất nghèo, chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để ngủ, cũng không có kẻ thù nào. À! Hai chậu hoa đỗ quyên trong phòng ta nở hoa vàng hoa đỏ rất đẹp, lúc nào nàng tới xem thế nào?

Cuối cùng Kiều Uyển Văn cũng mỉm cười. Lúc này, lòng nàng bỗng nhiên nhẹ nhàng thư thái, toàn bộ những việc vướng mắc của mười năm trước, những thứ không thể từ bỏ biến mất hoàn toàn. Nam nhân đứng trước mặt nàng chỉ còn là một cố nhân, một người bạn, cũng là một người thành đạt.

- Ta muốn đi xem.

Lý Liên Hoa phúi phúi ống tay áo, lại tỏ ra áy náy mà nói:

- Chờ ta một chút.

Kiều Uyển Văn lấy tay áo lau nước mắt, phúi qua bụi đất trên người, bỗng nhiên cảm thấy vừa rồi mình thật buồn cười. Nhìn thấy Lý Liên Hoa cũng cái sọt chạy vào hậu viên của tiểu trúc Dĩ Hà đổ rác mà nàng không nhin được cười, nghĩ thầm nếu Phó Hoành Dương biết Lý Liên Hoa bỏ ra cả một buổi chiều để nhổ hết những ngọn nến mà gã đã vất vả sắp xếp thành mấy chữ “Phục hưng Tứ Cố Môn” thì sẽ như thế nào. Đang theo đuổi dòng suy nghĩ, nàng chợt thấy Lý Liên Hoa vẫy tay gọi. Kiều Uyển Văn liền đi theo.

Bước vào trong phòng của Lý Liên Hoa, nàng nhìn hai chậu “đỗ quyên” rất lâu. Hai chậu cây nở đầy những đóa hoa vàng tươi, rõ ràng được chăm sóc cẩn thận nên sinh trưởng rất khoẻ mạnh. Kiều Uyển Văn nhìn hai chậu hoa cả nửa ngày, cuối cùng không nhin được hỏi:

- Đây là hoa đỗ quyên?

Lý Liên Hoa ngậy người một lúc rồi đáp:

- Phương Đa Bệnh nói là hoa đỗ quyên. Ta đào từ dưới chân núi mang lên. Ở dưới đáy hoa nở bát ngát cả một vùng.

Kiều Uyển Văn ho nhẹ, rồi mới kiên nhẫn nói:

- Đây là rau hiên(*), do nông dân trên núi trồng... huynh nhanh chóng mang trả lại người ta đi.

() Còn gọi là hoa hiên, huyền thảo, vong ưu... Được dùng trong ẩm thực, đông y và làm thuốc nhuộm (màu hoa hiên).*

Lý Liên Hoa “a” một tiếng, nhìn những cây hoa “đỗ quyên” mà mình trồng được hơn nửa tháng, lại áy náy nói:

- Ta cứ thắc mắc tại sao hoa đỗ quyên lại nở to như vậy...

Kiều Uyển Văn không nhịn được nữa, bật cười hì hì. Hai người đứng nhìn nhau cười qua hai chậu “đỗ quyên”, bên ngoài, cách đó không xa có một người đang đứng trên ngọn cây nghiêng đầu nhìn hai người. Người đó mặc áo bào tím viền vàng, dáng người cao lớn anh tuấn nhưng sắc mặt tái nhợt, ngơ ngác nhìn hai người trong phòng, không biết đang nghĩ gì.

Trong phòng, Lý Liên Hoa chăm chú nhìn những bông rau hiên do mình cất công chăm sóc, đột nhiên hỏi:

- Rau hiên đã nở rồi, thời tiết sắp thay đổi. Trên ngọn núi này, mùa đông có lạnh không?

Kiều Uyển Văn hơi giật mình.

- Có lạnh không ư?

Lý Liên Hoa liên tục gật đầu.

- Có tuyết không?

Nàng gật đầu.

- Có tuyết.

Hắn rụt cổ kêu:

- Ta sợ lạnh.

Nàng mỉm cười nói:

- Tương Di chưa bao giờ sợ lạnh.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Không những sợ lạnh, ta còn rất sợ chết nữa.

Cây Tương Tư Khẽ Hùa Theo Năm Tháng.

Vô Cớ Buồn Gặp Phái Gió Tây Qua

Ngày lại qua ngày.

Gần đây Phương Đa Bệnh thấy có chuyện rất lạ. Mấy ngày nay y đều chơi cờ với Phó Hoành Dương, tuy xử lý nội vụ của Tứ Cố Môn đâu ra

đẩy nhưng vị quân sư “Thiếu Niên Cuồng” lại là một tay chơi cờ rất tệ. Vì vậy mà Phương Đa Bệnh rất thích chơi cờ với gã. Phó Hoàn Dương lại cực kỳ tự phụ, càng thua càng chơi, mấy ngày nay đã thua Phương Đa Bệnh tới mấy trăm ván nhưng vẫn khăng khăng không phục.

Hôm nay, sau khi thắng Phó Hoàn Dương ba ván, rốt cuộc Phương Đa Bệnh cũng nhớ ra cảm giác kỳ quái đó là gì: Mấy ngày gần đây, ban ngày ban mặt y không nhìn thấy bóng dáng Lý Liên Hoa. Đến chạng vạng tối, y đi dạo bộ cũng không thấy hắc đầu, thậm chí ngay cả lúc ăn cơm cũng không!

- Không phải... cái tên chết tiệt đó đã bỏ trốn rồi chứ?

- Lý Liên Hoa!

Phương Đa Bệnh đá tung cánh cửa phòng thuốc của Lý Liên Hoa, chỉ thấy trong phòng có một quyển sách đặt ngay ngắn trên bàn, cửa sổ được lau sạch sẽ. Thậm chí có một cửa sổ còn dán giấy mới và hai chậu cây trồng không đặt ở một góc.

- Lý Liên Hoa?

Phương Đa Bệnh bước vào phòng nhìn quanh, cầm một tờ giấy được đặt dưới cái chặn giấy.

Không phải cái tên này viết ba chữ “Ta đi rồi” đấy chứ? Phương Đa Bệnh nhìn cách bài trí trong phòng, thầm nhủ đến tám chín phần là Lý Liên Hoa đã nhân cơ hội lén đi mất. Y giơ tờ giấy lên xem, lập tức trợn mắt tròn xoe. Trên tờ giấy đó không viết ba chữ “Ta đi rồi” mà dày đặc những chữ nhỏ li ti. Lý Liên Hoa để lại một tờ giấy nhiều chữ như thế hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Phương Đa Bệnh.

“Họa bì, họa bì, họa bì, họa bì”... Trên tờ giấy viết kín hai chữ “họa bì” nhỏ li ti. Giữa ban ngày ban mặt, Phương Đa Bệnh cầm lên xem mà sắc mặt bỗng xanh lại, nổi da gà khắp toàn thân như vừa hít vào một hơi khí lạnh.

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia điên rồi hay sao? Đi thì cứ đi, lại còn tốn công viết ra cái thứ gì không biết...

Tóm lại, ngay cả việc trọng đại như phục hưng Tứ Cổ Môn cũng không giữ nổi chân cái tên Lý Liên Hoa đáng chết, hắc đầu đã trốn đi rồi. Phương Đa Bệnh cầm tờ giấy viết kín hai chữ “họa bì” trong tay nhưng

không biết vì sao mà trong lòng lại có cảm giác sợ hãi. Y bất chợt lại nhớ đến ngày ấy, Lý Liên Hoa ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt chẳng khác gì kẻ bị hút mất hồn, cứ như trong thân xác không còn lại gì ngoài một ác quỷ hoàn toàn xa lạ với nhân gian, đang nhìn xuyên tất cả qua ánh mắt tò mò của nó.

- Chắc chắn tên Liên Hoa chết tiệt có bí mật!

Phương Đa Bệnh nhét tờ giấy viết đầy hai chữ “họa bì” vào túi. Lúc này, suy nghĩ đầu tiên của y không phải đi tìm Phó Hoành Dương mà là Tiêu Tử Khâm. Tiêu Tử Khâm nghe nói Lý Liên Hoa đã bỏ đi cũng không lấy làm ngạc nhiên, nhưng khi mở tờ giấy kia thì cũng giật mình, phải mất một lúc mới lên tiếng:

- Nội công tâm pháp mà Giác Lệ Tiểu luyện có tên là *Họa Bì*. À ta có thể làm cho mọi người như bị hút hồn cơ bản cũng là do luyện thứ công phu độc ác đó. Người có bản lĩnh kém mỗi chút thường khó chống lại sức hút của ả. Kẻ luyện yêu công *Họa Bì* càng cao thì càng xinh đẹp nhưng tính tàn nhẫn hiếu sát cũng tăng lên, càng gây ra nhiều sự việc khó có thể tưởng tượng.

Phương Đa Bệnh ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao Lý Liên Hoa lại biết môn công phu mà Giác Lệ Tiểu luyện là *Họa Bì* nhỉ?

Tiêu Tử Khâm liếc mắt nhìn y nhưng không trả lời, chỉ thở dài một hơi. Lý Liên Hoa là người đầu tiên không bị môn công phu ấy của Giác Lệ Tiểu mê hoặc. Hắn không biết Giác Lệ Tiểu luyện *Họa Bì* thì còn ai biết đây? Lý Tương Di có võ công tuyệt thế... Nhưng y không hề nói ra những điều đó. Vô số từ “họa bì” này đã mang đến cho y một thứ cảm giác khác thường, rõ ràng ẩn chứa đằng sau những con chữ nhỏ li ti đó là một điềm gở...

Việc chủ nhân của lầu Liên Hoa vân cát tường, Lý Liên Hoa rời khỏi ngọn Tiểu Thanh không lời từ biệt thật ra không gây ra nhiều chấn động cho Tứ Cổ Môn. Tuy Phó Hoành Dương rất ngạc nhiên nhưng gã lại cho rằng Lý Liên Hoa có âm mưu với Tứ Cổ Môn, bị gã điểm mặt, nhận thấy kế hoạch của mình không thành nên mới âm thầm chuồn đi. Gã thâm nghĩ, quả nhiên bản thân mình quá lợi hại, con mắt thật là tinh tường!

Cách đó hơn ngàn dặm

Tại trấn Tiểu Viễn ở Ly Châu.

Không biết tự lúc nào, một tòa lầu gỗ hai tầng được điêu khắc tinh xảo đã đứng sừng sững trong nghĩa địa trấn Tiểu Viễn. Hai tháng trước ở nghĩa địa rõ ràng chẳng có gì ngoài những khúc xương trắng từ mấy ngôi mộ bị chó hoang bới lên. Nhưng gần đây Trương Tam Đản đi tu sửa phần mộ tổ tiên ở nghĩa địa về liền kể không biết người nào đã dựng lầu trên nghĩa địa của chúng ta, chắc chắn người dựng tòa lầu đó đã bị điên rồi. Tòa lầu đó được dựng ngay bên trên “cái hố”. Một đồn mười, mười đồn trăm, người dân trấn Tiểu Viễn lập tức nhao nhao đi tu sửa phần mộ tổ tiên, tiện thể đi vòng quanh xem tòa lầu gỗ đường hoàng tráng lệ kia, thậm chí còn sờ thử. Sau khi xác nhận không phải đồ giả, bọn họ liền về nhà bàn tán ầm ĩ... Người xây dựng tòa lầu đó chắc chắn là người ngoài đến, không biết “cái hố” ở nghĩa địa trấn của họ lợi hại như thế nào...

Hoá ra trên nghĩa địa của trấn Tiểu Viễn ở Ly Châu có một “cái hố”. Cái hố đó to cỡ đầu người, tròn xoe không thấy đáy, ngày thường nhìn thì có vẻ không có gì đặc biệt, chẳng có gì khác với những cái hố do chó hoang đào. Nhưng cứ đến đêm là “cái hố” đó lại phát ra những tiếng than khóc quỷ dị, hơn nữa còn phun ra khói trắng. Có khi vào ban đêm, người đi qua còn nhìn thấy từ cái hố phát ra ánh sáng, không biết là có gì đang chuyển động dưới đó. Ban ngày có người nhìn thấy những chuyện kỳ quái xung quanh “cái hố”, có người còn lượm được tiền đồng, tiền cổ, có người thấy quần áo rách, có người nhặt được những món đồ ngọc nhỏ rất kỳ lạ. Đáng sợ nhất là vào một ngày mùa hè, cỏ dại trong vòng mười hai trượng xung quanh “cái hố” bỗng nhiên chết sạch, chim chóc côn trùng cũng tuyệt tích. Tổng cộng mười mấy con chó hoang và hai người đi đêm ngã chết bên cạnh hố, dường như có một con quái vật gì đó chui ra từ trong “cái hố”, có thể giết người trong nháy mắt.

Lầu gỗ kia lại dựng ngay bên trên “cái hố”. Mỗi đêm nó vẫn phát ra những tiếng gào khóc thảm thiết, mà cái lầu gỗ kia cũng rất quái dị, không hề bị ảnh hưởng gì. Chủ nhân tòa đó phải rất to gan, không sợ những chuyện yêu ma quỷ quái, cứ thản nhiên sinh sống trên “cái hố”. Dân chúng trong trấn vô cùng hiếu kỳ. Sau khi một trăm hai mươi tám

người khắp trấn tìm hiểu thì biết được người sống trong tòa lâu gỗ là một thư sinh nghèo, mỗi ngày đều ở trong lầu đọc sách, chỉ mới lên thị trấn ăn cơm nhưng cũng không nói chuyện với ai, chỉ lẩm nhẩm đọc Kinh thi, Luận ngữ. Gã thư sinh nghèo này ngày nào cũng đi ngủ từ khi trời còn chưa tối, tiếng ngáy của y cũng ngang ngửa âm thanh của “cái hồ”.

Một hôm, ở thị trấn lại có thêm một người ngoài nữa đến. Người này mặc áo nhà nho màu xám, ống tay áo có miếng vá. Hắn có dáng người vừa phải, gương mặt nhả nhận ôn hoà, nói chuyện rất nhẹ nhàng. Việc đầu tiên hắn làm khi đến trấn Tiểu Viễn là tới cửa hàng tạp hoá mua hai cái chổi và một cái khăn lau, nửa cân đậu phụ và hai cái bánh bao rồi đi thẳng về hướng nghĩa địa. Người trong trấn thấy vậy bèn nghĩ rằng tổ tiên của người thanh niên này được chôn cất ở nghĩa địa. Hắn muốn đi tảo mộ ư? Nhưng tiết Thanh minh đã qua lâu rồi mà...

Người dời ngôi Liên Hoa lâu chạm hoa văn cát tường đến nghĩa địa sinh sống dĩ nhiên là Thi Văn Tuyệt. Y mang Liên Hoa lâu của Lý Liên Hoa rời khỏi Dương Châu náo nhiệt đến đây, rồi viết một bức thư cho hắn, nói rằng thời gian lên kinh dự thi của năm nay đã đến gần, nếu Lý Liên Hoa không trở lại thì y sẽ mang tòa lâu gỗ lừng danh giá trị ngàn vàng này dời đến nghĩa địa, rồi lên kinh dự thi.

- *Học nhi thi tập chi, bất diệc thuyết hồ(*)...*

()Học rồi thỉnh thoảng ôn lại cũng là một thú vui.*

Thi Văn Tuyệt đang rung đùi ngâm nga cuốn Luận Ngữ rách te tua thì bỗng có người gõ cửa. Y vừa ngâm nga “*Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ*”(**)... vừa đứng lên mở cửa phòng thì mắt bỗng nhiên tối sầm lại, đầu và vai đập “rầm” một cái xuống sàn. Có một người ngã sấp đè lên y. Những thứ đồ người đó mang đến rơi ra đầy đất. Thi Văn Tuyệt hoảng sợ nhìn chổ, khăn lau và bánh bao nằm trên mặt đất, ngân ngơ một lúc rồi đẩy bật người kia ra, la lên:

(**)Có bạn từ phương xa đến cũng là một niềm vui lớn.

- Tên lừa đảo đó sao?

Hai mắt Lý Liên Hoa nhắm nghiền. Do bị đẩy nên hắn lăn thẳng đến cánh cửa gỗ, rồi tuột ra ngoài, rơi thẳng xuống đất, không cựa quậy gì nữa. Thi Văn Tuyệt giật mình, vội ném cuốn Luận ngữ rách nát xuống

đất, dùng hai tay xoa bóp đại huyết trên ngực Lý Liên Hoa và không ngừng gọi:

- Lừa đảo! Lừa đảo!

Sau khi được xoa bóp năm sáu lần, Lý Liên Hoa đang nằm “bất tỉnh nhân sự” đột nhiên thở hắt một cái rồi nói:

- Ta muốn ăn cơm.

Thi Văn Tuyệt giật mình chưa kịp phản ứng, hai tay còn chưa ngừng lại thì Lý Liên Hoa đã mở to mắt ngồi dậy, áy náy hỏi:

- Còn cơm thừa không?

Thi Văn Tuyệt há hốc miệng, chỉ vào mặt hần.

- Người... người... người...

Lý Liên Hoa càng tỏ ra áy náy.

- Tại ta đói quá...

Thi Văn Tuyệt nghe thấy vậy chỉ biết dờ khóc dờ cười. Lý Liên Hoa nổi giận, nói:

- Ta đói tới mức run chân rồi.

Thi Văn Tuyệt phì cười.

- Trong căn phòng này của người không có gạo cũng chẳng có nước thì làm sao có cơm mà ăn được? Nếu người chết đói thì càng tốt, ta chôn cả người và cái lều này ở nghĩa địa là xong.

Lý Liên Hoa từ từ ngồi dậy.

- Kết nhằm bạn rồi... – Hần ngó xung quanh một lúc rồi nói. – Người tự dựng dờ nhà của ta đến chỗ này hình như có gì đó hơi khác thường.

Thi Văn Tuyệt nói:

- Vốn ta muốn mang nó đặt ở trước cửa trường thi, ngày ngày đọc sách cũng thuận tiện, ai ngờ mấy con trâu của người kéo tòa lều đến chỗ này rồi lăn ra chết, nên ta mới bị kẹt ở đây.

Lý Liên Hoa nhìn xung quanh ngồn ngang bia mộ, miếu thờ, cỏ dại, xương trắng và cát bụi bị gió thổi tung, thở dài:

- Phong thủy ở chỗ này rất xấu...

Sau giờ Ngọ hôm ấy Thi Văn Tuyệt lên đường đi thi. Ba năm trước, y cũng lần đầu lên kinh dự thi, kết quả thế nào thì không ai biết, chỉ biết y đã đại náo một trận ở lầu xanh Độ Xuân Phong, thiếu chút nữa đã bị giam ở Bồ Hoa Nhị Thanh Thiên, không biết năm nay lại đi thi có thể đỗ Trạng nguyên không? Lý Liên Hoa mất cả một buổi chiều sắp đặt lại

toàn bộ đồ đạc, dọn dẹp giấy lộn, bụi đất, tóc tai, lá trà mà Thi Văn Tuyệt vất đầy khắp nơi rồi lau dọn bụi bặm... đến tận giờ Tuất mới được dừng tay nghỉ ngơi.

Đêm xuống, cũng là lúc vầng trăng sáng nhô lên từ phía Tây. Đêm nay trời rất ít sao, chỉ có một vầng trăng vắng vặc. Lý Liên Hoa ngồi một mình. Hắn ủ một ấm trà xanh, rồi một ấm một chén ngồi yên lặng bên cửa sổ tầng hai của lầu hoa sen, tựa như cảnh trong câu thơ “*Cử bôi yêu minh nguyệt, đối ảnh thành tam nhân*”(*).

() Đây là hai câu trong bài thơ “Nguyệt hạ độc chúc kỳ 1” (Một mình uống rượu dưới trăng) của nhà thơ Lý Bạch.*

Dưới trăng đêm nay lại có một ấm, một chén, một người.

Mấy năm trước hắn cũng từng chìm trong sự cô quạnh, thậm chí có lúc còn phải cố gắng lảng tránh chuyện cũ. Chỉ có điều hôm nay, hắn không làm được.

Thời kỳ hắn còn đấu kiếm làm thơ đã từng ngâm những câu như “*Nhân sinh hoa bại bách niên, tức hưng thi trung, vô hạn thác lạc thành thanh nhân*”(*). Nếu đời người thật sự giống như một đoá hoa thì đoá hoa của hắn có lẽ đang nở, mà cũng có thể không ai biết rõ, nhưng hơn nửa những người từng biết Lý Tương Di sẽ tiếc nuối chứ?

() Trăm năm người sống hoa tàn, trong cơn hưng làm thơ thì mọi khổ đau cũng thành tri kỷ.*

Một cơn gió mát thổi đến, cuốn đi những thi hứng vừa hình thành cùng hơi trà phiêu tán trong đêm. Tuy ngoài cửa sổ chỉ có mộ và xương trắng, nhưng chắc chắn sẽ chẳng có lời bàn tán xem người sống là kẻ lương thiện hay không. Lý Liên Hoa liên tục nâng chén trà, trên chiếc bàn gỗ trống trơn không có hoa quả, thỉnh thoảng hắn dùng móng tay gẩy nhẹ vào cạnh bàn, rồi ngâm hai câu:

- *Làm nghề y có dẫn đo suy nghĩ, bốc thuốc theo bản thảo, không có y thì chết, không cần y là sống... Nhà ta họ Lô, người đời nói y thuật của ta đã rất cao, nên gọi là Tái Lô Y. Ta mở hiệu bào chế thuốc ở cửa Nam huyện Sơn Dương...*

Một lúc sau lại ngâm tiếp hai câu:

- *Thiếp thân họ Đậu, tên là Đoan Vân, quê quán Sở Châu. Thiếp lên ba thì mẫu thân mất, lên bảy đã phải xa phụ thân. Phụ thân gả làm con dâu nhà Thái bà bà, đổi tên thành Đậu Nga. Mười bảy tuổi lấy chồng không ngờ chồng thiếp bất hạnh mất sớm. Ba*

năm đã qua, nay thiếp hai mươi tuổi. Ngoài cửa Nam có Tái Lô Y nọ bạc Thái bà bà, cộng cả vốn và lãi là hai mươi lượng, mấy lần vẫn không trả. Hôm nay, thiếp đích thân đi đòi vậy. Đậu Nga à, số người cũng khổ thật đấy!...

Đây là bản Đậu Nga Oan rất phổ biến gần đây, hần đã xem mấy lần trên đường, con hát trên sân khấu đều hát rất hay, cũng ẩn chứa nhiều ý nghĩa.

Đang ngồi một mình uống trà dưới trăng, ngâm nga khúc hát, đột nhiên Lý Liên Hoa cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạnh thổi qua, rồi không biết tại sao cánh cửa phòng tự động bật mở. Hần chợt nghe thấy dưới mặt đất có một loạt những tiếng nổ lớn rất lạ, rồi cuồng phong rít lên từng cơn nghe như quỷ khóc sói tru. Những âm thanh như tiếng kêu gào, than khóc thảm thiết vang lên từ dưới ngôi lầu, theo cầu thang vọng vào từng cửa phòng. Hần nhìn chăm chăm về phía cánh cửa đang mở ra, ở đó có một cái bóng đen... Dù hần có cố căng mắt hết cỡ cũng không thể nhìn thấy đó là thứ gì... Âm thanh quái dị dưới lầu càng lúc càng thêm lương, dường như phát ra từ tất cả mọi ngõ ngách trong các căn phòng. Binh sinh hần đã trải qua vô số kiếp nạn, nếm trải những nỗi đau khổ tận cùng, đã chứng kiến đủ các chuyện lạ mà người thường khó có thể tưởng tượng ra, nên rất ít thứ có thể làm hần sợ hãi... Nhưng lúc này, trên nghĩa địa, dưới ánh trăng sáng mà hần lại toát mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy. Những âm thanh kỳ dị đó là tiếng gió rít qua khe hở, hần biết rất rõ điều này, nhưng lại không kiểm soát được nỗi sợ. Và cái bóng đen ở cửa là cái gì?

Hần nhìn chăm chăm vào bóng đen mờ lung ở cửa ra vào, cho tới khi những âm thanh quái dị đó dần dần ngừng lại, hần đột nhiên phát hiện ra thứ này không có bóng... *Đó là cái gì? Yêu ma quỷ quái? Trên đời này thật sự có quỷ sao?* Lý Liên Hoa chậm chậm chớp mắt, cái bóng đen ấy đột nhiên biến mất. Nhưng khi hần nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đen lại xuất hiện ở bên ngoài, chỉ có điều không thể xác định được đó là cái gì.

Nó hoàn toàn lơ lửng trong không trung...

Lý Liên Hoa chớp chớp mắt, bất kể hần nhìn đi đâu thì cái bóng đen đó đều có mặt. Mặc dù những âm thanh quái dị đã im bật nhưng sự sợ hãi làm cảm giác của hần gần như tê liệt càng lúc càng mạnh. Vào lúc

này, bốn bề yên tĩnh một cách đáng sợ... Nơi đây là nghĩa địa... Hẳn chợt cảm thay hơi buồn cười.

- Tại sao mình lại sợ mồ mả nhỉ?

Hắn đã từng thấy rất nhiều thứ còn đáng sợ hơn mồ mả gấp vạn lần, nhưng ý nghĩ ở ngay trên nghĩa địa khiến toàn thân hắn căng cứng, không thể cử động một ngón tay chứ đừng nói là quay người chạy trốn.

Có gì đó không bình thường

Đáng lẽ không thể có chuyện như vậy.

Sau khi một trận gió đêm lạnh buốt thấu xương ập tới, đột nhiên Lý Liên Hoa hiểu ra. Cái bóng đen đó không tồn tại thật sự, nó không tồn tại ở cửa ra vào hay ở ngoài cửa sổ, cũng không tồn tại ở bất kỳ nơi nào khác, nó chỉ tồn tại trong mắt hắn. Nói cách khác, đó là một ảo giác mà thôi.

Sau một canh giờ phản ứng sợ hãi dần dần mất đi, hắn chợt nhoen miện cười. Thật ra không phải những âm thanh quái dị đã dọa hắn đến mất hồn mất vía, mà là... dư âm một chương của Dịch Phi Thanh cuối cùng đã phát tác... Hắn ngẩng đầu uống một ngụm trà xanh đã nguội ngắt. Lúc này, nỗi khiếp sợ vẫn chưa tan hết, hắn chợt nổi hứng vỗ bàn một cái, vừa dùng cái chén gõ nhịp vừa ngâm nga:

Đại giang đông khứ

Lăng đào tẫn, thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy Tây biên, nhân đạo thị, Tam Quốc Chu lang Xích Bích.

Loạn thạch xuyên không.

Kinh đào phách ngạn

Quyển khởi thiên đôi tuyết.

Giang sơn như họa,

Nhất thì đa thiếu hào kiệt.

Diêu tường Công Cẩn đương niên

Tiểu Kiều sơ giá liễu

Hùng tư anh phát.

Vũ phiến luân cân

Đàm tiếu gian

Cường lỗ hôi phi yên diệt()...*

() Đây là bài thơ "Niệm Nô Kiều - Xích Bích hoài cổ" của Tô Đông Pha thời Bắc Tống.*

Bản dịch: Dòng sông đông rút, Đào thải hết ngàn thuở phong lưu nhân vật. Lũy cổ tây biên, Người bảo đày Tam Quốc Chu Du Xích Bích. Đá rơi mây xen, Sóng tung bờ rạn,

Cuộn bốc ngàn trùng tuyết. Non sông như vẽ, Một thuở bao nhiêu hào kiệt. Xa nghe Công Cẩn đương thì, Tiểu Kiều vừa mới cưới, Anh hùng phong cách, Phe phẩy quạt khăn, Khoảng tiếu đàm, Quân giặc tro tiêu khói diệt. Nước cũ thân du, Đa tình cười khéo giống, Tóc mau trắng toát. Đời như giấc mộng, Một chén trên sông thưởng nguyệt. (Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hóa - Thông tin, 1996).

Lý Liên Hoa thở dài rồi ngừng lại, lẩm bầm:

- Ôi! Nhớ năm đó... *Hùng tư anh phát... Đàm tiếu gian... Cường lỗ hô phi yên diệt...*
A... – Nét mặt hần xuất hiện vẻ áy náy, như thể có lỗi với chén trà. – Ta làm hỏng người rồi. Thật xấu hổ! Xấu hổ!

Đêm đen đã dài lại càng dài. Ánh trăng chiếu sáng bốn bức tường của ngôi lầu hoa sen. Tất cả những hoa văn điêu khắc đều thấm đẫm ánh trăng. Đứng trên nghĩa địa lập lờ ánh sáng ma trời, có thể thấy từng đóa hoa sen nở rộ trên thân tòa lâu, nửa như diêm lạnh trên mây nửa như quý khí âm trầm dưới đất. Đó là nơi ở của thần tiên hay nơi trú ẩn của quỷ dữ, dường như không thể nào phân biệt được nữa...

CÁI HỐ

Những Thi Thể

“Cái hố” đó chính là một hang động. Bách tính trấn Tiểu Viễn ở Ly Châu tất nhiên vô cùng quen thuộc với “cái hố” này, cái hang trên loạn táng cương (*) đằng sau trấn vẫn luôn là họa lớn trong lòng bọn họ. Tại nơi này, nghe nói ngoài việc từng tìm thấy ngọc lục bảo có giá trị liên thành thì cũng chính là hang động nổi tiếng gần xa ở loạn táng cương. Nghe nói hôm nay, sau hai mươi lăm năm cái hố ở bãi tha ma phát ra những tiếng kêu kỳ quái, cuối cùng cũng có một vị anh hùng to gan lớn mật, đào lớp đất phủ bên trên miệng hang ra, định vào thăm dò một chuyến.

(*) *Bãi tha ma*

Nghe được tin tức đó, đám bách tính của trấn Tiểu Viễn lũ lượt kéo tới, một là xem náo nhiệt; hai là muốn xem vị anh hùng gan to bằng trời đó mặt mũi ra làm sao, có duyên với khuê nữ nhà mình không; ba là xem vị anh hùng đó đào ra được thứ gì dưới động. Người người mang theo ba suy nghĩ như vậy nên hôm nay bãi tha ma ở trấn Tiểu Viễn cực kỳ náo nhiệt, người sống còn đông hơn cả người chết.

A Hoàng là người buôn bán sơn phấn, lúc tin tức có người muốn xuống “hố” xem xét truyền đến tai gã, chỉ e gã đã là người thứ hai mươi hai, nhưng không thể phủ nhận rằng gã đến đây rất nhanh, tranh được một chỗ tốt để xem náo nhiệt trong đám người vây quanh “cái hố”.

Trên đồng đất vàng, miệng hố tròn vành vạnh đúng là đã bị người ta dùng xẻng đào lên một cái lỗ đủ cho người chui ra, bên dưới đen thui sâu không thấy đáy. Người thanh niên đào “hố” đang ném đất ra ngoài, đây cũng chính là vị anh hùng không sợ hiểm nguy trong lời đồn. Chỉ thấy hắt mặt áo nho sinh màu xám, góc áo có hai miếng vá nho nhỏ, hắt vừa đào đất vừa đáp lại đám người xem xung quanh bằng ánh mắt nghi ngờ, dường như không thể hiểu nổi vì sao mình đang đào hố mà người dân lại cứ kéo đến như xem kịch... *Chẳng lẽ bọn họ chưa từng nhìn thấy người khác đào hố dưới đất bao giờ sao?*

- Này cậu học trò, cậu đang làm gì vậy? – A Hoàng đứng trong đám người nhìn một lúc, nhin không được bèn lên tiếng hỏi.

Người trẻ tuổi ho khan một tiếng rồi ôn hòa đáp:

- Ta thấy ở đây có một cái hang, vừa hay xung quanh lại thiếu một cái giếng, vậy nên...

Trong đám người có một ông lão mặc áo đen, nghe vậy thì cười lạnh.

- Đào giếng ở bãi tha ma sao? Lẽ nào có lý do đó? Người là người ở đâu? Có phải nghe được chuyện kỳ quái của động này nên cố tình đến đào bảo vật không?

Người dân trấn Tiểu Viễn nghe vậy liền xôn xao, A Hoàng trong lòng lấy làm lạ. Người này đâu phải người bản địa, người dân ở đây trước giờ đâu thích đào giếng, ai muốn uống nước cũng lên thẳng sông Ngũ Nguyên gánh nước về. Còn cả chuyện trong “cái hố” hại chết người này có “bảo vật” gì đó nữa, sao mình lại chẳng biết gì cả?

- Trong cái hang này vốn có nước, chẳng qua miệng giếng hơi nhỏ một chút. – Thư sinh áo xám kia nói, vẻ mặt ngờ ngàng. – Thùng nước của ta sắp hết rồi... Nếu bên dưới có bảo vật thì ta nhất định sẽ không đào giếng ở đây.

Sau đó hắt lẩm bẩm:

- Vì như thế thì nước chắc chắn sẽ không sạch...

Lão giả mặc đồ đen ha ha cười lạnh.

- Dám coi “cái hồ” này là giếng nước, chẳng lẽ còn không dám thừa nhận người đến là vì “Hoàng Tuyền Phủ” sao? Trong thiên hạ này, kẻ biết dưới đó có nước đếm được mấy người chứ? Các hạ hãy mau báo danh đi!

Vẻ mặt chàng thư sinh áo xám vẫn mờ mịt.

- Bên dưới này rõ ràng có nước mà...

Hắn nhặt một cục đá rồi ném xuống hồ, chỉ nghe thấy tiếng nước vang lên “bồm” một tiếng, ai nấy đều nghe ra bên dưới đích thực có tiếng nước, lại nghe hắn áy náy nói:

- Thực ra... là hôm đó ta làm rơi hai đồng bạc xuống nên mới phát hiện bên dưới có nước, vừa hay xung quanh lại thiếu một cái giếng...

A Hoàng càng nghe càng thấy lạ, gã sống ở trấn Tiểu Viễn từ nhỏ đến giờ cũng chưa từng nghe nói nơi đây có “Hoàng Tuyền Phủ” gì đó, chuyện bên dưới “cái hồ” có nước cũng là lần đầu tiên nghe nói đến. Nhìn thấy hai người lạ cứ người nói ta rằng, trông đánh xuôi kèn thổi ngược, gã lại thầm buồn cười. Lúc này, khuôn mặt vị lão giả mặc đồ đen kia đầy vẻ hoài nghi, lão nhìn thư sinh áo xám kia vài lần.

- Người thực sự đang đào giếng ở đây?

Thư sinh áo xám liên tục gật đầu. Vị lão giả áo đen kia lại hỏi:

- Người tên là gì?

Thư sinh áo xám đáp:

- Ta họ Lý, tên Liên Hoa.

A Hoàng bỗng nhìn thấy hai mắt lão giả áo đen kia chợt mở lớn, tựa như nhìn thấy một con gà mái trong chóp mắt biến thành vịt, lại còn là một con vịt xinh đẹp nữa. Sắc mặt lão đột nhiên từ lạnh lùng chuyển sang ngượng ngùng khôn xiết, sau đó lão bỗng bật cười:

- Ha ha, thì ra là Lý lâu chủ! Tại hạ không biết là Lý lâu chủ hạ cố đến đây nên đã có chỗ thất lễ, xin hãy lượng thứ, lượng thứ cho ta! Ha ha ha ha ha...

Lý Liên Hoa nhẹ nhàng mỉm cười.

- Không dám...

- Ha ha ha ha ha, ta đang nói kẻ nào lại khá như vậy, còn nhanh chân hơn cả bọn ta, thì ra là Lý lâu chủ. – Lão giả áo đen đó tiếp tục ha ha cười. – Nếu Lý lâu chủ đã ở đây, vậy rốt cuộc bên dưới ‘cái hố’ này có bí mật gì, chi bằng ta và ngài cùng xuống xem xem.

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Không cần đâu...

Lão giả áo đen vỗ ngực đáp:

- Ta “Hắc Tất Suất”(*) nói lời thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời, nếu Lý lâu chủ có thể giúp ta tìm được vị trí của Hoàng Tuyền Phủ thì bảo vật bên dưới này, ta với ngài chia đều năm – năm, tuyệt đối không giả dối.

(*) *Con đé đen.*

Lý Liên Hoa nói:

- À... thực ra lão cầm cả đi cũng được, ta...

Hắc Tất Suất lớn tiếng nói:

- Nếu Lý lâu chủ chê ít, vậy thì tất cả kỳ trân dị bảo trong Hoàng Tuyền Phủ, ta cung kính dâng cho ngài, chỉ cần ngài tìm thấy “*Hoàng Tuyền Chân Kinh*” cho ta. Cho dù là bảo vật gì thì Hắc Tất Suất cũng sẽ không chạm vào, dù chỉ là một ngón tay! – Lão quay người nói với người dân đang vây xem xung quanh. – Chỉ cần các người giúp ta đào địa đạo thì bảo vật dưới lòng đất, mọi người ai thấy là sẽ có phần!

Người dân vốn đang lắng nghe chăm chú, trong lòng thầm đoán thì ra vị thư sinh này là một nhân vật lớn, đột nhiên nghe thấy những lời kia, mọi người đưa mắt nhìn nhau, vài người trẻ tuổi đã nhao nhao đồng ý, tất cả cùng xăn tay áo lên.

Lý Liên Hoa ngẩn tò te, chả mấy chốc cái xẻng gỗ trong tay đã bị người ta giành mất. Đám thôn dân đào bởi lung tung, “cái hố” kia nhanh chóng trở thành một cái hố lớn, bên dưới nhìn loáng thoáng có vẻ rất sâu. Đưa mắt nhìn xuống, căn bản cũng không thấy rõ ở dưới có nước không, thứ nhìn rõ được là những lỗ hổng sau khi phá ra to bằng đầu người, bên dưới là một đường hầm cực kỳ sâu, trên vách hang ẩm ướt có những đường kênh rạch, giống như vết tích trườn bò của thứ gì đó vậy.

- Ha ha, quả nhiên là ở đây! – Hắc Tất Suất cười lớn, lão tóm một người từ trong đám đông, ra lệnh cho gã cầm đuốc đi trước dò đường.

A Hoàng đột nhiên bị ông lão áo đen đó tóm ra thì bỗng thấy sợ hãi, lại thấy ông ta bảo mình xuống hang, trong lòng ngàn lần không muốn, nhưng thấy bên hông Hắc Tất Suất có đao thì lại không dám không theo. Chỉ nghe thấy tiếng Hắc Tất Suất cười dài.

- Lý lâu chủ, nghe nói trong Nhất Phẩm Phần ngài kiếm được rất khá, nếu ở dưới này cũng may mắn như vậy thì ngài sẽ tìm được những tài vật đủ để người ta dùng trong mười đời, ta thì có được võ công đệ nhất thiên hạ, ha ha ha... Chúng ta đi xuống thôi!

Hắc Tất Suất này vốn là một vị lục lâm hảo hán của võ lâm, võ công của lão không kém, trong hắc đạo cũng được xếp hàng mười chín hai mươi, nhưng gần đây mai danh ẩn tích trong giang hồ, thì ra là để tìm kiếm “*Hoàng Tuyền Chân Kinh*”. *Hoàng Tuyền Chân Kinh* là một cuốn bí tịch võ công nghe nói hay ngang với *Tương Di Thái Kiếm* và *Bi Phong Bạch Dương*, chủ nhân của cuốn chân kinh tự xưng là “Diêm La Vương”, nghe nói cái chết bí ẩn của mười đại cao thủ trong giang hồ mấy chục năm trước chính là do Diêm La Vương hạ độc thủ. Nhưng tất cả tin đồn liên quan đến “*Hoàng Tuyền Phủ*”, “*Hoàng Tuyền Chân Kinh*” đa phần đều là truyền thuyết, chưa có ai từng thực sự nhìn thấy vị “Diêm La Vương” kia.

Lý Liên Hoa cực kỳ miễn cưỡng đi sau cùng, A Hoàng thì miễn cưỡng đi đầu tiên, ba người chầm chậm đi xuống “cái hố”. Những “bậc thang” trên vách động kia cực kỳ đơn sơ, chúng giống như được tùy tiện đào ra bằng đinh ba vậy. Cấu tạo đất ở vách động lại khác với đất được nện cứng chắc ở lớp ngoài, bên trong có chứa không ít cát sỏi, trong lúc mấy người bước đi, cát rào rào rơi xuống.

Đáy động còn cách mặt đất rất xa, lại thêm bên dưới có nước nên vô cùng trơn ướt. Đi xuống khoảng năm sáu trượng, dưới ánh lửa yếu ớt, A Hoàng bỗng nhìn thấy trong vách động bên dưới lơ mờ gồ lên thứ gì đó. Gã huơ huơ cây đuốc xuống dưới theo bản năng, lúc nhìn rõ đó là thứ gì, gã kêu lên thảm thiết rồi đột nhiên bủn rủn ngồi phịch xuống một bên, cả người không ngừng run rẩy.

Thứ lồi ra trên vách động ẩm ướt là một cái đầu người. Cái đầu người đó ở trong bùn đất ẩm ướt lâu ngày nên bề ngoài đã có một lớp sáp nhưng vẫn duy trì được vẻ mặt... Đó là một nụ cười vừa kỳ dị vừa bí ẩn, cứ như hẳn thực sự đã chết rất vui vẻ vậy. Hắc Tất Suất cũng sợ hãi giật nảy người, Lý Liên Hoa thì “ai chà” một tiếng rồi lẩm bẩm:

- Sợ thật, sợ thật...

Hắc Tất Suất rút bội đao, nhẹ nhàng chạm lên cái đầu người kia, chỉ nghe thấy tiếng “phịch” vang lên, bội đao chạm phải một vật cứng. Lão sững người... Cái đầu người này lại làm từ gỗ, bên ngoài quét một lớp sáp, sống động gần như thật. *Cái trò gì thế này!*

Lý Liên Hoa thở phào, an ủi:

- Đây là một bức tượng điêu khắc gỗ.

A Hoàng vẫn chưa hoàn hồn, Lý Liên Hoa nhận lấy cây đuốc, vịn lên vách tường cùng Hắc Tất Suất quan sát tỉ mỉ cái đầu người giả kia. Hắc Tất Suất múa bội đao, đào lớp bùn đất bên cạnh bức tượng ra, cái đầu người điêu khắc đột nhiên rơi xuống nước đánh “ùm” một cái. Thì ra bên dưới đầu người là lớp đất bề mặt, ngoài ra chẳng có gì, không biết là kẻ nào đã ném thứ này vào trong động để hôm nay khiến người ta hết hồn. Ba người chậm chậm bò xuống thêm ba trượng nữa mới đến được đáy hang. Dưới đáy hang quả nhiên là một lớp nước đọng, Lý Liên Hoa vươn đuốc ra, dưới ánh lửa yếu ớt, trong nước đầy ngập xương trắng, nhưng lại là rất nhiều xương cá. Hắc Tất Suất “ồ” lên một tiếng.

- Bên dưới này đúng là có rất nhiều cá.

Lý Liên Hoa chậm rãi “ùm” một tiếng. A Hoàng run lấy bầy trốn sau lưng Lý Liên Hoa, bỗng nhiên hét lên một tiếng:

- Quỷ kia...

Hắc Tất Suất ngẩng phắt lên, chỉ thấy ở một nơi cách đáy động khoảng ba thước có một cái hang nhỏ, trong hang có một đôi mắt sáng chớp lóe. Lão hoảng sợ, nhưng lại nghe thấy Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Mèo à...?

A Hoàng thở phào.

- Ở cái nơi sâu như vậy mà lại có mèo sao?

- Nơi này... có hơi kỳ lạ. – Lý Liên Hoa vẫn lẩm bẩm. – Hắc... đại hiệp, e rằng nơi này không phải Hoàng Tuyền Phủ gì đó đâu, có điều, có điều...

Hắn ngẩng lên ngẩn ngơ nhìn vách hang tối thui, giống như đang ngây người, không nói tiếp nữa. Hắc Tất Suất “hừ” một tiếng.

- Không thể nào, ta đã nghe ngóng khắp nơi, Hoàng Tuyền Phủ chắc chắn ở nơi này! *Hoàng Tuyền Chân Kinh* kia nhất định cũng ở trong động huyệt này!

Lý Liên Hoa nói:

- Nơi này là một cái hố lớn, chất đất tươi xốp, bên dưới có nước, hình như không tiện để xây dựng cung điện dưới lòng đất.

Hắc Tất Suất rùng mình, nhưng lại nói:

- Vừa rồi rõ ràng tìm thấy đầu người bằng gỗ, nếu nơi đây không có gì kỳ lạ thì sao lại có đầu người kia?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Sự kỳ lạ của nơi này e rằng không có liên quan mấy đến Hoàng Tuyền Phủ kia...

Hắc Tất Suất hằm hừ:

- Ngoài cái đầu người giả kia, ta chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Lý Liên Hoa mắt mở lớn, hắn lấy làm lạ.

- Người không nhìn thấy gì sao?

Hắc Tất Suất sững người, tức giận nói:

- Nơi này ngoài ánh lửa từ cây đuốc trên tay ngài, vươn tay ra không thấy năm ngón thì có thể nhìn thấy thứ gì chứ?

Lý Liên Hoa lại lẩm bẩm:

- Có đôi khi không nhìn thấy cũng là cái may...

Hắc Tất Suất càng lúc càng tức giận nhưng không tiện lên cơn, lão hỏi, giọng đầy u ám:

- Có thứ gì hay để xem chứ?

Đuốc trong tay Lý Liên Hoa bỗng được nâng lên, “vù” một tiếng, ngọn lửa u ám không hiểu sao chột rực sáng, trong nháy mắt chiếu rọi toàn bộ vách hố. Một tiếng “a” thê thảm bỗng vang lên, A Hoàng hôn mê gục ngay tại chỗ, mặc dù Hắc Tất Suất lang bạt chốn lục lâm, đã chứng kiến không ít những chuyện sóng to gió lớn, nhưng lần này cũng giật mình kinh hãi.

Trên vách động, ở nơi đối diện với cửa hang, treo lủng lẳng hai bộ xương bị rất nhiều vòng sắt móc lên. Mặc dù đất ở đây tươi xốp, nhưng chỗ treo hai bộ xương lại đều là nham thạch. Vòng sắt được ghim chắc chắn vào nham thạch, thế nên tất nhiên không bao giờ thoát ra nổi. Ngoài hai bộ xương, trên lớp nham thạch loáng thoáng còn thấy những viên sỏi nhỏ xíu màu xanh biếc lấp lánh, dưới ánh lửa còn tỏa ra sắc xanh lục nhàn nhạt kỳ dị, nhìn rờn rợn đến sợ. Trong đó có một bộ xương còn thiếu mất ba cái xương sườn. Rất rõ ràng, hai người này lúc còn sống đã phải chịu ngược đãi, nói không chừng còn bị hành hạ đến chết.

Sau một hồi khiếp sợ, Hắc Tất Suất xem xét tình hình hai bộ xương kia rồi nói:

- Hai người này có lẽ chết cũng đã mấy chục năm rồi, nơi này rốt cuộc là chỗ nào vậy?

- Có vòng sắt để treo người lên, lại có người chết, có vết đao. – Lý Liên Hoa chột cười. – Nơi này tất nhiên là một lò mổ, nơi chuyên dùng để giết người rồi.

Hắc Tất Suất rợn tóc gáy. Một lò giết người bí mật như thế này, rốt cuộc người bị giết là người thế nào? Còn kẻ muốn giết người là kẻ nào? Chỉ nghe Lý Liên Hoa nói khẽ bên tai lão:

- Nói không chừng kẻ sát nhân chính là “Diêm La Vương” mà người muốn tìm đấy.

Hắc Tất Suất giật mình, đổ mồ hôi lạnh toàn thân, tim đập liên hồi.

- Căn cứ theo những gì thôn dân nói thì họ từng thấy ánh sáng, khói mù ở dưới này. Ngày nào vào nửa đêm cũng vang lên những âm thanh rất lớn. – Lý Liên Hoa tiếp tục nói nhỏ. – Người có tin trên đời này có quỷ không?

Hắc Tất Suất bất giác lắc đầu. Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại, nói:

- Nếu không phải có quỷ thì tất nhiên là có người rồi.

Hắc Tất Suất run rẩy nói:

- Nhưng nơi này lại không có cửa ra vào, miệng “cái hố” này chỉ lớn bằng đầu người, căn bản không thể đủ cho một người sống ra vào.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Chuyện mà đến cả Hắc Tất Suất cũng không hiểu, thì tất nhiên ta càng không thể rõ được... - Đột nhiên hắc chỉ về phía Đông. – Con mèo kia quay lại kia.

Hắc Tất Suất quay lại, lão không thấy con mèo nào nhưng lại lơ mơ nhìn thấy trên vách cửa động có một vết tích lộn xộn kì quái.

- Ồ?

Lão khẽ kêu lên rồi đi đến đó xem. Nơi con mèo ra vào là một cái lỗ rất nhỏ, cách mặt đất chưa đến ba thước, tuy ánh lửa rọi vào nhưng bên trong vẫn là một mảng tối đen. Bùn đất gần cửa động mặc dù ẩm ướt nhưng lại có những vết leo trèo lộn xộn. Hắc Tất Suất đưa tay ra sờ, mặt thoáng biến sắc.

- Đất nén!

Lý Liên Hoa gật đầu. Có đất nén, tức là có người đã làm chắc đất ở đây, hoàn toàn khác với lớp đất sỏi tươi xốp trong “hố”. Vết tích trên lớp đất nén này giống như vết móng tay của người hoặc thú liều mạng đào bới để lại, nhưng cửa hang thực sự rất thấp, chẳng lẽ bên trong động có bảo vật gì đó phải lấy cho bằng được?

Hắc Tất Suất đâm bội đao về phía cửa hang, bên trong trống không, lão vung đao thì chỉ nghe thấy một tiếng “keng”, đó là tiếng kim loại va chạm! Phía bên kia cửa động có sắt! Hắc Tất Suất và Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ nơi này có cửa? Nhưng qua một hồi gõ gõ đập đập của Hắc Tất Suất, trừ một vòng đất được nén chặt bên ngoài cửa hang bé tẹo kia ra, toàn bộ vách hang nguyên vẹn không tí vết, dường như đều là đất sỏi chạm vào là rơi. Loay hoay một hồi làm bao nhiêu sỏi cát rơi xuống, Hắc Tất Suất chán nản, lão thu đao lại rồi nói:

- Xem ra Hoàng Tuyền Phủ đích thực không ở nơi này. Nơi đây kì lạ cổ quái, không tiện ở lại lâu...

Lão còn chưa nói xong thì đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng của A Hoàng gây chấn động đến mức đất đá trong hang rào rào rơi xuống.

- Người chết! Người... người... người chết kìa...

Lý Liên Hoa quay phắt lại, chỉ thấy nước đọng dưới đáy hang chậm rãi xao động vì bước chân của bọn họ, có mấy bộ xương cá lay động, lộ ra một bộ xương trắng dưới đáy. Xem ra nơi này ngoài hai cái xác treo trên tường, còn có cái xác thứ ba nữa. A Hoàng sau tiếng kêu thảm thiết thì ngã phịch một cái ra sau, lại một lần nữa ngất lịm, chìm xuống nước, Hắc Tất Suất liền kéo gã lên. Lý Liên Hoa giương mắt chờ đợi nhìn bộ xương trắng đó, sau một hồi lâu mới nói:

- Một nửa...

Hắc Tất Suất chăm chú nhìn kỹ, bộ xương trắng ngập trong nước ấy đích thực chỉ có một nửa. Có đầu lâu, hai cánh tay, bộ xương kéo dài đến dưới hông thì đột nhiên biến mất, phần ngực thiếu mất ba cái xương sườn, có những cái xương giống như đột nhiên bị chặt đi, có những cái lại méo mó hoàn toàn khác với người bình thường.

Chẳng lẽ người này bẩm sinh đã chỉ có một nửa? Hắc Tất Suất thầm đoán. Xem tình hình này, chẳng lẽ là tên quái nhân tự do ấy đã treo hai người chết trong cái hố đất này? Nhưng không biết vì sao tên quái nhân đó đột nhiên lại chết ở đây, để đến nỗi cái hố trở nên hoang phế đến tận bây giờ? Đúng lúc lão đang suy nghĩ lung tung thì Lý Liên Hoa lại lẩm bẩm nói một mình:

- Ta nói “Ngưu Đầu Mã Diện”(*) tiếng tăm đến thế mà sao lại chết ở đây, thì ra là vì trâu ngựa chia lìa...

() Nghĩa là đầu trâu mặt ngựa.*

Hắc Tất Suất bỗng ngẩn người, buột miệng hỏi:

- Ngưu Đầu Mã Diện?

Ngọn đuốc của Lý Liên Hoa từ từ chuyển sang bộ hài cốt bị treo trên bức tường bên trái.

- Ủm.

Tầm mắt Hắc Tất Suất bỗng chăm chú nhìn lên bên trên bộ xương, lão nhìn hồi lâu chợt nhận ra... Bộ xương đó thiếu mất ba cái xương sườn, giống hệt với bộ xương trắng chìm dưới nước kia, một nửa bộ xương dưới nước không có hai chân... Chẳng lẽ hai cái xác này thực sự là một bộ? Thật ra cái xác bị móc lên bức tường bên trái kia là một quái nhân hai đầu hai mình nhưng lại chỉ có hai chân sao?

Giang hồ đồn đại rằng Diêm La Vương của Hoàng Tuyền Phủ có một nhân vật đứng đầu tên là “Ngưu Đầu Mã Diện”, hung hãn tàn bạo, bắt chức theo sứ giả của địa ngục, hãm giết người như ngóe, sau khi giết xong nhất định phải để lại dòng chữ “*Diêm La muốn người chết vào canh ba, sao có thể để người sống đến canh năm*”. Tên này lại là một kẻ hai đầu bốn tay, huỳnh đệ liên thân, cùng dùng chung một đôi chân, một kẻ tên gọi “Ngưu Đầu”, một kẻ tên “Mã Diện”, mấy chục năm trước cực kỳ nổi danh trong chốn giang hồ. Một kẻ hai đầu như vậy cực kỳ hiếm thấy, bây giờ hai tên đó lại tách ra rồi chết ở đáy hố này. Bốn bức tường nơi đây đột nhiên tỏa ra một mùi vô cùng khủng bố kỳ dị.

- Ngưu Đầu Mã Diện lại chết ở nơi này sao! – Hắc Tất Suất biến sắc, không biết là vui hay buồn. – Nếu nói như vậy, nơi này thực sự có liên quan cực lớn với Hoàng Tuyền Phủ rồi! Vậy *Hoàng Tuyền Chân Kinh* kia quá nửa là ở đây rồi!

Ngọn đuốc trong tay Lý Liên Hoa chậm chậm chuyển sang một bộ xác khác được treo bên phải, ánh lửa hơi nhá lên, sắc mặt của Hắc Tất Suất lại biến đổi, vẻ thích thú giảm hẳn, lão đột nhiên thấy kinh sợ... Nếu kẻ chết bên trái là Ngưu Đầu Mã Diện, vậy kẻ chết bên phải là ai? Nếu cái xác đó là Diêm La Vương, vậy rốt cuộc kẻ nào có thể tách rời Ngưu Đầu Mã Diện, lại giết được cả Diêm La Vương tàn nhẫn bí hiểm vô cùng nổi danh của năm đó? Nếu Diêm La Vương đã chết thì cuốn *Hoàng Tuyền Chân Kinh* có còn ở đây không? Nơi này năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai đã ra vào “cái hố” mà không để lại dấu vết nào, phía sau cửa động có con mèo qua lại kia có cửa không?

- Kia... kia... - Hắc Tất Suất run rẩy chỉ vào bộ xác chết kia. – Đây thực sự là Diêm La Vương sao?

Lý Liên Hoa lắc đầu, Hắc Tất Suất vui mừng nói:

- Không phải sao?

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Ta không biết...

Hắc Tất Suất sững sờ, tức giận nói:

- Cái này cũng không biết, cái kia cũng không biết, lãng phí thanh danh lớn lao kia quá, rốt cuộc người biết cái gì hả?

Lý Liên Hoa khép nép:

- Ta chỉ biết một chuyện...

Hắc Tất Suất gặng hỏi:

- Chuyện gì?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Mèo không biết đào hang, phía sau cái hang đó, nhất định là một cái cửa.

Hắc Tất Suất nổi giận.

- Chuyện này không cần người nói ta cũng biết!

Lão hăn học trường mắt nhìn cái “cửa” kia, mặc dù biết chắc chắn có gì đó kỳ lạ, nhưng thực sự không biết hạ thủ như thế nào. Đúng vào lúc này, một âm thanh rào rào nho nhỏ vang lên, Hắc Tất Suất nghi ngờ nhìn cái động kia, mơ hồ có những hạt cát rơi xuống từ vách tường, cửa động kia... xem ra dường như không to như lúc nãy... Lý Liên Hoa đột nhiên kinh hãi kêu lên:

- Cẩn thận...!

Rồi nghe một tiếng “bộp”, lão chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, chưa biết được chuyện gì xảy ra, chỉ thấy trước khi mắt nhanh chóng tối lại, thành một bóng đen.

Cố Sống Vất Vương Còn Hơn Cái Chết

- Vậy sau đó thì sao?

Khi Phương Đa Bệnh nghe nói Lý Liên Hoa bị trọng thương, y vượt ngàn dặm xa xôi từ nhà đi đến, lại nhìn thấy người bị trọng thương đó đang mua rau ở chợ, chăm chú nhìn đám gà vịt bị nhốt trong sọt vô cùng thích thú, hẩn nhìn đến nỗi lông vũ của chúng xù hết cả lên. Y liền túm cái tên Lý Liên Hoa đang mua rau ngăm gà về lầu Liên Hoa hỏi chuyện, Lý Liên Hoa kể được một nửa rồi ngừng lại một lát.

- Sau đó ấy hả? – Lý Liên Hoa chậm rãi nói. – Hắc Tất Suất chết rồi.

Phương Đa Bệnh đang nóng lòng nghe chuyện Diêm La Vương và Ngưu Đầu Mã Diện đã bị kẻ nào giam cầm mà chết, đây là việc khiến người ta chấn động đến mức nào chứ, vậy mà cái kẻ tận mắt chứng kiến lại không thềm kể nữa.

- Lão làm sao mà chết vậy? Vậy tên thôn dân A Hoàng kia thì sao? Còn người vì sao lại bị thương?

Lý Liên Hoa xòe bàn tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay trắng trẻo của hẩn thoáng có một vết đỏ. Phương Đa Bệnh nâng lòng bàn tay hẩn lên, nhìn dưới ánh nắng nửa ngày, sau hồi lâu mới hỏi:

- Đây là cái gì?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Vết thương đấy!

Phương Đa Bệnh nhú mày, chăm chú nhìn kĩ hồi lâu rồi mới trầm ngâm nói:

- Đây là... vết bỏng à?

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Không sai...

Phương Đa Bệnh nổi giận đùng đùng, y chỉ vào mũi Lý Liên Hoa giận dữ nói:

- Đây chính là cái “không cần thận bị thương, tay không nhắc lên nổi, mong mau đến cứu viện” mà người nói trong thư đó sao?

Lý Liên Hoa ho khan một tiếng.

- Chuyện đúng thật là như vậy...

Phương Đa Bệnh nằng nề “hừ” một tiếng, hần học nói:

- Ta không muốn nghe! Hắc Tất Suất chết thế nào? Chút “vết thương” còn con của người từ đâu mà ra? A Hoàng đâu rồi?

Lý Liên Hoa nắm tay lại, vượt lên trước Phương Đa Bệnh.

- Thứ giết Hắc Tất Suất là một mũi tên sắt được bắn ra từ trong cửa hang kia.

Phương Đa Bệnh “a” một tiếng.

- Cửa động kia chính là một cơ quan sao?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Có phải cơ quan hay không cũng khó nói lắm, nhưng có một chuyện rất kỳ lạ. – Hần lại xòe bàn tay ra. – Mũi tên kia rất nóng, cứ như được nung trong lò lửa vậy.

Phương Đa Bệnh bỗng nhiên hiểu ra.

- À, là người ra tay cứu người, chụp lấy mũi tên kia nên bị nó làm bỏng, nhưng Hắc Tất Suất lại vẫn chết.

Lý Liên Hoa liên tục gật gù, tán thưởng:

- Người đúng là rất thông minh.

Phương Đa Bệnh lại “hừ” một tiếng, hậm hực nói:

- Công phu quá kém!

Tuyệt đối không thể tin lời của Lý Liên Hoa được, nhất là những lời hay ý đẹp. Lý Liên Hoa lại nói:

- Lực bắn của mũi tên sắt đó rất kinh người, không giống với sức người đâu, nhưng nói trong động huyết hai mươi mấy năm ấy còn có cơ quan vẫn có thể hoạt động, lại còn có thể hoạt động đúng lúc như thế, thực sự khiến người ta khó có thể tin được.

Mắt Phương Đa Bệnh hơi sáng lên.

- Ý của người là gì?

Lý Liên Hoa lại thở dài.

- Bên dưới đó có người.

Phương Đa Bệnh lú lú lấy làm lạ.

- Dưới cái hố đất mười mấy trượng, bên cạnh hai bộ xương già nua mấy chục năm mà còn có người trốn, đúng là một chuyện lạ. Nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ hẩn cạp đất mà sống sao?

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Ai mà biết được...

Đột nhiên hẩn “a” lên một tiếng, dọa Phương Đa Bệnh giật nảy người. Y nhìn Đông ngó Tây, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lý Liên Hoa giơ hai miếng đậu phụ mới mua lên.

- Trời nóng nực mà cứ mãi nói chuyện, đậu phụ thiu hết cả rồi...

Phương Đa Bệnh liếc xéo hai miếng đậu phụ hẩn cầm trên tay.

- Ta dẫn người ra tiệm ăn cơm.

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Ấy... tốn kém rồi...

Phương Đa Bệnh nhanh chóng dẫn hẩn đến quán ăn ngon nhất trong trấn, bỗng y quay người lại hỏi một câu:

- Thật sự không phải người cố tình làm cho đậu thiu rồi ném đi đấy chứ?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại.

- Tất nhiên tuyệt đối không phải cố ý rồi...

Trần Tiểu Viễn, quán ăn Đậu Hoa.

Phương Đa Bệnh muốn gọi hết tất cả những món ăn đặc sắc trong quán lên, nhưng Lý Liên Hoa lại nói hẩn muốn ăn mì Dương Xuân, cuối cùng Phương Đa Bệnh hậm hực ăn một bát mì Dương Xuân với Lý Liên

Hoa, thanh toán hết tám đồng. Trả tiền xong, Phương Đa Bệnh gọi một vò rượu vàng, hít hà rồi nói:

- Đúng rồi, tên A Hoàng kia sao rồi?

Lý Liên Hoa lắc đầu, Phương Đa Bệnh kinh ngạc.

- Có ý gì đây?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ta không biết...

Phương Đa Bệnh kêu lớn:

- Người lại không biết sao? Người sống sờ sờ ra đó, sau đó như thế nào người lại không biết?

Lý Liên Hoa áy náy đáp:

- Sau khi Hắc Tất Suất bị bắn, ngọn đuốc trong tay ta bị gió thổi tắt, đợi đến khi sờ thấy được thi thể của Hắc Tất Suất thì không sao tìm thấy bóng dáng A Hoàng đâu. Sau khi công Hắc Tất Suất ra khỏi “cái hố”, ta lại xuống tìm nhưng vẫn không thấy, hắn cứ như vậy mà biến mất thôi.

Phương Đa Bệnh nói:

- Cực kỳ đáng ngờ! Nói không chừng tên thương nhân son phấn A Hoàng của trấn Tiểu Viễn ấy chính là hung thủ bắn chết Hắc Tất Suất cũng nên!

Lý Liên Hoa lại lắc đầu.

- Cái này thì chắc chắn không phải.

Mặt Phương Đa Bệnh đầy vẻ hoài nghi, y đánh giá Lý Liên Hoa một lượt, sau hồi lâu mới hỏi:

- Nếu nói như vậy, đối với chuyện này người không có một chút manh mối nào sao?

Lý Liên Hoa thở dài rồi lại thở dài, nhưng không trả lời. Đúng lúc hai người đang ăn mì uống rượu, bàn bên cạnh bỗng “rầm” một tiếng, chiếc bàn gỗ bị lật lên, rượu và đồ ăn bị văng xuống đất. Một ông lão quần áo

bắn thiêu bị người ta đẩy ngã, một đại hán vạm vỡ ngực đầy lông đập một chân lên ngực lão, chửi ầm lên:

- Lão già chết tiệt! Đừng có nói nữa, ta biết lão cất giấu vàng bạc châu báu trong nhà rồi, một trăm lượng bạc lão nợ ta hôm nay không trả không xong đâu! – Gã kéo ông già từ dưới đất nhấc bổng lên cao. – Lấy chỗ châu báu phi thúy trong nhà lão ra để đổi lấy cái mạng già của mình đi!

Ông lão cả người bắn thiêu đó nói, giọng khàn khàn:

- Ta vốn đâu có châu báu phi thúy gì chứ...

Đại hán đó cười gằn.

- Ai mà không biết Nghiêm gia mấy chục năm trước là đệ nhất phú hộ trong trấn chứ. Cho dù nữ nhân kia của lão đã mang đi phần lớn gia sản, nhưng có lẽ nào lão không giữ lại một ít cho mình sao? Ta còn lâu mới tin trên đời này lại có kẻ ngốc như vậy! Lão rèn hồng cây đao mổ lợn của Cao Đạt Hán ta, cây đao đó là đồ gia truyền của ta, lão lấy một trăm lượng bạc đền đi! Nếu không ta mang lão đi báo quan, quan lão gia chính là chú ruột của biểu ca ta đấy...

Phương Đa Bệnh nhú mày nhìn gã đại hán đó.

- Đây là kẻ nào vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Đây là tên mổ lợn trong trấn, nghe nói mấy năm trước hắn từng làm mấy nghề không cần tiền vốn(*), không biết trên đường bị kẻ nào hạ nhục, giờ hắn quay về quê hành nghề mổ lợn.

() Chỉ những việc như ăn trộm, cướp bóc...*

Phương Đa Bệnh lăm bắm nói:

- Đây rõ ràng là sở trường của hắn mà, vẫn là mấy việc buôn bán không cần vốn liếng, xem chừng hoành hành bá đạo cũng rất lâu rồi, vậy mà không có ai quản sao?

Lý Liên Hoa chậm rãi liếc nhìn y.

- Đó là vì trên đời này, phần lớn anh hùng thiếu niên trừ quân cường bạo, giúp kẻ yếu đuổi đều thích đến Giang Nam, rất ít người đến nơi như

thế này.

Lúc đang nói chuyện, Cao Đạt Hán nặng nề ném ông lão họ Nghiêm kia ra, Phương Đa Bệnh thấy tình hình không ổn liền nhảy qua đỡ lấy người.

- Dừng lại ở đây đi! Bằng hữu, người bắt nạt người quá đáng, thật khiến người ta không thể nhìn được nữa.

Cao Đạt Hán kia vừa thấy thân thủ của y lúc tung người qua thì biến sắc mặt, mặc dù không biết là cao nhân phương nào, nhưng gã biết bản thân mình ngàn lần không thể địch lại được, tức khắc “hừ” một tiếng rồi quay đầu bỏ đi. Phương Đa Bệnh phất tay áo, nhàn nhã quay về bên cạnh Lý Liên Hoa, chậm rãi ngồi xuống, bộ quần áo trắng xinh đẹp khẽ nhấc lên, thấp thoáng có thể nhìn thấy cây sáo nhỏ Ôn Ngọc bên hông. Nhất cử nhất động đều toát lên vẻ tuấn lãng phóng khoáng, vô cùng lộng lẫy, nếu thứ đặt trước mặt y không phải là một bát mì Dương Xuân trống không thì nhất định sẽ thu hút được ánh mắt ngưỡng mộ của rất nhiều người.

Ông lão suýt bị ném đi kia đứng dậy, chỉ thấy trên mặt lão có rất nhiều nếp nhăn, rất nhiều vết đồi mồi, tướng mạo cực kỳ khó coi. Lý Liên Hoa vội vàng đỡ lão đứng vững rồi nhã nhặn nói:

- Ông lão ngồi bên này đi, ông có bị thương không?

Lão nặng nề thở hỗn hển, giọng nói khàn khàn:

- Suốt nửa đời ta chưa gặp được người tốt, đại ân đại đức của hai vị... khụ khụ khụ...

Lý Liên Hoa rót một ly rượu vàng đưa qua, ông lão đó hai tay run run nhận lấy, uống một ngụm, thở hỗn hển không ngừng. Phương Đa Bệnh lấy làm lạ, hỏi:

- Sao ông lại kết thù với gã vậy?

Ông lão kia thở dài nhưng cũng không đáp. Lý Liên Hoa hỏi:

- Ông là một thợ rèn sao?

Ông lão ấy gật đầu, khàn khàn nói:

- Tên Cao Đạt Hán kia mang cây đao mổ lợn của gã đến tiệm của ta nói là muốn rèn một cái rãnh trên thân đao, loại rãnh để máu chảy vào khi đao cắm vào thịt. Tuổi ta đã cao, mắt cũng kém đi, lúc bắt cần làm nứt thanh đao của gã. Gã một mực đòi ta đền một trăm lượng bạc, ta lấy đâu ra nhiều bạc như vậy để đền chứ? Bây giờ, chuyện gì cũng đều do năm đấm quyết định, chẳng ai dám quản cả. Một lão già cô độc như ta sống được không dễ dàng chút nào.

Phương Đa Bệnh vô cùng cảm thông, y liên tục gật gù:

- Tên đó đúng là vô cùng đáng ghét, đợi trời tối ta đến đánh gã một trận cho bõ ghét.

Lý Liên Hoa lại hỏi:

- Tên Cao Đạt Hán kia vì sao lại muốn lừa gạt tiền tài của ông?

Ông lão đó nói:

- Nghiêm gia ở trong trấn này vốn là một nhà giàu có, mấy chục năm trước, vì trang chủ phu nhân gây ra một vụ kiện nên cả nhà phải rời đi, chỉ để lại một mình lão già ta... khụ khụ khụ... Trong trấn có không ít người cho rằng ta vẫn giấu giếm bạc, thực ra nếu ta thực sự có bạc thì sao có thể rơi vào bước đường này chứ? Khụ khụ khụ...

Phương Đa Bệnh càng lúc càng thấy cảm thông. Lý Liên Hoa lại rót rượu cho ông lão họ Nghiêm kia, lão lại không uống nữa, phất phất tay, run rẩy đứng dậy, lão đảo rời đi.

- Loại ác bá đó đúng là nơi nào cũng có.

Phương Đa Bệnh rất đổi bất bình, y tính toán xem tối nay rốt cuộc phải đánh tên Cao Đạt Hán kia một trận như thế nào cho bõ. Lý Liên Hoa vẫy tay gọi tiểu nhị, hăn nho nhã chỉ vào Phương Đa Bệnh, khẽ ho một tiếng rồi nói:

- Vị đại gia này muốn mời người uống rượu, phiền người mang lên hai món ăn.

Phương Đa Bệnh đang uống rượu, nghe vậy thì sặc một hơi.

- Khụ khụ...

Tiểu nhị kia lại thông minh lanh lợi, hai mắt sáng lên, lập tức gọi nhà bếp mang lên hai món ăn đắt nhất, một lúc sau người cũng nhảy qua, mặt mày tươi cười:

- Có phải hai vị đại gia muốn nghe chuyện nhà Nghiêm lão kia không?

Phương Đa Bệnh nghĩ bụng, Ai thèm nghe mấy chuyện cũ rích nhà lão thợ rèn kia chứ? Lý Liên Hoa lại nói:

- Đúng vậy, đúng vậy. Công tử nhà ta rất cảm thông với ông lão đó, chuyến tuần tra này... à không không, chuyến dạo chơi lần này chính là muốn tìm hiểu thật nhiều oan tình, trả lại công bằng cho nhân gian, trả lại bình an cho bách tính.

Đột nhiên nghe thấy câu này, Phương Đa Bệnh phun sạch chỗ rượu nghẹn trong cổ họng ra.

- Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ khụ...

Mắt tiểu nhị bỗng sáng lên, gã khẽ nói:

- Thì ra là hai vị đại nhân cải trang vi hành, Nghiêm lão kia gặp được quý nhân rồi. Vị đại gia này, mặc dù ngài cải trang vi hành nhưng mặc trang phục thể này lại cố tình ăn một bát mì Dương Xuân, như vậy thật quá mất mặt! Chẳng giống người hầu của ngài chút nào, đúng là cao quý quen rồi... Ta vừa nhìn đã biết hai vị tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ mà.

Lý Liên Hoa mỉm cười, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh, rất có dáng vẻ một kẻ hầu cung kính phục tùng. Phương Đa Bệnh lại đứng ngồi không yên, trong lòng đã chửi rửa tên Lý Liên Hoa chết tiệt kia đến cả ngàn vạn dặm rồi, dám vu oan chụp cho y cái mũ “tuần án”! Nhưng ngoài mặt không thể không miễn cưỡng lên mặt, y đành lãnh đạm “ừm” một tiếng, tiện thể đá cho Lý Liên Hoa một cước thật mạnh dưới gầm bàn.

- Công tử nhà ta tất nhiên là người quen sống cao quý rồi. – Lý Liên Hoa chịu một cước đó mà vẫn sừng sững bất động, mặt mày ôn hòa nói.
– Cuộc nói chuyện của ta và người lúc này chớ nói với người khác.

Tiểu nhị kia khẽ đáp:

- Các đại gia yên tâm, đợi lát nữa ta sẽ lấy một miếng cao da chó(*) dán chặt miệng lại.

() Còn gọi là Cầu bì cao được, trong câu này nó có nghĩa là bít dính.*

Lý Liên Hoa hạ giọng, nói:

- Vậy Nghiêm gia rốt cuộc...

- Nghiêm gia đó chuyển đến đây ba mươi mấy năm về trước, lúc ấy ta còn chưa có sinh ra. Nghe cha ta nói lúc nhà đó chuyển đến nhìn oai lắm, có đến mấy chục gia đình cao lớn cơ mà. Phu nhân của Nghiêm gia đẹp tựa tiên nữ, con trai nhỏ nhà họ Nghiêm thì ta đã tận mắt nhìn thấy, vô cùng xinh đẹp, cứ như tiên đồng vậy. Ông lão kia năm đó là quản gia của Nghiêm gia, trong vài năm lời nói của ông ta được xem là quyết định sau cùng. – Tiểu nhị khề nói. – Sau đó, cũng vào hai mấy ba mươi năm trước, có người sáng sớm tỉnh dậy đã thấy xe ngựa của Nghiêm phu nhân chạy ra ngoài trấn, từ đó cũng không thấy quay về nữa, Nghiêm gia chỉ còn lại một mình ông lão kia. Bởi vì chỉ có một cỗ xe ngựa chạy ra ngoài nên ai cũng đoán là vàng bạc châu báu trong nhà vẫn ở trong tay ông lão đó, ai cũng muốn bắt chẹt lão một khoản.

Lý Liên Hoa lấy làm lạ hỏi:

- Vì sao Nghiêm phu nhân lại đột nhiên rời khỏi nhà vậy?

Giọng của tiểu nhị càng lúc càng nhỏ:

- Nghe nói... là bởi vì Nghiêm lão kia tư thông với Nghiêm phu nhân. Chuyện này hoàn toàn chính xác, rất nhiều người trong trấn cũng biết.

Phượng Đa Bệnh “à” một tiếng, đang định nói, Ông lão kia bây giờ bộ dạng như vậy, lúc còn trẻ chắc hẳn cũng chẳng đẹp để gì cho cam, vậy mà cũng có thể tư thông được với thê tử đẹp tựa tiên nữ nhà người ta à? Đột nhiên chân y đau nhói, ra là Lý Liên Hoa vừa đạp cho y một cước, y đành lãnh đạm nói:

- Tự chuốc lấy thôi.

- Nghe nói Nghiêm lão gia và phu nhân phu thê không hòa hợp, Nghiêm Phúc chen vào giữa, giành được trái tim phu nhân. – Tiểu nhị nói đầy vẻ bí ẩn. – Có một đêm tối trời không trăng không sao, mây mờ che phủ, giơ tay ra không nhìn rõ năm ngón, đó là một đêm xảy ra tai ương lớn...

Lý Liên Hoa hỏi:

- Đêm tối đó làm sao?

Tiểu nhị được người ta cổ vũ thì phấn chấn tinh thần.

- Nghiêm phu nhân tay cầm một thanh đao sắc, chém đầu Nghiêm lão gia.

Phương Đa Bệnh cả kinh.

- Sát phu sao?

Tiểu nhị nói:

- Mọi người đều nói như vậy, không phải ta bịa đặt đâu. Nghiêm phu nhân đã giết Nghiêm lão gia, sau đó ôm con rồi lên xe ngựa bỏ trốn. Nghiêm Phúc ở lại trông coi gia sản, nhưng nữ nhân kia bỏ đi rồi không quay về nữa, đoán chừng bà ta lại là lời ong bướm, gả cho người khác rồi.

Phương Đa Bệnh nhú chặt hàng mày.

- Nói vớ vẩn! Cho dù nữ nhân kia có tư thông với Nghiêm Phúc thì cũng không cần phải giết phu quân của mình. Bà ta giết Nghiêm lão gia rồi vội vàng bỏ trốn, vậy chẳng phải là vĩnh viễn chia lìa với Nghiêm Phúc sao?

Tiểu nhị kinh hãi.

- Cái này... cái này... ai ai trong trấn cũng nói vậy mà.

- Vậy thi thể của Nghiêm lão gia đâu? – Phương Đa Bệnh hỏi.

- Quan phủ truy tìm Nghiêm phu nhân nhưng không có kết quả, đầu của người chết cũng biến mất theo bọn họ luôn, thế nên quan phủ đành đặt thi thể không đầu của Nghiêm lão gia ở nghĩa trang. Sau đó nghĩa trang đổi mấy người gác đêm, những cái xác không rõ danh tính cũng không biết đi đâu mất. – Tiểu nhị lại nói. – Hai vị đại gia à, những lời ta nói là thật đấy, không có chút giả dối nào đâu, các ngài có thể đi hỏi người khác...

Lý Liên Hoa lại nói:

- Thì ra là như vậy, công tử nhà ta đã hiểu rõ mọi việc, tất sẽ có căn nhắc.

Tiểu nhị liên tục gật đầu. Phương Đa Bệnh vội vàng thanh toán, y nhanh chóng rời khỏi tiệm ăn dưới sự “bảo vệ” của Lý Liên Hoa. Tiểu nhị kia đứng dậy chớp chớp mắt, chỉ thấy trong nháy mắt vị quan đại gia cải trang vi hành kia đã đi xa đến bảy tám trượng, gã không khỏi có chút ngơ ngác... Vị quan đại gia này chạy đi còn nhanh hơn cả mấy kẻ quyết nợ!

- Liên Hoa chết tiệt! – Sau khi Phương Đa Bệnh đi xa được mười trượng, y lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lý Liên Hoa. – Lá gan của người lớn thật đấy! Lại dám làm cho ta giả mạo quan tuần án sao? Nếu bị người ta phát hiện ra, người bắt ta chịu tội khi quân à?

Lý Liên Hoa ho khan.

- Ta muốn người giả mạo quan tuần án lúc nào chứ...?

Phương Đa Bệnh sững người, Lý Liên Hoa nói tiếp, giọng cực kỳ nhã nhặn:

- Cải trang vi hành chẳng qua chỉ là ảo tưởng vô cùng tốt đẹp của bách tính mà thôi...

Phương Đa Bệnh “xì” một tiếng, nói:

- Hẳn gặp phải người, đó là nghiệp chương của kiếp trước, đúng là xui xẻo. – Dừng lại một chút, y hỏi. – Người hỏi chuyện của Nghiêm gia để làm gì? Nó thì có liên quan gì đến “cái hổ” chứ?

- Có liên quan hay không, làm sao ta biết được? – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Có điều trên đời này chỉ cần có chuyện là ta đều muốn nghe.

Phương Đa Bệnh nói:

- Ta lại cảm thấy câu chuyện của Nghiêm gia rất kỳ lạ.

Lý Liên Hoa nói:

- Ồ?

Phương Đa Bệnh nói:

- Nghiêm gia lai lịch không rõ ràng, Nghiêm phu nhân giết chết phu quân, ngay sau đó lại bỏ trốn, quân gia của Nghiêm gia lại không chạy mà ở lại nơi này mấy chục năm, tài sản của Nghiêm gia không cánh mà

bay. Vốn dĩ chuyện này đâu đâu cũng có chỗ kỳ lạ, chuyện gì cũng rất kỳ quái, trong nhà này nhất định có bí mật!

Lý Liên Hoa nghiêng đầu nhìn y một lúc, sau đó chậm rãi nói:

- Người đích thực rất là thông minh...

Lời này nghe thật quen tai, Phương Đa Bệnh hậm hực nhìn Lý Liên Hoa.

- Người muốn nói gì hả?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ta không định nói gì ngoài việc người ngày càng thông minh, chỉ có điều ta muốn nói câu chuyện của tiểu nhị kia mặc dù khúc chiết li kỳ, vô cùng thú vị nhưng không chắc đã là sự thật.

Lông mày Phương Đa Bệnh đột nhiên nhướn lên, y thét lên:

- Hẳn lừa ta sao?

Lý Liên Hoa lắc đầu liên tục.

- Không không, hơn nửa những gì hẳn nói đều là do hẳn nghe được. Ta chỉ muốn nói, câu chuyện chưa chắc đã là thật. – Hẳn tự lắm bầm. – Chân tướng của chuyện này, có lẽ vô cùng thú vị... - Bỗng hẳn mở lớn hai mắt, vô cùng nho nhã phe phẩy tay áo. – Thời tiết nóng nực, đến lầu của ta ngồi đi.

Lại qua thêm nửa nén hương, Phương Đa Bệnh đi đường xa tới cuối cùng cũng được ngồi xuống bên bàn trà của Lý Liên Hoa, y uống một ngụm trà lờm mà Lý Liên Hoa tự tay pha, mặc dù trà này khó uống, nhưng dù sao có còn hơn không... Lầu Liên Hoa vẫn cát tường ở trên bãi tha ma, địa thế hơi cao, cửa sổ mở lớn, gió thổi qua nhà, nếu như có thêm cảnh sắc xinh đẹp thì đúng là dễ chịu thoải mái.

- Thì ra bên dưới bãi tha ma này còn có một hồ nước.

Phương Đa Bệnh nhìn ra ngoài cửa sổ, ngó xuống sườn núi rải rác bia đá, đá vụn và những ngôi mộ. Dưới sườn núi có một hồ nước rất nhỏ, chu vi chưa đến hai ba trượng, nước hồ màu đỏ thẫm nhưng không giống màu máu, trông có hơi kỳ lạ. Bên cạnh hồ nước có mấy gian nhà cũ nát,

phía sau mọc lên mấy gốc cây hình thù kì quái, lá cây như lưỡi kiếm, cành nhánh cao ngất, trên ngọn cây mọc mấy chùm quả màu vàng tươi.

- Nước mà người dùng để pha trà lấy ở đâu vậy? Không phải là thứ nước hôi thối ở trong cái hồ kia chứ? – Phương Đa Bệnh nhìn thấy hồ nước, nhất thời trừng mắt nhìn nước trà trong tay một cách chán ghét. – Hay là nước ngầm xác ở dưới đáy hồ kia đấy?

Lý Liên Hoa đang chăm chú nhặt lá trà bên trong hộp trà, nghe vậy thì “a” một tiếng.

- Đây là nước ở trong vại...

“Phì” một tiếng, Phương Đa Bệnh phun sạch trà ra.

- Tên một sách kia một là không giặt áo, hai là không giặt quần chèn, ba là không giặt vớ, nước mà hẩn kiếm đến cũng có thể uống được sao? Trúng độc rồi, trúng độc rồi... - Y lấy ra một chiếc khăn tay trắng như tuyết từ trong tay áo rồi lau lau đầu lưỡi.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Chính vì hẩn lưỡi như vậy, người Nghĩ Hẩn có thể đun nước nấu cơm, giặt đồ pha trà sao? Vậy nên chỗ nước đó đa phần vẫn là vại nước mà ta để lại trong lâu lúc trước...

Phương Đa Bệnh vẫn nghiêng răng cắn nhai như cũ, lúc hai người đang quay quanh vại nước nọ xem xét chi li thì ngoài cửa đột nhiên có người cung kính gõ lên ba cái.

- Xin cho hỏi, đại nhân có nhà không?

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh sững người, chỉ nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng nói:

- Dư đại nhân nhà ta không biết đại nhân tuần tra đến đây, không nghênh đón từ xa được, kính xin đại nhân lượng thứ.

Phương Đa Bệnh vẫn đang ngây người thì Lý Liên Hoa đã “a” lên một tiếng. Ngoài cửa có người lại nói:

- Hạ quan Dư Mang huyện lệnh huyện Ngũ Nguyên, không biết đại nhân tuần tra đến đây, không nghênh đón từ xa được, kính xin đại nhân lượng thứ.

Trần Tiểu Viễn thuộc huyện Ngũ Nguyên, điều này tất nhiên là Lý Liên Hoa biết, vị Dư đại nhân ngoài cửa rõ ràng cho rằng sư gia của mình nói thừa lời, trong lòng rất không vui, vậy nên vội vàng tự lên tiếng. Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn nhau, Lý Liên Hoa nở nụ cười khiêm tốn nhã nhặn, Phương Đa Bệnh thì gần như đã mắng nhiếc xối xả trong bụng nhưng cũng không biết phải làm sao, đành đành hắng một tiếng:

- Đi vào đi.

Cửa lớn được cẩn thận mở ra, hai vị học sĩ lớn tuổi gầy như que củi, một người mặc áo bào xanh, một mặc áo bào xám, ôm một đồng tài liệu lớn đứng ở cửa run lẩy bẩy. Lý Liên Hoa thấy áy náy quá nên vội vàng đứng dậy, mời hai vị lão nhân ngồi xuống. Hàn huyên một lúc mới biết lão nhân gầy gò mặc áo bào xanh họ Dư tên Mang, là huyện lệnh Ngũ Nguyên, lão nhân gầy mặc áo bào xám là sư gia. Nghe nói có tuần án đại nhân cải trang vi hành đến huyện, hai người lập tức từ huyện nha chạy tới đây. Hỏi tới tên tuổi của vị tuần án, Lý Liên Hoa mập mờ nói là họ Hoa. Dư Mang gật gù thăm đoán, *Nghe nói trong triều có Bồ Hoa Nhị Thanh Thiên, trong đó người họ Hoa tướng mạo tầm thường, gầy đét như que củi, quả nhiên là vậy! Có điều trang phục này có hơi lộng lẫy quá mức, chẳng giống thanh quan chút nào cả.*

Phương Đa Bệnh không biết Dư huyện lệnh đang bình ngang phán đọc chính mình, y hỏi đến chỗ sổ sách trong lòng hai người. Sư gia nói:

- Đây chính là tài liệu của vụ án chặt đầu giết người của Nghiêm gia, năm đó vụ án này cũng đã gây chấn động cả một vùng. Nếu tuần án đại nhân đến đây vì chuyện này thì Dư đại nhân tất nhiên phải tận chức tận trách, cùng xử lý lại vụ án này với đại nhân rồi.

Lý Liên Hoa không ngừng gật đầu, cung kính nói phải. Trong lòng Phương Đa Bệnh thì kêu khổ không thôi, nhưng lại không thể không vờ như rất có hứng thú với vụ án của Nghiêm gia, không ngừng hỏi han về tình tiết vụ án.

Thì ra, một nhà Nghiêm gia chuyển đến đây hơn ba mươi năm trước, chủ nhân tên gọi Nghiêm Thanh Điền, trong nhà có bốn mươi nô bộc, thê

tử là Dương thị, con trai là Nghiêm Tùng Đình, quản gia tên Nghiêm Phúc. Ông ta mua một mảnh đất mười dặm ở trấn Tiểu Viễn rồi xây dựng nhà cửa, trang viên. Trên tấm hoành phi của trang viên có ghi tên “Bạch Thủy”, còn được gọi là “Bạch Thủy Viên”. Một buổi sáng của ba mươi năm trước, phu nhân Nghiêm gia Dương thị bế con trai chạy xe ngựa lao như bay ra khỏi Bạch Thủy Viên, Nghiêm Thanh Điền bị phát hiện đã chết trong nhà, đầu mình phân lìa, nô bộc trong nhà bỏ chạy sạch. Đối với mọi chuyện xảy ra, quản gia Nghiêm Phúc hỏi cái gì cũng không biết, ông ta khẳng khái đáp là do cường đạo giết người. Vì Dương thị chạy trốn, Nghiêm Phúc không chịu nói, lại không có chứng cứ cùng vật chứng và động cơ giết người nên vụ án này đã trở thành vụ án tồn đọng của huyện Ngũ Nguyên. Bởi vậy khi nghe nói tuần án đại nhân muốn điều tra vụ án này, Dư Mang lo lắng thấp thỏm nên đành vội vàng tới đây.

- Chuyện của Nghiêm gia ta đã hiểu được đại khái, muốn thỉnh giáo Dư đại nhân một vấn đề. – Phương Đa Bệnh hỏi. – mấy ngày trước ở trấn có một thôn dân tên A Hoàng bị mất tích, đại nhân có tin tức gì không?

Dư Mang sửng sờ.

- A Hoàng? Người đại nhân nói có phải là Hoàng Thái không?

Phương Đa Bệnh nói:

- Chính hắn.

Dư Mang nói:

- Vừa hay hôm qua có người đánh trống, nói dưới sông có nổi lên xác một nam nhân, ngỗ tác vừa kiểm tra thi thể, nói đó là thôn dân Hoàng Thái của trấn Tiểu Viễn, hắn chết đuối, không có dấu vết bị người ta giết hại. Sao đại nhân lại biết người này vậy?

Phương Đa Bệnh “à” một tiếng, dưới gầm bàn, y đập cho Lý Liên Hoa một cước thật mạnh. Lý Liên Hoa mỉm cười dịu dàng.

- Đại nhân có biết chuyện “cái hố” của trấn Tiểu Viễn không?

Dư Mang nói:

- Chuyện “cái hố” ma quái ta sớm đã có nghe qua, nhưng chỉ nghĩ đây là do đám thôn dân nghe nhầm rồi đồn bậy. Khổng Tử có nói: “*Kính quỷ thần nhi viễn chi*”(*), vậy nên ngày thường hạ quan không hề nói đến chuyện này.

() Ý nói với quỷ thần phải kính trọng nhưng cần xa lánh.*

Vị huyện lệnh già này có hơi bảo thủ, Phương Đa Bệnh cười thầm trong bụng, nhưng lại tỏ ra là một vị “quan” vô cùng nghiêm túc.

- Mấy ngày trước ta có ra lệnh cho người đào “cái hố”, lúc đó đã gọi A Hoàng mở đường cho mình, lại mời thêm cả một... hộ vệ có thân thủ rất tốt, cùng với... Lý sư gia của ta, cùng xuống hang điều tra một chuyến.

Dư Mang bội phục, hần nói:

- Đại nhân anh minh, không biết kết quả như thế nào?

Mặt Phương Đa Bệnh xám xịt, y chậm rãi nói:

- Hộ vệ kia của ta bị một mũi tên sắt dưới hang bắn chết, Lý sư gia bị trọng thương, lúc này A Hoàng lại chết đuối... Dư đại nhân, nơi này thuộc quyền quản lý của ngài, sao lại có chuyện đáng sợ như vậy chứ?

Mặt y hăm hăm giận dữ, tất nhiên Dư Mang không biết trong lời của vị tuần án cải trang vi hành này, ba câu thì đến hai câu là không có thực, nhưng y vẫn nói năng linh tinh, nhất thời ông ta bị dọa cho xanh mét mặt mày, vội vàng đứng lên.

- Sao lại có chuyện đó được? Hạ... hạ quan thực sự không biết... Để... để hạ quan đi điều tra rõ ràng.

- Dư đại nhân từ từ đã, nếu hôm nay Dư đại nhân đã đến nhà thăm hỏi, vậy công tử nhà ta muốn thỉnh giáo đại nhân một việc, không biết đại nhân cảm thấy những chuyện kỳ lạ xảy ra bên dưới “cái hố” và vụ huyết án năm đó của Nghiêm gia có liên quan với nhau không? – Lý Liên Hoa hỏi.

Dư Mang nói:

- Cái này... hạ quan không biết.

Lý Liên Hoa nói:

- Trong “cái hồ” vẫn còn hai cái xác không rõ danh tính, xem tình trạng chết của họ, e là cũng chết từ ba mươi năm trước, ba mươi năm trước chính là lúc xảy ra vụ huyết án ở Nghiêm gia.

Dư Mang mồ hôi đầy đầu.

- Nhưng không có chứng cứ, hạ quan sao dám kết luận dễ dàng vậy chứ.

Lý Liên Hoa cười.

- Dư đại nhân anh minh.

Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa đã có nhiều năm ăn ý, y liền hỏi chen vào:

- Không biết trước khi xảy ra vụ án giết người năm đó, ở Nghiêm gia có gì khác thường không? Trong nhà có người hình dạng quái dị, bộ dạng khả nghi ra vào không?

Dư Mang bối rối nói:

- Huyện lệnh năm đó không phải hạ quan, theo những gì được ghi chép trong tài liệu thì hình như không có chỗ nào khả nghi.

- Vậy người kiểm nghiệm cái xác không đầu của Nghiêm Thanh Điền năm đó có còn sống không? – Lý Liên Hoa hỏi.

- Vị ngũ tác tuổi cũng cao, ông ta đã tạ thế năm ngoái rồi; thi thể của Nghiêm Thanh Điền cũng sớm đã mất tích, muốn kiểm tra vết thương trí mạng năm đó, e là không thể được. – Dư Mang cười khổ.

Lý Liên Hoa “a” lên một tiếng rồi không nói thêm gì nữa. Phương Đa Bệnh đợi cả nửa ngày không thấy Lý Liên Hoa tiếp tục đặt câu hỏi, nên đành tự đặt liều, y hỏi:

- Năm đó Nghiêm gia được xem là giàu có, sao lại rơi vào tình cảnh như bây giờ, Nghiêm Phúc phải kiếm sống bằng nghề thợ rèn chứ? Chẳng lẽ Nghiêm phu nhân thực sự sát phu rồi mang theo tất cả châu báu bỏ trốn, không để lại chút gì cho Nghiêm Phúc sao?

Dư Mang nói:

- Đó là vì hung án xảy ra không lâu, Nghiêm gia xảy ra một vụ hỏa hoạn lớn, tất cả châu báu nữ trang đều bị thiêu sạch, chính vì vậy nên

không khôi phục lại được cái danh giàu có.

Phương Đa Bệnh lại hỏi:

- Vụ hỏa hoạn đó do kẻ nào gây ra vậy?

Dư Mang trầm ngâm nói:

- Theo những gì được ghi lại trong tài liệu, ngọn lửa đó bùng cháy trong đêm khuya, mọi người chỉ nghe thấy trong Bạch Thủy Viên vang lên một tiếng ầm lớn, từ trong viện chính của Nghiêm Thanh Điền và Nghiêm phu nhân phun ra một đám lửa rồi nhanh chóng thiêu rụi sạch Nghiêm gia. Cho dù có mấy người phóng hỏa cùng lúc cũng không thể cháy nhanh như vậy được, vậy nên đó hẳn là lửa trời.

- Lửa trời sao? – Phương Đa Bệnh hỏi. – Thế nào là lửa...

Lý Liên Hoa đằng hắng một tiếng.

- Thì ra Nghiêm gia bị trời phạt, trời giáng sấm sét thiêu hủy Nghiêm gia.

Phương Đa Bệnh ngượng ngùng xoa xoa mặt, thì ra lửa trời chính là sấm sét. Dư Mang và sư gia của ông ta vô cùng lo sợ, Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa cũng phụ họa theo. Sau khi nói đi nói lại tình tiết vụ án đến năm sáu lần, cuối cùng Dư Mang cũng không nhẫn nhịn được nữa, ông đứng dậy vỗ tay nói:

- Thời gian cũng muộn rồi, hạ quan xin cáo từ. Nếu đại nhân còn cần gì, xin hãy đến huyện nha Ngũ Nguyên điều động người.

Phương Đa Bệnh nhất thời mừng rỡ.

- Nhất định, nhất định rồi. Dư đại nhân đi cẩn thận.

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Hai vị đại nhân vất vả rồi.

Dư Mang liên tục nói không dám, sau đó cùng sư gia nhanh chóng rời đi. Sau khi hai vị lão nhân đi, Phương Đa Bệnh ngồi phịch xuống ghế.

- Lý Tiểu Hoa kia, ta thấy ta và người vẫn nên nhanh chóng chạy trốn thì hơn.

Lý Liên Hoa hỏi:

- Vì sao thế?

Phương Đa Bệnh hét lên:

- Ngồi thêm nữa thì rồi cả Hoàng đế cũng sắp đến cửa tìm quan tuần án đấy, làm sao ta chịu nổi chứ? Bây giờ không đi thì còn đợi đến lúc nào đây?

Lý Liên Hoa “a” lên một tiếng, lẩm bẩm:

- Hoàng đế tìm đến không đáng sợ, cái đáng sợ là...

Câu sau hần nói cái gì thì Phương Đa Bệnh không nghe rõ, y ghé đến bên tai hỏi:

- Cái gì cơ?

- Cái đáng sợ là... - Khóe miệng Lý Liên Hoa chất chứa nụ cười ảm áp, hần khẽ nói. – Diêm La Vương tìm đến cửa.

- Cái gì cơ? – Phương Đa Bệnh nhất thời hồ đồ. – Cái gì mà Diêm La Vương tìm đến cửa chứ?

- “Diêm La Vương” chính là cái vị “Diêm La muốn người chết vào canh ba, ai dám để người sống đến canh năm” ấy. – Lý Liên Hoa lắc đầu nhìn Phương Đa Bệnh đầy tiếc nuối, thở dài. – Thì ra nghe chuyện đó lâu như vậy mà ngươi vẫn chẳng hiểu gì cả.

Diêm La Vương

- Hiếu cái gì chứ? – Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn Lý Liên Hoa. – Chẳng lẽ người nghe ra được tên hung thủ đã bắn chết Hắc Tất Suất sao? Chẳng lẽ còn có thể nghe ra được chuyện vì sao Nghiêm phu nhân muốn giết Nghiêm Thanh Điền mấy chục năm trước sao?

Trong lòng y chẳng tin như vậy chút nào, mặc dù Lý Liên Hoa đích thực cũng hơi hơi thông minh nhưng căn cứ theo những gì Dư Mang nói thì vụ án này thực sự quá đơn giản nên lại khó bề phân biệt, huống hồ làm sao biết được câu nào trong tập hồ sơ kia là thật, câu nào là nói lung tung? Lý Liên Hoa xòe bàn tay, hẩn nhìn “vết thương” trong lòng bàn tay mình với vẻ thương tiếc.

- Ta chẳng nghe ra được gì, ta chỉ nghe thấy Nghiêm gia họ Nghiêm, Diêm La Vương thì mang họ Diêm(*).

() Ở đây tác giả chơi chữ, chữ Nghiêm trong tiếng Hán (嚴) đồng âm khác nghĩa với chữ Diêm (阼), cả hai cùng đọc là ‘yán’.*

Phương Đa Bệnh sửng người.

- Người nói... Bạch Thủy Viên của Nghiêm gia chính là Hoàng Tuyền Phủ? Nghiêm Thanh Điền chính là Diêm La Vương?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Nếu như Nghiêm Thanh Điền chính là Diêm La Vương, vậy thì hẳn phải có một thân võ công tuyệt thế, làm sao lại chết dưới đao của phu nhân mình được? Chẳng lẽ võ công của phu nhân hẳn còn cao hơn hẳn sao?

Phương Đa Bệnh lại sửng sờ.

- Cái này... cái này... từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà... không cần thận là chết dưới tay người đẹp, chuyện này có mà.

- Đây là nghi vấn thứ nhất. – Lý Liên Hoa lẩm bẩm. – Bỏ qua chuyện vì sao Nghiêm Thanh Điền lại chết dưới đao của Nghiêm phu nhân, vậy người cùng chết với Ngưu Đầu Mã Diện trong “cái hố” kia là ai đây?

Phương Đa Bệnh “ha” lên một tiếng.

- Trong hai người này, nhất định có một người là Diêm La Vương.

Lý Liên Hoa dường như hoàn toàn không nghe thấy lời của Phương Đa Bệnh, hần vẫn tiếp tục lẩm bẩm:

- Đó là nghi vấn thứ hai. Lại bỏ qua nghi vấn về cái chết của Nghiêm Thanh Điền và thân phận của cái xác kia, A Hoàng bị mất tích trong “cái hố” tại sao lại chết đuối trong con sông ở huyện Ngũ Nguyên?

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Thế làm sao người biết hần sẽ không bị kích động, bị dọa đến phát điên rồi tự nhảy xuống sông chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Đó là nghi vấn thứ ba. Nghi vấn cuối cùng, thứ gì đã bắn chết Hắc Tất Suất ở dưới “cái hố”?

Phương Đa Bệnh nói:

Người hỏi ta thì ta hỏi ai đây? Mấy... mấy cái này thì có liên quan gì đến Diêm La Vương chứ?

Lý Liên Hoa nhìn y đầy tiếc nuối, giống như ánh mắt vẫn thường dùng để nhìn... một con lợn.

- Người thật sự không nghe thấy gì sao?

- Nghe thấy cái gì?

Phương Đa Bệnh quả thực sắp phát điên, vừa rồi tên Dư Mang đông dài kia kể đi kể lại câu chuyện về Nghiêm gia đến năm sáu lần, dĩ nhiên là từng câu từng chữ y đều nghe thấy, nhưng đâu có nghe ra cái cóc khô gì chứ. Lý Liên Hoa lắc đầu vô cùng tiếc nuối.

- Dư Mang nói thi thể của Nghiêm Thanh Điền được đặt ở nghĩa trang, sau cùng thì mất tích.

Phương Đa Bệnh nói:

- Thế thì làm sao?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Người chớ quên, không phải Nghiêm gia không còn ai cả, nhà đó vẫn còn tên quản gia Nghiêm Phúc đó thôi. Huống hồ sau khi Nghiêm gia xảy ra “hung án” không lâu thì mới bị lửa thiêu hủy, một dạo nó vẫn còn rất giàu có. Thân là quản gia Bách Thủy Viên, là một nô bộc trung thành, cho dù nhà tan người mất, gia tài cạn sạch cũng muốn ở lại trông chừng, nhưng Nghiêm Phúc lại không tìm thi thể của Nghiêm Thanh Điền về chôn cất, vậy là sao?

Phương Đa Bệnh bỗng kinh hãi, vậy mà y lại không hề nghe ra có gì không ổn. *Chính xác, vì sao Nghiêm Phúc không chôn cất Nghiêm Thanh Điền?* Lý Liên Hoa nghiêng người về phía trước, ghé sát vào trước mặt Phương Đa Bệnh nhìn thái độ khiếp sợ của y, trên khuôn mặt hằn là nụ cười khoái trá.

- Vì sao Nghiêm Phúc không chôn cất Nghiêm Thanh Điền? Có hai khả năng: thứ nhất, Nghiêm Thanh Điền có vấn đề; thứ hai, Nghiêm Phúc có vấn đề.

Lời này vừa nói ra, Phương Đa Bệnh thực sự kinh hãi, y ghen ngào nói:

- Nghiêm Thanh Điền có vấn đề sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Bất luận là Nghiêm Thanh Điền có vấn đề hay là Nghiêm Phúc có vấn đề, người cũng đừng quên bọn họ đều mang họ Nghiêm.

Bỗng Phương Đa Bệnh đứng bật dậy, mặt mày biến sắc.

- Người có ý gì hả? Người nói... người nói...

Lý Liên Hoa lúc này lại thở dài, lẩm bẩm:

- Bởi vậy ta mới nói ta sợ Diêm La Vương tìm đến cửa, thế mà người lại không hiểu.

Phương Đa Bệnh lại nặng nề ngồi xuống, kinh sợ trong lòng vẫn chưa vơi, y đang định nói vài lời bày tỏ sự không tin tưởng với phán đoán của Lý Liên Hoa thì đột nhiên ngoài cửa khẽ vang lên một tiếng “cộc”. Có người đang nhẹ nhàng gõ lên cửa, vừa khéo lúc ấy Lý Liên Hoa đang khẽ nói câu “Ta sợ Diêm La Vương tìm đến cửa”. Phương Đa Bệnh nghe thấy tiếng gõ cửa đó, trong nháy mắt đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

- Xin hỏi... Thanh... Thanh Thiên đại lão gia... có nhà không? – Một giọng nữ cực kỳ nhỏ, rụt rè hỏi ở bên ngoài.

Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa đưa mắt nhìn nhau, Lý Liên Hoa khẽ ho một tiếng rồi dịu dàng nói:

- Mời cô nương vào.

Cửa lớn được chậm chậm mở ra, bên ngoài là một cô gái trẻ tuổi quần áo rách rưới, mặt mày xanh xao. Nàng ta xách trong tay một giỏ trúc, bên trong giỏ có một con gà mái.

- Thanh Thiên đại lão gia, xin đại lão gia hãy minh oan cho A Hoàng nhà ta... A Hoàng nhà ta chết oan ức quá...

Phương Đa Bệnh nhìn con gà mái nhỏ kia, trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác không ổn. Cô gái đó nhìn trang phục hoa lệ của Phương Đa Bệnh, vẻ kinh hãi khiếp sợ trong ánh mắt càng thêm đậm, nàng ta đột nhiên quỳ phịch xuống.

- Dân phụ... Lệ Hoa không có thứ gì để tặng cho Thanh Thiên đại lão gia, tiền bạc A Hoàng để lại chỉ đủ để mua con gà này... Xin Thanh Thiên đại lão gia hãy minh oan cho tướng công của ta, cầu xin ngài! – Nàng ta quỳ sấp dưới đất dập đầu.

Con gà mái kia nhảy lên trong giỏ trúc, ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua đi lại trước Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa, sau khi nhìn quanh quất nó còn vung vãi ra bao nhiêu bãi phân. Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn nhau, Lý Liên Hoa dùng giọng điệu nhẹ nhàng, cực kỳ kiên nhẫn nói:

- Mời Hoàng phu nhân đứng dậy, người nói A Hoàng chết oan, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đối với nữ tử hãn văn đặc biệt dịu dàng quan tâm, Phương Đa Bệnh lại chỉ trừng mắt nhìn con gà mái nhỏ kia, trong lòng đang tính toán xem nên đuổi nó ra ngoài như thế nào. Cô gái trẻ mặc trang phục lam lũ đó đúng là thê tử của A Hoàng bán son phấn, nàng họ Trần tên Lệ Hoa, vừa từ chỗ tiểu nhị Đại Bạch nghe nói có đại quan cải trang vi hành nên liền mang con gà mái đến đây kêu oan.

- Oan uổng quá, Dư đại nhân nói A Hoàng bị chết chìm, nhưng sắc mặt huynh ấy rõ ràng xanh xanh tím tím, thất khiếu(*) còn chảy máu, dùng ngân châm đâm xuống thì châm đều đen cả, huynh ấy nhất định đã bị người ta hạ độc chết! Ai ai cũng biết A Hoàng nhà ta bơi giỏi, huynh ấy không thể chết đuối được! Thanh Thiên đại lão gia xin hãy minh xét! Phải bắt được hung thủ để A Hoàng nhà ta chết được nhắm mắt!

(*) *Gồm có hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng.*

Phương Đa Bệnh lấy làm lạ.

- A Hoàng bị người ta hạ độc chết sao?

Trần Lệ Hoa liên tục gật đầu. Lý Liên Hoa nhẹ nhàng nói:

- Thì ra A Hoàng bị người ta hạ độc chết, thi thể lại trôi trên sông Ngũ Nguyên, à à, trong đó khả năng có hung thủ giết người đã ném xác. Hoàng phu nhân xin đừng quá đau buồn, công tử nhà ta nhất định sẽ minh oan cho A Hoàng, điều tra rõ hung thủ. Nàng trước hết hãy đứng dậy, mang con gà này về nhà đi.

Trần Lệ Hoa nghe những lời này, trong lòng cũng thoải mái hơn, hai vị Thanh Thiên đại lão gia không oai nghiêm đáng sợ như nàng tưởng tượng, xem ra thanh quan trên đời này suy cho cùng vẫn còn, nàng không khỏi thấy cảm kích.

- Không không, con gà này là để tặng cho hai vị đại nhân mà, ta làm sao có thể mang về được?

Phương Đa Bệnh nói:

- Cái này... bản quan không giỏi giết gà...

Lý Liên Hoa mỉm cười ngắt lời:

- Hoàng phu nhân, minh oan cho bách tính, trả lại lẽ phải cho trời đất, đó là chức trách của công tử nhà ta, đây cũng là chuyện đương nhiên. Cái gọi là ăn bổng lộc của vua thì phải chia sẻ lo lắng với vua, kẻ ăn lương bổng thì tất nhiên phải mưu cầu hạnh phúc cho thiên hạ, vậy nên con gà mái này của nàng xem chừng cũng không cần thì phải?

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng, thản nhiên nói:

- Những gì sư gia nói quả không sai.

Trần Lệ Hoa đập đầu tám cái với Phương Đa Bệnh.

- Chỉ cần các đại nhân minh oan cho tướng công, đời này dù có phải làm trâu làm ngựa thì ta vẫn cảm kích hai vị đại nhân.

Lý Liên Hoa “a” một tiếng.

- Ta không phải đại nhân gì hết...

Trần Lệ Hoa đột nhiên chuyển hướng, cũng đập đầu tám cái với hăn.

- Dân phụ đi đây.

Nàng đúng là rất chất phác, nói đi là đi, con gà mái kia thì nói thế nào cũng không mang theo, Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn nhau cười khở. Một lúc sau, con gà mái đột nhiên chui vào phía dưới cái tủ, Phương Đa Bệnh đành vờ như không nhìn thấy.

- A Hoàng bị hạ độc chết sao? Thật sự rất kỳ lạ... Chuyện này đúng là càng lúc càng ly kì, này? Lý Liên Hoa! Lý – Liên – Hoa! – Y nghiêng rắng nghiêng lợi nhìn Lý Liên Hoa đang khom người bắt gà. – Người có thể dừng bắt gà trước mặt ta được không?

- Không được. – Lý Liên Hoa nói.

- Ngày mai ta tặng cho người một ngàn con gà mái y chang thế này, bây giờ người có thể bỏ về đây rồi tiếp tục thảo luận vụ án này với “bản quan” không?

- A... - Lý Liên Hoa đã bắt được con gà từ dưới gầm tủ ra, hăn xách cánh gà, giơ giơ lên với Phương Đa Bệnh, mím cười cực kỳ khoái trá. – Đây là một con gà đẹp không sao tả xiết, hoàn toàn không giống với mấy con gà người đã ăn qua...

Tại Phương Đa Bệnh khê động, y đột nhiên cảnh giác.

- Chỗ nào không giống chứ?

Lý Liên Hoa xách gà mái ra.

- Chỗ khác chính là... con gà này đang bị tiêu chảy.

- Người định nói gì cơ? - Phương Đa Bệnh thét lên. – Người muốn nói con gà này bị bệnh gà toi sao?

- Ái chà! – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Ta chỉ định nói ngày mai ngàn vạn lần đừng tặng ta một ngàn con gà y chang như thế này nhé.

Hắn ần ần đủ mọi chỗ trên thân con gà mái rồi nhổ một cái lông, chỉ thấy trên da gà có những vết bầm tím nhàn nhạt. Bỗng nhiên, “phệt” một tiếng, con gà mái đó lại ị ra một bãi phân, Phương Đa Bệnh kêu lên một tiếng... Trong bãi phân gà đó có một ít máu.

- Nó... sao nó lại như thế này chứ?

Lý Liên Hoa thương tiếc nhìn con gà mái hình như còn đang trong tuổi “xuân xanh”.

- Người mua một ngàn con gà ở trấn Tiểu Viễn, e là có đến chín trăm chín mươi chín con sẽ bị như thế này. Vậy nên người ngàn vạn lần đừng mua gà ở đây tặng ta, tốt xấu gì cũng đợi ta chuyển nhà lần nữa đã... phong thủy ở đây thực sự không được đẹp cho lắm...

- Chẳng lẽ thê tử của A Hoàng kia lại dám hạ độc trên con gà này, muốn mưu hại tuần án đại nhân sao? – Phương Đa Bệnh nổi giận đùng đùng, y nghiêng răng nghiêng lợi, hoàn toàn quên mất bản thân mình thực ra không phải tuần án, vỗ bàn đánh “rầm” một tiếng. – Điều dân điều phụ này, thực sự đáng ghét!

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- “Đại nhân” đừng giận, con gà này mặc dù không được ngon lắm, nhưng cũng không phải bị bệnh gà toi. Vừa rồi lúc mua rau, ta đã xem qua rất kỹ, nói chung toàn bộ súc vật được thôn dân trấn Tiểu Viễn nuôi phần lớn đều bị tiêu chảy, bộ dạng không được dễ coi cho lắm, cái kiểu bệnh hay mọc những vết lốm đốm trên người ấy, quả thực không phải thê tử của A Hoàng hạ độc lên con gà đâu.

Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn bãi phân gà có cả máu.

- Người cương quyết nói con gà này không có vấn đề, chi bằng người ăn nó đi, thế nào hả?

- Ăn thì cũng được, chỉ cần người biết giết gà rồi luộc nó lên thì ta ăn cũng không ngại. – Lý Liên Hoa thờ ơ nói. – Người cứ ở đây từ từ mà giết gà, ta ra ngoài một lát.

Phương Đa Bệnh lấy làm lạ, y hỏi:

- Người định đi đâu vậy?

Lý Liên Hoa ngược lên nhìn sắc trời, nghiêm mặt nói:

- Đi chợ, thời gian không còn sớm nữa, cũng nên đi mua thức ăn cho bữa tối chứ.

Phương Đa Bệnh lú lờ, nhưng lại không nói được bất cứ điều gì, y hần học “hừ” một tiếng.

- Đi đi.

Lý Liên Hoa mỉm cười đi trên con đường chợ của trấn Tiểu Viễn, mặc dù mùa hạ nóng như thiêu đốt nhưng ngọn gió buổi hoàng hôn thổi tới lại vô cùng dễ chịu. Lý Liên Hoa không đi mua thức ăn, hần đi qua chợ, tản bộ đến trước cửa một cửa tiệm ở rìa chợ, gõ nhẹ nhẹ lên cánh cửa đang mở.

- Khách quan muốn mua gì vậy?

Trong tiệm truyền đến một giọng nói khàn khàn. Đây là một gian hàng rèn, ở sâu trong cửa tiệm có một lão nhân đang ngồi, trên tường treo đầy đao kiếm được rèn rất tốt, sáng lấp lánh, xem chừng vô cùng sắc bén.

- Không mua gì cả, có điều ta muốn hỏi Nghiêm lão một vấn đề. – Lý Liên Hoa cười đáp.

- Vấn đề gì vậy? – Nghiêm Phúc hỏi. – Nếu muốn hỏi về thân châu phi thúy của Nghiêm gia năm đó thì khụ khụ... không có tức là không có...

Lý Liên Hoa nói:

- Chính là vấn đề... liên quan đến giải được.

Mặt Nghiêm Phúc không đổi sắc, lão im lặng hồi lâu nhưng không đáp. Lý Liên Hoa rất kiên nhẫn nhìn lão, cực kỳ hòa nhã cẩn thận hỏi thêm một lần nữa:

- Ông không lấy được giải được sao?

Nghiêm Phúc nặng nề thở dài, khàn khàn nói:

- Không.

Lão chậm rãi đi ra từ bên trong tiệm rèn, tay vịn vào khung cửa, lưng còng xuống, nhìn Lý Liên Hoa đang đứng dưới ánh nắng.

- Ba mươi năm nay, người đến tìm *Hoàng Tuyền Chân Kinh* có không ít, nhưng chưa có một ai nhìn thấu được chân tướng năm đó. Người trẻ tuổi, người quả thực không hề tầm thường. – Lão ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn nắng chiếu ngoài cửa, chậm rãi hỏi. – Rốt cuộc ta đã làm sai ở chỗ nào, mà có thể để người nhìn ra được chân tướng vậy?

- Ta sống ở trấn Tiểu Viễn cũng được một khoảng thời gian, thôn dân nơi đây rất tốt. Mặc dù phong cảnh ở bãi tha ma không được đẹp, nhưng cũng thông thoáng mát mẻ, chẳng qua là có chuyện không được tiện cho lắm. – Lý Liên Hoa thở dài. – Đó chính là vấn đề nước uống.

Hắn tiến lên vài bước, đi đến bên dưới mái hiên của tiệm rèn, tựa lưng vào khung cửa giống Nghiêm Phúc, ngược đầu nhìn ánh tà dương.

- Thôn dân ở nơi đây hình như chưa bao giờ đào giếng, nhất định phải chạy đến sông Ngũ Nguyên gánh nước về, vậy nên ngày đó ta không cẩn thận làm rơi hai đồng bạc xuống “cái hố”, phát hiện bên dưới có nước, ta thực sự đã vô cùng vui vẻ.

Nghiêm Phúc cười một tiếng.

- Người định nói người đào “cái hố” không phải là vì *Hoàng Tuyền Chân Kinh*, mà thực sự vì muốn đào giếng sao?

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Không sai.

Nghiêm Phúc thản nhiên nói:

- Vậy bên dưới “cái hố” thực sự cũng chẳng có gì đáng xem rồi.

- Tình cảnh bên dưới “cái hố”... - Lý Liên Hoa lại thở dài. – Người đi xuống bên dưới đều sẽ nhìn thấy xác chết. Nếu “cái hố” chỉ có một lỗ hổng to cỡ đầu người, đất trên bề mặt bị người ta giẫm đạp nhiều năm, vô cùng cứng rắn, vậy năm đó những cái xác kia đi vào trong kiểu gì? Đây là nghi vấn mà người bình thường đều sẽ nghĩ đến. Nhưng thực ra đáp án lại rất đơn giản, trong nước ấy có xương cá, vậy chứng minh nước trong “cái hố” không phải là nước mưa từ trên trời rơi xuống. Chỗ

nước đó nhất định thông với sông, nếu không sẽ không có nhiều cá đến vậy, vì vậy nếu A Hoàng sau khi ngã xuống nước thì mất tích, thì thể lại nổi lên trên sông Ngũ Nguyên, việc đó không có gì kì lạ cả. Hãn bất hạnh ngã xuống mạch nước ngầm của dòng sông, rồi bị nước cuốn ra ngoài.

Nghiêm Phúc cười một tiếng.

- Nghe ra thật đơn giản, người là người đầu tiên phát giác ra bên dưới đó còn có đường sông đấy.

Lý Liên Hoa tỏ vẻ áy náy.

- Nhưng vấn đề lại không ở việc người ta đi vào đó thế nào, vấn đề ở chỗ, vì sao người ta lại không đi ra?

Mắt Nghiêm Phúc khẽ sáng lên.

- Hừm!

Lý Liên Hoa nói:

- Nếu người ta đi vào “cái hố” thông qua đường sông, vậy một nửa cái xác Ngưu Đầu Mã Diện bị tách rời vì sao lại không đi ra? Sau khi bị tách khỏi thân thể huỳnh đệ, hãn rõ ràng vẫn chưa chết, chẳng những chưa chết, hãn còn đào một cửa động dài hướng lên trên, để lại rất nhiều vết cào trên cánh cửa sắt ở trong động, nhưng hãn lại không trốn thoát từ đường sông, vậy là sao?

Nghiêm Phúc thần nhiên hỏi lại:

- Vì sao thế?

Lý Liên Hoa nói:

- Đó hiển nhiên là vì không thể đi qua đường sông được.

Nghiêm Phúc không đáp, ánh mắt lão trở nên có chút kỳ lạ, lão chăm chăm nhìn vào phiến đá bên ngoài tiệm rèn, một lão nhân còng lưng như lão, lúc để lộ ra ánh mắt như vậy thật giống như đang nhớ lại cuộc đời mình.

- Vì sao lại không thể đi qua đường sông được? – Lý Liên Hoa chậm rãi nói. – Chuyện đó phải nói từ cái chết của A Hoàng. A Hoàng rơi xuống dòng sông, giống như phu nhân của hãn nói, A Hoàng bơi rất giỏi

thì vì sao lại chết đuối? Rồi vì sao toàn thân lại bầm tím, thất khiếu chảy máu? Cho dù chỉ là một thôn phụ bình thường cũng biết rằng... thất khiếu chảy máu tức là bị trúng độc. – Hắn nghiêng đầu liếc nhìn Nghiêm Phúc. – Bên dưới “cái hố” toàn là xương cá, Ngư Đầu Mã Diện chết ở trong động, A Hoàng trôi ra theo mạch nước ngầm của sông nhưng lại trúng độc chết đuối, như vậy rõ ràng là trong nước sông có độc!

Nghiêm Phúc cũng chậm rãi quay sang nhìn Lý Liên Hoa.

- Không sai, trong nước sông có độc, nhưng... - Giọng nói khàn khàn của lão lặng đi trong chốc lát, không nói tiếp nữa.

Lý Liên Hoa chậm rãi tiếp lời:

- Nhưng năm đó, ông cũng không biết việc này.

Lưng Nghiêm Phúc gần như cong hẳn xuống, lão kéo ra một cái ghế đầu từ trong phòng, ngồi xuống.

- Ở trong nước bên dưới “cái hố” vì sao lại có độc? Độc từ đâu ra? – Lý Liên Hoa liếc nhìn Nghiêm Phúc, hắn nói tiếp, thái độ vẫn vô cùng nhã nhặn. – Đây chính là đáp án vì sao A Hoàng lại chết đuối trong sông Ngũ Nguyên, nhưng nghi vấn ở bên dưới “cái hố” lại không chỉ có một chuyện của A Hoàng. – Hắn chậm rãi nói tiếp. – Độc từ đâu mà có, tạm gác qua một bên đã. Có người bí mật qua lại ngoài trấn Tiểu Viễn và hang động này theo mạch nước ngầm kia, rõ ràng là có vài chuyện bất thường. Là ai, vì sao, từ chỗ nào mà lại muốn chui vào cái hang đó? Việc đó phải kể từ những âm thanh kỳ quái ở “cái hố”.

Lý Liên Hoa đưa ngón tay, chậm rãi vẽ một đường cong trong không trung.

- “Cái hố” nằm trên đồi tha ma, nếu đã là “đồi” thì có nghĩa đó là một gò núi, còn miệng lỗ phía trên “cái hố” vừa hay lại là một mặt đón gió, một khi ban đêm gió lớn, thổi vào trong động thì sẽ phát ra những âm thanh tựa như tiếng kêu khóc hãi hùng... Mặc dù “cái hố” dường như rất sâu, đi xuống bên dưới lại chỉ có mười mấy trượng, nhưng vì cửa động nằm ở trên đỉnh đồi, vậy nên thực ra đáy của nó không hề sâu ở dưới lòng đất như người ta vẫn tưởng tượng, mà là ở đây... - Ngón tay của hắn chậm rãi điểm vào chân gò núi mà hắn vừa vẽ. – Đây cũng chính là

mặt phía Tây của bãi tha ma. Mà phía Tây của bãi tha ma là một cái ao, vì có cái ao đó nên càng khiến người ta không ngờ được rằng, hang động mà bên trong tựa như địa ngục kia thực sự lại ở bên cạnh ao.

Mặt Nghiêm Phúc khẽ giật giật, lão ta ho khan mấy tiếng. Chỉ nghe Lý Liên Hoa vẫn tiếp tục nói:

- Mà năm đó bên cạnh ao lại không phải rừng núi hoang vắng, mà là phủ hộ một vùng của trấn Tiểu Viễn, đó là đình viện của Nghiêm Thanh Điền.

Mặt Nghiêm Phúc bỗng co giật mạnh.

- Làm sao người biết đó là đình viện của Nghiêm gia năm đó chứ?

- Bên cạnh ao có một cái cây hình thù kỳ quái. – Lý Liên Hoa nói. – Năm đó ta từng đi ngao du qua Miêu Cương, nó có tên là “Kiếm Diệp Long Huyết”, đây không phải là loài cây của Trung Nguyên. Nếu không phải cây cối của bản địa thì nhất định là cây người ta trồng, mà nhiều năm trước đó, người ngoài từ phương xa chuyển đến sống ở nơi này lại chỉ có Nghiêm gia mà thôi.

Nghiêm Phúc đột nhiên ho khan dữ dội.

- Khụ khụ... khụ khụ khụ...

Lý Liên Hoa nhìn lão đầy vẻ cảm thông, ánh mắt chuyển đến trên “ngọn núi” mà hắn vừa vẽ, tiếp tục dùng giọng điệu bình tĩnh nói:

- Nếu đình viện của Nghiêm gia đã ở bên cạnh “cái hồ”, bên cạnh “cái hồ” còn có một cái ao, đột nhiên ta nghĩ đến... có lẽ người đầu tiên lặn đến đây theo đường sông không hề muốn đi vào “cái hồ”, mà muốn đi vào cái ao của Nghiêm gia... Như vậy thì có thể ra vào đình viện Nghiêm gia mà thần không biết quỷ không hay, không bị bất kỳ người nào nhìn thấy. – Hắn ung dung nhìn ánh tịch dương. – Nghiêm lão, việc ta nói, có chỗ nào không đúng không?

Cơn ho của Nghiêm Phúc dừng lại, sau một hồi lâu, lão nói, giọng khàn đặc:

- Không có.

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Còn sau khi A Hoàng mất tích, thứ màu đỏ nổi lên trong ao đã chứng thực cái ao đó thông với “cái hố”... Thứ có màu đỏ kia chính là son phấn chưa bán hết mà A Hoàng mang bên người. – Hẳn dừng lại một lát. – Như vậy... thi thể trong “cái hố” có liên quan đến Nghiêm gia. Còn vụ án mạng li kỳ xảy ra ở Nghiêm gia mấy chục năm trước... - Lúc này giọng điệu của hắn rõ ràng rất điềm đạm bình tĩnh, giống như đang kể chuyện cho một đứa trẻ vậy. – Nghiêm phu nhân Dương thị dùng dao chặt đầu Nghiêm Thanh Điền, chạy xe bỏ trốn, gia sản của Nghiêm gia không cánh mà bay, quản gia của Nghiêm gia lại ở lại nơi đây mấy chục năm, làm một thợ rèn già nua.

- Không sai. – Nghiêm Phúc không còn ho nữa, giọng nói vẫn khàn đục. – Không sai chút nào.

Lý Liên Hoa lại lắc đầu.

- Sai hoàn toàn, tất cả những chuyện xảy ra năm đó nhất định không phải như vậy.

Mắt Nghiêm Phúc lộ ra vẻ kỳ quái.

- Làm sao người biết chắc chắn không phải như vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Trong “cái hố”, có một thi thể hình thù kỳ quái, hai đầu hai thân mà lại chỉ có một đôi chân, người trong võ lâm đều biết đó là xác của Ngưu Đầu Mã Diện. Ngưu Đầu Mã Diện là đệ nhất tướng bên cạnh Diêm La Vương, hẳn chết trong “cái hố”, trong trấn Tiểu Viễn lại chưa từng có ai nhìn thấy tên ác đồ có hình dạng cổ quái đó, vậy nói lên rằng Ngưu Đầu Mã Diện đã lặn đến đây, “cái hố” là một con đường chết, vậy mục đích hẳn lặn đến đây hẳn phải là Bạch Thủy Viên của Nghiêm gia.

Nghiêm Phúc nói:

- Vậy thì sao nào? Chuyện đó chẳng liên quan gì đến việc Nghiêm phu nhân sát phu năm đó cả.

Lý Liên Hoa nói:

- Ngưu Đầu Mã Diện là người trong chốn võ lâm, lại là nhân vật số một của Hoàng Tuyền Phủ, Nghiêm gia mà hắn muốn tìm tất nhiên

không phải hạng tầm thường rồi. Hoàng Tuyền Phủ mang họ “Diêm”, Nghiêm gia cũng mang họ “Nghiêm”, trang viên của Nghiêm gia được gọi là “Bạch Thủy Viên”, “Bạch Thủy” ghép lại là “Tuyền”(*), tất nhiên ta phải nghi ngờ, Nghiêm gia liệu có phải là Hoàng Tuyền Phủ danh tiếng lừng lẫy trong chốn võ lâm năm đó không.

() Bạch Thủy tiếng Hán là 白水, chữ Tuyền (泉) là ghép của hai chữ trên.*

Nghiêm Phúc cười lạnh.

- Phải thì đã sao? Mà không phải thì đã sao?

- Nếu Nghiêm gia chính là Hoàng Tuyền Phủ, vậy Nghiêm Thanh Điền tất nhiên chính là Diêm La Vương, vậy Nghiêm phu nhân làm sao có thể chặt đầu Diêm La Vương được? – Lý Liên Hoa mỉm cười. – Chẳng lẽ võ công của bà ta còn cao hơn cả Diêm La Vương sao? – Ngừng lại một lát, hần tiếp tục. – Nếu Nghiêm gia không phải Hoàng Tuyền Phủ mà chỉ là một thương nhân bình thường không biết võ công, Nghiêm phu nhân là một nữ nhân, bà ta chặt đầu Nghiêm Thanh Điền như thế nào đây? Cả ông và ta đều rất rõ, đầu người rất cứng, không có chút công lực thì không thể chặt xuống được, cũng không đánh vỡ được... Trừ khi bà ta chém rất nhiều đao nhắm vào ngay cổ, liều mạng phải chặt cho bằng được cổ Nghiêm Thanh Điền. – Liếc nhìn Nghiêm Phúc, Lý Liên Hoa chậm rãi nói. – Khả năng đó không lớn... vậy nên ta nghĩ... người chặt đứt đầu Nghiêm Thanh Điền, có lẽ không phải Nghiêm phu nhân.

- Nếu bà ta không giết người, vậy vì sao phải chạy trốn?

Nghiêm Phúc nói, ngồi trên ghế đầu, thân hình già nua của lão nhìn vô cùng mệt mỏi, trong giọng nói phân nửa không còn phong độ như Nghiêm quân gia năm đó, mà căn bản không phải người của Nghiêm gia thì đúng hơn. Lý Liên Hoa thờ dãi.

- Vì sao bà ta phải bỏ chạy, tất nhiên ông là người rõ ràng nhất rồi. Ông là quân gia của Nghiêm gia mà, mọi người đều nói giữa ông và phu nhân... cái đó... quan hệ rất tốt ấy...

Nghiêm Phúc vốn đang mệt mỏi ngồi trên ghế đầu, nghe vậy đột nhiên đứng bật dậy, khuôn mặt đầy nếp nhăn và vết đồi mồi trong nháy mắt bỗng trở nên dữ tợn đáng sợ.

- Người nói cái gì?

Trên khuôn mặt Lý Liên Hoa vẫn là nụ cười vô cùng kiên nhẫn và dịu dàng.

- Ta nói rằng mọi người đều nói vậy, giữa Nghiêm Phúc và Nghiêm phu nhân... quan hệ rất tốt... có tư thông...

Hắn còn chưa nói xong câu này, Nghiêm Phúc vẫn giữ tướng mạo thâm trầm, lời nói lạnh lùng đột nhiên bổ nhào về phía Lý Liên Hoa, mười ngón tay cắm vào yết hầu của hắn, hàm răng nghiến ken kết. Lão giống như đột nhiên biến thành một con dã thú vậy. Lý Liên Hoa giơ tay lên cản, nhẹ nhàng đẩy ra, Nghiêm Phúc liền ngã ngửa xuống đất, chỉ nghe thấy “phịch” một tiếng, cú ngã này của lão khá nặng. Lý Liên Hoa tỏ ra áy náy, đưa tay đỡ lão dậy, Nghiêm Phúc thở hổn hển không ngừng, vẻ mặt đầy thù hận, đột nhiên lão lại ho dữ dội.

- Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ...

Lão không ngừng ho, Lý Liên Hoa lại tiếp tục nói:

- ... Nghi ngờ thôi mà.

Nghiêm Phúc hít mạnh một hơi, đột nhiên nói ầm lên:

- Trước mặt ta, đừng nhắc đến hai...

Lời này vừa nói ra, bản thân lão bỗng ngẩn ra, Lý Liên Hoa đã mỉm cười tiếp lời:

- Ồ? Không được nhắc đến Nghiêm phu nhân và Nghiêm Phúc trước mặt ông sao? Chẳng lẽ ông không phải Nghiêm Phúc... Nếu ông không phải Nghiêm Phúc, vậy thì ông là ai?

Thái độ hằn học thù hận của “Nghiêm Phúc” từng chút từng chút vơi đi, trong mắt lại hiện lên vẻ đau khổ nặng nề.

- Khụ khụ... khụ khụ... - Cơ thể còng còng của lão ngồi thẳng lên đôi chút, “Nghiêm Phúc” khàn giọng nói. – Nếu người đã hỏi đến hai chữ “giải được”, tất nhiên đã sớm biết ta là ai. Thôi bỏ đi bỏ đi, ta thật sự lấy làm lạ, sao người biết “Nghiêm Phúc” không phải là Nghiêm Phúc?

Lý Liên Hoa lấy ra một bình kim sang được từ trong người, cầm tay phải của “Nghiêm Phúc” lên, vừa rồi hắn đẩy ngã “Nghiêm Phúc”, tay

phải của lão bị một vết thương nhẹ ngoài da. Hắn cẩn thận thoa thuốc lên miệng vết thương cho “Nghiem Phúc”, sau đó mới mỉm cười nói:

- Không lâu trước đây ta đã từng nói với người ta rằng, đầu người là một thứ rất kỳ lạ, chặt đầu rồi, ông quá nửa sẽ không biết người chết là ai... Sau khi “Nghiem Thanh Điền” chết mà không có đầu, Nghiem Phúc lại không chôn cất ông ta, đây là một việc rất kỳ quái, có hai khả năng: thứ nhất, thi thể của Nghiem Thanh Điền là giả; thứ hai, Nghiem Phúc là một nô bộc trung thành có tiếng mà không có miếng.

- Trên đời sẽ chẳng bao giờ có một nô tài vĩnh viễn trung thành tận tụy với người dẫu. – “Nghiem Phúc” u ám nói.

Lý Liên Hoa “a” lên một tiếng, dường như cực kỳ khâm phục những lời này của lão.

- Bởi vì Nghiem Thanh Điền là một cái xác không đầu, lại không có ai chôn cất, cuối cùng bị mất tích, ta nghĩ vị “Nghiem Thanh Điền” bị chặt đầu kia chỉ e không phải là “Diêm La Vương”.

“Nghiem Phúc” hừ một tiếng, chẳng nói đúng sai. Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Nếu thi thể của Nghiem Thanh Điền có khả năng là giả, vậy tất nhiên Diêm La Vương có thể vẫn còn sống. Nhưng lúc nghĩ đến khả năng Diêm La Vương vẫn còn sống thì ta lại phát hiện một chuyện rất kỳ lạ. – Hắn nhìn “Nghiem Phúc”, qua một trận ho khan, sắc mặt “Nghiem Phúc” lại xấu đi vài phần, nhìn lại càng thêm yếu ớt thê lương. – Nếu như Diêm La Vương chưa chết, vậy loại chuyện vô cùng nhục nhã như Nghiem phu nhân và Nghiem Phúc có tư tình xảy ra, vì sao ông ta lại không giết chết Nghiem phu nhân, cũng không giết Nghiem Phúc mà cứ biến mất như vậy chứ? Chuyện này rõ ràng rất vô lý. Vì vậy ta đang nghĩ... liệu có phải Diêm La Vương thực sự đã chết, còn Nghiem Phúc thì cố tình không chôn cất ông ta? Nhưng nếu thực sự Diêm La Vương đã chết, Nghiem Phúc và Nghiem phu nhân thật sự có tư tình, vậy vì sao ông ta không chạy trốn cùng Nghiem phu nhân, mà lại phải cực khổ trông coi ở trấn Tiểu Viễn này mấy chục năm? Việc này cũng vô lý...

“Nghiem Phúc” buồn bã nói:

- Trên đời này, chuyện hợp với đạo lý vốn không có nhiều đâu.

Lý Liên Hoa nói:

- À... ta đã nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chuyện này có nghĩ thế nào cũng không hợp tình hợp lý. Theo lẽ thường, Diêm La Vương phát hiện phu nhân và Nghiêm Phúc tư thông với nhau, dựa vào... danh tiếng của ông ta trên giang hồ, hẳn là phải bắt hai người đó lại rồi hành hạ đau đớn, cuối cùng giết chết cả hai người đó mới đúng. Nhưng Nghiêm phu nhân và Nghiêm Phúc đều không chết, mà Diêm La Vương lại chết.

- Nghiêm phu nhân sợ Diêm La Vương phát giác việc mình thông gian, tiên hạ thủ vi cường(*), bà ta giết Diêm La Vương, việc đó cũng có đấy. – “Nghiêm Phúc” thản nhiên nói.

() Nghĩa là nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm được thế thượng phong.*

Lý Liên Hoa lại thở dài.

- Vậy bà ta giết Diêm La Vương như thế nào đây? Rồi làm sao lại có suy nghĩ, dám hạ thủ với... cái người... một vị hảo hán giang hồ võ công cao cường như thế chứ?

Mặt “Nghiêm Phúc” lại xuất hiện một trận co giật, Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Bất luận là Diêm La Vương giả chết, hay là Nghiêm phu nhân sát phu, mấu chốt trong chuyện này, đều nằm ở sự yếu thế của Diêm La Vương... đột nhiên ông ta lại trở thành một người không còn uy tín, hoặc không còn năng lực.

Toàn thân “Nghiêm Phúc” bắt đầu run rẩy, bàn tay lão nắm chặt lại. Lý Liên Hoa thở dài, giọng điệu càng thêm mềm mỏng:

- Nguyên nhân gì mà có thể làm cho Diêm La Vương - người khiến ai nấy nghe thấy tên cũng phải biến sắc trong chốn võ lâm, mất đi uy tín và năng lực, rồi vì sao phu nhân của ông ta lại thông gian với quân gia? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở trấn Tiểu Viễn năm đó? Chuyện này có lẽ phải bắt đầu nói từ việc vì sao Hoàng Tuyền Phủ lại chuyển đến trấn Tiểu Viễn.

Mi mắt “Nghiêm Phúc” run rẩy.

- Người biết vì sao Hoàng Tuyền Phủ phải chuyển đến trấn Tiểu Viễn ư?

Lý Liên Hoa nói:

- Trấn Tiểu Viễn là nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, chỉ có một thứ đáng để người ta động tâm, đó chính là ngọc lục bảo.

Mặt “Nghiêm Phúc” hiện lên vẻ chua chát.

- Nghe nói trấn Tiểu Viễn từng xuất hiện ngọc lục bảo có giá trị liên thành, mà ngọc lục bảo có tác dụng giải độc hạ nhiệt, thanh lọc sáng mắt. Nghe nói Diêm La Vương có một môn võ công độc môn *Bích Trung Kế*, là đệ nhất lưu độc chương(*) vô địch thiên hạ, còn ngọc lục bảo là vật trợ giúp không thể thiếu khi tu luyện độc môn chương này. – Tầm mắt của Lý Liên Hoa chậm rãi chuyển từ khuôn mặt “Nghiêm Phúc” sang mặt đất.

(*) *Chương truyền độc.*

Mặt trời chiều ngả về Tây, phiến đá trước tiệm rèn dần dần phủ bóng râm của gian nhà, cái lạnh của buổi đêm cũng từ từ thổi lên góc áo.

- Diêm La Vương có lẽ đến vì ngọc lục bảo, nhưng ông ta lại không biết rằng, ngọc lục bảo sản vật của nơi đây... - Hắn chậm rãi thở dài. – Ngọc lục bảo sản vật của nơi đây thực ra không phải ngọc lục bảo thực sự, mà là “*Phi Thúy Lục*”(*), đó là một loại kịch độc.

(*) *Kịch độc Phi Thúy Lục, hay còn được gọi là xanh lục bảo, một loại hợp chất đồng có gốc Arsen, là một kim loại độc trong môi trường.*

“Nghiêm Phúc” cúi đầu, lão ngồi trên ghế đầu được đóng từ những mảnh gỗ, nặng nề thở dài.

- Trên vách tường đá trong “cái hố” có những viên đá vụn màu xanh lục lấp lánh, xem chừng rất giống ngọc lục bảo, đó là một loại kịch độc hiếm thấy, tên gọi *Phi Thúy Lục*. – Lý Liên Hoa áy náy nói. – Từ lúc bắt đầu ta cũng chưa nhìn ra, chỉ nghĩ đó là đá vụn trong mạch ngọc lục bảo, ta và Hắc Tất Suất ít nhiều cũng đều có chút võ công, độc khí của *Phi Thúy Lục* ở bên dưới rất yếu, mặc dù A Hoàng hôn mê ngất đi hai lần, nhưng bọn ta đều cho rằng hắn bị dọa sợ... Cho đến tận sau này, khi Dư Mang Dư huyện lệnh nói đến chuyện năm đó Nghiêm gia từng vị một

trận lửa lớn kì lạ thiêu rụi, ngọn lửa phun ra từ trong phòng chính của Nghiêm gia, lúc đó ta mới nghĩ đến việc, đó có thể là *Phi Thúy Lục*.

“Nghiêm Phúc” nói:

- Năm đó, nếu Nghiêm gia có một người biết trên đời có *Phi Thúy Lục*, thì sẽ không rơi vào tình cảnh nhà nát người vong như thế này.

Lý Liên Hoa nói:

- Cái này... Năm đó ta có một người bạn tốt cũng bị chết bởi *Phi Thúy Lục*... độc khí của *Phi Thúy Lục* gặp lửa sẽ phát nổ, bản thân nó gặp nước sẽ thành độc, hình dạng cực kỳ giống với ngọc lục bảo, đó là một loại độc vật cực kỳ nguy hiểm. Bên dưới “cái hố” có *Phi Thúy Lục*, lại có nước sông, vốn toàn bộ đáy sông hẳn đều là khí độc, nhưng không biết vì sao khí độc dưới đáy hang không quá đặc, ngay đến cả ta và Hắc Tất Suất cầm đuốc đi xuống mà không hề có phản ứng gì, đúng là kỳ lạ. Trong nước sông Ngũ Nguyên có độc là từ khoáng thạch *Phi Thúy Lục* mà ra, nước trong “cái hố” nhiễm độc rất nặng. May mắn sông Ngũ Nguyên là một con sông nước lưu thông, trong nước sông mặc dù có độc nhưng không quá nhiều, người uống vào cũng sẽ không sao, chỉ có những loài gà vịt lợn chó uống nước sông có độc là không tránh khỏi đau đầu tiêu chảy, trên người mọc rất nhiều vết đốm khó coi. Điểm này có thể nhìn thấy trên mình những gia cầm được thôn dân trong trấn Tiểu Viễn nuôi. – Lúc hẳn nói đến những vết đốm, ánh mắt chậm rãi dừng lại trên khuôn mặt “Nghiêm Phúc” một lát. – Ta đoán... Diêm La Vương lấy *Phi Thúy Lục* luyện công, không may bị trúng độc, võ công bị tổn hại nặng, dung mạo bị hủy. Có lẽ chính ở trong tình cảnh đó, Nghiêm phu nhân đã tư thông với quản gia Nghiêm Phúc. Diêm La Vương phát giác ra chuyện này, tất nhiên vô cùng giận dữ, nếu không để hai người này muốn sống không được, muốn chết cũng không xong thì chắc chắn ông ta sẽ không cam lòng. Song võ công của ông ta đã bị tổn hại nặng nề, dung mạo bị hủy hoại, uy tín hoàn toàn không còn, địa vị bấp bênh nguy hiểm, vậy nên để mưu sinh, để báo thù, ông ta đã nghĩ ra một chủ ý kỳ quái.

“Nghiêm Phúc” trầm mặc hồi lâu mới thản nhiên nói:

- Có thể nghĩ ra được nhiều chuyện như vậy, người trẻ tuổi, người thực sự rất giỏi.

Lý Liên Hoa “à” một tiếng, hần nói:

- Xấu hổ quá... Thực ra những chuyện ta nói, chủ yếu là đoán cả thôi... Ta đoán sau khi võ công của ông bị hao tổn nặng, tướng mạo bị hủy, Ngưu Đầu Mã Diện và Nghiêm Phúc có lẽ hợp mưu muốn gây bất lợi với ông, hoặc thê tử của ông thực sự cũng có gan sát phu...

Hần đột nhiên đổi cách xưng hô từ “Diêm La Vương” thành “ông”, “Nghiêm Phúc” khê giật mình, nhưng cũng không phủ nhận. Chỉ nghe thấy Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Đổi lại là người khác, lúc này nghĩ đến việc giả chết để tự bảo vệ mình đã là cao minh rồi, nhưng ông lại còn cao minh hơn. Ông giết một người rồi chặt đầu hần, đổi thành đầu giả của chính mình, còn lừa Nghiêm Phúc đến “cái hố”, nhốt ở bên trong. Cái đầu giả đó lừa được những ngu dân trong trấn, nhưng không lừa được thê tử của ông và Ngưu Đầu Mã Diện. Ông và Nghiêm Phúc mất tích, bọn họ tất sẽ cho rằng ông đã giết Nghiêm Phúc, còn việc ông mất tích, nhất định là để tìm thời cơ hạ thủ. Vậy nên trong lúc hoang mang lo sợ, Nghiêm phu nhân đã đánh xe mang theo con trai chạy trốn, sau đó không quay về nữa. Còn Ngưu Đầu Mã Diện... - Lý Liên Hoa mỉm cười. – Bọn chúng vẫn ở lại đây, vậy nên ông giờ mảnh cũ, lại lừa chúng tiến vào “cái hố”.

Trên khuôn mặt “Nghiêm Phúc” hiện lên một nụ cười bí ẩn mà ranh ma.

- Ta dùng cách gì để nhốt bọn chúng trong “cái hố”, chẳng lẽ người cũng biết sao?

Lý Liên Hoa ho khan một tiếng.

- Cách đó vô cùng dễ, thiên biến vạn hóa(*), dùng cách gì cũng đều được cả. Ví dụ như... ông vờ như thoái chí nản lòng, ném *Hoàng Tuyền Chân Kinh* vào ao, Nghiêm Phúc kia nhất định sẽ lén lút đi nhặt về, đợi sau khi hần xuống ông sẽ ném *Phỉ Thúy Lục* vào trong nước. Nghiêm Phúc đột nhiên bị trúng độc dưới nước, đành vội vàng chui vào “cái hố”, từ đó cũng không ra nổi nữa. Còn đối phó với Ngưu Đầu Mã Diện, chỉ

cần ông tự nhảy xuống nước, không sợ bọn chúng không đuổi theo, chúng vừa xuống nước ông liền bỏ độc vào trong, dù sao ông trúng độc cũng đã sâu, còn chúng lại chưa từng nếm qua mùi vị của *Phi Thúy Lục*. Cứ như vậy, chúng nhất định phải chui vào “cái hố” để tránh độc, trong nước đã có kịch độc, bọn chúng tất nhiên không đi ra nổi nên bị nhốt ở đó. – Hắc tiện miệng nói bừa.

(*) *Thay đổi khôn lường.*

Sắc mặt “Nghiêm Phúc” thoáng biến đổi.

- Mặc dù không đúng nhưng cũng không sai, ha ha, giang sơn đời nào cũng có người tài xuất hiện. Nếu là ba mươi năm trước thì chắc chắn ta phải giết người.

Lý Liên Hoa sợ hãi giật nảy người.

- Không dám, không dám... nhưng sau khi chui vào “cái hố”, ông làm những việc gì để đóng đinh người lên bức tường đá kia thì ta lại không biết.

“Nghiêm Phúc” “hừ” một tiếng, không nghe ra được câu “không biết” của hắc là thật hay giả.

- “Cái hố” đó chính là một cái hầm sản sinh ra *Phi Thúy Lục*, bên trong hầm chứa đầy khí độc. Hai tên đó đi vào bên trong “cái hố” thì nhanh chóng bị trúng độc ngất đi, nội lực của bọn chúng không bằng ta nên sau khi trúng độc võ công đã bị mất hoàn toàn, ta muốn treo bọn chúng lên tường đá thì có gì khó chứ? Cho dù có chặt chúng ra làm tám mảnh, ngũ mã phanh thây cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Lý Liên Hoa gật đầu liên tục, hắc cực kỳ nghiêm túc nói:

- Chí phải, chí phải.

“Nghiêm Phúc” chậm rãi nói:

- Nhưng ta làm sao có thể chấp nhận hai tên nô tài đó chết vui vẻ như vậy chứ? Ta cho *Phi Thúy Lục* vào trong túi, ngâm vào nước trong động, lúc đó... ta cho rằng trúng độc *Phi Thúy Lục*, phân nửa sẽ gây hại với con người. Hai tên nô tài đó có thể có giải dược, vậy nên ta tra tấn bọn chúng nghiêm khắc, dùng hết tất cả thủ đoạn nhưng hai tên đó nói gì cũng không cho ta biết giải dược ở đâu. Sau đó... có một ngày, tên khốn

Trần Phát lại nồng cuồng vận khí bức độc khí vào trong thân thể Trần Vượng, mưu đồ hy sinh tính mạng huynh đệ của mình để giết ta... Ta liền một kiếm chặt con quái vật đó thành hai nửa, không ngờ Trần Phát và Trần Vượng sau khi bị tách ra, lại không chết...

Lão ngấn ngơ nhìn mặt trời đang dần thắm lại, thái dương đã lặn xuống gần mặt đất, giọng lão khàn đục, uế oải, không còn nửa vẻ hung hãn tàn bạo ngày trước, nhưng thù hận của năm đó lại vẫn khiến người ta rợn tóc gáy.

- Ta lập tức lặn xuống nước chạy trốn, ai ngờ Trần Vượng lại bò trong động, hắc giầy dựa khắp nơi... Ta không biết “cái hố” và đình viện của Nghiêm gia chỉ cách nhau một khoảng, tường đất bên trong viện chính bị Trần Vượng đào một cái hang bò ra, ngay sau đó ngọn lửa lớn từ trong động phụt ra, thiêu sạch tất cả mọi thứ trong phủ của ta.

Lý Liên Hoa thở dài ngao ngán.

- Chắc hẳn lúc đó trong nhà ông có đốt lò hương hay giá nến. Có lửa, độc khí của *Phỉ Thúy Lục* gặp lửa sẽ nổ lớn...

“Nghiêm Phúc” trầm giọng:

- Kể từ sau khi “Nghiêm Thanh Điền” chết, Nghiêm Phúc và Trần Phát, Trần Vượng mất tích, ta liền đeo mặt nạ da người của Nghiêm Phúc. Nhưng sau trận hỏa hoạn lớn đó, người trong phủ cũng bỏ đi, trong một đêm, bọn họ đã đi sạch. Ta hận vô cùng, lập tức bắt tay rèn những cái khoen bằng thép, đợi đến khi ta quay lại “cái hố” thì Trần Vượng đã chết còn Trần Phát thì vẫn sống. Hắc luyện võ công được mấy chục năm, dù sao cũng không phải vô ích. Ta đóng đình hai tên phản đồ đó lên tường đá, ngày đêm tra tấn bọn chúng, cho đến nửa năm sau, bọn chúng mới chết. – Lão vẫn ngấn ngơ nhìn tịch dương. – Nhưng võ công của ta bị tổn hại nặng nề, đã không bằng người đứng hàng thứ chín trong võ lâm nữa. Trong giang hồ không biết có bao nhiêu người muốn tìm ta báo thù, không biết có bao nhiêu người muốn có *Hoàng Tuyền Chân Kinh*. Ngoài việc ở lại đây làm một thợ rèn Nghiêm Phúc, thiên hạ rộng lớn nhưng ta lại không có chỗ nào để đi.

Nói xong, nỗi thù hận khắc sâu trong lòng đã biến thành sự chua chát và thế lương khó có thể nói rõ. Tình cảnh hiện tại của vị ác đồ chốn giang hồ uy chấn bốn phương năm đó còn không bằng một thôn phu bình thường.

- Bây giờ để ông sống như thế này, còn khổ hơn là để ông chết... - Lý Liên Hoa chậm rãi nói. – Thế đạo luân hồi, thiện ác sẽ có báo, có những lúc vẫn còn có đạo lý.

“Nghiem Phúc” lãnh đạm nói:

- Năm sau, ta bỏ mặt nạ da người của Nghiem Phúc xuống, người trong trấn đã chẳng có ai nhận ra “Nghiem Phúc” có bộ dạng thế nào rồi... Cũng do năm đó ta hành sự cẩn thận, không ai biết được khuôn mặt thật của ta nên mới có thể bình an sống đến bây giờ, có thể thấy trời cao cũng có chút chiều cố cho ta.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ông... ông... lẽ nào ông không cảm thấy mình rơi vào tình cảnh như bây giờ cũng có chút liên quan tới những việc ông đã làm năm đó sao? Nếu không phải năm đó ông hành sự tàn nhẫn, đối xử bạc bẽo với người ta thì người bên cạnh làm sao lại đối đãi với ông như vậy chứ?

“Nghiem Phúc” cười một tiếng. Lý Liên Hoa nói:

- Hèn gì mặc dù lâm vào tình cảnh bây giờ, ngày đó Hắc Tất Suất đi xuống “cái hố” phát hiện bên trong có xác chết, ông còn dùng một mũi tên bắn chết hẳn.

“Nghiem Phúc” điềm nhiên nói:

- Ta không nên giết hẳn sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Ông... ông... - Trên mặt hắn thoáng hiện lên vẻ lo sợ. – Chẳng lẽ ông cũng muốn giết ta?

“Nghiem Phúc” lạnh lùng nói:

- Ta không nên giết sao?

Lý Liên Hoa đột nhiên lùi lại hai bước. “Nghiem Phúc” chậm rãi đứng dậy, trong tay ông ta cầm một hộp sắt có hình thù cổ quái, không

cần nói cũng biết đó hẳn là ám khí kì hoàng(*), chỉ nghe thấy “Nghiêm Phúc” âm trầm nói:

(*) Lò xo

- Hắc Tất Suất đáng chết, còn người... không chết càng không được. Ba mươi năm trước ta sẽ giết người, ba mươi năm sau ta cũng sẽ làm như vậy!

Lý Liên Hoa liên tục thối lui. “Nghiêm Phúc” nói:

- Chạy không được đâu, sống ở đây trong ba mươi năm, giờ nào khắc nào ta cũng nghiên cứu một loại ám khí, cho dù hoàn toàn mất đi võ công, ta vẫn có thể vô địch thiên hạ. Năm đó trong võ lâm có đệ nhất thiên hạ “Bạo Vũ Lê Hoa Tiêu”, bây giờ “Âm Tào Địa Phủ” này của ta chưa chắc đã thua kém. Người trẻ tuổi, người may mắn lắm đấy, được làm người đầu tiên trúng Âm Tào Địa Phủ của ta.

Lý Liên Hoa thét lên một tiếng, quay người bỏ chạy. Ngón tay “Nghiêm Phúc” cong lại, đang chuẩn bị ấn vào kì hoàng. Đúng vào lúc này, có người hét lớn:

- Liên Hoa chết tiệt! Mẹ nó chứ, người cố ý đấy phải không?

“Nghiêm Phúc” giật nảy người, đang định ra sức ấn xuống thì trước mắt lão hoa lên, một cơn gió mạnh ập đến, ngón tay đã bị người ta túm chặt, không thể nào nhúc nhích. Lão ngẩng đầu lên nhìn, người đang túm lấy lão mặc trang phục trắng hoa lệ, gầy tong gầy teo, đây đúng là Phương Đa Bệnh, vị công tử lúc trưa hôm nay đã vô cùng cảm thông với lão. “Nghiêm Phúc” lật ngón tay lại, mặc dù trên ngón tay không có sức lực nhưng vẫn ấn về phía gan bàn tay của Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh vận lực trên tay, “Nghiêm Phúc” điểm trúng gan bàn tay y, liền rên “hừ” một tiếng, ngón trở lão đau nhức không thôi. Lý Liên Hoa chạy ra xa xa mới quay người ló đầu ra hỏi:

- Người đã điểm huyết đạo của lão chưa?

Phương Đa Bệnh điểm liền mấy chục huyết đạo của “Nghiêm Phúc”.

- Liên Hoa chết tiệt kia, người viết thư lừa ta từ xa lắc xa lơ tới đây, chính là để bắt lão tiểu tử này đó sao? Lão tiểu tử này võ công cực kỳ ăn hại, còn kém hơn cả người, người sợ cái gì chứ?

Lý Liên Hoa đáp lại từ xa:

- Dù sao lão cũng là chủ nhân của Hoàng Tuyền Phủ năm đó, ta vẫn thấy sợ...

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Chủ nhân năm đó của Hoàng Tuyền Phủ quyền thế ra sao chứ, nào đâu có giống như lão ta? Liên Hoa chết tiệt kia, người có nhâm không đó?

Lý Liên Hoa nói:

- Có nhâm không người đi mà hỏi lão ấy... Nói không chừng lão cũng đang khoe khoang khoác lác, giả vờ là chủ nhân của Hoàng Tuyền Phủ. Chỉ có điều, rõ ràng ta bảo người ở trong lâu đợi ta mua thức ăn về mà, người đi theo sau ta làm gì?

Phương Đa Bệnh lại “hừ” một tiếng.

- Ta suy đi nghĩ lại, thấy lời của tên Liên Hoa chết tiệt nhà người ngàn vạn lần không thể tin được. Lần trước mua rau thực ra là người đi nhìn trộm gà vịt của người khác, ai mà biết lần này người lại làm ra cái trò quỷ gì chứ?

Lý Liên Hoa từ xa áy náy nói:

- Lần này đúng là may mà có người, nếu không Âm Tào Địa Phủ mà bắn ra, ta chết là cái chắc. Ờn cứu mạng này, nhất định sẽ báo đáp gấp mười.

Phương Đa Bệnh thét lên:

- Không cần đâu, không cần đâu. Ai mà biết được cái thứ này bắn ra rồi người có tránh được không chứ? Ai mà biết cái “báo đáp gấp mười” của người là thứ gì chứ? Ta sợ người rồi đấy, miễn lễ bình thân đi, bản thiếu gia chuẩn cho người không cần báo đáp ơn nghĩa gì hết.

Dứt lời, y đoạt lấy Âm Tào Địa Phủ trong tay “Nghiêm Phúc”, ấn bậy một cái, chỉ nghe thấy một tiếng “phập” rất lớn vang lên. Chiếc hộp thiếc kia bỗng rung rung, hai vật màu xanh lục phóng ra như chớp lóe, trong nháy mắt đã cắm sâu vào trong phiến đá. Phương Đa Bệnh giương mắt chờ đợi, cái thứ màu xanh lục này e chính là *Phi Thúy Lục*. Thứ kịch độc

này được bắn ra như vậy, nếu dính lên cơ thể người thì còn khủng khiếp thế nào nữa? Liếc nhìn thứ nguy hiểm trong tay mình, Phương Đa Bệnh mở nắp hộp, thấy hai viên đá *Phi Thúy Lục* bên trong đã bắn ra. Phương Đa Bệnh thở phào, trước mặt “Nghiêm Phúc”, y vắn hộp thiếc thành một đồng rồi ném vào trong sọt rác. “Nghiêm Phúc” bị khổng chế huyết đạo, không cách nào lên tiếng được, chỉ nhìn đến mức hai mắt mở trừng trừng. Lý Liên Hoa nhìn lão vô cùng cảm thông.

- Người này cứ để “tuần án đại nhân” đích thân giao cho Hoa Như Tuyết đi, chắc hẳn ba mươi năm nay, rất nhiều bạn cũ đều đang mong nhớ lão.

Phương Đa Bệnh liếc xéo hẳn.

- Vậy người thì sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười nói:

- Thương thế của ta còn chưa lành, tất nhiên phải tiếp tục dưỡng thương rồi.

Phương Đa Bệnh nói:

- Mượn cố!

Lý Liên Hoa ho khan một tiếng, chột nói:

Ta vẫn muốn đến xem một chỗ khác nữa.

Hoàng Tuyền Chân Kinh

Nơi Lý Liên Hoa muốn đến xem là căn nhà ngày trước của Nghiêm gia ở bên cạnh “cái hố”, nhưng tòa nhà vô cùng giàu có ngày xưa sớm đã sụp đổ, hoàn toàn thay đổi. Một gian phòng đồ sộ trong đó lại nhàn nhạt tỏa ra nhang khói, Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh gạt những mảnh vụn ra nhìn, bên trong có một lò hơi rất lớn, có chút sắt nóng chảy vẫn đang chuyển động bên trong, kỳ lạ ở chỗ dưới lò lại không có củi lửa. Lý Liên Hoa nói:

- Thì ra lò này tương thông với “cái hố”, lão ta lợi dụng độc khí trong “cái hố” để nung lò làm nóng chảy sắt, quả nhiên là một cách thông minh. Ngày đó mũi tên bắn chết Hắc Tất Suất cũng là bắn ra từ cái lò này. Chỉ cần cho một mũi tên sắt vào, đóng cửa thông hơi này lại, để mũi

tên sắt chỉ vào cửa động nơi có độc khí bay vào... Có lẽ cũng chính là cái hang không biết do Ngưu Đầu hay Mã Diện đào, sau đó lửa trong lò cháy hết, khí nóng đốt ra không cách nào tỏa ra được sẽ kích bắn mũi tên, trúng Hắc Tất Suất. – Hắc lăm bầm. – Chẳng trách khí độc bên dưới không hề đặc, thì ra đều bị lò nung sắt này đốt hết rồi. Diêm La Vương mặc dù đã chịu thiệt thòi bởi *Phi Thúy Lục* nhưng cũng có tài sử dụng, may mắn võ công bị mất hoàn toàn, nếu không, nếu không... chuyện sẽ vô cùng đáng sợ...

- Liên Hoa chết tiệt, chỗ này có một cuốn sách này! – Lúc Lý Liên Hoa tự lăm bầm thì Phương Đa Bệnh nhặt một cuốn sách nhỏ màu vàng bị lật đến nát cả ra ở bên cạnh lò nung sắt, bên trong vẽ đầy hình minh họa. – Đây không phải *Hoàng Tuyền Chân Kinh* gì đó chứ? Sao lại đặt ở đây nướng cá khô vậy?

Lý Liên Hoa “a” lên một tiếng, giống như bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

- Không phải nó chứ? *Hoàng Tuyền Chân Kinh* được xếp hạng một trong những cuốn võ công thần bí nhất trong giang hồ, ta nghĩ hẳn phải được bọc bì gấm vàng, hộp gỗ đàn hương, chữ đề sơn vàng, được cất giấu thỏa đáng, ngàn vạn lần không thể đặt ở đây được.

Phương Đa Bệnh trừng mắt nói:

- Sao người biết nó có bọc bì gấm vàng, hộp gỗ đàn hương...?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Theo suy đoán thông thường, hẳn là phải có.

Phương Đa Bệnh nói:

- Nói linh ta linh tinh...

Lý Liên Hoa nhặt cuốn sách nhỏ màu vàng đó lên.

- Cuốn sách này bút tích viết xấu như vậy, giấy thì tệ như này, nhất là hình người lại vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo thế này, có lẽ không phải *Hoàng Tuyền Chân Kinh*. Nghĩ xem, *Hoàng Tuyền Chân Kinh* khó có được như thế nào, làm sao có thể có hình thù như thế này chứ?

Phương Đa Bệnh nói:

- Việc này cũng có lý, nhưng mà...

Lý Liên Hoa giơ cánh tay lên, mỉm cười nói:

- Nếu đây không phải *Hoàng Tuyền Chân Kinh*, tại sao người và ta phải quan tâm nó là cái gì chứ?

“Bịch” một tiếng, cuốn sách đó vẽ một đường cong trên đầu Lý Liên Hoa, rơi thẳng vào trong lò nung sắt, lửa bùng lên phừng phừng. Phương Đa Bệnh “ai chà” một tiếng, y đã nghĩ cuốn sách này đến tám chín phần chính là *Hoàng Tuyền Chân Kinh*, tên Lý điên kia lại khẳng khẳng nói không phải, bây giờ thì thiêu rụi nó rồi! Lý Liên Hoa ném sách vào lửa, không thèm liếc đến một cái.

- Áp giải Nghiêm Thanh Điền giao cho Hoa Như Tuyết vẫn quan trọng hơn, người và ta nên khởi hành sớm một chút.

Phương Đa Bệnh liên tục gật đầu, cùng rời đi với Lý Liên Hoa. Sau khi hai người đi, cuốn sách nhỏ màu vàng kia dần dần bị lửa thiêu hủy, trong ngọn lửa, trên mỗi trang tàn tro đều hiện lên rõ ràng bốn chữ lớn: *Hoàng Tuyền Chân Kinh*.

NỮ TRẠCH

Hoa Cơ(*)

(*) *Chỉ tại họa đang ẩn náu, chờ bùng phát.*

Gió thu tự tại, lá đỏ của Hương Sơn từ xưa đã tỏa ra sức quyến rũ mê người, bây giờ trải qua một phen sửa sang thành “Hương Sơn Tú Khách”, bỏ đi lá úa cành thừa thì càng trở nên đỏ đến mức đậm đà trang trọng, nhìn thôi cũng khiến người ta thần thanh khí爽. Mùa thu năm nay, Ngọc Lâu Xuân – chủ nhân của Hương Sơn Tú Khách mở tiệc thiết đãi bạn bè đến ngắm lá đỏ Hương Sơn vào thu, bữa tiệc này tên gọi “Mạn Sơn Hồng”.

Ngọc Lâu Xuân và Kim Mãn Đường là bạn thân, nếu nói Kim Mãn Đường là người giàu có nhất trên giang hồ thì Ngọc Lâu Xuân có thể xem là người thứ hai, bởi vậy những người được ông ta mời đến ngắm lá đỏ tất nhiên sẽ khác với người thường. Ví dụ như “Vũ Ma” Mộ Dung Yêu, ví dụ như “Tửu Si” Quan Sơn Hoành, ví dụ như “Hạo Thủ Cùng Kinh” Thi Văn Tuyết, ví dụ như “Lãnh Tiễn” Đông Phương Hạo, ví dụ như “Nhất Tự Thi” Lý Đỗ Phủ, vân vân. Tài múa của Mộ Dung Yêu

được xưng là thiên hạ đệ nhất, công lực uống rượu của Quan Sơn Hoành có lẽ cũng không đứng thứ hai, Thi Văn Tuyệt tất nhiên thuộc nhiều sách hơn bất cứ ai, tên của Đông Phương Hạo đã bắn ra thì không chệch phát nào, Lý Đỗ Phủ làm thơ bài nào cũng có thể gọi là tuyệt tác. Những người này đều là kỳ nhân trong kỳ nhân của giang hồ, mà trong đó có một kẻ đến góp mặt cho đủ số, tên gọi Lý Liên Hoa. Ngọc Lâu Xuân mời hẳn đến dự tiệc không phải vì hẳn có tài năng thiên hạ đệ nhất gì đó giống người ta, mà là để cảm ơn hẳn đã điều tra rõ cái chết li kỳ của Kim Mãn Đường, đặc biệt mời hẳn đến ăn cơm.

Những người này mặc dù tướng mạo bất đồng, già trẻ có đủ, xấu đẹp so le, cao thấp khác nhau nhưng nói ngắn gọn đều là nam nhân. Mà là nam nhân thì sẽ thích nữ nhân. Ngọc Lâu Xuân đặc biệt sắp xếp cho mọi người ở tại một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp bậc nhất trong thiên hạ dưới chân ngọn Hương Sơn, nơi đó tên gọi “Nữ Trạch”.

Nữ Trạch, ý nghĩa như tên, đó chính là trạch viện có rất nhiều cô gái, nói ngắn gọn, đây cũng chính là kỹ viện. Có điều kỹ viện này rất khác so với những kỹ viện trong thiên hạ, những cô gái ở nơi đây được Ngọc Lâu Xuân đích thân chọn lựa. Với cá tính thích những thứ “thiên hạ đệ nhất” của ông ta, nữ tử của nơi này ai ai cũng có tuyệt kỹ, hoặc thổi tiêu, hoặc gảy đàn, hoặc thêu thùa, tất cả đều có cái tên có một không hai trong thiên hạ. Bởi vậy nam tử bình thường khó có thể âu yếm được, nếu không có thứ gì khiến Ngọc Lâu Xuân xem trọng thì nam tử bình thường một chân... à không, nửa chân cũng không thể bước vào cửa lớn của Nữ Trạch. Nữ tử nơi đây trước giờ cũng không hầu khách qua đêm, trừ khi các nàng cam tâm tình nguyện, nếu không cũng chỉ uống rượu, ca hát, chèo thuyền, còn những chuyện thấp hèn thì những cô gái này tuyệt đối sẽ không phục vụ.

Lúc này, Lý Liên Hoa đang ngồi nghiêm chỉnh trong Nữ Trạch, ngồi bên trái hẳn là Thi Văn Tuyệt. Tên một sách này hôm nay phá lệ ăn mặc rất chỉnh tề gọn gàng, hoàn toàn không có vết bẩn, nghe nói mấy ngày trước y đi thi, chẳng biết có đỗ hay không. Người ngồi bên phải hẳn lại khác hẳn, người đó mũi cao bảo đẹp, thắt lưng da rắn, tướng mạo tuấn tú, trên mặt là một lớp phấn nhạt, trên môi thoa son đỏ chót. Nếu là nam

nhân khác thoa son đánh phấn như vậy, mọi người nhất định sẽ nôn ọe không ngừng, nhưng người này thoa phấn lên lại xinh đẹp tuyệt luân, rất có phong vị, không hề khiến người khác chán ghét, đó chính là Mộ Dung Yêu. Quan Sơn Hoành ngồi bên cạnh Mộ Dung Yêu, người này thân cao tám thước(*), trọng lượng cơ thể khoảng hai trăm năm mươi, sáu mươi cân(**), nhìn giống y như một thùng nước cực lớn. Nghe nói y có một đệ đệ tên Quan Sơn Nguyệt, đó lại là một mỹ công tử anh tuấn phóng khoáng, cũng chẳng biết là thật hay giả. Bên cạnh Quan Sơn Hoành là một hắc y nhân gầy guộc xương xẩu, khớp ngón tay tựa sắt, da thịt vô cùng đen đúa nhưng lại phát sáng lấp loáng, toàn thân y tựa như một mũi tên sắt, người có tướng mạo cực giống mũi tiễn đó tất nhiên chính là Đông Phương Hạo. Người ngồi bên cạnh Đông Phương Hạo mặc một thân áo xanh, tướng mạo tao nhã, dưới cằm có một chòm râu dê, ngang hông giắt một cây bút lông, đó chính là Lý Đổ Phủ.

() Đơn vị đo lường cổ của Trung Quốc, một thước bằng 33cm, trong câu này chỉ mang tính tượng trưng, ý nói người này rất cao.*

(**) Đơn vị đo lường cổ của Trung Quốc, một cân bằng 0.5kg, ở đây ước chừng 130kg.

Người ngồi bên cạnh Thi Văn Tuyệt mặc một thân áo vải giản dị, mặc dù không có miếng vá nhưng xem chừng mặc cũng đã lâu rồi... Đó chính là nho sam(*) vừa cũ nát vừa thanh cao mà nhiều kẻ đọc sách giàu có thích nhất. Tuổi tác của người đó cũng không quá già, chỉ khoảng bốn mươi, mái tóc đen được chải gọn gàng, tướng mạo lịch sự tao nhã, trên ngón út tay phải đeo một cái nhẫn ngọc bích. Phải có chiếc nhẫn ngọc nho nhỏ có giá trị liên thành kia mới nhìn ra được chủ nhân của nó phú khả địch quốc(**), đó là “Hương Sơn Tú Khách” Ngọc Lâu Xuân.

() Áo của nhà Nho.*

(**) Tài sản nhiều đến mức có thể so sánh với cả quốc gia.

Nhiều người ngồi chung với nhau như thế này, tất nhiên là để dùng bữa, nhưng lúc này thức ăn rượu thịt còn chưa được mang lên. Ngọc Lâu Xuân vừa nói xong vài lời chúc mừng rồi vỗ tay, lập tức đằng sau yến đình trang trí lộng lẫy, trông rất nhiều hoa cỏ hiếm lạ bỗng vang lên tiếng đàn, một nữ tử mặc áo đỏ chậm chậm đi ra. Mặc dù tên tuổi của Nữ Trạch thiên hạ đều hay, mọi người cũng biết rõ các cô gái ở đây nhất định ai ai cũng tài hoa át người, dung mạo xuất chúng, nhưng lúc nữ

nhân áo đỏ kia đi ra, mọi người vẫn thoáng giật mình, trong lòng đều kinh ngạc không thôi. Nàng có làn da rất đen nhưng ngũ quan lại xinh đẹp, thân hình mảnh khảnh, bộ áo đỏ quấn quanh người, chỉ thấy lộ ra những đường cong mềm mại cực kỳ quyến rũ, tựa như một con rắn đỏ. Chợt thấy ánh mắt nàng khẽ đong đưa, nàng đột nhiên mỉm cười với Mộ Dung Yêu, vẻ quyến rũ động lòng người càng thêm nồng đượm. Ngọc Lâu Xuân nói:

- Vị cô nương này tên gọi Xích Long, nhảy múa rất giỏi, đợi lát nữa sẽ múa một bài, Mộ Dung huynh phải chỉ điểm cho nàng chút ít mới được.

Quay sang nhìn Mộ Dung Yêu, lại thấy trên khuôn mặt vốn cao ngạo tự phụ của y bỗng hiện lên vẻ bất ngờ, tựa như nữ tử Xích Long này đã khiến y kinh ngạc sâu sắc vậy. Thi Văn Tuyệt khẽ nói “Yêu nữ”, Quan Sơn Hoành thì “hừ” một tiếng.

- Mỹ nữ! Mỹ nữ! – Lý Đỗ Phủ gật gù đắc ý, giống như vẻ tuyệt sắc này chỉ có y là biết thưởng thức, còn đám người dung tục như Thi Văn Tuyệt tất nhiên không thể lĩnh hội được.

Đang lúc mọi người đang có chút rối loạn vì vẻ mê hoặc của Xích Long thì gió mát bỗng hiu hiu thổi tới, đưa đến một hương thơm nhàn nhạt, khiến người ta ngửi thấy mà điên đảo thần hồn, tựa như lan như huệ, tựa như nước chảy, tựa như trăng sáng. Cùng với làn gió nhẹ mang hương thơm ấy, một cô gái mặc áo trắng theo sau Xích Long, lững thững đi ra. Nữ tử này vừa xuất hiện, Thi Văn Tuyệt lập tức giương mắt dò dẫm nhìn, người ngây ra như phỗng, y đã không còn biết mình đang ở nơi nào, ngay cả Đông Phương Hạo cũng thoáng rung động. Lý Liên Hoa “a” lên một tiếng. Ngọc Lâu Xuân mỉm cười.

- Vị này là Tây Phi cô nương, rất giỏi đánh đàn.

Vừa rồi Xích Long quyến rũ sống động, chói lọi rực rỡ, nhưng trước sự nổi bật của vị Tây Phi này thì nàng nhất thời ảm đạm đi vài ba phần. Vị nữ tử bạch y này dung nhan thanh lệ tao nhã, đúng là động lòng người tựa như tuyết tan mai nở, lê hoa hải đường. Đây là kiểu giai nhân mà Thi Văn Tuyệt mong nhớ ngày đêm, làm sao nàng lại không phải là nữ tử trong mơ của ngàn vạn nam tử khác chứ?

Lúc Xích Long đi ra, mọi người bàn tán xôn xao, mà khi Tây Phi khoan thai bước ra, tất cả lại trở nên yên tĩnh. Ánh mắt của đám nam nhân đều tập trung trên người nàng, vẻ mặt đa dạng, họ đã hoàn toàn quên sạch Xích Long. Mọi người ngây ngẩn một hồi lâu, Thi Văn Tuyệt si ngốc nhìn Tây Phi, lẩm bẩm hỏi:

- Nếu đã có Tây Phi, không biết còn có Đông Phi không đây?

Ngọc Lâu Xuân thoáng biến sắc, ngay sau đó ông ta cười.

- Cũng đã từng có đấy, nhưng nàng ấy đã được chuộc thân rồi.

Thi Văn Tuyệt than thở:

- Nữ tử như vậy, thật không dám tưởng tượng trên đời sẽ còn có một người xinh đẹp giống nàng...

Ngọc Lâu Xuân nói:

- Kẻ chưa từng nhìn thấy vẻ đẹp của Tây Phi sao có thể tưởng tượng được chứ, chỉ là hôm nay không gặp được thôi.

Đúng lúc đang nói, Tây Phi cup mắt cúi đầu, lùi sang một bên, chỉnh đàn tấu khúc, tay nhẹ nhàng gảy, tuy vẫn chưa thành điệu nhưng đã khiến lòng người rung động. Xích Long lạnh lùng liếc nhìn vẻ si mê của đám người, nàng cong người lại, cùng với tiếng đàn của Tây Phi, Xích Long bắt đầu múa.

Tây Phi mảnh mai yếu ớt, nhưng khúc nhạc nàng đàn lên lại là một khúc chưa ai từng nghe qua. Vũ đạo của Xích Long tự nhiên thoải mái, hoàn toàn không có vẻ mềm mại mà mang nét hung dữ yêu tà, khiến người ta nhìn thấy phải giật mình nhưng lại không cách nào rời mắt được. Dường như nàng không phải là một con người, mà là một con rắn đỏ đang dùng lớp vảy khắp toàn thân đối chọi lại với ông trời, nàng cong người hạ xuống rồi lại khoắc khoải vươn lên. Một bài múa hòa quyện giữa đau khổ, đấu tranh, thành công và cái chết, tuy không hề có vẻ đẹp tinh tế mềm mại nhưng lại khiến người ta không khỏi khẽ run rẩy. Chưa từng nhìn thấy nữ tử nào múa giống như thế này, tựa như hồn phách của con rắn đỏ kia đang vặn vẹo bên người nàng những lúc ấy...

Lông mày Mộ Dung Yêu càng lúc càng nhướn lên cao, y nhìn Xích Long không chớp mắt. Vừa rồi mọi người đều nhìn Tây Phi, chỉ có y là

vẫn mãi miết nhìn theo Xích Long, ánh mắt lấp lánh sáng. Tiếng cầm của Tây Phi như trống, âm thanh tinh tang nhưng lại đầy vẻ tiêu điều, đột nhiên Xích Long cất lên tiếng hát:

Áo chên gấm, cái quần thêu, uống uống thật nhiều, ta móm ầu điều.

Hoa màu Lũng Đông ngàn mưa gió, có nên đi về Lũng Tây?

Người Tê xưa giỏi dệt lưới, giăng trên thảo nguyên xanh

Tơ lưới trải dài trong vô ảnh, hại ta máu chảy đầu rơi

Hoa ngải lá xanh ai cắt bỏ, trúng phải họa cơ thật khó lường.

Thi Văn Tuyệt và Lý Đỗ Phủ cùng kêu lên một tiếng “ôi chao”, lời nói tràn đầy vẻ kinh ngạc và tán thưởng. Đây là một bài tập khúc của Lý Hạ, tên gọi “Ngải Như Trương”, rất ít người nghe đàn tấu được khúc này nên càng không có ai ca hát nhảy múa được. Thơ của Lý Hạ viết ra tất nhiên tuyệt diệu, còn điệu múa của Xích Long lại càng khiến người ta kinh ngạc.

Màn múa vừa kết thúc, Xích Long toàn thân đầy mồ hôi, ngực vì thở gấp nên không ngừng phập phồng, Mộ Dung Yêu đứng dậy vỗ tay hai tiếng, Xích Long lướt đến tựa như một con rắn, sà vào lòng Mộ Dung Yêu, mỉm cười xinh đẹp rồi ẩn y ngồi xuống. Tây Phi ôm cầm nhẹ nhàng đứng dậy, thi lễ với mọi người rồi lặng lẽ lùi ra. Ngọc Lâu Xuân mỉm cười.

- Không biết các vị cảm thấy hai cô nương này thế nào?

- Thiên tư tuyệt sắc, trên đời này không ai bằng...

Thi Văn Tuyệt vẫn đang chết mê chết mệt, ngẩn ngơ nhìn về phía Tây Phi rời đi, không biết người đang ở phương nào. Mộ Dung Yêu ôm Xích Long, trong lòng vô cùng sung sướng, y ngồi xuống uống hết chén này đến chén khác. Còn Quan Sơn Hoành chốc lại nhìn Xích Long, lát lại ngó về phía Tây Phi rời đi, thất thường mưa nắng, không biết muốn người nào thì tốt. Đông Phương Hạo nghi ngờ nhìn chăm chăm vào phía sau rèm, không cần nói cũng biết chắc chắn y cảm thấy Tây Phi rất đẹp. Còn Lý Đỗ Phủ lại len lén nhìn mỹ nhân trong lòng Mộ Dung Yêu, hiển nhiên có chút đổ kỵ. Ngọc Lâu Xuân cười ha ha, ông nói với Xích Long:

- Mang thức ăn lên đi.

Xích Long từ trong lòng Mộ Dung Yêu đứng dậy, đi thông báo mang thức ăn lên.

Mấy nam tử bối rối phân tâm, ai cũng thấy miệng lưỡi khô khan, Thi Văn Tuyệt ngơ ngác hồi lâu, y liếc nhìn Lý Liên Hoa, lại thấy hắn đang ngẩn ngơ ngắm bình hoa tươi được cắm trên bàn, dường như chẳng hề để tâm đến hai vị mỹ nhân vừa rồi, không khỏi thầm nghĩ, *Tên ngốc này ngay cả thiên tiên cũng không nhìn, đóa hoa kia thì có gì đẹp bằng người vừa rồi chứ?* Lý Liên Hoa cũng chưa nhận ra Thi Văn Tuyệt đang trừng mắt nhìn mình, hắn chỉ ngẩn ngơ ngắm bông hoa đó hồi lâu.

- A...

Tiếng này vừa vang lên, mọi người đều ngớ ra, không biết hắn đang “a” thứ gì. Ngọc Lâu Xuân hỏi:

- Lý lâu chủ?

Lý Liên Hoa như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hắn ngẩng phắt đầu, chỉ thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình thì giật nảy người.

- Không sao, không sao.

Mộ Dung Yêu khẽ nhếch miệng.

- Người đang nhìn gì vậy?

Tính tình Mộ Dung Yêu ngạo mạn kỳ quái, lên tiếng liền gọi thẳng là “người”, y cũng không khách sáo với Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa áy náy nói:

- À... Ta chỉ đang nghĩ đến việc hoa dâm bụt ở đây có đốm...

- Hoa dâm bụt có đốm sao?

Mộ Dung Yêu khó hiểu, Ngọc Lâu Xuân cũng sửng người, những người khác cũng ngẩn ra nhìn bình hoa kia. Qua một lúc, đột nhiên Lý Đỗ Phủ nói:

- Đó không phải là đốm, đó là bùn đất bắn lên lúc ngắt hoa thôi.

Trong lòng mọi người cùng “à” lên một tiếng rồi thầm mắng mình ngu ngốc, tự nhiên lại ngẩn ra nhìn chăm chăm vào một bông hoa rất đổi tầm thường lâu như vậy với một tên ngốc! Ngọc Lâu Xuân đằng hắng một tiếng:

- Đây là sơ suất của Ngọc mỗ, là nha hoàn không làm tỉ mỉ, Tiểu Thúy!

Ông gọi tì nữ đến mang bình hoa bỏ đi. Nhà bếp mang đồ uống lên, buổi tiệc bắt đầu. Món thứ nhất được bưng lên là một ly trà trắng đục như sữa, không có mùi vị gì. Mọi người chưa bao giờ nhìn thấy nhưng vẫn cầm lên uống, uống xong cũng không thấy có vị gì khác lạ, trong lòng mọi người đều nhìn thấy lạ lẫm, không biết đây là thứ gì. Ngọc Lâu Xuân nhìn thấy hết thấy, ông ta mỉm cười, cũng không lên tiếng giải thích.

Tiếp lượt thứ hai là điểm tâm ngọt, hạnh nhân phật thủ, mật ong đậu phộng các loại, mọi người phần lớn không thích ăn đồ ngọt, rất ít người động đũa, chỉ có Lý Liên Hoa là ăn uống hăng say. Lượt thứ ba thì đúng là rực rỡ muôn màu, nào là đường quy cá nhám ninh củ cải, tôm cuộn bích ngọc, tổ yến thượng hạng, bạch chỉ hồ điệp bí ngô, thịt nướng hoa cúc, thỏ nướng bát bảo, canh cá hồi hoa hiên nấu rau thơm, vân vân. Món ăn màu sắc xinh đẹp, vô cùng tinh tế, giống như món bạch chỉ hồ điệp bí ngô kia, rốt cuộc làm thế nào để biến bí ngô thành đủ mọi sắc màu, vẽ thành hình hồ điệp, Thi Văn Tuyết nghĩ mãi cũng không ra, nhưng khi ăn vào miệng đích thực đúng là có mùi vị của bí ngô. Lý Liên Hoa vô cùng yêu thích món canh cá hồi hoa hiên nấu rau thơm, hần gắp một bông hoa hiên lên quan sát tỉ mỉ, khen ngợi hoa hiên được thắt nút đẹp không thể tả. Trừ Mộ Dung Yêu, Đông Phương Hạo, Lý Đỗ Phủ không thích ăn canh cá, mọi người đều khen ngợi không ngớt mỗi món ăn còn lại.

Sau một hồi cảm ơn và ca tụng, Ngọc Lâu Xuân cho dọn bàn tiệc, mời mọi người về phòng nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai sẽ lên Hương Sơn ngắm lá đỏ. Lời mời của người giàu có thứ hai võ lâm tất nhiên không thể coi thường, nhất là trong bụng lại chất đầy sơn hào hải vị của người ta, mọi người tất nhiên cũng sôi nổi đồng ý, không có ý kiến khác.

Vừa rồi Lý Liên Hoa ăn không ít đồ ngọt, sau khi về phòng liền muốn uống trà. Nơi hần ở là một phòng khách ở góc trong cùng phía Tây của Nữ Trạch, mở cửa vào phòng, đột nhiên hần nhìn thấy trong phòng có một bóng người lướt đến, áo trắng xuất hiện, một làn hương nhẹ nhẽ thối

đến. Nữ tử áo trắng tên Tây Phi vừa rời trong bữa tiệc được mọi người ngưỡng mộ đang leo xuống từ giường của hần. Lý Liên Hoa giương mắt ngẩn ngơ nhìn, nhất thời không biết là bản thân mình hoa mắt hay là ban ngày nhìn thấy quỷ... Vị Tây Phi xinh đẹp, nho nhã đoan trang biết kiềm chế này không phải đã khoan thai quay về phòng của nàng rồi sao? Sao đột nhiên lại ở trên giường của hần vậy?

Tây Phi thấy hần đi vào cửa, khuôn mặt thoáng đỏ lên. Nếu sắc đỏ này mà để Thi Văn Tuyệt nhìn thấy thì nhất định trong lòng y sẽ nghĩ, Cổ trước sau thon dài – Da trắng hé lộ – Sáp thơm không cần thêm – Phấn màu chẳng cần thoa – Búi tóc cao như bông – Lông mày cong thon – Môi son rực rỡ bên ngoài – Răng trắng tinh khiết ở trong – Con ngươi sáng liếc nhìn – Lúm đồng tiền hiện trên má – Phong tư kiêu diễm phiêu dật – Dung nghi tĩnh lặng nhàn nhã(), vân vân... ánh mắt si mê, tâm trí mụ mị rồi có những dấu hiệu mất tri giác. Sau một lúc thần thờ, Lý Liên Hoa nhẹ nhàng đóng cửa lại, nở nụ cười nói:*

() Trích từ bài “Lạc Thân Phú” của Tào Thục.*

- Không biết Tây Phi cô nương có chuyện gì?

Lại thấy Tây Phi sững sờ nhìn hần, khóe mắt đuôi mày rất kỳ lạ, sau một lúc lâu, nàng mới nhẹ nhàng nhỏ giọng hỏi:

- Ngài... tên là gì vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Lý Liên Hoa.

Trên mặt Tây Phi thoáng đỏ lên.

- Đêm nay... đêm nay ta... ta... ta nghỉ ở đây.

Lý Liên Hoa nói:

- Ồ?

Trên mặt Tây Phi phủ rặng mây đỏ.

- Vừa rồi ta cùng các tỉ muội đánh cược, bị... thua. Đêm nay vốn ta muốn ở cạnh Ngọc gia, nhưng... nhưng ta đánh cờ... đánh cờ thua Xích Long tỉ tỉ. – Nàng ta cúi đầu, dựa vào tấm bình phong, cực kỳ xấu hổ ngượng ngùng.

Lý Liên Hoa chột hiếu ra, vừa rồi lúc ăn cơm, đám nữ tử của Nữ Trạch đã đánh cờ để cá cược, ai cũng muốn qua đêm cùng với chủ tử

Ngọc Lâu Xuân, Tây Phi bị thua nên được sắp xếp cho mình. Quay đầu nhìn cái giường, quả nhiên đã được trải gọn gàng, hăn vội vàng nói:

- Tối nay ta ngủ dưới đất.

Tây Phi mở to mắt nhìn hăn, dường như cực kỳ không thể tin được. Lý Liên Hoa ôm hai tấm đệm từ trên ghế xuống, đặt ra phía cửa, mỉm cười nói:

- Ta gác cửa cho cô nương, cô nương không cần sợ hãi. – Nói xong hăn liền nằm xuống ngủ.

Tây Phi sững sờ nhìn hăn, hết như nhìn thấy quỷ. Mặc dù nàng gặp không nhiều nam tử, nhưng người có thể bước vào Nữ Trạch cũng đều là những trang tuấn kiệt phong lưu lỗi lạc, phóng khoáng nhiều tiền, có thể được nàng hầu hạ một đêm, ai ai cũng coi là vinh hạnh rất lớn. Nàng trời sinh tính hay xấu hổ, đám nam nhân lại càng yêu thích, nói là càng trêu đùa thì càng thấy thú vị. Thế mà tên nam nhân không nên thân nhất trong mắt đám tỉ muội này sau khi thấy nàng lại ôm hai tấm đệm ra nằm ngủ ở cửa. Hăn là tên ngốc chưa từng nhìn thấy nữ nhân sao? Hay là một quân tử trong sáng vô tư đây? Nàng không biết nhiều người nên thực sự nhìn không ra.

Lý Liên Hoa nằm trên tấm đệm, đột nhiên bò dậy rót hai chén trà mời nàng uống, một lúc sau hăn lại bò dậy mở cánh cửa sổ ở trên cao nhất, đóng khung cửa ở cạnh giường lại. Rồi lại sau một lúc, hăn thu dọn đồ trên bàn, lấy ra một mảnh vải lau sạch sẽ bàn ghế tủ kệ, rồi còn quét tước nữa. Lúc quét dọn, hăn quét ra được dưới tủ quần áo mấy miếng da rắn màu trắng đã khô quắt lại, bèn kinh hãi nói nơi đây có rắn, rồi lại quét thêm hai lần nữa, sau khi xác nhận không có rắn, hăn mới đi tắm, giặt đồ, phơi quần áo, sau đó mới vui vẻ nằm xuống ngủ.

Tây Phi đầu tiên bị câu “có rắn” dọa mất cả hồn vía, sau một lúc lâu ngồi trên giường thần thờ nhìn hăn quét nhà, giặt đồ... không biết nên nói gì cho tốt, trong lòng đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ kỳ lạ, *Nếu như được gả cho người này, phải chăng nhất định sẽ rất hạnh phúc?*

Đêm đó, hai người chia ra ngủ hai nơi, Tây Phi vốn cho rằng sẽ bị mất ngủ cả đêm nhưng cuối cùng cũng mơ màng ngủ mất, còn ngủ rất say

nữa. Buổi sáng thức dậy, Lý Liên Hoa đã rời đi, trên bàn có một ấm trà nóng, còn có một đĩa điểm tâm, đó là bữa sáng mà đám nha hoàn trong Nữ Trạch mang đến vào mỗi sớm. Nàng ôm chần ngồi trên giường, ngẩn ngơ một lúc, rõ ràng không xảy ra bất kỳ chuyện gì nhưng trong lòng nàng lại vô cùng rối loạn.

Nam Nhân Không Cánh Mà Bay

Giờ này khắc này, Lý Liên Hoa sớm đã đến Hương Sơn. Mộ Dung Yêu, Lý Đỗ Phủ, Đông Phương Hạo cũng đã đến từ sớm, mấy người Thi Văn Tuyệt và Quan Sơn Hoành lại đến hơi muộn. Mọi người đợi nửa ngày cũng không thấy bóng dáng Ngọc Lâu Xuân đâu.

Thi Văn Tuyệt đã lộn xộn đọc đi đọc lại “Lạc thần phú” rất nhiều lần, không cần nói cũng biết nhất định là y đang nhớ đến nữ tử gây đàn mặc y phục trắng như tuyết ngày hôm qua. Mộ Dung Yêu nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn dáng vẻ hài lòng thỏa mãn của y, trong lòng đám nam nhân đều thầm mắng, hôm qua chắc chắn y đã trải qua một đêm tiêu hồn. Lý Đỗ Phủ đã làm được năm ba bài thơ. Quan Sơn Hoành đã uống sạch rượu y mang trên người. Lý Liên Hoa và Đông Phương Hạo đánh cờ dưới đất, thắng được một đồng bạc. Đông Phương Hạo thua một ván, móc từ trong ngực ra một xấp ngân phiếu mấy trăm vạn, dọa Lý Liên Hoa sợ suýt chết, sau đó ngay cả một đồng bạc cũng không dám lấy nữa. Còn Ngọc Lâu Xuân, từ đầu đến cuối vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Mặt trời dần dần lên cao, màn sương mỏng manh trên Hương Sơn đã tan, để lộ ra một ngọn núi rực đỏ. Dãy núi trập trùng, lá đỏ trên núi hoặc thưa hoặc dày, thiên nhiên như có linh tính, khiến người ta nhìn mà tâm hồn liền thấy thanh tĩnh, nhẹ nhõm như đang ở nơi thế ngoại. Mọi người vốn là dật khách(*) giang hồ, đợi khá lâu mà không thấy Ngọc Lâu Xuân tới, bọn họ liền tự ngao du trong núi, vốn dĩ còn túm năm tụm ba nhưng chưa đi được bao lâu thì mỗi người một nơi, chẳng ai muốn đi chung đường với người khác.

(*) *Chỉ những người giỏi giang.*

Lý Liên Hoa đi sau cùng, tùy tiện đi dạo lòng vòng, chợt nhìn thấy phía trước trong rừng cây lá đỏ, cây cỏ bay tán loạn, “rào” một tiếng, không ít cành lá bị chặt đứt. Hắn cũng biết phía trước là Quan Sơn

Hoành đang đánh quyền nên liền vòng ra xa xa tránh đi. Đi đường này lại thấy Thi Văn Tuyết tay đỡ đại thụ, ngẩn ngơ nhìn ngọn cây, cũng không biết y đang nghĩ cái gì. Lý Liên Hoa đi đến nhìn, trên ngọn cây có một cái tổ chim.

- Trên cây có gì vậy?

Thái độ của Thi Văn Tuyết tựa như rất bối rối.

- Vừa rồi hình như ta nhìn thấy một con quạ đen tha thứ gì đó lấp lánh về tổ, nếu không phải ta hoa mắt thì ta cảm thấy hình như... hình như là một khối bạc.

- Bạc sao? – Lý Liên Hoa lẩm bầm. – Không lẽ người nghèo đến điên rồi sao...

Thi Văn Tuyết lắc đầu lia lịa.

- Không không không, gần đây số ta hên lắm, không nghèo, không nghèo.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ta nói người làm sao lại đổi được một bộ y phục mới, thì ra là đi đánh bạc, mấy vị sư phụ Khổng Mạnh của người mà biết được thì chắc hẳn sẽ rất đau lòng đấy.

Thi Văn Tuyết vội vàng chuyển chủ đề.

- Ta thực sự nhìn thấy bạc mà, không tin ta trèo lên cây lấy xuống cho người xem.

Lý Liên Hoa nói:

- Cũng không cần vậy đâu, đòi quạ đen bọn nó ngán ngủi biết bao, khó khăn lắm mới tích được ít bạc, người vô duyên vô cớ rồi việc lấy xuống làm gì?

Thi Văn Tuyết nói:

- Bạc ở đâu ra chứ? Cho dù Ngọc Lâu Xuân có tiền thì hẳn cũng sẽ không giàu đến mức lấy bạc ra để cho quạ ăn đâu nhỉ? Ta cảm thấy rất kỳ lạ, không biết vì sao người lại không thấy thế.

Lý Liên Hoa nói:

- Việc ta cảm thấy lạ là sau khi nhìn thấy mỹ nhân gảy đàn áo trắng bay bay kia, người lại vẫn tỉnh táo...

Khuôn mặt đen thui của Thi Văn Tuyết đỏ lên, y vội vàng trèo lên ngọn cây, sờ vào tổ chim kia. Y không biết rằng mỹ nhân khiến mình rối loạn tâm trí hôm qua đã ở trong phòng Lý Liên Hoa, còn Lý Liên Hoa tất nhiên sẽ không để cho y biết. Chẳng mấy chốc, Thi Văn Tuyết nhẹ nhàng đáp xuống đất như một chiếc lá. Lý Liên Hoa vốn định khen ngợi khinh công của y tiến bộ vượt bậc, nhưng thấy vẻ mặt y kỳ quái thì vội vàng hỏi:

- Chẳng lẽ không phải bạc sao?

Thi Văn Tuyệt xòe tay ra, chỉ thấy trong tay y là một khối bạc vụn nho nhỏ, có điều khối bạc này hình dạng lại cong cong, còn có mấy tia máu, thứ hình dạng này vô cùng quen mắt... Đó là một cái... răng bạc, một cái răng bạc mới cứng. Hai người ngẩn ra nhìn cái răng đó hồi lâu, Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Bản lĩnh nhận ra bạc của người e là đã đạt tới đỉnh cao rồi, tài năng này còn tuyệt vời hơn cả học thuộc sách đấy. Thứ như thế này mà cũng nhìn ra nó là bạc...

Thi Văn Tuyệt cười gượng.

- Hổ thẹn quá, hổ thẹn quá. Chủ nhân của cái răng này sao lại mang răng ra cho quạ ăn nhỉ?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Cái này làm sao ta biết được?

Thi Văn Tuyệt cất răng bạc đi.

- Quạ đen bay đến từ phía Tây, chi bằng người và ta đi về phía Tây xem sao.

Hai người còn chưa xuất phát thì lá cây phía sau đã rào rào vang lên, Mộ Dung Yêu mặc kim bào rực rỡ chui ra từ trong bụi cây, y liếc nhìn cái răng bạc trong tay Thi Văn Tuyệt, khóe miệng khẽ nhếch lên, lạnh lùng nói:

- Xem ra các người cũng tìm thấy rồi.

- Tìm thấy rồi? Tìm thấy cái gì?

Thi Văn Tuyệt không hiểu gì cả, chỉ thấy Mộ Dung Yêu cầm trong tay một vật màu xanh lục dài dài mềm mềm. Nhìn kỹ lại, y giật nảy mình... Đó là một cánh tay người!

- Trên núi Lý Đỗ Phủ cũng tìm thấy một phần cơ thể, xem ra còn có một cái răng. – Mộ Dung Yêu nói. – Cái răng này lúc trẻ Ngọc Lâu Xuân đã trồng vào hàm răng, mặc dù nó rất không tương xứng với thân phận của hã, nhưng đây đích thực là răng của hã. – Y nói từng chữ một. – Ngọc Lâu Xuân chết rồi!

Lý Liên Hoa và Thi Văn Tuyệt đưa mắt nhìn nhau chết lặng. Người hôm qua còn thông dong bình tĩnh, khoan thai nhã nhặn, trong một đêm lại đột nhiên chết sao?

- Chết rồi? Sao có thể chứ? - Thi Văn Tuyệt ngạc nhiên nói. – Ai giết hắn chứ?

Mộ Dung Yêu nói:

- Không biết.

Thi Văn Tuyệt hỏi:

- Không biết sao? Hắn chết ở đâu vậy?

Mặt mày Mộ Dung Yêu cứng ngắc.

- Không biết.

Thi Văn Tuyệt nhíu mày lại.

- Ngọc Lâu Xuân chết rồi, một phần cơ thể hắn ở đây, những bộ phận khác nhau không biết đang ở đâu, lại không biết hắn bị ai giết, cũng không biết hắn chết ở đâu, chết như thế nào, có phải không?

Mộ Dung Yêu thản nhiên nói:

- Không sai. Còn nữa, vừa rồi Đông Phương Hạo truyền tin đến báo, vàng bạc châu báu trong Nữ Trạch đã biến mất, cùng với bảo khố riêng mà Ngọc Lâu Xuân lén cất giấu trong Nữ Trạch cũng trống rỗng, tài vật trong đó cũng mất sạch.

Thi Văn Tuyệt há hốc mồm, không biết nên nói cái gì, y chỉ cảm thấy chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, vô cùng kỳ quái. Lý Liên Hoa thở dài.

- Vậy nghĩa là có người đã giết chết Ngọc Lâu Xuân, cướp đi tài sản của hắn, còn đem thi thể của hắn... ném khắp nơi... Tên này đến đi không chút tung tích, không biết hắn là ai.

Mộ Dung Yêu gật đầu, Thi Văn Tuyệt trừng mắt nói:

- Nhưng võ công của Ngọc Lâu Xuân rất cao cường, được xếp vào hàng hai mươi hai trong giang hồ. Muốn lặng lẽ giết được Ngọc Lâu

Xuân rồi lại hủy thi diệt tích, phát tán khắp nơi trên Hương Sơn, võ công của tên hung thủ đó chẳng lẽ là thiên hạ đệ nhất?

Mộ Dung Yêu ngược lên nhìn trời.

- Ta không biết.

Thi Văn Tuyệt “hừ” một tiếng.

- Chuyện này đúng là rất kỳ quái, tin tức này mọi người đều biết rồi chứ?

Mộ Dung Yêu thản nhiên nói:

- Xích Long cô nương đã phái tì nữ trong Nữ Trạch đi tìm tung tích Ngọc Lâu Xuân rồi, mọi người cũng đã quay về Nữ Trạch bàn luận chuyện này, cũng mời hai vị quay về đi.

Lý Liên Hoa rụt cổ lại, vẫn chưa nói gì, đột nhiên Mộ Dung Yêu trừng mắt nhìn hẳn. Y nói, giọng có vẻ khinh miệt:

- Nếu Lý lâu chủ nổi danh lẫy lừng có thể ghép lại những phần cơ thể của Ngọc Lâu Xuân, cải tử hồi sinh thì chắc chắn mọi người cũng có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

- À... - Lý Liên Hoa chết lặng.

Thi Văn Tuyệt đằng hắng một tiếng.

- Chúng ta nhanh chóng quay về thôi, nói không chừng đã có đầu mối rồi đấy.

Y kéo Lý Liên Hoa bỏ chạy, Mộ Dung Yêu theo ngay phía sau, ba người nhanh chóng quay về dưới chân Hương Sơn, vào trong Nữ Trạch. Bên trong Nữ Trạch, tàn chi của Ngọc Lâu Xuân được tìm về hai phần: một mảnh ngực trái gắn với cánh tay trái, một mảnh bụng dưới bên trái. Ghép lại như vậy, hiển nhiên Ngọc Lâu Xuân bị người ta dùng vũ khí sắc bén cắt theo hình chữ “Vương(*)” thành bảy khúc.

(*) Chữ Vương:王

Mấy người vây xung quanh tàn chi của Ngọc Lâu Xuân, tất cả đều nhíu chặt hàng mày, nhìn rồi tấm tắc kêu lạ. Trong giang hồ, từng có kiếm chữ “Tĩnh(*)” chín khúc nổi tiếng giang hồ, còn cách cắt chữ “Vương” này thì chưa nghe qua lần nào, không biết có phải một bước

tiến của chữ “Tĩnh” không, hay là do luyện cắt chữ “Tĩnh” không đến nơi đến chốn.

(*)*Chữ Tĩnh: 开*

Mặc dù chưa thấy đầu của thi thể, nhưng mọi người đều nhận ra được người chết. Người này đã đến tuổi trung niên mà làn da vẫn trắng trẻo, ngón tay mảnh mai tao nhã cũng với chiếc nhẫn ngọc bên trên đã chứng thực đây đúng là Ngọc Lâu Xuân. Có điều rốt cuộc là kẻ nào đã giết Ngọc Lâu Xuân, là ai có thâm thù đại hận với ông ta như vậy, sau khi giết chết còn muốn ném xác khắp nơi, khiến ông ta không được toàn thân? Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Thi Văn Tuyệt nhíu chặt mày:

- Hai khúc khác tìm thấy ở đâu vậy?

Xích Long khẽ nhướng mày.

- Ở dốc Dẫn Phong.

Dốc Dẫn Phong là con đường duy nhất đi từ Nữ Trạch lên Hương Sơn, nếu là như vậy, tên sát thủ nhất định đã ném xác suốt dọc đường vào nơi rừng núi hoang vắng. Có điều hắn không biết hôm nay mấy người Mộ Dung Yêu ngắm phong trên Hương Sơn nên họ đã phát hiện ra ngay.

- Chẳng lẽ hôm qua có người lên vào Nữ Trạch, giết Ngọc lâu chủ? – Lý Đỗ Phủ trầm ngâm.

Quan Sơn Hoàn khịt mũi khinh bỉ.

- Vết máu còn chưa có khô, rõ ràng là người bị giết trong một hai canh giờ trước, chắc chắn không thể là tối qua, hắn chết lúc sáng sớm hôm nay, khi ta và người leo lên ngắm cái cây lá đỏ chết tiệt gì đó ấy.

Mộ Dung Yêu lãnh đạm “hừ” một tiếng.

- Nếu kẻ đó đã dám tìm vào giết người giữa ban ngày ban mặt, có thể biến Hương Sơn Tú Khách thành thế này, vậy võ công hắn rất khá, nói không chừng là cỡ Địch Phi Thanh.

Thi Văn Tuyệt bỗng hiểu ra.

- Phải rồi phải rồi, nghe nói Tứ Cố Môn của Lý Tương Di năm đó đang gây dựng lại, Địch Phi Thanh cũng từng xuất hiện ở ngọn Tiểu Thanh. Nói không chừng Địch Phi Thanh nhìn trúng gia sản của Ngọc

Lâu Xuân, muốn có tiền của hẳn để chấn hưng lại Kim Loan Minh của mình, vậy nên mới giết Ngọc Lâu Xuân, cướp đi vàng bạc châu báu của hẳn.

Bản thân y cảm thấy rất có lý, người khác cũng thấy có lý, Lý Liên Hoa liếc nhìn y một cái rồi thở dài.

- Các vị... không đến Lâu Xuân Bảo Khố một chuyến sao? – Đứng ở một nơi khá xa, Tây Phi không dám nhìn thẳng vào thi thể của Ngọc Lâu Xuân, chỉ dùng một giọng rất nhỏ để nói. - Ở đây... ở đây nói không chừng còn có manh mối gì đó.

Mọi người nghe vậy đều hưởng ứng, tất cả đi qua mấy cái sân, đến Lâu Xuân Bảo Khố được cất giấu sâu bên trong Nữ Trạch. Đình Viện ở Nữ Trạch không lớn song lại nhỏ nhắn xinh đẹp, nhất là nơi có cất giấu bảo khố tên gọi “Ngân Tâm Viện” thì càng thêm tinh tế. Hành lang gấp khúc bên cạnh con đường dùng tơ bạc khéo léo đan thành, trải qua nhiều năm, tơ bạc đã thoáng lộ sắc đồng nhưng vẫn rất quyến rũ mê người. Trong đình viện có một cái hồ, cây hoa dâu bụi bên cạnh hồ đang nở rộ, cao lớn xanh tươi, trong sắc hoa trắng có pha chút tím cực kỳ xinh đẹp. Nhưng mọi người lại chẳng có tâm tình ngắm phong cảnh trong Ngân Tâm Viện. Ngược mắt nhìn ra, chỉ thấy cửa sổ căn nhà chính giữa Ngân Tâm Viện đang mở toang, bàn ghế đổ ngược, sách rơi đầy sàn. Đường như bên trong vốn là một thư phòng, lúc này dưới đất bị đào một cái hố lớn, trong hố có lẽ vốn chứa nhiều châu báu. Phỉ thúy, minh châu, san hô rơi lung tung khắp nền, nhưng phần lớn trong đó đều đã không cánh mà bay, trên nền đất trống rỗng còn lưu lại nhiều dấu vết hình thù khác nhau. Một giá binh khí huyền thiết đen thui nằm xiêu vẹo ở một bên, bên trên đó vốn trưng bày mười tám loại binh khí, bây giờ chỉ còn lại hai ba loại, có đao có thương, chỉ là không thấy kiếm đâu. Đao là Huyền Thiết Bách Luyện Cương, bên trên có ba đường Quyển Vân Câu(*), đủ để truy mệnh đoạt hồn; thương là Liễu Mộc Thương, trên mũi thương được khảm một viên kim cương nho nhỏ. Đơn giản chỉ mấy món binh khí đó thôi đã có giá trị liên thành, là những bảo vật thấy được nhưng không có được, lúc này những binh khí khác trên giá lại không thấy đâu.

() Đao có ba cái móc hình mây cuốn.*

Mọi người đang nhìn một lượt bên trong bảo khố, ngoài việc thấy được nơi này vốn có rất nhiều kỳ trân dị bảo khiến người ta giật mình thì không nhìn ra gì mới mẻ. Nền đất trong khố có dấu vết đồ vật bị dịch chuyển, nhưng cho dù thấy được số bảo vật đó đã từng bị lê qua lê lại thì họ cũng không nhìn ra được rốt cuộc kẻ nào đã lấy chúng đi, chẳng có tác dụng gì cả.

- Trong khố vốn có những thứ gì vậy? – Thi Văn Tuyệt hỏi.

Xích Long một tay chống nạnh, dựa vào bên cửa.

- Nghe nói bên trong vốn có một trăm miếng phi thúy, hai chuỗi vòng trân châu kích thước bằng ngón tay, bốn mươi tám hạt như ý, mười cây san hô, một bức Phật ngọc phi thúy, một sợi tuyết ngọc băng tâm, hai hộp dạ minh châu cùng với các loại binh khí, dược vật kỳ lạ, cùng với những thứ khác không biết gọi là gì.

Thi Văn Tuyệt nhìn vào bảo khố trống rỗng.

- Xem ra người này thực sự đến vì tài bảo, những thứ đáng tiền đã bị mang đi sạch rồi.

Quan Sơn Hoành lớn tiếng hỏi:

- Làm sao hắn mang đi được? Cả một gian đồ lớn như vậy, chí ít cũng phải hai xe ngựa mới kéo hết đi được!

Xích Long lạnh lùng nói:

- Đó là chỗ bọn ta không sao giải thích được, trong Nữ Trạch người ra người vào, tuyệt đối không thể có chuyện người ta chuyển cả một gian nhà đi mà lại không ai hay biết, trừ phi có quỷ... có quỷ...

Trong lòng Thi Văn Tuyệt bổ sung cho nàng... Huống chi căn nhà này còn ở chính giữa Nữ Trạch, người ngoài tuyệt đối không thể chạy xe vào trong Ngân Tâm Viện, chuyển tài vật lên rồi lại chạy ra được, hoàn toàn không có khả năng. Nghĩ đến đây, mắt y không khỏi híp lại, liếc sang Lý Liên Hoa.

Lý Liên Hoa lại đang nhìn Đông ngó Tây, đi tới đi lui trong bảo khố, chỉ thấy hắn đi về bên trái bảy tám bước, sờ sờ bức tường rồi lại đi về bên phải năm sáu bước, lại sờ sờ vào tường, hình như đang tìm kiếm thứ gì đó. Hắn xem xét cả nửa ngày mà không tìm thấy, hình như rất thất vọng, bỗng nhìn thấy ánh mắt Thi Văn Tuyệt liếc qua, hắn vội vàng mím

cười với y. Thi Văn Tuyết hơi chán nản, không biết Lý Liên Hoa nghĩ ánh mắt của y là gì, y đi qua nhỏ giọng hỏi:

- Tên lừa đảo, người có phát hiện gì à?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa. Thi Văn Tuyết vội nói:

- Cái gì vậy?

- Nhiều tiền quá...

- Ngoài tiền ra, người có phát hiện ra đâu mỗi gì không?

Lý Liên Hoa nói:

- Nhiều nữ nhân xinh đẹp quá...

Thi Văn Tuyết lại một lần nữa cảm thấy chán ngán, y quay người đi, không thèm đếm xỉa đến hân nữa. Lý Liên Hoa lùi lại một bước, không cẩn thận đạp lên giá binh khí huyền thiết nằm xiêu vẹo dưới đất đánh “cạch” một cái. Thi Văn Tuyết quay lại, chỉ thấy giá huyền thiết có tiếng là cứng cáp sắc bén nhất trong thiên hạ kia hình như có hơi kỳ lạ. Đông Phương Hạo liếc mắt một cái đã biết, y thản nhiên nói:

- Trên đời này lại có vật lưu được vết tích trên huyền thiết, khá thật!

Mọi người chăm chú nhìn qua, giá binh khí huyền thiết đó vẫn hoàn hảo không sút mẻ, so với những binh khí xếp trên nó mà nói thì nó được chế tác tương đối đơn giản, có lẽ là do huyền thiết hiếm có lại khó có thể mài giũa. Giá tổng cộng có bốn cọc ngang, mỗi cọc rộng chỉ khoảng một hai phân, khoảng cách tầm một thước, trên giá xếp binh khí có rất nhiều vết tích dài rộng khoảng hơn ba tấc, không rõ là vết tích vật gì để lại, không giống vết binh đao. Thi Văn Tuyết cúi người sờ vào một dấu vết kia, nó bằng phẳng trơn bóng, không biết là binh khí nào lưu lại, đúng là không thể tưởng tượng được. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy kỳ lạ.

- Chẳng lẽ giá huyền thiết này từng được dùng để vận chuyển tài vật trong bảo khố sao? – Thi Văn Tuyết hỏi.

Trên khuôn mặt thoa phấn của Mộ Dung Yêu hiện rõ vẻ khinh bỉ.

- Chỉ nghe nói người ta dùng hòm, bọc vải để vận chuyển tài vật, thì ra trên đời có người dùng mấy thanh sắt nặng nề chồng kènh như thế này

để chuyển bảo vật đấy. Không biết có thể chuyển được thứ gì đây?

Thi Văn Tuyệt chết lặng, then quá hóa giận, hần học lờ mắt nhìn Lý Liên Hoa một cái, lại thấy Lý Liên Hoa ngờ ngàng “a” lên một tiếng, hần buột miệng nói:

- Mộ Dung công tử nói có lý lắm.

Thi Văn Tuyệt trong lòng giận dữ, hận không thể rút xương lột da Mộ Dung Yêu và Lý Liên Hoa. Mọi người ai nấy đều cười thầm trong bụng.

Đúng là không có phát hiện gì trong bảo khố, Quan Sơn Hoành đi ra đầu tiên, đến cái cây phía sau đình viện ngang nhiên tè một bãi. Hần vốn uống nhiều rượu, giờ hiển nhiên là mắc tè rồi. Mấy nữ nhân trong Nữ Trạch đều nhú mày, tất cả đều che mặt lại, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy nam nhân thô lỗ như vậy. Đột nhiên nghe thấy Quan Sơn Hoành mắng:

- Mẹ nó chứ, cái quái gì thế này? Sao mà nhiều thế!

Mọi người qua đó xem, chỉ thấy dưới một gốc cây cách hồ không xa, bùn đất trở thành một mảng vàng vàng xanh xanh, trong đó có những đường vân nho nhỏ màu trắng vàng dày đặc, lúc nhúc không ngừng, đó là cả trăm con đĩa. Mọi người đột nhiên nhìn thấy cảnh đó thì đều thấy nổi da gà, những cô gái trong Nữ Trạch thét lên thất thanh, ngay cả nữ tử như Xích Long mặt mũi cũng trắng bệch. Mộ Dung Yêu không khỏi lùi lại vài bước, Đông Phương Hạo lại bước lên hai bước, ánh mắt lấp lánh.

- Bên trên bãi bùn đất e là có máu.

Thi Văn Tuyệt cũng nghĩ như vậy, nếu không có máu thì tuyệt đối không thể có nhiều đĩa đến vậy.

- Nếu như nơi đó có máu, chẳng lẽ Ngọc Lô Xuân bị phân thân ở đây sao?

Mọi người vội vã đi đến quan sát kỹ đám đĩa kia, chỉ thấy đó là một gốc ngô đồng rất lớn, cành nhánh cao chót vót, phía dưới ánh sáng âm u, có lẽ là do ánh sáng mặt trời đều bị tàng cây che khuất cả nên có một khoảng đất cỏ dại không mọc. Trên chỗ bùn đất ấy không có màu sắc gì đặc biệt, nhưng lại có rất nhiều đĩa đang lúc nhúc ở đó.

Thi Văn Tuyệt động não, y chạy vào trong bảo khố lấy ra một thanh đao Quyển Vân, xới chỗ bùn đất đó lên. Khoảnh đất ấy nhìn như không có gì khác biệt với chỗ khác, nhưng đào một đào lên thì lộ ra một khối đất cứng màu đen. Thứ màu đen đó tất nhiên là vết máu, nhưng Thi Văn Tuyệt thấy rất lạ, đất ở đây rắn chắc vô cùng, đâm một đao xuống mà như trúng phải tảng đá, nếu không phải thanh đao này cực kỳ bén nhọn thì chắc hẳn không đào lên nổi. Lý Liên Hoa nhận lấy thanh Quyển Vân Đao trong tay y, gõ nhẹ lên mặt đất. Đất trên khối đất đó không phải cứng bình thường, mà có chỗ đặc biệt cứng, có chỗ lại tương đối xốp. Sau khi Thi Văn Tuyệt lật phần đất trên bề mặt lên, bên dưới là một lớp đen thui. Đó chính là một vết máu lớn, quả nhiên Ngọc Lâu Xuân thực sự đã bị chết ở đây.

- Chẳng lẽ tên hung thủ giết người này nội công đã đạt tới đỉnh cao, sau một kiếm giết người, kiếm khí còn có thể làm cho đất dưới thân trở thành như thế này sao? – Thi Văn Tuyệt lẩm bẩm.

Đông Phương Hạo lạnh lùng nói:

- Mặt đất ở đây có người đã rải đất để che đi vết máu, xem ra người đó không phải chỉ làm một mình, hẳn nhất định có kẻ đồng lõa trong Nữ Trạch! – Y vốn dĩ kiệm lời ít nói, đột nhiên nói ra những lời đó khiến mọi người đều hơi sững sờ. Ánh mắt Đông Phương Hạo quét qua khuôn mặt từng người một. – Nếu như không phải người hiểu rất rõ về bảo khố, làm sao hẳn có thể tìm được đến nơi này chứ?

Âm điệu có hơi chói tai của Mộ Dung Yêu vang lên:

- Ý người là trong số chúng ta có kẻ là nội ứng của tên hung thủ giết người đó sao?

Đông Phương Hạo “hừ” một tiếng.

- Châu báu có giá trị liên thành, thần binh chém sắt như chém bùn, những kẻ yêu thích chúng chắc hẳn không phải ít.

- Huynh muốn nói vào sáng sớm hôm nay, lúc mọi người lên Hương Sơn, có kẻ đã giết Ngọc Lâu Xuân, cướp châu báu của hắn, phân thân hắn rồi mang các phần cơ thể hắn ném dọc đường lên Hương Sơn; sau đó ở trong Nữ Trạch có người lại rải đất này lên, giúp hắn che đậy chuyện

giết người sao? – Lý Đỗ Phủ nói. – Đông Phương huynh anh minh, nhưng huynh chớ có quên là sáng sớm hôm nay, chúng ta đều ở Hương Sơn, không có một ai vắng mặt cả. Rốt cuộc là ai có thuật phân thân, có thể giết được Ngọc Lâu Xuân chứ?

- Ta đâu có nói là trong chúng ta có người giết Ngọc Lâu Xuân chứ, ta chỉ nói trong Nữ Trạch, nhất định có người là nội ứng của hung thủ. – Đông Phương Hạo lạnh lùng nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng ai nấy đều hoài nghi, Thi Văn Tuyết nghĩ bụng, *Rất có lý, có điều không biết tên nội ứng đó là ai. Ai có thể rải đất ở bên dưới gốc cây này? Những người ở bên cạnh Ngân Tâm Viện đều đáng nghi...* Y đang động não thì đột nhiên nhìn thấy Lý Liên Hoa đang ngẩn ngơ nhìn xuống đất.

- Người đang nhìn gì vậy?

- À... - Lý Liên Hoa nói. – Có nhiều thứ bất động quá.

Thi Văn Tuyết lấy làm lạ:

- Cái gì mà có rất nhiều thứ bất động chứ?

Lý Liên Hoa thận trọng lùi lại một bước.

- Những con đĩa này, có rất nhiều con bất động, có những thứ vốn bất động thì lại động đây.

Thi Văn Tuyết chẳng hiểu gì cả, nghĩ bụng, *Chẳng lẽ cái tên lừa đảo này bị điên sớm thế à?* Mộ Dung Yêu lạnh lùng nhìn những con trùng lúc nhúc đáng sợ kia.

- Ngọc Lâu Xuân bị người ta giết ở đây, tài vật trong bảo khố không cánh mà bay, võ công của tên hung thủ giết người lại vô cùng cao cường. Sau này, một khi cách cắt người thành bảy khúc theo hình chữ “Vương” kia mà xuất hiện trên giang hồ, chúng ta sẽ biết hắc chính là hung thủ giết Ngọc Lâu Xuân. Hôm nay nếu chủ nhân đã qua đời, hội Hương Sơn của chúng ta cũng nên giải tán thôi nhỉ?

Quan Sơn Hoành gật đầu lia lịa, rõ ràng hắc cảm thấy cuộc gặp này rất xui xẻo, chỉ mong sớm được rời đi sớm một chút. Lý Đỗ Phủ cũng không có ý kiến khác. Thi Văn Tuyết mặc dù trong lòng không muốn

nhưng cũng chẳng có gì để nói, Đông Phương Hạo không đáp lời, Lý Liên Hoa nhìn những con đĩa kia một lúc.

- Đợi một chút.

- Cái gì vậy? – Mọi người ngạc nhiên.

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Thực ra ta vẫn chưa nghĩ ra được một vấn đề, không biết các vị có thể chỉ điểm cho ta một chút được không?

Thi Văn Tuyệt liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lý Liên Hoa ngẩng đầu lên, dường như hân thấy rất hài lòng với màn phụ họa của Thi Văn Tuyệt. Hân nheo mắt, gật đầu đặc ý một hồi rồi mới đưa mắt nhìn về phía gốc đại thụ ở bên tay phải, đó là một cây dâu bụt.

- Hoa này mọc ở đầu cành, cây này cao đến hai trượng, vậy những vết đốm trên bông hoa rốt cuộc từ đâu mà ra? Mặc dù hoa này xinh đẹp, có người thích chiết, nhưng chiết xuống đóa hoa ở độ cao hai trượng, làm sao lại bắn nhiều bùn đất lên vậy? Việc này ta nghĩ mãi chưa ra?

Mọi người ngẩn ra, bông hoa dâu bụt bị dính bùn đất trên bàn tiệc hôm qua mơ hồ hiện lên trước mắt. Trên đóa hoa ấy quả thực dính rất nhiều vết bùn đất li ti, không phải là bụi nhỏ xuống theo nước mưa. Bụi màu đen, bùn đất thì màu vàng, hai thứ đó hoàn toàn khác nhau. Thi Văn Tuyệt hỏi:

- Có bùn đất thì sao chứ?

Lý Đỗ Phủ cũng nói:

- Nói không chừng sau khi ngắt hoa xuống, bùn đất mới bắn lên.

Lý Liên Hoa đi đến dưới gốc cây dâu bụt, chậm rãi leo lên, ngắt một đóa hoa khác xuống, đưa cho Lý Đỗ Phủ.

- Đây là dấu vết lưu lại sau khi đất ẩm bắn lên cây hoa, không phải chỉ có một đóa hoa như thế này đâu.

Thi Văn Tuyệt vội vàng hỏi:

- Thế thì làm sao?

Lý Liên Hoa trợn mắt nhìn y, dường như thấy hơi kỳ lạ vì y không hiểu.

- Cái cây này cao đến hai trượng, hoa nở ở trên cây, bùn ở dưới mặt đất... Người còn chưa hiểu sao?

Hắn đi về phía trước hai bước, giơ Quyển Vân Dao trong tay lên, dùng sức xúc xuống đất, sau đó hất lên, “roạt” một tiếng, mặt đất bị hất đào lên một cái hố nhỏ. Mà tiếng soàn soạt vang lên, đất dính trên mũi đao đã hất ra phía sau thanh đao, bắn lên cây dâm bụt. Lá cây dâm bụt nhẹ nhàng lay động, bùn đất rào rào, không biết rơi xuống chỗ nào bên dưới gốc cây.

Lý Liên Hoa thu đao quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt mọi người kẻ thì kinh ngạc, kẻ thì bội phục, kẻ thì nghiêm trọng, kẻ thì hoảng sợ, muôn hình muôn vẻ. Bỗng hắn mỉm cười, chỉ thấy ánh mắt mọi người nhìn hắn càng lúc càng hồi hộp, ngay cả đầu cũng không khỏi rút lại phía sau. Sau khi Lý Liên Hoa nhe răng cười, hắn ngừng lại một lúc, ung dung nói:

- Chỗ bùn đất này đã bay lên cây dâm bụt cao hai trượng, bắn lên hoa như vậy đấy.

Thi Văn Tuyệt rung mình một cái.

- Ý người là... ý người là... trước hôm qua... có người... có người đã đào hố ở đây...

Lý Liên Hoa chống đao xuống đất, một tay chống nạnh, vô cùng thích thú nhìn lướt qua sắc mặt của từng người ở đây, đột nhiên hắn lại nhe răng cười.

Ta đâu có nói là hắn nhất định sẽ đào hố chỗ này, nói không chừng là ở đây, cũng không chừng là ở kia mà.

Cái Chết Giá Trị Liên Thành

“Ở đây” và “ở kia” mà Lý Liên Hoa nói chính là cạnh chân trái một bước, hoặc cạnh chân phải một bước. Mọi người nhất thời im lặng, kẻ thì nhìn hai chân trái phải của hắn, kẻ thì ngẩn ra nhìn cái cây dâm bụt kia, không biết nên nói gì cho phải. Mộ Dung Yêu liền hỏi:

- Người có ý gì? Chẳng lẽ người biết hung thủ là ai sao?

Lý Liên Hoa chống đao xuống đất, mỉm cười với y, nói:

- Nhìn ta có giống Quan Vân Trường đao trảm Điêu Thuyền không?

Mộ Dung Yêu ngẩn ra, Thi Văn Tuyệt đã cướp lời:

- Không giống! Người mau nói đi, hung thủ là ai vậy?

Tầm mắt Lý Liên Hoa nhìn qua nhìn lại vẻ mặt mọi người.

- Xích Long cô nương, ta biết hỏi vấn đề như thế này là rất thất lễ, nhưng liệu cô có thể trả lời không? Năm đó rốt cuộc cô nương làm thế nào mới tiến vào được Nữ Trạch vậy? – Cuối cùng tầm mắt của hãn dừng lại trên người Xích Long, ánh mắt rất ôn hòa, nhẹ nhàng hỏi. – Là Ngọc Lâu Xuân cưỡng bách cô nương sao?

Xích Long vốn đang dựa vào một bên không hề lên tiếng, đột nhiên nàng ngậy ra, sau một hồi lâu mới nói:

- Cha mẹ ta đều đã chết... - Rồi ngừng lại, đột nhiên nàng hãn học nói tiếp. – Ngọc Lâu Xuân đã giết cha mẹ ta để có được ta. Hãn nói ta là vũ yêu(*) trời sinh, nhất định phải ở dưới sự chăm sóc dạy bảo của hãn mới có thể vũ tuyệt thiên hạ.

() Người giỏi nhảy múa.*

Mọi người nín lặng. Thi Văn Tuyệt nói:

- Chẳng lẽ là người... người đã giết Ngọc Lâu Xuân?

Lý Liên Hoa lắc đầu. Hãn còn chưa nói gì thì Xích Long đã lạnh lùng đáp:

- Ai bảo ta giết Ngọc Lâu Xuân chứ? Ta là đàn bà con gái, không biết võ công, sao mà giết được hãn đây?

Thi Văn Tuyệt câm lặng không nói, nhìn về phía Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa đột nhiên lấy ra từ trong ngực một thứ mềm mềm màu vàng trắng. Hãn nghịch thứ ấy trong tay, mỉm cười với Xích Long.

- Thực ra hung thủ chuyện này là ai đã rất rõ ràng rồi, việc ta vẫn đang suy nghĩ không phải hung thủ cuối cùng là ai, mà rốt cuộc ai mới không phải là hung thủ.

Lời này vừa nói ra, mọi người liền biến sắc. Thi Văn Tuyệt “ái chà” một tiếng, đưa mắt nhìn Quan Sơn Hoành.

- Chẳng lẽ người cũng là hung thủ sao?

Quan Sơn Hoành tức giận nói:

- Nói hươu nói vượn! Ta thấy tiểu tử nhà người lấm la lấm lét, mặt lại đen xì, phân nửa chính là hung thủ rồi!

Thi Văn Tuyệt giận dữ đáp:

- Mặt đen thì làm sao? Mặt đen thì nhất định sẽ là hung thủ sao? Vậy mặt của Bao Thanh Thiên đen nhất, hung thủ các vụ hung án trên đời đều là ông ta cả sao?

Quan Sơn Hoành nói:

- Mặt đen không phải là người tốt!

Thi Văn Tuyệt vô cùng tức giận, muốn nhảy lên chỉ tay vào mũi của tên béo kia để tranh luận với y, khổ nỗi y cao hơn Thi Văn Tuyệt đến hai cái đầu nên màn vung tay múa chân ấy có phần khó khăn. Đúng lúc y đang vắt óc suy nghĩ đối sách thì Lý Liên Hoa nói:

- Nhị vị anh tuấn phóng khoáng, là hào kiệt đương thời, chuyện này... tất nhiên không phải là hung thủ rồi.

Một câu nói này của hãn đã khiến những người khác biến sắc, sắc mặt Lý Liên Hoa lại rất dễ coi, hãn nghiêng đầu liếc nhìn những người còn lại.

- Rốt cuộc là ai đã giết Ngọc Lâu Xuân, thực ra từ sau chuyện Ngân Tâm Viện có người đào hố là đã có thể nhìn ra rồi. Cái chết của Ngọc Lâu Xuân tuyệt đối không phải là ngoài ý muốn, mà là có người mưu tính từ trước.

Thi Văn Tuyệt gật gật đầu.

- Nhưng làm sao người biết chỗ đào hố ở dưới chân mình?

Lý Liên Hoa mỉm cười đi ra ngoài hai bước, nơi vừa rồi hãn đứng cách mấy con đĩa kia không xa, là gốc cây dâm bụt gần với nền đất ẩm của hồ nước.

- Đất nơi đây ẩm ướt, khá gần cây dâm bụt, hơn nữa bùn đất ẩm dùng để che giấu cũng tương đối khó nhìn ra, ngoài nơi này thì đào hố chỗ khác cũng đâu cần phải ngấm đúng phía sau cây dâm bụt chứ.

Thanh Quyển Dao trong tay hẩn nhẹ nhàng đào xuống, đất ở đây nhanh chóng bị đào lên, hoàn toàn khác với đất cứng ở dưới gốc cây. Chưa đến giây lát, lớp đất bề mặt đã bị đào lên, bên dưới lộ ra là một mảnh y phục màu xanh. Lý Liên Hoa ngừng tay không đào nữa, thở dài lo lắng.

- Đây chính là bộ phận khác của Ngọc Lâu Xuân. Chuyện này kể ra thì dài, nếu có người không thích nghe, hoặc đã sớm biết thì có thể tùy tiện rời đi.

Hắn nói như vậy, ai mà dám “tùy tiện” chứ. Một khi rời đi, chẳng phải tự nhận là “đã sớm biết” sao? Lý Liên Hoa đưa Quyển Vân Dao cho Thi Văn Tuyệt, ánh mắt rất lương thiện nhìn sang y, ý bảo y tiếp tục đào đi. Thi Văn Tuyệt mắng thầm, *Vì sao ta lại phải giúp cái tên lừa đảo này chứ?* Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào y lại vẫn nhận lấy đao, ra sức đào xuống.

Lý Liên Hoa giữ giữ quần áo, phúi phúi tay. Ở bên cạnh hồ có một tảng đá Thọ Sơn cực lớn rất sạch sẽ, tảng đá này có giá trị xa xỉ nhưng Lý Liên Hoa lại chỉ coi nó như một cái ghế, hẩn thoải mái ngồi xuống, đằng hắng mấy tiếng để thanh giọng rồi mới chậm rãi nói:

- Gia tài của Ngọc Lâu Xuân vô cùng lớn, hẩn đứng tên sở hữu rất nhiều ngành nghề thủ công, buôn bán và trạch viện nổi tiếng trên võ lâm, dĩ nhiên, Nữ Trạch cũng là một chỗ kinh doanh rất có tiếng của hẩn. Mười năm trước hẩn đã có Nữ Trạch này, thực ra lúc còn trẻ ta cũng từng dịch dung đến đây du ngoạn nên cũng có biết đôi chút về việc kinh doanh này của Ngọc Lâu Xuân. Nữ tử trong Nữ Trạch tất nhiên đều là những người tài hoa át người, dung mạo xuất chúng, nhưng trên đời này, những cô gái như vậy vốn không có nhiều, nữ tử tài hoa xinh đẹp mà muốn bán thân đã ít lại càng ít hơn. Mấy chục cô gái sắc nghệ song toàn trong Nữ Trạch của Ngọc Lâu Xuân tuyệt đối phần lớn đều là do hẩn cưỡng ép hoặc sử dụng toàn bộ thủ đoạn mới có thể thu nhận về Nữ Trạch. Với hẩn, những người này nếu không phải hận đến tận xương tủy thì cũng chẳng có chút hảo cảm nào. Vậy nên chuyện có người muốn giết Ngọc Lâu Xuân không hề kỳ lạ chút nào. Việc kỳ lạ là Ngọc Lâu Xuân võ công đầy mình, hẩn lại rất thận trọng, nhiều năm qua bình yên

vô sự ra vào Nữ Trạch, cứ sao hôm qua lại chết bất đắc kỳ tử chứ? Cho dù những cô gái đó rất muốn giết người, nhưng tay trói gà không chặt thì làm sao có thể giết được một cao thủ xếp hàng hai mươi hai trong chốn võ lâm đây? – Ánh mắt của hãn liếc qua liếc lại trên khuôn mặt của từng người. – Sự khác nhau của hôm qua và trước đây chính là ở hội Mạn Sơn Hồng này. Trong Nữ Trạch có rất nhiều hảo hán giang hồ tới ở, là đám nam nhân từng trải sỏi đời.

Quan Sơn Hoành ngậy ra, hỏi:

- Đám nam nhân? Chúng ta sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười gật đầu.

- Vì sao chúng ta lại đến cuộc hẹn này?

Quan Sơn Hoành nói:

- Đó là bởi Ngọc Lâu Xuân là người giàu có thứ hai trong võ lâm, lời mời của hãn tất nhiên rất đặc biệt.

Lý Liên Hoa nói:

- Chúng ta đến cuộc hẹn này, là vì Ngọc Lâu Xuân rất giàu có, mà đã giàu có thì tất nhiên sẽ được người ta kính trọng, được người ta sùng bái, ngưỡng mộ... Nói tóm lại, chúng ta đều đến đây vì tiền của hãn.

Cách nói như vậy mặc dù cực kỳ khó nghe nhưng lại là sự thật. Sắc mặt mỗi người rất khó coi, nhưng chẳng ai nói gì. Quan Sơn Hoành nói:

- Mặc dù hãn rất giàu có, nhưng ta cũng đâu có nghĩ đến tiền của hãn.

Lý Liên Hoa đáp:

- Nếu như trong Nữ Trạch có người muốn giết Ngọc Lâu Xuân báo thù, sau đó lại có người muốn tiền tài của Ngọc Lâu Xuân, vậy thì một kẻ cần người, một kẻ cần tiền, rất dễ dàng bắt nhịp với nhau...

Thi Văn Tuyệt nghe đến đây thì không khỏi “a” lên một tiếng. Lý Liên Hoa nhe răng cười với y, tiếp tục nói:

- Ngọc Lâu Xuân kia tất nhiên đã chết, một người có thể có một kẻ thù hoặc một đối thủ, nhưng khi kẻ thù của hãn biến thành hai người, ba người, hoặc năm sáu người, thì hãn đang gặp nguy hiểm rất lớn, huống chi kẻ thù và đối thủ của hãn còn hợp mưu với nhau.

Đông Phương Hạo lạnh lùng hỏi:

- Hay, người nói trong Nữ Trạch có người nội ứng ngoại hợp với khách để giết Ngọc Lâu Xuân, điểm này ta rất tán thành. Có điều thi thể Ngọc Lâu Xuân còn chưa khô máu, rõ ràng là hắn mới chết. Sáng hôm nay, mấy người chúng ta đều ở Hương Sơn, chưa được bao lâu đã phát hiện ra thi thể Ngọc Lâu Xuân rồi, trong thời gian ngắn ngủi ấy tuyệt đối không thể xuống núi giết người rồi quay về được. Vậy rốt cuộc là kẻ nào đã giết Ngọc Lâu Xuân?

Lý Liên Hoa nói:

- Đó là bởi vì không phải Ngọc Lâu Xuân chết lúc sáng nay, hắn đã chết từ tối qua kia.

Đông Phương Hạo sững người.

- Nói vớ vẩn! Nếu hắn chết vào tối qua thì sáng nay thi thể đã cứng ngắt rồi, chắc chắn không thể chảy máu được.

Lý Liên Hoa lật ngón tay, thứ được kẹp giữa những ngón tay nhá lên trước mắt Đông Phương Hạo.

- Ngọc Lâu Xuân chết như thế nào, vẫn phải nói từ bữa tiệc rượu vô cùng tinh tế, chưa từng có trên đời vào tối qua.

Đông Phương Hạo nhận ra thứ hắn đang kẹp trong tay chính là một mảnh da rắn lột.

- Thứ này thì có liên quan gì với bữa tiệc hôm qua chứ? Hôm qua đâu có ăn đến rắn?

- Hôm qua rốt cuộc đã ăn những món gì, có ai còn nhớ không? – Lý Liên Hoa mỉm cười hỏi.

Thi Văn Tuyệt đột nhiên cảm thấy rất đặc ý.

- Những món hôm qua đã ăn là trà sữa bạch ngọc, hạnh nhân phật thủ, hồ điệp hoa sinh, đương quy cá nhám ninh củ cải, tôm cuộn bích ngọc, tổ yến thượng hạng, bạch chỉ hồ điệp bí ngô, thịt nướng hoa cúc, thỏ nướng bát bảo, canh cá hồi hoa hiên nấu rau thơm, thịt hoẵng phi tỏi thơm...

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Tài học thuộc thực đơn của người cũng đáng khen đấy, hôm qua có ăn canh không vậy?

Thi Văn Tuyệt nói:

- Có, món canh cá đó đúng là rất tươi ngon.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Vậy đêm qua người ngủ có ngon không?

Thi Văn Tuyệt nói:

- Ngủ ngon lắm, còn dậy muộn nữa chứ.

Lý Liên Hoa liếc nhìn Quan Sơn Hoành.

- Quan đại hiệp có phải cũng ngủ dậy muộn không?

Quan Sơn Hoành sững người.

- Đêm qua ngủ say như chết ấy...

Lý Liên Hoa lại liếc nhìn Đông Phương Hạo.

- Vậy Đông Phương đại hiệp thì sao?

Đông Phương Hạo nói:

- Đêm qua tiếng côn trùng kêu rất âm ỹ.

Lý Liên Hoa lại hỏi Mộ Dung Yêu, Mộ Dung Yêu nói:

- Ngủ rất ngon.

Lại hỏi Lý Đỗ Phủ, Lý Đỗ Phủ cũng nói giống như mọi người.

Tầm mắt của Lý Liên Hoa chậm rãi chuyển đến trên người Xích Long, hần rất nho nhã dịu dàng hỏi:

- Không biết Xích Long cô nương thấy món ăn tối qua thế nào?

Xích Long đáp:

- Giống như ngày thường.

Lý Liên Hoa lấy từ trong ngực ra một cái khăn tay. Hần mở khăn tay ra, bên trong có kẹp một sợi gì đó màu vàng kim buộc lại với nhau, loáng thoáng như là đóa hoa hiên. Hần lắc qua trước mặt mọi người. Thi Văn Tuyệt mù mờ không hiểu gì.

- Người lấy cọng rau hiên đó làm gì vậy?

Mộ Dung Yêu hỏi:

- Làm gì vậy?

Lý Liên Hoa mỉm cười với y.

- Ta không biết về hoa hiên lắm, không thể ăn lung tung được. Nếu đây là thứ có thể ăn thì chi bằng Mộ Dung công tử ăn trước cho ta xem thử đi?

Mộ Dung Yêu biến sắc.

- Người trêu ta à?

Lý Liên Hoa chậm rãi tháo nút thắt của đóa hoa hiên đó ra, vừa tháo ra thì nụ hoa được buộc vào với nhau đã hiện ra hoàn chỉnh, màu vàng héo, cánh hoa lại không phải từng cánh từng cánh một mà có hình ống. Thi Văn Tuyệt càng nhìn càng thấy không giống hoa hiên.

- Đây là thứ gì vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Đây là “dương kim hoa”(*), loại này khi còn tươi thì hoàn toàn không giống hoa hiên, có điều hoa thì không khác là mấy, sau khi sấy khô thì là một sợi dài dài vàng vàng như thế này, lại thắt nút vào, xào lên thì sẽ rất giống.

() Là cà độc dược, còn gọi là mạn đà la, một loại cây có độc tính cao.*

Thi Văn Tuyệt biến sắc.

- Cái gì? Đây là mạn đà la...

Thứ gọi là “dương kim hoa” này còn có tên là “mạn đà la”. Lý Liên Hoa cười ha ha.

- Không sai, đây chính là mạn đà la.

Hắn lại mỉm cười với Xích Long. Sắc mặt Xích Long trắng bệch, nàng đứng bất động. Chỉ nghe thấy Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Món dương quy cá nhám ninh củ cái, món bạch chỉ hồ điệp bí ngô, món canh cá hồi hoa hiên nấu rau thơm giả mào. Ta từng nghe kể một phần trong câu chuyện về Hoa Đà “Ma Phỉ Tán(*)”. Cùng lúc ăn vào dương quy, bạch chỉ và mạn đà la, cho dù “ma phí” chưa được đến nơi đến chốn, nhưng ăn nhiều thì sẽ váng đầu hoa mắt, cũng có những người

ngủ sâu không dậy nổi. Vậy nên những người ăn canh cá hôm qua thì hôm nay dậy muộn, những người không ăn canh cá lại không buồn ngủ. Ngọc Lâu Xuân thích ăn cá, mà ăn mấy món này vào, cho dù hẳn có là đệ nhất giang hồ thì cũng không thể không buồn ngủ.

() Là một hỗn hợp rượu và thảo dược được Hoa Đà chế tạo ra, đây là loại thuốc gây mê đầu tiên trên thế giới.*

Mọi người không khỏi đưa mắt nhìn sang Xích Long. Các món ăn hôm qua tất nhiên đều do Ngọc Lâu Xuân đích thân chọn, nhưng việc mang các món ăn ra lại do một mình Xích Long lo liệu. Lý Liên Hoa mỉm cười với Xích Long, giơ miếng da rắn màu vàng trắng trong tay lên.

- Hôm qua ta ăn nhiều đồ ngọt nhưng không có uống canh, lúc quay về phòng lại vẫn tỉnh táo. Lúc đó đột nhiên ta phát hiện ra Tây Phi cô nương đang ở trong phòng mình.

Xích Long không đáp, Tây Phi sợ hãi nhìn Lý Liên Hoa, nàng mở lớn hai mắt, không biết hẳn sẽ nói ra những lời khiến người ta giật mình đến thế nào nữa. Lý Liên Hoa thở dài.

- Ta vốn rất vui sướng, vậy mà Tây Phi cô nương lại nói là đánh cờ với Xích Long cô nương bị thua nên mới đến phòng của ta. Ta đau lòng lắm, nhưng ta biết thì ra đêm qua Xích Long cô nương đã thế chỗ Tây Phi cô nương, ở cùng với Ngọc Lâu Xuân. – Hẳn giơ miếng da rắn kẹp trong ngón tay lên. – Sau đó ta lại tìm thấy thứ này ở trong phòng, cái này nói lên gì đây nhỉ... - Hẳn lắm lắm nói. – Ta đoán phản ứng của mọi người hẳn sẽ không khác ta là mấy, nhìn thấy thứ này, ai cũng bị dọa giật nảy người, sau đó thét lên “Trời ơi có rắn!”

Đông Phương Hạo nhìn miếng da rắn kia, tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên.

- Thì ra đây chính là thứ người tìm được trong phòng, trong Nữ Trạch sao lại có rắn chứ?

Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Có da rắn, tất nhiên là có rắn lột da, nhưng da ở đây, vậy rắn thì ở đâu? Mảnh da rắn này có rất nhiều vết đốm, cỡ lại nhỏ như vậy, đây là một con rắn đầu thép(*).

() Tên gọi khác của rắn hoa mai mùa, một loài rắn độc.*

Đông Phương Hạo gật đầu.

- Không sai, đây đích thực là rắn đầu thép.

Lý Liên Hoa hươ hươ miếng da rắn với Xích Long, nghiêm mặt nói:

- Ta suy nghĩ lại, trong phòng của ta vì sao lại có miếng da lột của loài rắn độc này chứ? Vốn vẫn chưa hiểu nửa đêm ta chợt nghĩ ra, ở sau cùng mặt phía Tây gian phòng của ta là nơi gần cây cối bãi cỏ nhất. Chẳng lẽ lúc trong phòng không có ai, có người đã nuôi rắn độc bên trong sao? Mà hôm qua Tây Phi cô nương đến phòng ta, lẽ nào có người sợ ta phát hiện ra ổ rắn đó nên mới đặc biệt gửi “diễm phúc” đến? Nếu ta một lòng một dạ si mê Tây Phi cô nương, nói không chừng sẽ không phát hiện trong phòng có da rắn. – Hắc lăm lăm. – Nhưng mặc dù Tây Phi cô nương đã dọn dẹp căn phòng một lượt, bên dưới gầm tủ lại vẫn còn da rắn... Đúng là rất đáng tiếc.

Tây Phi lùi lại hai bước, sắc mặt trắng bệch.

- Thì ra phòng của người là một ổ rắn. – Thi Văn Tuyệt nhìn có chút hả hê. – Vậy con rắn đó đâu?

Lý Liên Hoa liếc nhìn hắc.

- Người mà tiếp tục đào xuống, nói không chừng sẽ thấy rắn...

Thi Văn Tuyệt vung đại đao, đâm loạn xuống chỗ bùn đất ấy. Chợt Lý Liên Hoa nói:

- Ngọc Lâu Xuân ăn bữa tiệc ngon không sao tả xiết kia, mạn đà la và rượu cùng xuống dạ dày, lúc quay về nhất định sẽ ngủ đến bất tỉnh nhân sự, lúc ấy nếu có rắn lục hay rắn đầu thép gì đó cắn mấy cái trên người thì hắc nhất định cũng không biết được. Vậy nên Ngọc Lâu Xuân liền chết. – Hắc nhìn Xích Long rất dịu dàng. – Vào đêm hôm qua, người dùng rắn đầu thép giết hắc, có phải không?

Xích Long cắn môi, im lặng không nói, dường như đang suy nghĩ gì đó.

- Nhưng Ngọc Lâu Xuân rõ ràng bị chết bởi nhát dao chữ “Vương”...
- Thi Văn Tuyệt ghen ngào nói. – Nếu như hắc bị Xích Long thả rắn độc cắn chết, Xích Long không biết võ công thì làm sao có thể cắt hắc thành bảy khúc được? Cho dù nàng ta có vũ khí sắc bén tuyệt thế, nhưng không có lực đạo thì cũng không thể phân thân người được!

Đông Phương Hạo cũng nói:

- Nếu hắc chết vào đêm qua, vậy vì sao máu vẫn chưa đông lại?

Lý Liên Hoa lại không lắng nghe nghi vấn của Thi Văn Tuyết và Đông Phương Hạo, hắc chăm chú nhìn Xích Long cực kỳ hòa nhã.

- Vào đêm qua, nàng đã ở cùng với Ngọc Lâu Xuân, dùng rắn đầu thép giết hắc, có phải không?

Xích Long không đáp. Lý Liên Hoa thở dài, bỗng hắc nói:

- Đây một sách, người đào ra được Ngọc Lâu Xuân chưa vậy?

Thi Văn Tuyết vội vàng nói:

- Sắp rồi sắp rồi.

Vốn y đang đào chậm rì rì, lúc này lại vung đao rất nhanh, đào lên phần thân thể kia cùng một con rắn chết, quả nhiên là rắn đầu thép. Điều kỳ lạ là trái với dự đoán của mọi người, phần thi thể này vẹn nguyên, không bị phân tách như nửa còn lại, xung quanh bị đào ra một nửa.

Nhát đao chữ “Vương” thì ra thực sự không phải chữ “Vương”! Nó chỉ là một nửa chữ “Vương” bên trái. Lý Liên Hoa lật một nửa cái xác bên phải của Ngọc Lâu Xuân lên, phần cổ và ngực, cánh tay của nửa bên này đều có vết sưng tím, để lại vết thương từng nốt từng nốt như kim châm vào.

- Đây là vết răng của rắn đầu thép. – Hắc thở dài. – Nếu như Xích Long cô nương giết Ngọc Lâu Xuân như vậy, sau đó ngồi trong phòng đợi bị người ta phát hiện, vậy rõ ràng là nàng sẽ bị trợ thủ lớn của Ngọc Lâu Xuân giết chết. Nếu nàng không muốn chết thì phải nghĩ cách chứng minh Ngọc Lâu Xuân bị người khác giết, và chuyện này không có liên quan gì đến nàng. – Lý Liên Hoa mỉm cười nói. – Có lẽ nàng đã chờ đợi cách này rất lâu, cho đến tận bữa tiệc Mạn Sơn Hồng ngày hôm qua, có những người vô cùng ái mộ nàng, nói không chừng sau bữa tiệc rượu bọn họ sẽ nói chuyện đôi chút. Kế đó, sau khi Ngọc Lâu Xuân chết những người này sẽ di chuyển hắc ra, biến thi thể bên trái của hắc trở thành ba khúc kì lạ, rồi lại giấu phần xác bên phải của hắc đi.

Thi Văn Tuyết nhú mày.

- Thế là đạo lý gì?

Lý Liên Hoa nói:

- Lấy thi thể bên trái ra để cho người ta nhìn, mọi người tất nhiên sẽ cho rằng thi thể bên phải giống y như bên trái. Hiển nhiên, Ngọc Lâu Xuân đã bị phanh thây đến chết, nếu bên trái đã bị cắt thành ba khúc thì đương nhiên bên phải cũng vậy. Nếu thi thể bên trái bị người ta ném đi lung tung, thì tất nhiên thi thể bên phải không biết cũng bị người ta ném đi chỗ nào, không thể nào tìm được. Vậy nửa bên xác bị giấu trong cái hố ở Ngân Tâm Viện sẽ vĩnh viễn không có người đi tìm, chuyện Ngọc Lâu Xuân bị răn độc cắn chết cũng sẽ vĩnh viễn không bị người ta biết được.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, lòng bàn tay đều toát mồ hôi. Chuyện này... chuyện này quả nhiên là...

- Nhưng tàn chi của Ngọc Lâu Xuân đều vẫn đang chảy máu... - Đông Phương Hạo vẫn chưa nghĩ thông. – Hắn làm sao chết vào tối qua được?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Rắn đầu thép có thể khiến máu người chảy không ngừng. Vậy nên thi thể của Ngọc Lâu Xuân vẫn sẽ chảy máu, chỗ máu đó có mạn đà la, vậy nên sau khi đĩa hút máu xong cũng đều ngủ cả.

Đông Phương Hạo vẫn lắc đầu.

- Không không, cho dù máu của hắn chảy không ngừng, nếu hôm qua bị người ta phanh thây, vậy thì sáng sớm hôm nay máu cũng cạn rồi, tuyệt đối không thể vẫn chảy máu được.

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Không sai. Vậy tức là hắn không bị phanh thây vào tối qua mà là sáng sớm hôm nay... Có lẽ trước khi chúng ta đi lên Hương Sơn.

- Nếu nói như vậy... người nói hắn bị những nữ nhân trong Nữ Trạch biến thành như thế này sao? – Thi Văn Tuyết vô cùng kinh ngạc. – Vậy sao có thể chứ? Các nàng không biết võ công, cho dù có binh khí sắc bén

thì cũng không thể làm người ta thành thế này được. Chuyện đó sao có thể chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Nếu là do kiếm khách giang hồ làm thì tất nhiên sẽ không như vậy, nhưng các nàng đâu phải kiếm khách giang hồ.

- Các nàng? – Thi Văn Tuyệt chết lặng, y chỉ vào rất nhiều nữ tử trong Nữ Trạch. – Người nói “các nàng” sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Nghĩ xem, bên trong Lâu Xuân Bảo Khố có nhiều châu báu đến vậy, nếu hung thủ chỉ có một người thì làm sao di chuyển được hết chứ? Rồi làm sao lại biết bảo khố ở đâu? Tất nhiên phải là “các nàng” rồi.

Quan Sơn Hoành và Đông Phương Hạo, Mộ Dung Yêu và Lý Đổ Phủ đưa mắt nhìn nhau. Lý Đổ Phủ nói:

- Người... người biết các nàng phan thân Ngọc Lâu Xuân như thế nào sao?

Lý Liên Hoa nhe răng cười.

- Ta biết chứ.

Xích Long cũng không nhịn được nữa, nói:

- Người... người...

Nàng lão đạo lùi lại mấy bước, khuôn mặt xinh đẹp của những cô gái phía sau đã biến sắc, nước mắt của Tây Phi bỗng rơi. Thi Văn Tuyệt chết lặng, y muốn qua đó vỗ về nhưng lại không dám. Lý Liên Hoa chậm rãi đưa tay chỉ vào giá binh khí trong bảo khố.

- Ngọc Lâu Xuân bị chém thành một chữ “Vương”... Các người nhìn nó xem, có phải chính là một nửa chữ “Vương” dài khoảng một thước đó không?

Mọi người nhìn theo tay hắn, thần thờ nhìn giá binh khí ấy hồi lâu, quả nhiên... viền quanh giá binh khí, tính cả cọc ngang, không phải chính là nửa chữ “Vương” đó sao? Có điều chữ “Vương” có ba gạch ngang, mà giá binh khí lại có bốn. Thi Văn Tuyệt chợt nhảy lên.

- Người điên rồi à? Người nói những cô nương này dùng cái giá bình khí ngu ngốc đó để cắt Ngọc Lâu Xuân thành ba khúc sao? Người điên rồi à? Thứ này ngay cả góc nhọn cũng không có, đến da cũng không làm rách được thì làm sao có thể dùng để giết người chứ?

Lý Liên Hoa lừ mắt nhìn y.

- Người có phát hiện ra, mảnh đất đó có vài chỗ rất cứng không? – Hẳn đang nói đến nơi vừa có đầy đĩa bò lổn nhồn.

Thi Văn Tuyệt sững người.

- Có thì có, nhưng mà...

Lý Liên Hoa chậm rãi hỏi tiếp:

- Người có phát hiện ra trên giá bình khí kia có rất nhiều dấu vết vuông vắn, vừa thẳng vừa trơn không?

Thi Văn Tuyệt nói:

- Không sai, nhưng mà...

Lý Liên Hoa chậm rãi liếc nhìn Xích Long.

- Mảnh đất đó rõ ràng có chỗ đã từng chịu lực ép mạnh, mà giá huyền thiết kiên cố thế nào chứ, thứ gì mới có thể để lại vết tích trên bề mặt của nó đây? Trừ khi nó cũng phải chịu lực nén mạnh.

Đông Phương Hạo gật đầu.

- Không sai.

Lý Liên Hoa nói:

- Vậy cũng chính là, thứ có chiều dài ba tấc, rộng ba tấc, cao ba tấc, đè lên bình khí huyền thiết, lại ép lên mảnh đất đầy vết máu, mà Ngọc Lâu Xuân lại bị phanh thây ở chỗ này... Hẳn còn bị rụng mất một cái răng ở đây, các người đã hiểu chưa?

Thi Văn Tuyệt vẫn ngẩn ra.

- Hiểu... cái gì cơ?

Đông Phương Hạo lại biến sắc.

- Ta hiểu rồi, các nàng đè giá huyền thiết lên xác Ngọc Lâu Xuân, sau đó đặt lên giá thứ gì đó cực kỳ nặng, giá huyền thiết không chịu được lực

sẽ đè vào da thịt Ngọc Lâu Xuân! Phương pháp như vậy... không cần kinh thiên động địa, không tốn quá nhiều sức lực, lại lặng lẽ không tiếng động, Ngọc Lâu Xuân liền trở thành cái xác bốn khúc!

Mọi người há hốc miệng, nhìn nhau kinh hãi, Thi Văn Tuyệt thì lắp bắp:

- Làm sao có thể... làm sao có thể... đáng sợ như vậy chứ... - Bỗng y ngẩng đầu lên. – Vậy thứ dài ba tấc, rộng ba tấc, cao ba tấc đó là thứ gì?

Lý Liên Hoa thông thả đáp lời:

- Nói đến thứ này, mọi người đều quen thuộc vô cùng, nói không chừng còn thường xuyên nhìn thấy trong mơ đấy.

Quan Sơn Hoành lấy làm lạ.

- Đó là thứ gì?

Lý Liên Hoa hỏi:

- Theo như các người biết, trong những thứ bình thường vẫn thấy, thứ gì nặng nhất?

Thi Văn Tuyệt ngẫm nghĩ, đáp:

- Thứ bình thường vẫn thấy... tất nhiên là... vàng ròng là nặng nhất... a... - Y kinh ngạc. – Lẽ nào...

Lý Liên Hoa cười ha ha.

- Không sai, thứ dài ba tấc, rộng ba tấc, chính là vàng thỏi. – Hắn chậm rãi giơ ngón tay vẽ vào khoảng không. – Một thỏi vàng dài ba tấc, rộng ba tấc, cao ba tấc, nặng ước chừng ba mươi tám cân(*). Vậy thì một trăm thỏi vàng như vậy, là sẽ có ba ngàn tám trăm cân, ta thấy một ngàn cân thôi là đủ dùng rồi. Mà cũng chỉ cần hai mươi sáu thỏi vàng đè lên giá binh khí là đủ để hấn rời ra rồi.

() Cân Trung Quốc, tính theo cân nặng quốc tế là xấp xỉ 19kg.*

- Nhưng trong bảo khố làm gì có vàng thỏi chứ! – Thi Văn Tuyệt ghen ngào nói.

Lý Liên Hoa cười.

- Nếu như Xích Long muốn giết Ngọc Lâu Xuân thì tất nhiên danh sách bảo khố nàng ta báo ra không thể đầy đủ được, trong Lâu Xuân Bảo

Khố của Ngọc Lâu Xuân sao có thể không có vàng thỏi được chứ? – Hẳn thỏi dài. – Huống chi chỗ vàng kia có đến một trăm lạng bốn thỏi, lạng nào các người chưa nhìn thấy sao?

- Một trăm lạng bốn thỏi vàng? – Mọi người đưa mắt nhìn nhau. - Ở đâu vậy?

Lý Liên Hoa trừng mắt nói:

- Trong bảo khố ấy.

Mọi người nhao nhao quay về Lâu Xuân Bảo Khố, nơi đó chỉ có vòm vện bốn bức tường, ngoài ra chẳng có gì. Lý Liên Hoa đứng ở cửa bảo khố nhìn Thi Văn Tuyết chạy loạn bên trong như một con ruồi mất đầu, hẳn cực kỳ thất vọng, thỏi dài lắm lắm:

- Văn Tuyết à, lần này người lên kinh dự thi, đến phân nửa là trượt rồi...

Thi Văn Tuyết đột nhiên quay người, kinh ngạc biến sắc.

- Sao người biết hay vậy?

Lý Liên Hoa lại thỏi dài.

- Làm quan thì mắt phải nhìn sáu hướng, tai phải nghe tám phương thì mới làm lâu dài được... Người đứng vào chỗ này của ta đi.

Thi Văn Tuyết chạy vù đến trước mặt Lý Liên Hoa.

- Vàng thỏi ở đâu thế?

Lý Liên Hoa lắm lắm:

- Người đọc sách không được vụ lợi, sao lại cứ chăm chăm nghĩ đến vàng thỏi thế chứ? Đó là đồ của người khác, vật ở ngoài thân, là thứ giết người đấy... Người quay mặt về phía bức tường bên trái, đi thẳng đến cuối, tính xem người đi mấy bước, sau đó gõ vào tường xem có tiếng gì.

Thi Văn Tuyết nghe lời đi bảy bước rưỡi, gõ gõ vào bức tường, chẳng thấy có gì kỳ lạ. Lý Liên Hoa lại nói:

- Người lại quay lại, quay mặt về phía bức tường bên phải, đi thẳng đến cuối, đếm xem mình đi mấy bước, rồi lại gõ vào tường xem có tiếng gì.

Thi Văn Tuyệt lại đi, lần này y đi sáu bước, gõ lên tường, ngón tay đau nhói, y ngấn ra.

- Bức tường này...

Lý Liên Hoa rất kiên nhẫn nói:

- Chính là vàng thỏi đấy.

Thì ra vàng thỏi ở trên tường, bề ngoài được phủ một lớp muội than mỏng manh, giống như gạch vảy. Mọi người nhìn nhau sợ hãi, nữ tử trong Nữ Trạch thì im lặng. Lý Liên Hoa ngược đầu lên nói:

- Bởi vì Lô Xuân Bảo Khố bị mất trộm, đột nhiên mang bao nhiêu bảo vật rời khỏi Nữ Trạch, hiển nhiên là không thể được rồi. Nếu như thực sự có một người có thể xông vào Nữ Trạch giết Ngọc Lô Xuân rồi cướp đi rất nhiều thứ trong bảo khố, vậy trên người hẳn phải vác chí ít là hai cái bao tải to, hơn nữa hai tay tay nào cũng phải xách theo mấy món binh khí quý giá nữa. Nhưng hẳn không chỉ vác theo nhiều bảo vật đến vậy mà còn có thể mang theo bốn khúc tàn chi của Ngọc Lô Xuân rồi tổn bao nhiêu sức lực để ném chúng đi khắp nơi trên Hương Sơn. Việc này đúng là khiến người ta khó có thể tưởng tượng được, vậy nên ta nghĩ... người có thể tìm thấy bảo khố, lại dễ dàng chuyển những thứ ở bên trong đi tất nhiên là những vị cô nương trong Nữ Trạch. Huống chi, món canh cá hồi hoa hiên nấu rau thơm đã trở thành canh cá hồi mạn đà la nấu rau thơm, rồi miếng da lột của rắn đầu thép trong phòng của ta, rồi cái hố đất dưới gốc cây dâu bụt hôm trước, tất cả những chuyện đó đều nói lên rằng, các cô nương trong Nữ Trạch có liên quan đến cái chết của Ngọc Lô Xuân. – Hẳn ấy vậy nhìn Xích Long và Tây Phi. – Mặc dù... các người đều đã rất cố gắng, nhưng sự thật vẫn là sự thật...

Xích Long vẫn không đáp, Tây Phi lại từ từ gật đầu.

- Những nghi vấn còn lại, là ai đã dạy Xích Long cách phan thây Ngọc Lô Xuân để che giấu sự thực hẳn bị rắn độc chết, là ai đã bày mưu dựng nên câu chuyện có cao thủ võ lâm giết hại Ngọc Lô Xuân rồi cướp đi tài vật. – Lý Liên Hoa chậm rãi nói. – Bởi vì, nếu như tài vật bị một hung thủ quái lạ “cực kỳ thần bí”, “võ công cao cường”, “mới nghe lần đầu” cướp đi, vậy tất nhiên sẽ không có cách nào điều tra được. Món gia

sản kếch xù kia, cũng sẽ rơi vào trong tay những người tạo dựng câu chuyện kia. – Hẳn chăm chú nhìn Mộ Dung Yêu, ánh mắt không hề hung hăng khiếp người mà vô cùng hòa nhã và kiên nhẫn. – Mộ Dung công tử, người là một trong số đó.

Mộ Dung Yêu cười lạnh một tiếng.

- Người có bằng chứng gì chứng minh ta là một trong số đó chứ?

Lý Liên Hoa vô cùng bình tĩnh nói:

- Thứ nhất, người không ăn món canh cá hồi hoa hiên nấu rau thơm được làm vô cùng thông minh kia. Thứ hai, người và Xích Long cô nương cực kỳ hợp ý nhau. Thứ ba, người ra sức nói có cao thủ giỏi ngang Địch Phi Thanh đã giết chết Ngọc Lâu Xuân. Thứ tư, trên Hương Sơn, người xuất hiện khi cầm trong tay tàn chi của Ngọc Lâu Xuân, câu chuyện về cao thủ võ lâm mang xác Ngọc Lâu Xuân ném khắp nơi không hề tồn tại, vậy thì tay trái Ngọc Lâu Xuân trong tay người từ đâu mà ra? – Lý Liên Hoa nói từng chữ một. – Bất luận là từ đâu mà ra, nói tóm lại, chắc chắn không phải là người nhặt được trong sơn cốc ở Hương Sơn.

Mộ Dung Yêu biến sắc, y còn chưa nói gì thì Lý Liên Hoa đã mỉm cười với Lý Đỗ Phủ.

- Lý đại hiệp, người là kẻ thứ hai trong số đó.

Lý Đỗ Phủ “hừ” một tiếng.

- Sao có thể khẳng định như vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Lý do giống hệt với Mộ Dung công tử thôi, nói không chừng còn thêm một việc nữa, sáng sớm hôm nay, người cố tình lên núi muộn, mang theo tàn chi của Ngọc Lâu Xuân giấu trong núi, rồi lại cùng Mộ Dung Yêu vờ như nhặt được.

Lý Đỗ Phủ khẽ biến sắc.

- Nói linh ta linh tinh! Đông Phương Hạo cũng đâu có ăn canh, vậy hẳn nhất định cũng là một trong số đó rồi.

Lý Liên Hoa thở dài, lẩm bẩm:

- Đây cũng là vấn đề khiến ta suy nghĩ rất lâu... Người ăn canh tất nhiên không phải đồng mưu, mà người không ăn canh rồi cuộc ai không phải hung thủ đây? Nhưng sáng nay không cần thận, ta lại phát hiện một chuyện, nói rõ Đông Phương Hạo phân nửa không phải là đồng mưu, huống chi nếu hẳn là đồng mưu thì không thể khẳng định nói là trong Nữ Trạch có đồng lõa của hung thủ. Trên đời này làm gì có tên hung thủ nào tự khai ra đồng đảng chứ.

Thi Văn Tuyệt nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không sao hiểu được chuyện gì đã khiến Lý Liên Hoa biết rằng Đông Phương Hạo không phải hung thủ, chỉ nghe Lý Liên Hoa quay sang áy náy nói với Đông Phương Hạo:

- Sáng nay lúc đánh cờ, ta nhìn thấy người có mấy tấm ngân phiếu vài trăm vạn lượng...

Mọi người đều không khỏi “a” lên, Lý Liên Hoa nói tiếp:

- Nếu người đã có mấy tấm ngân phiếu vài trăm vạn lượng thì tất nhiên sẽ không thèm muốn tài vật của Ngọc Lô Xuân, ài... đây là đạo lý mà đứa con nít ba tuổi cũng hiểu.

Trên khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc của Đông Phương Hạo đột nhiên lộ ra một nụ cười.

- Mấy trăm vạn lượng bạc này là khoản tiền cướp được của bang hắc đạo Hắc Ngũ, ta muốn mang đến phương Nam đang bị lũ lụt để cứu nạn, cũng không phải tiền của ta, bản thân ta cũng nghèo ghê lắm.

Lý Liên Hoa tỏ vẻ kính phục, Thi Văn Tuyệt trợn mắt lên.

- Nếu người là người hám tài, mấy trăm vạn lượng người đã tham trong người chẳng phải sắp nhiều bằng bảo khố của Ngọc Lô Xuân sao?

Đông Phương Hạo cười ha ha.

- Có điều bất kể là như thế nào thì hôm nay Lý lâu chủ đã khiến ta được mở mang tầm mắt, thì ra ngoài tài chữa bệnh cứu người thì tài bắt kẻ gian của Lý lâu chủ cũng rất được. Hiếm có, hiếm có thật.

Nữ Trạch Quan

Sau ngày đó, Quan Sơn Hoành và Đông Phương Hạo giải Mộ Dung Yêu và Lý Đồ Phủ đến Bách Xuyên Viện của Phật Bì Bạch Thạch chịu

tội, đám nữ tử trong Nữ Trạch đều được giao cho Hoa Như Tuyết xử lý. Bảo vật trong Lôu Xuân Bảo Khố thực ra không hề mất đi, chỉ bị chuyển đến nơi khác rồi làm như bị mất. Hoa Như Tuyết ra lệnh cho các nàng sửa Nữ Trạch thành đạo quán, tất cả nữ tử đó lần lượt cạo đầu để đền tội mưu sát Ngọc Lôu Xuân. Xích Long bị Hoa Như Tuyết dẫn đi, nghe nói bị giam trong đại lao hơn mười năm, nàng không hề hối hận.

Lý Liên Hoa và Thi Văn Tuyết đã rời khỏi Nữ Trạch. Giang hồ đồn thổi rằng Lôu chủ Liên Hoa lâu vân cát tường Lý Liên Hoa lại thi triển bàn tay tài hoa chữa lành cái xác đã nát vụn của Ngọc Lôu Xuân, giúp ông ta chết đi sống lại, nói lời chân thật, kể lại rằng mình đã bị muội muội của xà yêu Bạch Tố Trinh là mấy người Xích Long hãm hại, Lý Liên Hoa thi triển pháp thuật, vì thế đã ra tay bắt hung thủ, vân vân.

- Thực ra ta thật sự nghĩ không ra, vì sao Trương Tam được giang hồ truyền bá một hồi thì liền trở thành Lý Tứ? – Thi Văn Tuyết tay cầm một cuốn Luận ngữ, ngồi trên chiếc ghế tốt nhất trong lầu Liên Hoa vân cát tường. – Mỹ nhân cũng được loan truyền đi như vậy thì lại trở thành yêu tinh? Còn người, vì sao lúc nào người cũng được đồn là thần tiên vậy nhỉ?

Lý Liên Hoa nhìn cái chân đang đập thẳng lên mép bàn của y, thở dài nói:

- Đó là vì thói quen của giang hồ là như vậy... người có thể dùng chân lên bàn được không?

- Không được. – Thi Văn Tuyết mở Luận ngữ ra, trừng mắt nói. – Lễ nào người sợ bẩn?

Lý Liên Hoa lại thở dài, nói:

- Ta không sợ bẩn, ta sợ là...

Hắn còn chưa nói dứt câu thì Thi Văn Tuyết đột nhiên hệt chân, tự ngã ạch xuống đất, mông mấy đau nhói. Cái bàn đó bỗng nhiên bị rời ra từng mảnh, Thi Văn Tuyết giương mắt chờ đợi, chỉ thấy đỉnh đầu vang lên những tiếng đồm độp, không ít những miếng gỗ bị rời ra rơi vào đầu y. Với lực chân y đập lên bàn mà nói thì cái đầu này ít nhất cũng phải

sửng lên bảy tám cục u rồi. Lúc này,giọng nói áy náy Lý Liên Hoa mới truyền vào tai y.

- Ta sợ là cái bàn này chỉ có ba chân, lần trước đã làm cho Phương Đa Bệnh ngã rồi...

Đầu Thi Văn Tuyệt đầy mảnh gỗ, sau một hồi lâu y bỗng bật cười.

- Ha ha, ha ha ha, đừng lo lắng, chỉ cần người đóng lại cái bàn này, lần sau ta nhất định sẽ nhớ là không được đập lên nó...

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.

DA NGƯỜI THÊU HOA

Một tấm da người trắng mịn, dùng chỉ thêu chằng chịt một bức tranh kì quái lên trên, dưới ánh đèn, tấm da người đó tựa như lúc đang sống, trắng trẻo nõn nà. Soi bức tranh kia dưới ánh nến, hình vẽ xinh đẹp kỳ lạ bên trên dường như đang uốn éo nhảy múa trong ánh sáng lơ mơ...

Tấm da đó rất nổi tiếng, nguyên nhân là vì nó vốn ở trên cơ thể của một người rất nổi tiếng, mà mười ngày trước người này đã chết, nó trở thành một tấm da người thêu hoa.

Da Người Thêu Hoa

Lúc Lý Liên Hoa cầm được tấm da người ấy, hắc và Phương Đa Bệnh đang dùng bữa. Sau khi cầm tấm da người, Phương Đa Bệnh lập tức nói y đã ăn no, Lý Liên Hoa thì vẫn ngon lành ăn hết sạch một bát cơm với ba lạng thịt bò kho, uống một chén trà.

Tấm da người đó là da của “giang hồ đệ nhất mỹ nam tử” Ngụy Thanh Sầu. Giang hồ đồn rằng Ngụy Thanh Sầu này lúc còn sống thì giống như châu sáng ngọc đẹp, thân cao tám thước một, vô cùng anh tuấn phóng khoáng. Y tinh thông cầm kỳ thi họa, đặc biệt tài khắc con dấu thì thiên hạ vô song. Y là chàng công tử hào hoa phong nhã, phong độ đường hoàng mà đám con gái nhìn thấy nhất định sẽ ngã lòng. Mười ngày trước, y lấy con gái của đại phú hộ Giang Chiết(*) Kỳ Xuân Lan là Kỳ Như Ngọc làm thê. Vốn đây là chuyện tốt đẹp của tài tử giai nhân, kết quả vào đêm tân hôn, tân nương vừa tỉnh dậy đã thấy phu quân vừa

rồi còn phong lưu phóng khoáng bỗng nhiên biến thành một tấm da người thêu hoa, nàng sợ đến mức phát điên.

() Nằm ở phía đông Trung Quốc, hạ lưu sông Trường Giang, bao gồm hai tỉnh Giang Tô và Chiết Giang.*

Trong mười ngày, chuyện này đã được xôn xao truyền đi. Có người nói Ngụy Thanh Sầu vốn là một hồ yêu khoác da người, bây giờ đã hiện nguyên hình. Có người nói Ngụy Thanh Sầu thực ra chưa chết, tấm da đó không phải của Ngụy Thanh Sầu. Lại có người nói tấm da đó thực sự là da của Ngụy Thanh Sầu, trên phần da bụng của y có một vết bớt to bằng hạt đậu xanh đấy, người có nhìn thấy không?

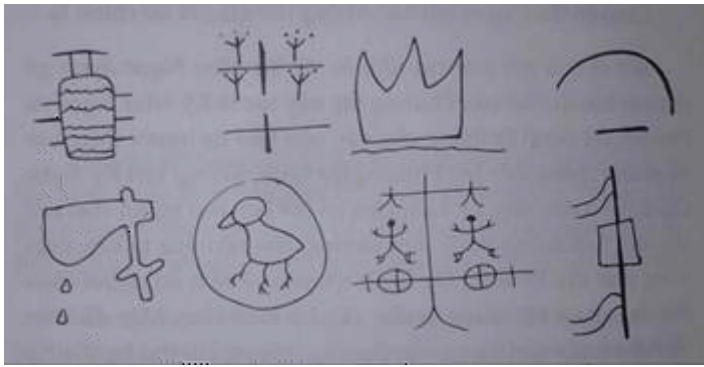
Chuyện thực sự chính xác, không lừa già dối trẻ chính là...

Bởi vì con gái của em rể biểu đệ Kỳ Như Ngọc được gả cho con trai dì nhỏ của Phương thị, vậy tức là Kỳ Như Ngọc và Phương Đa Bệnh là thông gia, vậy nên tấm da người thêu hoa đó nhanh chóng đến tay Phương Đa Bệnh. Không biết Kỳ Xuân Lan nghe ở đâu việc Lý Liên Hoa có thể làm cho người chết nói chuyện, tinh thông thuật Âm Dương, cho nên ông ta liền thận trọng nhờ cậy Phương Đa Bệnh chuyện về tấm da người thêu hoa, ngụ ý tất nhiên là nhờ cậy Lý Liên Hoa. Mặc dù sớm đã biết có một tấm da người như vậy, nhưng khi thủ hạ của Kỳ Xuân Lan sai người mang tấm da người đến, mở nó ra trước mắt Phương Đa Bệnh, cảm giác đầu tiên của y chính là buồn nôn.

Một tấm da người trắng mịn, dùng chỉ thêu chằng chịt một bức tranh kì quái lên trên, dưới ánh đèn, tấm da người đó tựa như lúc đang sống, trắng trẻo nõn nà. Soi bức tranh kia dưới ánh nến, hình vẽ xinh đẹp kỳ lạ bên trên hình như đang uốn éo lượn vòng trong ánh sang mờ...

Tấm da người rộng khoảng một thước, dài gần hai thước, ngấm qua một thứ thuốc nước không rõ là gì nên có một mùi hương khá kì lạ. Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa nhìn chăm chăm vào tấm da người đó. Lý Liên Hoa mỉm cười, Phương Đa Bệnh thì nhỏ giọng mắng một tiếng nhưng không nhin được đưa ngón tay, nhẹ nhàng sờ men theo những đường vân tươi đẹp bên trên tấm da. Y cảm thấy vân thêu tinh tế khéo léo, da người trơn mịn sáng bóng, cảm giác dưới ngón tay rất lạ thường, nó làm cho người ta muốn ngắm nghía không thôi.

Bức tranh được thêu bên trên là:

- Đây là cái gì vậy? – Phương Đa Bệnh ném tấm da người xuống.
– Thần chú à? Ấm hiệu à? Hay là mấy thứ thần phù gì đó được đạo sĩ xuyên lên kiếm gỗ đào?

Lý Liên Hoa nói:

- Sao mà ta biết được? Một cái bình... một ngọn núi... một cái búa, một quả trứng gà, hai người lạ, lại còn một chuỗi không biết là thứ gì... Tên này có lẽ là một tay lột da thêu hoa điêu luyện, nếu không thì sao có thể làm gọn gàng sạch đẹp thế này chứ...

Phương Đa Bệnh lẩm bẩm:

- Nhưng thêu hoa... thêu hoa hẳn chỉ có nữ nhân mới biết, lẽ nào tên Ngụy Thanh Sầu phong lưu đa tình kia muốn thành thân nên một nữ ma đầu nào đó đã vì yêu sinh hận rồi giết hẳn, sau đó lại thêu hoa trên da người?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Người vẫn luôn rất thông minh, nhưng mà... nhưng mà trên đời này ngoài Giác Lệ Tiểu thích ăn thịt người, lại còn có Trương Lệ Tiểu, Lý Lệ Tiểu thích lột da. Đúng là khiến đám nam nhân muốn lấy thê tử nản lòng.

Phương Đa Bệnh khoái chí.

- Lễ nào Liên Hoa chết tiết người gần đây muốn cưới thê tử rồi sao?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Thê tử ta tính cưới rồi, chỉ có điều là nàng ấy đổi qua gả cho người khác mà thôi...

Phương Đa Bệnh khinh bỉ khịt mũi.

- Nói vớ va vớ vẩn... Tóm lại muốn hiểu được sự tình ra làm sao thì tối nay lên xe ngựa, chúng ta đến Thần Tiên Phủ của Kỳ gia một chuyến.

Nhà của Kỳ Xuân Lan được gọi là “Thần Tiên Phủ” tất nhiên không thể coi thường, không có xe ngựa của Phương thị thì người như Lý Liên Hoa không bao giờ vào được. Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, ánh mắt vẫn lưu luyến trên tấm da người thêu hoa khéo léo xinh đẹp kia. Tám hình vẽ kỳ quái kia nhất định có ý nghĩa sâu xa, chẳng qua tên hung thủ giết người đó lẽ nào biết tự thêu manh mối, để người khác truy ra mình sao? Nếu như không phải manh mối liên quan đến hung thủ, vậy thì những hình vẽ đó biểu thị cho cái gì chứ? Vụ án da người thêu hoa đích thực ly kỳ cổ quái, khiến người ta thật tò mò.

Tám ngày sau, Thụy Châu.

Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa ngồi cỗ xe ngựa rộng rãi xa hoa của Phương thị đi đến Thần Tiên Phủ. Cỗ xe ngựa của Phương thị có tám con tuần mã, thành xe làm bằng gỗ lim được chạm khắc tinh xảo, bốn góc treo đủ loại vàng bạc châu báu, cực kỳ xa hoa. Suốt dọc đường đến đây, tám ngựa kéo xe lắc lư rất mạnh, chỗ vàng bạc châu báu kêu tinh tang bên tai cực kỳ ồn ào, lúc đến nơi Lý Liên Hoa chỉ thấy xương thắt lưng đau nhức, cực kỳ khó chịu. Phương Đa Bệnh thì đã ngủ, sau khi xe ngựa dừng lại, Lý Liên Hoa phải lay mấy lần y mới tỉnh dậy.

Bên ngoài xe ngựa, mã phu báo danh Phương thị Phương Đa Bệnh đến, đại môn Thần Tiên Phủ chậm chậm mở ra, để cỗ xe ngựa to lớn xa hoa của Phương thị vào trong. Lý Liên Hoa vén rèm cửa lên nhìn, bỗng hắt một hơi lạnh. Kỳ gia nguy nga lộng lẫy, đình viện khắp nơi đều được xây dựng lớn hơn những nơi khác đến ba thước, ngay cả cây cối trồng bên trong cũng lớn hơn cây cối bình thường rất nhiều. Cỗ xe ngựa của Phương thị đi trên đường xem ra khí phách phi phàm lắm, nhưng vào

trong Thần Tiên Phủ không hiểu sao lại trở nên vô cùng bình thường, chẳng bắt mắt chút nào.

Xe ngựa nhanh chóng dừng lại, Phương Đa Bệnh đã hoàn toàn tỉnh táo, y lấy từ trong xe một cái khăn tay lau mặt, làm bộ làm tịch xuống xe, Lý Liên Hoa đi theo sau. Chỉ thấy đối diện có một người trung niên vóc dáng tuấn tú đang nhanh chóng đi đến, mặt trắng râu dài, vẻ mặt vô cùng buồn bã, ông ta chấp tay nói:

- Có lẽ vị này chính là Phương đại thiếu gia, người đường xa tới đây, ta vô cùng cảm kích. Gia môn bất hạnh, gặp phải biến cố lớn, Kỳ mỗ áy náy vô cùng.

Phương Đa Bệnh cũng chấp tay đáp lễ, hòa nhã đáp lời:

- Kỳ bá phụ không cần lo lắng, đã là thông gia, chuyện của Kỳ gia cũng là chuyện của Phương mỗ, Kỳ... chuyện của Kỳ biểu muội, Phương mỗ sẽ không từ chối. – Y thực sự không biết Kỳ Như Ngọc và mình tính ra rốt cuộc là thông gia gì, lời đến bên miệng rồi nên đành nhận bậy là “biểu muội”.

Lý Liên Hoa hiểu ý y, mỉm cười. Phương Đa Bệnh miệng nói “chuyện của Kỳ gia cũng chính là chuyện của Phương mỗ”, nghĩa này nếu Kỳ Xuân Lan không nghe ra vậy thì không phải Kỳ Xuân Lan rồi.

Không biết Kỳ Xuân Lan có nghe ra ẩn ý trong lời nói của Phương Đa Bệnh không, mặt ông vẫn đầy vẻ buồn bã. Bộ dạng ông đúng là vô cùng thương tâm, dường như nơi đây trời đất tối tăm, nhật nguyệt không tỏa sáng, khiến người ta không nỡ phỏng đoán người này rốt cuộc có tâm cơ như thế nào. Chỉ nghe ông nói:

- Hai vị đều là võ lâm cao thủ, hai vị đến đây, chuyện của Như Ngọc ta không sợ nữa. Nói thực thì mấy hôm nay ta lo lắng ngày đêm, không biết Kỳ gia ta rốt cuộc đã đắc tội với thần thánh phương nào mà lại xảy ra chuyện bi thảm nhất trần đời này, lại chẳng biết hãn có muốn hạ thủ với những người khác trong phủ của ta không.

Mặc dù Phương Đa Bệnh và Kỳ Xuân Lan là thông gia xa tít tắp, lại chưa gặp qua nhau nhưng nhìn bộ dạng này của Kỳ Xuân Lan, y và Lý

Liên Hoa đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy kỳ lạ. Không ngờ đường đường là đại phú hộ giang hồ lại có dáng vẻ này.

- Bá phụ đừng lo, đợi cháu và Liên Hoa chết t... Lý lâu chủ kiểm tra nơi phát hiện ra tẩm da người thêu hoa ngày đó, sau khi xem xong, bá phụ trước hết hãy cùng mấy người Triển Vân Phi ở nhà trong, không được tùy tiện đi lại.

Trước khi y đến đây, Kỳ Xuân Lan đã viết thư nói rõ, ông đã ra lệnh cho mấy người hộ vệ Triển Vân Phi canh gác viện chính chặt chẽ, không một kẻ hở. Ông và phu nhân, con gái tránh trong đó ngày đêm, không dám ra ngoài. Hộ vệ Kỳ gia Triển Vân Phi được gọi là “Giang Hồ Thần Long”, võ công cao cường, tám mươi sáu đường *Võ Phong Kiếm* được xếp hàng ba mươi bảy trong giang hồ, trung thành tận tụy với Kỳ Xuân Lan, là một hộ vệ hiếm có được chọn lựa. Ngày đó Kỳ gia xảy ra chuyện da người thêu hoa li kỳ, y được phái đến kinh sư làm việc, vậy nên mới tạo cơ hội cho hung thủ trắng trợn giết người lột da.

Kỳ Xuân Lan gật đầu lia lịa, một nam tử tóc dài mặc áo bào xám, thân hình cao lớn đứng sau lưng ông mỉm cười gật đầu với Phương Đa Bệnh, y chính là Triển Vân Phi. Tất nhiên Phương Đa Bệnh chưa từng gặp qua vị đại hiệp danh chấn giang hồ này. Nghe nói người này vốn hành hiệp trượng nghĩa, dạo chơi khắp nơi, một hôm bị thương được Kỳ Xuân Lan cứu nên mới cam tâm tình nguyện làm nô bộc. Cách báo ân này Phương Đa Bệnh rất không đồng ý, hơn nữa Triển Vân Phi không chải tóc, lại càng phạm vào đại kỵ của Phương Đa Bệnh, nhưng người này vẫn khá đáng kính. Đánh giá một hồi, y lại thấy Triển Vân Phi sau khi gật đầu với mình thì chăm chú nhìn ra sau lưng mình.

Phương Đa Bệnh vừa quay đầu, chỉ thấy Lý Liên Hoa đang mỉm cười với Triển Vân Phi, ánh mắt Triển Vân Phi không chuyển động, ánh mắt đó kỳ lạ không sao tả được. Phương Đa Bệnh cảm thấy là lạ... *Lẽ nào hai người này quen nhau? Tên Liên Hoa chết tiệt này biết vị hiệp khách tung hoành trên giang hồ mười mấy năm đó ở đâu vậy? Nếu không quen thì ánh mắt kia là sao đây?*

Kỳ Xuân Lan và Triển Vân Phi nhanh chóng rời đi, để lại một đồng tử bưng trà dẫn hai người đến động phòng. Đợi Kỳ Xuân Lan đi, Phương

Đa Bệnh không nhận được liên hỏi:

- Người biết Triển Vân Phi kia sao?

Lý Liên Hoa “a” lên một tiếng.

- Đã từng có duyên gặp một lần.

Phương Đa Bệnh hỏi:

- Lão nam nhân ba mươi mấy tuổi tóc không thềm chải, vô cùng kỳ lạ, hẳn đưa mắt ra hiệu gì với người vậy?

Lý Liên Hoa lấy làm lạ.

- Đưa mắt ra hiệu? À... người hiểu nhầm rồi, vừa rồi có một con ruồi bay trên đầu ta, có lẽ không phải hẳn nhìn ta đâu. Nghe nói người này mười tám tuổi đã xuất đạo, hai mươi tuổi đã rất có tiếng tăm. Năm hai mươi hai tuổi, hẳn và người ta tỉ võ đánh cược, kết quả bị thua to nên từ đó về sau hẳn liền không chải tóc nữa. Người này rất có uy tín.

Phương Đa Bệnh tò mò nói:

- Tỉ võ thua nên không chải đầu nữa, đây là đạo lý gì vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Đó là hẳn vốn đánh cược với người ta, cược kẻ nào thua thì sẽ không chải tóc.

Phương Đa Bệnh ha ha cười lớn.

- Hẳn tỉ võ với ai vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Lý Tương Di.

Phương Đa Bệnh lại càng thấy buồn cười.

- Vị Lý tiên bối ấy đúng là rất kỳ lạ, vì sao lại muốn đánh cược để người khác không được chải đầu chứ?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Chỉ vì ngày đó Lý Tương Di và Triển Vân Phi liên thủ đánh bại bang Liên Hải, bắt được Bang chủ bang Liên Hải Tưởng Đại Phi. Lý Tương Di muốn trói tên Tưởng Đại Phi đó về Đài Châu, đến lúc thiếu mất một sợi dây thừng thì nhìn trúng khăn chít đầu của Triển Vân Phi...

Phương Đa Bệnh thực sự cực kỳ ngưỡng mộ bội phục vị Lý đại hiệp này, y đập mạnh lên lan can cười lớn rồi nói:

- Triển Vân Phi tất nhiên không muốn giao khăn ra, vậy nên bọn họ đã tỉ võ cướp khăn, thú vị, thú vị thật! Đáng tiếc Lý Tương Di đã chết, ta lại xuất đạo quá muộn nên không thấy được phong thái của người này, đúng là đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Lý Liên Hoa nói:

- Vậy cũng đâu có gì đáng tiếc chứ...

Phương Đa Bệnh cười được nửa chừng bỗng nghĩ ra một chuyện.

- Ể, những chuyện này vì sao ngươi lại biết chứ?

Câu vừa rồi Lý Liên Hoa còn chưa nói xong, hắc bỗng ngẩn ra.

- À... ta đã gặp qua Triển Vân Phi vào đúng hôm tỉ võ ấy đấy, sau đó thì không gặp lại nữa.

Phương Đa Bệnh vô cùng hâm mộ, y liếc xéo Lý Liên Hoa.

- Chắc chắc, vậy nhất định ngươi đã nhìn thấy Lý Tương Di rồi phải không? Thế mà lại giấu nhem đi, chẳng thấy nói đến bao giờ. Vì sao thế? Có phải đó là một tuyệt thế trích tiên (*) phong thái phóng khoáng, tư thế hiên ngang, có thể làm thơ, vẽ tranh và có thể địch lại cả vạn người không?

() Tiên từ trên trời giáng xuống*

Lý Liên Hoa nghĩ cả nửa ngày, mơ hồ như đang khổ sở suy tư xem phải biểu đạt phong thái “tuyệt thế trích tiên” của Lý Tương Di như thế nào, sau hồi lâu hắc mới nói:

- Cái đó... Lý Tương Di ấy hả... à... Đến động phòng rồi.

Phương Đa Bệnh đang chờ đợi hắc miêu tả phong thái tuyệt thế của Lý Tương Di ra sao, đột nhiên nghe thấy hắc nói “đến động phòng” rồi lại rùng mình. Hai người cùng đứng lại, chỉ thấy ở sâu bên trong đình đài lầu gác đầy kì hoa dị thảo, một tòa lầu nhỏ màu đỏ nép mình. Lầu gác tinh tế xinh đẹp, lung linh uyển chuyển không nói nên lời, cực kỳ kiều diễm, hoàn toàn không giống với những lầu gác rộng lớn trong Thần Tiên Phủ. Trong gió truyền đến một mùi hương nhàn nhạt, không

biết là loại hoa lạ nào tỏa hương nơi đây, khiến cho người ta ngửi thấy mà say sưa tâm hồn. Phương Đa Bệnh si dại nhìn căn gác nhỏ màu đỏ kia.

- Trên đời lại có căn phòng này sao...?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Đi thôi.

Phương Đa Bệnh nghĩ bụng, so sánh với gian động phòng này thì lầu Liên Hoa vân cát tường của Lý Liên Hoa đúng là cực kỳ kém cỏi, vô cùng xấu xí. Đang nghĩ vậy, tay y đã chạm lên đại môn của căn gác ấy, dùng sức đẩy, cửa mở ra kêu “két” một tiếng. Một mùi máu tươi xộc ra, cậu bé bưng trà đã tránh ra xa tít, không dám nhìn vào bên trong cánh cửa.

Tân Nương Khác

Trên nền đất trong cửa phòng là một vũng máu đen ngòm đã khô. Nếu không có vũng máu đen này, nền bên dưới vốn được lát đá cẩm thạch trắng, nhẵn mịn sáng bóng, không hề có chút tì vết nào, bây giờ nền trắng vấy máu, cực kỳ đáng sợ. Trên sàn đại sảnh trong căn gác, ngoài vũng máu đó ra thì không có vết tích gì khác, chiếc ghế thái sư ở hai bên đều được chế tạo từ gỗ tử đàn, trong ánh sáng ảm đạm bỗng trở nên dữ tợn.

Phương Đa Bệnh chiêm nển, chỉ thấy toàn bộ giá nển trong phòng đều được chế tác bằng vàng ròng, những cây nển bên trên cũng rất đỏ, không giống với nển đỏ bình thường. Trên xà treo một miếng bát quái bằng đồng được đúc rất khéo léo, bên trên có hình mây bay, phong cách hơi hướng cổ xưa. Trên miếng bát quái bằng đồng có hun một ít khói đen, những tua đỏ bên dưới kết thành hình song hỉ, tay nghề thủ công tinh xảo. Đối diện cửa là một tấm bình phong được chạm khắc bằng mã não màu xanh biếc, cũng là hình mây bay, bên dưới là núi non mơ màng, có nhà cửa ở khắp nơi, ẩn giấu trong mây mù, một bức tranh tao nhã tinh xảo.

Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa chậm rãi bước vào phía sau tấm bình phong, đằng sau chính là động phòng. Gian động phòng cực kỳ

rộng rãi, toàn bộ là màu đỏ, dưới cửa sổ có một giá gỗ, chắc là nơi để chậu rửa mặt, nhưng không biết vì sao lại không đặt lên. Trên giường có đủ loại gối chần được làm vô cùng khéo léo, bên cạnh giường có một bàn sách, ở trên đầy đủ văn phong tứ bảo, trong nghiên có ít vết mực, hình như đôi tân nhân(*) này còn đề thơ vẽ tranh xong rồi mới đi nghỉ. Trên giường có vút mấy bộ hồng y, có những vết máu nho nhỏ.

() Vợ chồng mới cưới.*

Lý Liên Hoa cầm quần áo lên, mở ra xem. Hai người đều nhìn thấy trên mép y phục có thêu hình uyên ương trong hồ sen, không phải là mũ phượng khăn choàng, đây chắc là một bộ trung y của tân nương. Trên tay áo lại có bảy tám lỗ nhỏ, kích thước đủ loại, vị trí khác nhau, về cơ bản thì những lỗ bên phải lớn hơn bên trái một chút, trên tay áo bên trái có một vết máu. Nhìn chung, trong động phòng không có khung cảnh lột da máu me đầm đìa, cực kỳ đáng sợ như trong tưởng tượng, dường như ngay cả máu cũng ít đến đáng ngạc nhiên.

- Thời tiết cũng không phải quá lạnh, tân nương tử vào động phòng sao lại mặc nhiều y phục thế chứ? – Phương Đa Bệnh lăm bắm, y mở từng kiện y phục trên giường, trên tay áo đều thấy những lỗ thủng kỳ quái, vị trí và độ lớn gần giống nhau, tổng cộng có hơn ba mươi lỗ. – Đây là cái quái gì vậy? Chẳng lẽ tên hung thủ đó còn hạ thủ với trang phục của nàng ta, đâm liên tục hơn ba mươi nhát sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Chắc không phải vậy đâu...

Hắn kéo chần ra, bên trên cái chần gấm chỉ có những đốm máu nho nhỏ, dưới chần lại là một vết máu lớn đen thui, trên ván giường thủng một lỗ nhỏ. Lý Liên Hoa vội vàng trèo lên giường, Phương Đa Bệnh giật nảy mình.

- Người làm gì vậy?

Lý Liên Hoa ngẩng đầu lên, “bộp” một tiếng, gáy đụng vào khung giường, hắn kêu lên “ui cha”, quay đầu lại ngẩn ngơ nhìn vào khung giường. Chỉ thấy ở nơi cao nhất bên trong khung giường làm bằng gỗ lim ấy có khảm một thứ đang phát sáng lấp lánh.

- Kim ti trên châu... - Lý Liên Hoa lăm bắm. – Người rất thông minh đúng không, vậy người nói xem thứ đó vì sao lại ở đây đi?

Phương Đa Bệnh mắt mở lớn, vươn tay định rút kim ti trên châu đó ra.

- Thứ này ở trên mũ phượng đúng không? Lẽ nào phu thê bọn họ đánh nhau, ném mũ phượng vào trong đó?

Lý Liên Hoa đưa tay cản lại, hăn lăm bắm:

- Mặc dù chưa trúng nhưng cũng không sai... nhưng ở đây thì... hình như hơi cao... - Hăn xuống giường, đi quanh phòng hai vòng rồi thở dài. – Biểu muội của người làm tân nương mà lại để người khác vào động phòng, chẳng trách người đó chết mà chẳng biết gì hết. Chỉ e là người đến âm tào địa phủ vẫn không biết mình đã chết như thế nào.

Phương Đa Bệnh kinh ngạc.

- Người nói cái gì? Người khác vào động phòng sao? Người nói tân nương không phải Kỳ Như Ngọc sao?

Lý Liên Hoa liếc xéo y, lắc đầu.

- Việc này rất rõ ràng rồi... Nếu không phải Kỳ Xuân Lan lừa chúng ta thì tức là Kỳ Như Ngọc đã lừa Kỳ Xuân Lan... - Hăn đột nhiên choàng trung y của tân nương lên người Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh bị bất ngờ không kịp đề phòng, tay chân luông cuống định cởi ra, Lý Liên Hoa vỗ vỗ bả vai y. – Người dùng tay phải nhiều hơn tay trái, đúng không?

Tay áo bên trái của Phương Đa Bệnh đang vướng vào tay áo bên phải, y nghe vậy thì ngẩn ra.

- Không sai...

Lý Liên Hoa thuận tay cầm giá nến bằng vàng ròng trên bàn đặt vào tay phải Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh tiện tay cầm lấy, chẳng hiểu trời trăng gì.

- Làm gì đấy?

Lý Liên Hoa nghiêng hai tay y, giấu giá nến trong áo, tay phải cầm phía sau, tay trái nắm phách trước, dậm xuống dưới một chút, Phương Đa

Bệnh kêu lên “ui cha”.

- Chẳng lẽ Kỳ Như Ngọc đã giết Ngự Thanh Sầu?

Dấu hiệu như vậy rõ ràng rành rành là trong đêm tân hôn, trong trung y của tân nương có giấu vũ khí sắc. Tay phải của tân nương cầm hung khí, đâm chết Ngự Thanh Sầu qua lớp y phục. Những lỗ nhỏ còn lưu lại trên trung y, không phải là ba mươi mấy lỗ, mà chỉ có một, chỉ có điều tay áo quá nhiều tầng, lại uốn nếp nên bị đâm nhiều lần mà thôi. Lỗ ở tay áo bên phải lớn hơn một chút, đó là vì hung khí xuyên qua tay áo bên phải trước.

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Người xem vết máu trên tấm chăn ít như vậy, bên dưới chăn lại rất nhiều, sau khi người này bị đâm vào chỗ hiểm thì vẫn nằm trên giường đến tận lúc chết, chảy rất nhiều máu. Bất luận hung thủ đã dùng đồ sắc gì thì nhát đâm đó lực đạo rõ ràng rất mạnh, nói không chừng đã đóng đinh hẳn lên giường. Biểu muội của người có biết võ công không?

Phượng Đa Bệnh trừng mắt nói:

- Ngay cả gặp ta còn chưa gặp qua thì làm sao biết được nàng ta có biết võ công không chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Biểu ca như người cũng tệ quá đấy... Có điều... nếu tân nương kia là nữ, nàng ta quỳ lên giường đâm tân lang, mũi phượng đội trên đầu có thể đụng vào mặt trên của khung giường, rõ ràng nàng ta cao hơn ta một chút. – Hẳn vẽ trên đầu độ cao của chiếc mũi phượng. – Nếu không phải biểu muội của người thân cao tám thước một tấc (*), thì tức là đêm tân hôn, tân nương đội mũi phượng che khăn lại là một người khác.

() Khoảng một mét sáu, hai mét bảy*

Phượng Đa Bệnh hoảng sợ, ngẩn ra một lúc lâu.

- Đêm tân hôn lại có người giả trang làm tân nương, đâm chết tân lang, Kỳ Xuân Lan cũng quá kém cỏi, đường đường là đại phú hộ giang hồ, thủ hạ cao thủ không thiếu mà lại để xảy ra chuyện này.

Lý Liên Hoa ha ha cười:

- Tân nương có thân cao tám thước một tấc, đúng là hiếm thấy.

Phương Đa Bệnh lẩm bẩm một mình:

- Kỳ Xuân Lan nói Kỳ Như Ngọc tỉnh dậy nhìn thấy Ngụy Thanh Sầu trở thành một tấm da người, rõ ràng là nói láo. Hoặc là Kỳ Như Ngọc giết chết Ngụy Thanh Sầu, hơn nữa tân nương này... tân nương giả này tám chín phần là đồng lõa với Kỳ Xuân Lan, nếu không vì sao Kỳ Như Ngọc phải nói dối chứ? Tân nương tử thân cao tám thước một tấc dù sao cũng hiếm thấy, sao toàn bộ Kỳ gia lại không phát hiện ra?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Vậy người không thể không gặp “biểu muội” kia của mình rồi.

Đang nói đến “biểu muội”, bên ngoài căn gác đó vang lên một tiếng “âm”.

- Ai đó? – Phương Đa Bệnh gào lên.

Ngoài phòng có một người đang vén tấm rèm trên châu treo bên cửa ra, mái tóc dài không chải, áo bào màu xám, đó chính là Triển Vân Phi. Y thản nhiên liếc nhìn Lý Liên Hoa một cái, giống như vừa rồi đã nghe hai người nói chuyện hồi lâu.

- Hai vị xem xong chưa vậy?

Phương Đa Bệnh đằng hắng một tiếng, “Xem xong rồi”. Y nghĩ nếu như Kỳ gia mưu hại Ngụy Thanh Sầu, vậy Triển Vân Phi này nhất định không tránh khỏi liên quan, bởi thế nên ánh mắt nhìn người này cũng không có chút kỳ quái. Triển Vân Phi chấp tay.

- Lão gia mời hai vị đến U Lan Đường nói chuyện.

U Lan Đường là viện chính của Thần Tiên Phủ, Kỳ Xuân Lan và Kỳ Như Ngọc cùng với phu nhân của Kỳ Xuân Lan là Du thị đều sống trong U Lan Đường. Triển Vân Phi dẫn Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh bước vào U Lan Đường, chỉ thấy ở đầu tường ngoài cửa thấp thoáng có bóng người, trước hành lang sau lầu gác đúng là có bảy tám kiếm sĩ mặc áo trắng đang đứng, vẻ mặt ai cũng nghiêm trang, phòng bị nghiêm ngặt. Lý Liên Hoa tán thưởng:

- Triển đại hiệp quả nhiên rất giỏi, đã huấn luyện ra được nhiều kiếm sĩ như thế này, ai nấy võ công cao cường, đều là nhân tài cả.

Phương Đa Bệnh cũng nói:

- U Lan Đường phòng thủ kiên cố, thực ra Kỳ bá phụ không cần lo lắng, có Triển đại hiệp ở đây thì có chuyện gì không thể giải quyết được chứ? Chúng ta từ xa tới đây đúng là dư thừa rồi.

Lý Liên Hoa thật lòng tán thưởng, còn Phương Đa Bệnh lại cố tình châm chọc, Triển Vân Phi lãnh đạm lướt nhìn Lý Liên Hoa, ánh mắt đó vẫn kỳ lạ như cũ.

- Quá khen rồi.

Phương Đa Bệnh ghen lời, đang định nói thêm mấy câu thì mấy người họ đã đi đến cửa sảnh chính của U Lan Đường. Kỳ Xuân Lan đã đứng đợi ở cửa, vẻ mặt đầy lo lắng, vừa nhìn thấy Phương Đa Bệnh vội kéo y lại.

- Các người đã hiểu được ý nghĩ của tấm da người thêu hoa kia chưa?

Phương Đa Bệnh chẳng hiểu trời trăng gì, ngạc nhiên nói:

- Ý nghĩa gì chứ...?

Kỳ Xuân Lan vô cùng thất vọng, liên tục giậm chân.

- Vân Phi, người nói cho bọn họ biết đi, oan nghiệt, oan nghiệt thật. Như Ngọc của ta số khổ rồi... Sao lại trêu chọc vào loại ma đầu đó chứ...

Triển Vân Phi đóng cửa lại, mời Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa ngồi xuống, Kỳ Xuân Lan ở bên cạnh đi qua đi lại không ngừng, rõ ràng đang rất bức bối. Thì ra con gái của Kỳ Xuân Lan là Kỳ Như Ngọc có chân phải hơi khập khiễng, dáng người rất thấp, cũng chẳng phải cô gái kỳ lạ có thân cao tám thước một tắc gì đó. Nàng bị tật ở chân phải, rất ít khi ra ngoài, Kỳ Xuân Lan vốn định gả con gái mình cho Triển Vân Phi, cũng coi như giải quyết được một tâm sự. Mặc dù chân Kỳ Như Ngọc bị khập khiễng nhưng tuổi mới mười tám, gia tài đồ sộ, dung mạo thanh tú, Triển Vân Phi mặc dù tuổi tác hơi lớn nhưng cũng là trang tuấn kiệt, theo ý của Kỳ Xuân Lan thì chuyện này vốn là một cuộc nhân duyên vô cùng thích hợp. Ai ngờ Triển Vân Phi lại từ chối khéo, không muốn lấy Kỳ Như Ngọc. Kỳ Như Ngọc chịu đả kích quá lớn, một ngày nàng đã lén trốn khỏi Kỳ gia, cùng mấy thị nữ đi ra ngoài thành du ngoạn, giải tỏa

tâm tình rồi “nhặt về” Kỳ gia một nam nhân. Nam nhân đó tất nhiên là Ngụy Thanh Sầu.

Ngụy Thanh Sầu tuổi tác vẫn còn trẻ, lại anh tuấn phóng khoáng, nói năng dịu dàng nên mới hơn một tháng, hai người đã lập hôn ước. Kỳ Xuân Lan vốn không hài lòng, nhưng Ngụy Thanh Sầu dung mạo tuấn tú, rất được lòng Du thị, cũng chưa từng nghe thấy y có vết nhơ nào, lại thêm châu báu hồi môn để con gái thành hôn đã sớm được chuẩn bị xong. Được Du thị khuyên can nhiều lần, cuối cùng ông cũng đồng ý hôn sự này.

Vào một đêm khuya, Kỳ Xuân Lan dậy đi nhà xí thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người chậm rãi đong đưa trên tường, hình dạng cực kỳ kỳ quái, ông ngó đầu ra, kể đó liền hít một hơi lạnh. Chỉ thấy Ngụy Thanh Sầu mặc một bộ áo bào trắng đang bò lên trên nền hành lang hoa ngoài cửa, giống y như một con trùng không xương hình người, không ngừng phát ra những tiếng cười kì quái nho nhỏ, con trùng ấy bò về hướng cửa. Kỳ Xuân Lan nhìn về phía cửa, lại thấy ở cửa lớn U Lan Đường có một nữ tử áo trắng mặt che mạng xanh đang đứng, tóc dài tới eo, trên tấm mạng xanh lơ mờ những vết máu li ti, trên bộ áo trắng cũng đầy vết máu, cánh tay phải treo lơ lửng giữa không trung, đã bị gãy mất một khúc. Kỳ Xuân Lan sợ tới mức hồn bay phách tán, dờn nghẹn lại ở cổ họng, kể đó ông hôn mê luôn. Đợi đến sáng hôm sau tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường, hỏi thì Du thị lại nói nửa đêm ông mơ thấy ma, nói linh ta linh tinh!

Nhưng trải qua việc này, Kỳ Xuân Lan không khỏi nảy sinh vô số nghi ngờ với Ngụy Thanh Sầu, ngày kết hôn càng gần thì ông càng ăn không ngon, ngủ không yên. Cuối cùng không nhịn được nữa, ông phái Triển Vân Phi lên kinh thành điều tra về Ngụy Thanh Sầu. Nhưng Triển Vân Phi cả đi cả về tiêu tốn hơn một tháng, Kỳ Như Ngọc và Ngụy Thanh Sầu kết hôn đúng thời gian, ai ngờ đêm tân hôn lại xảy ra chuyện kì dị đáng sợ như vậy! Kỳ Xuân Lan nhớ ra đêm đó đã nhìn thấy Ngụy Thanh Sầu và nữ quý kia thì cực kỳ sợ hãi, ngày đêm lo lắng nữ quý kia sau khi giết Ngụy Thanh Sầu sẽ muốn hại chết cả Kỳ gia, lột da thêu hoa từng người, vậy nên ông vô cùng sợ hãi.

Triển Vân Phi tính tình lãnh đạm, nói chuyện ngắn gọn, kể chuyện chẳng thú vị chút nào, Phương Đa Bệnh nghe mà thấy chán ngán, ánh mắt không khỏi di chuyển đến những thứ trong U Lan Đường. Chợt thấy một thiếu nữ áo xanh vẫn ngồi gục đầu xuống ở một bên, không nói không rằng, có lẽ chính là “biểu muội” của y. Triển Vân Phi giải thích rõ ràng mọi chuyện, Phương Đa Bệnh không nhịn được, hỏi:

- Như Ngọc biểu muội, ngày đó... lúc muội tỉnh lại, rốt cuộc đã nhìn thấy những thứ gì?

Trong lòng y lại nghĩ, Nếu như tân nương không phải muội, thì sao muội lại cho rằng mình là tân nương chứ? Trên đời này làm gì có tân nương tử nào không rõ mình có vào động phòng hay không chứ? Trừ phi muội và tân nương giả kia thông đồng với nhau?

- Ta... ta... - Như Ngọc run rẩy nói, còn chưa nói được gì thì nước mắt đã tràn mi. - Ta chỉ nhớ mình ngồi trong động phòng, Thanh Sầu uống say đi vào... sau đó... sau đó ta chẳng biết gì cả. Đợi đến khi tỉnh lại thì nhìn thấy... nhìn thấy khắp giường toàn máu, còn có tấm... tấm...

Nàng run rẩy kịch liệt, sắc mặt trắng bệch. Lý Liên Hoa liếc nhìn nước trà trên bàn, Phương Đa Bệnh vội vàng bưng trà lên để Kỳ Như Ngọc uống một ngụm, sau đó y tiếp lời:

- Còn có một tấm da người phải không?

Kỳ Như Ngọc nhắm mắt lại, gật đầu. Phương Đa Bệnh thấy lạ, nếu như người ngồi trong động phòng đích thực là Kỳ Như Ngọc, vậy tân nương giả vì sao phải giả trang làm tân nương? Nếu biết giả trang làm tân nương thì tất nhiên phải để Ngụy Thanh Sầu nhận nhầm nàng ta là Kỳ Như Ngọc, nhưng lúc Kỳ Như Ngọc còn tỉnh táo thì Ngụy Thanh Sầu đã vào rồi, vậy tân nương giả phải làm thế nào để chuyển Kỳ Như Ngọc đi lúc y không chú ý, rồi lại thay y phục giả làm Kỳ Như Ngọc? Quay sang nhìn Lý Liên Hoa, y lại thấy hần mỉm cười, dường như rất hài lòng với câu trả lời của Kỳ Như Ngọc, trong lòng y lại càng thêm hậm hực.

- Không biết Triển đại hiệp lên kinh sư có thu được gì không?

Triển Vân Phi bình tĩnh đáp:

- Phụ mẫu của Ngụy Thanh Sầu đã mất, gia cảnh bần cùng, người này tướng mạo tuấn tú, bá sư học võ môn phái Nga Mi, không lâu sau đổi thầy “Độc Hành Đạo” Trương Thiết Thoái. Hai năm trước đã xuất đạo,

không hề nhắc đến gia thế sư môn, hành tẩu giang hồ với phong thái của một công tử giàu có, hẳn cũng chưa làm được chuyện gì lớn, nhưng danh tiếng lại khá tốt.

Y kể chuyện rất súc tích ngắn gọn, Phương Đa Bệnh lại buột miệng hỏi:

- Hẳn lấy đâu ra tiền vậy?

Triển Vân Phi lắc đầu. Lý Liên Hoa nói:

- Người ta rơi xuống một vách núi, phát hiện ra kho báu bí mật nào đó, trong một đêm liền trở thành một quý công tử võ công cao cường, chuyện đó có đấy.

Phương Đa Bệnh nói:

- Nói vớ va vớ vẩn! Tóm lại, Trương Thiết Thoái đã chết từ bốn năm trước, dựa vào học vấn võ công của Trương Thiết Thoái thì tuyệt đối không thể dạy được đồ đệ như Ngụy Thanh Sầu, trong đó nhất định có nghi vấn!

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Nói không chừng học vấn võ công của hẳn là do các ni cô ở Nga Mi dạy...

Phương Đa Bệnh đang định mắng chửi tên Liên Hoa chết tiệt chuyên môn tranh cãi với mình, bỗng y nhớ ra “thông gia” Kỳ Xuân Lan của mình đang ở đây nên lập tức nhịn lại, thản nhiên nói:

- Ni cô của Nga Mi làm gì có tiền để hẳn ăn không ngồi rồi làm quý công tử chứ, nếu không thì sao phải đi ăn cướp chứ?

Triển Vân Phi gật đầu.

- Trương Thiết Thoái bốn năm trước đã chết dưới tay “Trung Nghĩa Hiệp” Hoắc Bình Xuyên, hai năm trước Ngụy Thanh Sầu xuất đạo, thời gian hai năm đó không biết tung tích y thế nào, chắc chắn có vấn đề.

Lý Liên Hoa lẩm bẩm một mình mấy câu, đột nhiên mở lớn mắt nhìn Kỳ Như Ngọc.

- Ta có một vấn đề chưa hiểu được, nếu như đó là da của Ngụy Thanh Sầu, vậy thì thể của hẳn ở đâu?

Kỳ Như Ngọc ngẩn ra, Kỳ Xuân Lan và Du thị đưa mắt nhìn nhau, Triển Vân Phi trầm giọng nói:

- Không biết tung tích.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Vậy cũng tức là buổi tối hôm đó, sau khi Kỳ cô nương vào động phòng không lâu thì Ngụy Thanh Sầu cũng tiến vào, sau khi Ngụy Thanh Sầu vào động phòng thì Kỳ cô nương đột nhiên bất tỉnh nhân sự, sau khi tỉnh lại thì nhìn thấy dưới chân đầy máu tươi, trên giường có một tấm da người. Ngoài những việc đó ra thì không có vết tích hay thi thể gì khác, đúng không?

Kỳ Như Ngọc gật đầu, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt. Lý Liên Hoa nói:

- Đêm động phòng, hẳn sẽ không có ai ra vào động phòng nữa, vậy Ngụy Thanh Sầu làm sao lại đột nhiên biến mất? Đó là việc thứ nhất... Nếu có người giết Ngụy Thanh Sầu, vậy hẳn tiến vào động phòng như thế nào, rồi lại biến mất ra sao? Đó là việc thứ hai... Còn cả tấm da người kia... Nếu như có người giết Ngụy Thanh Sầu chỉ để lột tấm da đó, vậy vì sao hẳn không mang đi? Đó là việc thứ ba...

- Bí đạo... - Kỳ Xuân Lan lẩm bẩm. – Vân Phi, trong Hồng Trang Lâu kia liệu có bí đạo không?

Triển Vân Phi lắc đầu, lãnh đạm nói:

- Tuyệt đối không thể.

Phương Đa Bệnh không nhịn được, nói:

- Ngụy Thanh Sầu có võ công, lẽ nào hẳn không thể mở cửa sổ rồi bỏ trốn sao?

Triển Vân Phi nói:

- Việc đó cũng tuyệt đối không thể. Đêm tân hôn, ngoài động phòng đều là nô bộc nữ tì, trừ khi là cao thủ cỡ Địch Phi Thanh thì triển thân pháp *Hoành Độ*, nếu không thì ai cũng sẽ nhìn thấy.

Lý Liên Hoa chậm rãi hỏi:

- Ngày đó ai đã phát hiện vụ huyết án trong phòng trước tiên vậy?

Kỳ Xuân Lan trả lời:

- Là A Quý, hẳn nghe thấy tiểu thư hét lên nên phá cửa xông vào với mọi người, sau đó thì nhìn thấy vết máu và da người trong phòng. – Ông đột nhiên nói. – Nói đến đám nô tài trông coi ngoài động phòng, mười mấy người đều nói đèn đó đèn không hề tắt, nhưng lại không nhìn thấy thứ gì kì lạ cả.

Lý Liên Hoa nói:

- À... Đèn đó tắt nhiên là không tắt rồi...

Phương Đa Bệnh lấy làm lạ.

- Vì sao đèn lại không tắt, người ta động phòng hoa chúc, người nghĩ ai cũng không tắt đèn sao? Nói linh tinh gì vậy?

Lý Liên Hoa lơ đãng “a” lên một tiếng, lẩm bẫm:

- Đêm động phòng hoa chúc, có người muốn lên ra từ bên trong là tuyệt đối không thể, sẽ thu hút sự chú ý, vậy nếu như có người tiến vào thì sao? Đêm đó lúc Kỳ cô nương đang đợi trong phòng, có gọi tì nữ nào không?

Kỳ Như Ngọc khẽ run run, nhỏ giọng nói:

- Không có.

Triển Vân Phi liếc mắt hờ, trầm giọng nói:

- Nhưng nô bộc canh gác bên ngoài nói tiểu thư dặn dò Nga Nguyệt canh ba mang trà vào súc miệng mà.

Kỳ Như Ngọc liên tục lắc đầu.

- Không có, không phải ta dặn đâu.

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn nhau.

- Nga Nguyệt là ai?

Triển Vân Phi nói:

- Nga Nguyệt là nha đầu hồi môn của tiểu thư.

Kỳ Xuân Lan giậm chân nói:

- Lập tức gọi Nga Nguyệt đến đây, ngày đó là ai đã bảo nó mang trà vào?

Tì nữ Nga Nguyệt nhanh chóng được gọi đến, đó là một nô tì vóc dáng cao gầy, khá khỏe mạnh, phụ trách sinh hoạt ngày thường của Kỳ Như Ngọc. Kỳ Như Ngọc bị khập khiễng, Kỳ Xuân Lan và Du thị đặc biệt chọn cho nàng một tì nữ vô cùng khỏe mạnh để ở bên cạnh. Kỳ Xuân Lan nghiêm giọng hỏi:

- Đêm động phòng hoa chúc, ai đã bảo người mang trà vào? Lúc người mang trà vào, đã nhìn thấy những gì?

Nga Nguyệt ngờ ngàng hoảng sợ.

- Mang trà? Lão gia, con... con đâu có mang trà vào, tiểu thư không dặn dò thì sao con dám xông vào động phòng chứ? Con thật sự không có...

Kỳ Xuân Lan tức giận nói:

- Còn dám chối cãi sao? A Quý nói đã nhìn thấy người bước vào từ đại môn!

Nga Nguyệt ngồi phịch xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

- Con không có! Lão gia minh xét, con thật sự không hề bước vào Hồng Trang Lô, người vào đó không phải con...

Kỳ Xuân Lan nổi giận.

- Lôi nó xuống phạt nặng cho ta...

Ông còn chưa nói xong, Phương Đa Bệnh đã khẽ ho một tiếng.

- Ta thấy Nga Nguyệt không hề nói dối, buổi tối hôm đó người tiến vào động phòng phân nửa là kẻ khác, nếu không trong động phòng làm sao lại vô căn cứ có thêm một tên hung thủ chứ? Nhưng có người nhìn thấy Nga Nguyệt đi ra sao?

Triển Vân Phi thoáng sững người, y trầm ngâm:

- Quý Phúc chỉ nói nhìn thấy Nga Nguyệt canh ba mang trà vào, sau đó hẳn đi tuần tra xung quanh, không nhìn thấy nàng ta có đi ra hay không.

Lý Liên Hoa xen vào:

- Nàng ta ra rồi.

Kỳ Xuân Lan lấy làm lạ.

- Sao người lại biết?

Lý Liên Hoa ngược lại thấy lạ hơn.

- Sau đó trong động phòng không có thêm một người, mà là thiếu đi một vị cô gia, nếu người đã không hơn, vậy tức là người đã đi ra rồi, sao hả? Chẳng lẽ không đúng sao?

Kỳ Xuân Lan sửng người, ông thăm mắng mình hồ đồ.

- Nhưng Ngụy Thanh Sầu sống không thấy người, chết không thấy xác, lại đột nhiên biến mất ở chỗ nào đây?

- Ngụy Thanh Sầu không hề đột nhiên biến mất. – Lý Liên Hoa nói. – Y chẳng qua chỉ quang minh chính đại đi qua đại môn mà thôi.

Mọi người đều ngẩn ra, cùng “a” lên một tiếng đầy kinh ngạc. Kỳ Xuân Lan hô lên:

- Cái gì? Sao có thể chứ? Lẽ nào không phải y đã chết trong động phòng sao?

Phương Đa Bệnh cũng trừng mắt nói:

- Sao thế chứ? Nếu y còn chưa chết vậy vì sao phải bỏ đi?

Trong Động Phòng

- Vì sao y phải bỏ đi, - Lý Liên Hoa cười khổ. – ta phải nhìn thấy “Nga Nguyệt” trong phòng kia thì mới biết được...

Kỳ Xuân Lan nói:

- Nga Nguyệt nào? Nga Nguyệt ở trước mặt người đó thôi, động phòng xảy ra chuyện như vậy thì làm gì còn có người chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Có người, trong động phòng kia có một người chết.

Nói đến điểm này, mọi người đều tỏ vẻ không thể tin được. Phương Đa Bệnh không nhịn được bèn kêu lên:

- Vừa rồi người và ta đi qua đi lại ở trong, làm gì có người chết nào chứ? Sao ta lại không nhìn thấy vậy?

Triển Vân Phi cũng nói:

- Nếu có xác chết trong động phòng, vậy sao liền tám chín ngày mà không ai phát hiện ra chứ?

- Trong động phòng rõ ràng có một người chết, có điều mọi người quá chú ý đến tấm da người, hoặc lùn quá nên không để ý đến mà thôi. – Lý Liên Hoa thở dài. – Trên y phục tân nương có dấu vết của vũ khí sắc, trên giường hỉ có vết máu lớn, thậm chí trên thành giường còn có một lỗ hồng. Trên giường có một tấm da người, chẳng qua nói rõ một vấn đề là người mặc y phục tân nương đã giết một người trên giường, chứ không thể nói là người bị giết là Ngụy Thanh Sầu được.

Mọi người giật mình, buột miệng hỏi:

- Cái gì? Lẽ nào người bị giết không phải Ngụy Thanh Sầu sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Người bị giết có lẽ là Ngụy Thanh Sầu, mà cũng có lẽ không phải, có điều hẳn đang ở trong động phòng...

- Đi thôi đi thôi, ở chỗ nào trong động phòng?

Phương Đa Bệnh không kiên nhẫn được tiếp nữa, y kéo cổ tay Lý Liên Hoa lôi ra ngoài. Mấy người Triển Vân Phi nhanh chóng theo sau đến động phòng. Chỉ thấy trong phòng có bút lông nghiêng mực, nệm đỏ chần gấm, làm gì có người nào chứ. Phương Đa Bệnh gõ gõ khắp bốn phía, căn phòng này được chế tạo bằng gỗ lim, vô cùng kiên cố, làm gì có mật đạo, phòng chứa bí ẩn nào chứ, ngay cả một cái hang chuột cũng chẳng có nữa là.

- Người ở đâu nào? – Phương Đa Bệnh và Kỳ Xuân Lan cùng đồng thanh hỏi.

Lý Liên Hoa đưa tay lên, nhẹ nhàng chỉ vào cây nệm đỏ cạnh giường. Triển Vân Phi nhìn kỹ lại, mặt thoáng biến sắc. Phương Đa Bệnh nhón mũi chân, kêu lên “ui cha”.

- Tóc...

Kỳ Xuân Lan lại chẳng nhìn thấy gì, trong lúc nóng lòng, ông nhảy lên chiếc ghế gỗ lim, chỉ thấy ở giữa đỉnh cây nệm đỏ bên phải giường

loáng thoáng hiện ra mấy dải gì đó đen đen, mơ hồ giống sợi tóc, nhất thời sắc mặt ông trắng bệch.

- Chẳng lẽ người... chẳng lẽ người lại bị giấu trong cây nến sao?

“Roẹt” một tiếng, Triển Vân Phi rút đao ra khỏi vỏ, một đao chém xuống cây nến kia, đao đến nửa chừng thì lực nhẹ đi, chém lên cây nến đánh “soạt” một tiếng. Ngay lập tức, nguyên cả cây nến đỏ cao ngang người vỡ vụn, từng khối sáp rơi âm âm xuống đất. Mọi người vẫn chưa nhìn thấy rõ thì có một thứ to lớn rơi âm xuống, khối sáp đỏ tươi rơi xuống nền nhà giống như máu bị đông lại. Kỳ Xuân Lan thét lên thê thảm... Thứ rơi trên nền nhà là một cái xác nữ, nữ nhân này vì bị giấu trong sáp lâu ngày nên không rõ tướng mạo, nhưng phần bụng của nàng ta thì thiếu mất một mảnh da thịt, cánh tay phải không còn. Đây không phải chính là “nữ quỷ” mà ông nhìn thấy đêm đó sao?

- Nữ nhân này là ai vậy? – Phương Đa Bệnh bị dọa giật nảy người. – Sao lại có thể bị chôn bên trong sáp nến chứ? Ngụy Thanh Sầu đâu rồi?

Lý Liên Hoa và Triển Vân Phi đều chăm chú nhìn vào nữ nhân đó. Trước ngực nữ nhân ấy có một lỗ hồng lớn, chính là bị vật sắc đâm chết, nhìn làn da bóng loáng như tuyết của nàng ta thì biết lúc còn sống chắc hẳn là một nữ tử xinh đẹp. Quan sát một lúc lâu, Triển Vân Phi chậm rãi nói:

- Nữ nhân này võ công không tệ, mặc dù tay phải bị khiếm khuyết nhưng lại giấu ám khí bên trên. Chỉ có điều muốn biết nàng ta rốt cuộc là ai, e là phải giải được bí ẩn của tấm da người thêu hoa kia...

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ngụy công tử không biết thêu hoa, tấm da người kia nếu là của vị cô nương này, vậy thì những hình vẽ kia từ lúc bắt đầu... từ lúc bắt đầu đã thêu lên người nàng...

Phương Đa Bệnh hoảng sợ nói:

- Lúc nàng ta còn sống trên người đã thêu bao nhiêu sợi chỉ như vậy, chẳng phải sẽ đau đớn lắm sao?

Lý Liên Hoa cười khổ.

- Ta cũng thấy đau lắm.

- Một nữ nhân mà trên cơ thể thêu những hình thù kì quái, chỉ cần có người biết thì nhất định sẽ khắc sâu trong kí ức, điều tra ra hẳn cũng không khó. – Triển Vân Phi thở dài. – Nếu như đây chính là “Nga Nguyệt” của đêm đó, vậy Ngụy Thanh Sầu đi đâu rồi?

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Người vẫn còn chưa hiểu sao? Có người giả mạo Nga Nguyệt tiến vào động phòng nhưng đột nhiên lại chết, vậy người đi ra sẽ có thể là ai đây?

Triển Vân Phi nói:

- Người nói Ngụy Thanh Sầu cũng giả mạo Nga Nguyệt để ra khỏi động phòng sao?

- Không sai, nếu Ngụy Thanh Sầu không giả trang thành Nga Nguyệt để ra khỏi động phòng, vậy tức là y đã đột nhiên biến mất. - Lý Liên Hoa lại than. – Kỳ cô nương nhìn thấy Ngụy đại công tử vào động phòng xong thì bất tỉnh nhân sự, đó là vì người giả mạo tân nương giết chết “Nga Nguyệt” chính là Ngụy Thanh Sầu.

Phượng Đa Bệnh ghen ngào nói:

- Cái gì? Ngụy Thanh Sầu giả mạo làm tân nương, rồi giết chết một nữ nhân sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Ta đoán Ngụy Thanh Sầu sau khi đi vào động phòng liền điểm huyết Kỳ cô nương, sau đó cởi y phục của nàng rồi nhét nàng xuống gầm giường, đội mũ phượng trùm khăn lên rồi ngồi bên giường. Không lâu sau, “Nga Nguyệt” tiến vào, y đóng đinh “Nga Nguyệt” lên giường, lột da nàng ta sau đó chuyển người chết ra đại sảnh, tiếp đó đào một cái lỗ giữa lòng nền sập, nhét người chết vào bên trong. Những khối sập còn lại y bỏ vào trong chậu rửa mặt, đun thành sập lỏng, đổ từ đầu người chết xuống, niêm phong những chỗ hổng lại. Kế đó, y giấu chậu rửa mặt đi, mặc quần áo của “Nga Nguyệt” rồi đi ra từ cửa lớn. Canh ba nửa đêm, động phòng hoa chúc, chỉ e là không có ai nghĩ đến việc tân lang sẽ giả trang thành tì nữ rồi len lén rời đi, vậy nên mới không có ai phát hiện.

- Chẳng lẽ y cưới Như Ngọc chỉ để giết nữ nhân đó thôi sao? Vậy thì phức tạp quá, huống chi muốn đóng giả thành ai cũng có thể giết người, đóng giả thành đồ tể cũng giết người được, đóng giả thành hòa thượng cũng giết người được mà. Ngụy Thanh Sầu thân cao tám thước một tấc, nếu không đội mũ phượng ngồi trên giường, mặc đồ tân nương làm sao giống được chứ? – Phương Đa Bệnh vẫn chưa hiểu chuyện. – Còn nữ nhân kỳ quái kia ở đâu ra vậy? Là người của Kỳ gia sao?

- Đương nhiên là không rồi! – Mặt mày Kỳ Xuân Lan trắng nhợt. – Đây... đây chính là... nữ quỷ mà... ta... ta... ta nhìn thấy đêm hôm đó! – Ông chỉ vào cái xác nữ trên sàn, răng run lập cập. - À ta là ai?

Triển Vân Phi tỏ vẻ nghiêm nghị, lắc đầu. Lý Liên Hoa ho khan một tiếng, hần rất kiên nhẫn nói:

- Nàng ta không phải người của Kỳ gia, mà là người đến cùng Ngụy Thanh Sầu. Một nữ nhân thân bị trọng thương, phần ngực thêu những hoa văn kỳ quái, theo dấu vết của Ngụy Thanh Sầu mà đến, bị Ngụy Thanh Sầu giả dạng giết chết. Mọi người đừng quên lý do Ngụy Thanh Sầu gặp Kỳ cô nương là vì trên người y bị trọng thương... vậy thì... Cho phép ta đoán, trước khi Ngụy Thanh Sầu gặp được Kỳ cô nương, liệu y có động thủ với nữ nhân này, làm cho cả hai cùng bị thương không?

Triển Vân Phi gật đầu nói:

- Cũng có thể lắm.

Kỳ Xuân Lan nghiêng răng nghiêng lợi.

- Nếu là như vậy, tên tiểu tử đó tiếp cận Như Ngọc chỉ là để tìm cách sống sót, để thoát khỏi nữ nhân kia thôi sao?

Phương Đa Bệnh trầm bổ sung thêm một câu, Ngoài việc tìm thấy cọng rơm cứu mạng, y cưới con gái ông tất nhiên chính là cưới gia tài kếch xù nhà ông. Bản thân ông có tiền, sao lại không biết phòng bị kẻ khác lừa gạt chứ? Đúng là quá ư kỳ lạ!

Lý Liên Hoa lại tự lắc đầu.

- Cho dù phỏng đoán như thế nào thì cũng không thể giải ra được bí mật của hình vẽ kia, lại không biết nữ nhân đó rốt cuộc là ai, cũng không biết Ngụy Thanh Sầu sẵn sàng chấp nhận nguy hiểm để giết nàng, lột da nàng, tô lên đó một bức rốt cuộc là muốn làm gì...

Mọi người đồng thanh hỏi:

- Tô lên một bức?

Lý Liên Hoa hồ hững “a” lên một tiếng.

- Nghiên mực và bút trong động phòng đã được dùng qua, nếu như Kỳ cô nương không viết chữ vẽ tranh trong động phòng thì tất nhiên là Ngụy Thanh Sầu đã tô một bức rồi...

- Xem ra trong những hình vẽ này nhất định có bí mật kinh người gì đây. – Vẽ mặt Kỳ Xuân Lan rất khó coi. – Lý lâu chủ, kẻ này đã lừa con gái ta, làm ra những chuyện đáng sợ trong nhà ta, nếu không thể bắt được hắn thì Kỳ gia ta còn mặt mũi nào nữa chứ?

Lý Liên Hoa nói:

- Đúng lắm, đúng lắm, không biết Phương thiếu gia đã nghĩ ra đáp án của hình vẽ ấy chưa?

Phương Đa Bệnh sững người, trong lòng mắng mỗ tên Liên Hoa chết tiệt này đang điệu hổ ly sơn. Không đúng, là vu oan giá họa chứ! Cứ chuyện gì bản thân hắn nghĩ không ra là lại tùy tiện đổ lên đầu y! Y cũng đâu phải thần tiên, làm sao mà biết được những bức tranh kỳ lạ đó là cái quái gì chứ?

- Việc này... việc này... cho phép ta suy nghĩ kỹ một chút.

Kỳ Xuân Lan cực kỳ cảm kích, luôn miệng nói cảm ơn, ông bảo Triển Vân Phi đưa Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa đến Quế Hoa Đường nghỉ ngơi.

Câu Đố Của Những Hình Vẽ

Cứ như vậy, Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa đã ở trong Kỳ gia được hai ngày.

Sau khi được Triển Vân Phi mời ngỗ tác về kiểm tra kỹ lưỡng nữ tử trong cây nển đỏ thì đã phát hiện được những chi tiết sau: Nữ tử này tuổi chừng bốn lăm bốn sáu, cũng không còn là thiếu nữ trẻ trung, bị đâm trước ngực. Vật sắc đâm trúng nang là một thứ rất nhọn và dài, lại giống như mũi dùi, không rõ là cái gì. Ngoài lớp da bụng bị mất, tay phải nữ tử này còn bị đứt, có lấp một hộp nhỏ bằng bạc, bên trong có một ít bột

phấn màu cam, lại có cả một ít màu nâu, trong bột phấn có ba cây ngân châm nhỏ dài.

Triển Vân Phi vừa liếc mắt đã nhìn ra trên cánh tay cô gái này có ám khí, nhưng lại không biết ám khí đó phức tạp đến vậy. Thứ bột phấn kỳ lạ màu cam đỏ rõ ràng có độc, không ai dám đụng vào, chỉ hé mở ra một chút rồi đóng chặt lại ngay. Lý Liên Hoa được xưng là thần y, Triển Vân Phi lại chẳng hỏi hẩn đây rốt cuộc là thứ độc vật gì mà vẫn đặt cái hộp đó vào lại trong túi cái xác nữ.

Hai ngày này, Kỳ Xuân Lan không dám quấy rầy hai người Phương – Lý nhiều, ông vốn muốn hỏi Phương Đa Bệnh rốt cuộc đã nghĩ ra được đáp án của những hình vẽ kia chưa, nhưng chỉ dám phái người đến ngó từ xa xa Quế Hoa Đường, sợ khiến Phương Đa Bệnh phân tâm.

Đầu tiên Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa đánh một giấc trong Quế Hoa Đường nguy nga lộng lẫy, ngày thứ hai tỉnh dậy thì chất đầy sơn hào hải vị vào bụng, sau đó lại ngủ đến chập tối mới dậy, sau đó lại ăn. Phương Đa Bệnh trừng mắt hỏi:

- Người biết câu đố của bức quý họa phù kia chưa?

Lý Liên Hoa đang ăn cái đùi gà cuối cùng, nghe vậy thì nhồm nhoàm nói:

- Gì cơ?

Phương Đa Bệnh hậm hừ vài tiếng, liếc xéo Lý Liên Hoa một lượt.

- Với sự hiểu biết của ta về người, nếu không phải đã sớm biết được câu đố của bức quý họa phù kia, người tuyệt đối sẽ không nuốt nổi nhiều thứ như thế này đâu.

Lý Liên Hoa nho nhã nhả miếng gà trong miệng ra, sau đó lại dùng một cái khăn khô trong tay áo lau miệng, nghiêm mặt nói:

- Người sống trên đời, lúc đói và không đói, cái khác giữa bữa đậu và đồ ngon là khi bụng đang đói mà có đồ ngon ở trước mặt, tất nhiên phải ăn cho thật nhiều rồi...

Hắn còn chưa nói xong câu này thì Phương Đa Bệnh đã khịt mũi khinh bỉ.

- Lời của tên Liên Hoa chết tiệt nhà người ngàn vạn lần không thể tin được! Nói mau đi, ài... nếu người nói thì tối nay ta mời người uống rượu.

Lý Liên Hoa đáp:

- Ta không thích uống rượu.

Phương Đa Bệnh trừng mắt.

- Vậy người muốn cái gì?

Lý Liên Hoa ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó chậm rãi nói:

- Nếu như người béo lên được mười cân(*) trong một tháng thì ta sẽ nói cho người biết bí mật của bức quỷ họa phù kia.

() Khoảng 5 kg.*

Phương Đa Bệnh thét lên:

- Mười cân?

Nếu y mà béo lên được mười cân thì mặc áo trắng đâu có đẹp nữa? Rồi làm sao còn mong manh thanh thoát, toát lên khí chất khiến ngàn vạn nữ tử say mê nữa chứ? Nhưng nếu ngày mai y vẫn không nghĩ ra được bí ẩn của những hình vẽ kia thì mặt mũi “Đa Sầu Công Tử” biết để vào đâu đây? Cân nhắc lợi hại, y nghiêng răng nghiêng lợi hạ quyết tâm.

- Năm cân được không?

Lý Liên Hoa nói chắc chắn:

- Mười cân!

Phương Đa Bệnh giơ ra năm ngón tay.

- Năm cân!

Lý Liên Hoa nói:

- Mười cân!

Phương Đa Bệnh nói:

- Năm cân!

Lý Liên Hoa nhú mày, suy tư hồi lâu rồi miễn cưỡng nói:

- Năm cân năm lạng.

Phương Đa Bệnh mừng rỡ.

- Được... mau nói cho ta bí mật đi!

Lý Liên Hoa đưa tay phải đang cầm xương gà ra, vẽ lên bức tường trắng như tuyết của Quế Hoa Đường một hình , vô cùng thích thú nói:

- Đây là một ngọn núi, đúng không?

Phương Đa Bệnh nói:

- Đây tất nhiên là một ngọn núi rồi, ai mà không biết chứ, đây là một ngọn núi, rồi sao nữa?

Lý Liên Hoa lại vẽ một hình phía trước hình nó liền trở thành . Sau khi vẽ xong, hắc ung dung nói:

- Người thấy giống cái gì?

Phương Đa Bệnh buột miệng nói:

- Hoa Sơn! (华山)

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Không sai, là Hoa Sơn.

Phương Đa Bệnh “a” lên một tiếng.

- Chẳng lẽ đây là tám chữ?

Lý Liên Hoa nói:

- Không sai, đây là tám chữ, có điều là tám chữ có học vấn, lúc nhỏ người có học chữ đại triện(*) không?

() Là thể chữ lưu hành thời Tây Chu (khoảng thế kỷ XI đến năm 771 trc.CN), nét chữ ngoằn ngoèo, xung quanh vuông vức như con dấu.*

Phương Đa Bệnh sửng người.

- Cái này... cái này...

Lúc nhỏ phụ thân quản giáo y rất nghiêm, nhưng y trời sinh không thích đọc sách, vậy nên với mấy thứ thi thư thực ra y cũng chỉ biết qua loa đại khái. Nhưng việc này y tuyệt đối không thể thừa nhận với tên Liên Hoa chết tiệt này được. Lý Liên Hoa nhìn y một cái đầy hiểu biết, lắc đầu đầy cảm thông.

- Hai chữ này chính là “Hoa Sơn”, còn chữ , nếu người có đọc sách thì sẽ biết đây là chữ “Hạ” (下). Uốn cong một đường như cầu vồng

này có nghĩa là bầu trời, một điểm ở dưới có nghĩa là bên dưới bầu trời, vậy nên đây là một chữ “Hạ” (下).

Phương Đa Bệnh cười khan.

- Thì ra là như vậy, vậy những hình khác là gì? Nếu đây là chữ “Hạ”, vậy trong cái vỏ trứng có một con gà, hẳn đây chính là “Đản” (蛋) phải không?

Lý Liên Hoa càng lúc càng lắc đầu nuối tiếc.

- Không phải... Chữ này, không phải chữ đại triện. Lúc nhỏ người có đọc sách cẩn thận không vậy? Lúc nào cũng phải nghe cha người kể chuyện, có chuyện về “Kim ô phụ nhật”, không biết người đã nghe qua chưa?

Phương Đa Bệnh trong lòng thầm mắng, *Tên Liên Hoa chết tiệt lại lợi dụng lúc này lên mặt với lão tử!* Nhưng câu chuyện đó y cũng chưa từng nghe qua, đành muồi mặt hỏi:

- Chuyện “Kim ô phụ nhật” nào chứ?

Giọng điệu Lý Liên Hoa cực kỳ hòa nhã, hẳn nói:

- Trong “Sơn Hải Kinh – Đại Hoang Đông Kinh” có ghi rằng: “*Thang Cốc thượng hữu phù mộc, nhất nhật phương chí, nhất nhật phương xuất, giai đới vu ô*”. Tức là nói trong biển có một cây đại thụ, trên cây đại thụ có rất nhiều mặt trời, một mặt trời lặn xuống thì một mặt trời khác mọc lên, lên lên xuống xuống, đều là nhờ một con quạ đen công mặt trời... Đây chính là truyền thuyết về “Kim ô phụ nhật”. Trong “Hoài Nam Tử - Tinh Thần Thiên” lại nói “*Nhật trung hữu lăng điểu*”...

Phương Đa Bệnh không nhin thêm được nữa, nổi điên lên.

- Bình sinh ta hận nhất những kẻ khoe mình đọc nhiều sách trước mặt bốn công tử đây...

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Ta chẳng qua chỉ muốn nói, cổ nhân đều bảo trong mặt trời có một con quạ thôi mà...

Phương Đa Bệnh giận dữ nói:

- Thế thì làm sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Cũng chẳng sao cả, cái gọi là “lãng điệu” chính là một con chim có ba chân, có vài người nói nó là con quạ đen, có người lại nói không phải.

Phương Đa Bệnh nói:

- Sao mà lộn xộn thế... À... - Bỗng y hiểu ra. – Đây là chữ “Nhật” (日) sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Người quả nhiên rất chi là thông minh.

- Vậy hình lưỡi rìu dính máu kia là chữ gì? – Phương Đa Bệnh bị Lý Liên Hoa coi như con trai mà dạy bảo một hồi thì thấy hậm hực trong lòng.

- Đây không phải chữ “Đao” (刀) mà chính là chữ “Nhẫn” (刃^(*)), có nghĩa là giết người. – Lý Liên Hoa áy náy nói. – Chữ này dễ nhận ra nhất đấy. –

() Chữ này có nghĩa là giết người bằng đao, cạnh thanh đao có một nét chấm, giống như máu nhỏ ra.*

Hắn dùng xương gà vẽ một hình lên tường. – Người vẽ theo ta một lần đi, đầu tiên vẽ một nét ngang trước, sau đó vẽ một nét phẩy, rồi một nét móc, rồi lại một nét phẩy nhỏ, rồi điểm thêm một chấm...

Phương Đa Bệnh vẽ theo hắn ra một chữ “Tuất” (戔), y giương mắt đờ đẫn. Lý Liên Hoa mỉm cười nói:

- Có giống không?

Phương Đa Bệnh nhìn hình vẽ kia, lại nhìn chữ “Tuất” (戔) đó, miễn cưỡng nói:

- Có hơi giống, nhưng trên hình có hai giọt máu mà.

Lý Liên Hoa vẽ lên trên chữ “Tuất” kia một vòng tròn lớn, hắc ha ha cười nói:

- Giờ thì thế nào?

Phương Đa Bệnh chết lặng nhìn chữ đó, hồi lâu mới kêu lên:

- “Hàm”! (咸)

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Đây là một chữ “Hàm” (咸). Chữ “Hàm” bắt đầu từ chữ “Tuất” (戔), là hình cái rìu chiến, thuở ban sơ, chữ này có nghĩa là giết người.

Phương Đa Bệnh lẩm bẩm:

- Thế này mà người cũng nghĩ ra được... Có điều kẻ thù hoa này, chữ tử tế lại không viết lại đi chế ra cái chữ đường ngang ngõ tắt này, có dụng ý gì chứ?

Lý Liên Hoa mỉm cười đáp:

- Dụng ý tất nhiên là nàng ta muốn để một số người nào đó hiểu.

Phương Đa Bệnh nói:

- Bất kể là ai, kẻ này khẳng định không phải Ngụy Thanh Sầu, Ngụy Thanh Sầu khẳng định sẽ không hiểu, nếu không y sẽ không giết người rồi lột da, tô lại tám chữ này, cũng chỉ là tám chữ tách ra thôi mà.

Lý Liên Hoa mỉm cười, Phương Đa Bệnh lại hỏi:

- Vậy cái hình có hai người nho nhỏ là cái gì vậy?

Lý Liên Hoa lại vẽ một hình lên tường.

- Chữ này quá rõ ràng rồi mà, hai người, hai cái bánh xe, thì còn có thể là gì chứ?

Phương Đa Bệnh nói:

- Cái gì mà hai người, hai cái bánh xe chứ?

Lý Liên Hoa thở dài, cực kỳ nhẫn nại nói:

- Thứ có người, có bánh xe ấy là cái gì?

Phương Đa Bệnh nói:

- Xe? Xe ngựa?

Lý Liên Hoa nói:

- Nếu như không có ngựa mà chỉ có người thì sao?

Phương Đa Bệnh nói:

- Liễn xa(*)

() Một loại xe dùng sức người kéo thời cổ đại.*

Lý Liên Hoa trừng mắt chỉ vào hình vẽ.

- Đây đâu có phải chứ? Hai con người, hai cái bánh xe, một cỗ xe.

Phương Đa Bệnh vẫn chưa nghĩ ra, y ngẩn ra nửa ngày rồi bỗng hiểu ra.

- Liễn (輦)?

Lý Liên Hoa nhìn bộ dạng của y, lại thở dài.

- Không sai, là “Liễn”.

Phương Đa Bệnh lẩm nhẩm đọc.

- “Hoa Sơn hạ, Hàm Nhật Liễn”... cái này không có nghĩa, làm gì có ý nghĩa gì chứ?
– Y nhìn Lý Liên Hoa đầy hoài nghi. – Người có giải sai không đấy?

Lý Liên Hoa chẳng để ý đến y nữa, hấn dùng xương gà gõ lên vách tường.

- Hai chữ còn lại, ta đã suy nghĩ rất lâu.

Phương Đa Bệnh hậm hực nói:

- Thì ra người cũng biết suy nghĩ lâu cơ đấy.

Lý Liên Hoa nói:

Thứ này giống như một cái bình, cũng không có gì kỳ lạ, ta lại không nghĩ ra đó là thứ gì, cho đến tận khi ta đột nhiên hiểu ra chữ cuối cùng có nghĩa là gì. – Hấn vẽ hình ra. – Đây là một cán cò, bên trên thắt dải băng, thời cổ dùng để đoán hướng gió, ở trong treo một cái khuê biểu bàn, dùng bóng cán cò để chỉ thời gian, bóng của mặt trời chỉ đến đâu thì là giờ đó. Thứ này tên gọi khuê biểu trắc ảnh(*).

() Tức là đồng hồ đo bóng mặt trời.*

Phương Đa Bệnh nghe thấy thì mặt mày mơ màng.

- À...

Lần này Lý Liên Hoa thực sự nhìn y rất đồng tình.

- Vậy nên nơi mà sào tre của khuê biểu trắc ảnh chỉ đến, rất đáng được chú ý. Chữ này là chữ “Trung” (中), biểu thị một địa điểm đặc biệt.

Mặt mũi Phương Đa Bệnh vẫn mờ mịt chưa hiểu gì.

- Ờ...

Lý Liên Hoa nói:

- Trên dưới nét dọc của chữ “Trung” trong văn cổ đều có hai chấm, chắc chắn không sai được.

Phương Đa Bệnh nhìn hấn cực kỳ không tin tưởng, sau hồi lâu mới nói:

- Nếu nói như vậy, bảy chữ này tức là “Hoa Sơn hạ, hàm nhật liễn trung”. Vậy chúng ta mau đi đến Hoa Sơn tìm hiểu một chút đi.

Lý Liên Hoa nói:

- Nhưng nơi đây là Thụy Châu, cách Hoa Sơn bảy tám trăm dặm, nếu như bí mật thật sự ở Hoa Sơn, nữ nhân này và Ngụy Thanh Sầu chạy đến Thụy Châu làm gì?

Phương Đa Bệnh nói:

- Cái này sao ta biết được?

Lý Liên Hoa nói:

- Nhưng Ngụy Châu có một ngọn Ngọc Hoa Sơn...

Phương Đa Bệnh ngẩn ra, y mừng rỡ.

- Vậy nữ nhân này chắc chắn muốn đến Ngọc Hoa Sơn rồi, vậy cái bình trước mắt này chính là chữ “Ngọc”.

Lý Liên Hoa nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, chữ “Ngọc” cổ là một loại lễ khí(*), mặc dù ta chưa từng nhìn thấy nhưng theo sách nói thì cũng có chút tương tự với cái bình này.

() Chỉ những loại nguyên liệu dùng trong triều hội, mang tính chất lễ nghi chuyên dụng.*

Phương Đa Bệnh mắt kiên nhẫn nói:

- Nói tóm lại, tám chữ này có nghĩa là “Ngọc Hoa Sơn hạ, hàm nhật liễn trung”(**), chúng ta đến Ngọc Hoa Sơn nhất định không sai được đâu.

(**) Nghĩa là, dưới chân núi Ngọc Hoa Sơn, bên trong Hàm Nhật Liễn.

Lý Liên Hoa nói:

- “Ngọc Hoa Sơn” thì không sai được rồi, nhưng thứ gì ở bên trong “Hàm Nhật Liễn” chứ? – Hắc liếc xéo Phương Đa Bệnh. – Người có biết “Hàm Nhật Liễn” là thứ gì không?

Phương Đa Bệnh ngắt ra, Lý Liên Hoa mỉm cười nói:

- Vậy nên hai chúng ta phải thả lỏng tâm tư, hưởng thụ vui vẻ một chút, ngủ ngon, ăn ngon, giữ tốt thể chất và tinh thần, như vậy mới có thể đi điều tra dưới chân ngọn núi Ngọc Hoa Sơn, bên trong “Hàm Nhật Liễn” rốt cuộc có thứ gì khiến người ta phải giết người lột da.

Phương Đa Bệnh hậm hực rót một ly rượu, tự dốc cho mình một ngụm lớn.

- Thứ có thể khiến Ngụy Thanh Sầu từ bỏ làm con rể của Kỳ Xuân Lan, bỏ chạy vào đêm đông phòng hoa chúc, nhất định không phải thứ gì tốt đẹp.

Lý Liên Hoa cũng uống một ngụm rượu nhỏ, bỗng hần nói:

- Nếu ta không bắt người tháng sau ăn để béo lên năm cân năm lạng, đổi lại bảo người làm một việc khác...

Phương Đa Bệnh mừng rỡ, y vội hỏi:

- Người muốn ta làm cái gì cũng được!

Lý Liên Hoa rất vui, hần thích thú chỉ vào đủ những vết dầu mỡ nhầy nhụa mà hần vẽ lên bức tường trắng, ngập một cái rồi nói:

- Việc đó giao cho người đấy, ta đi ngủ đây.

Hần thông thả cởi giày bỏ lên giường, ngấm nghỉ rồi đưa tay với một tách trà, hài lòng uống rồi mới nằm xuống nhắm mắt ngủ. Phương Đa Bệnh giương mắt trân trân nhìn bao nhiêu vết bẩn trên tường, đang định mắng tướng lên thì Lý Liên Hoa bỗng nói:

- Đúng rồi, ngày mai Kỳ Xuân Lan hỏi tới, người phải giải thích thật tốt câu đố của những hình vẽ kia đây...

Phương Đa Bệnh còn chưa nói gì, Lý Liên Hoa đã nói:

- Hôm nay uống mất bao nhiêu tiền rượu?

Phương Đa Bệnh nói:

- Ba lạng.

Lý Liên Hoa không lên tiếng nữa, có lẽ đã mơ thấy Chu Công rồi. Phương Đa Bệnh nhìn bức tường rồi thở dài, cơn giận của y bị một câu nói rồi lại một câu hỏi băng quơ của Lý Liên Hoa làm cho bay biến, muốn giận cũng chẳng giận nổi nữa. Phương Đa Bệnh đành tìm một cái khăn, trong đêm tối sao thưa trắng sáng, quạ bay về phía Nam, y chậm rãi lau tường.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phương Đa Bệnh làm bộ làm tịch giải thích cho Kỳ Xuân Lan bí ẩn của cái gọi là “câu đố những hình vẽ”. Kỳ Xuân Lan quả nhiên hoàn toàn bái phục, vô cùng ngưỡng mộ, ngay sau đó sai Triển Văn Phi dẫn đường, đưa Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa đến Ngọc Hoa Sơn.

Hàm Nhật Liễn

Ngọc Hoa Sơn là ngọn núi cao nhất ở Thụy Châu, được gọi là “Kỳ U Tú Hiểm” , với đủ loại đá kỳ lạ nổi tiếng trong thiên hạ. Trên núi có rất nhiều đạo quán, là một trong những thánh địa của đạo gia. Có điều hình vẽ đã viết rõ là “Ngọc Hoa Sơn hạ”, ba người đi loanh quanh mấy vòng dưới chân núi nhưng cũng chưa nhìn thấy tảng đá nào kỳ lạ, chỉ thấy hoa cỏ đại mộc khắp nơi, nở rất đẹp mắt.

Đang lúc chẳng có thu hoạch gì, Phương Đa Bệnh định mắng Lý Liên Hoa nói hươu nói vượn, viễn vông hão huyền thì đột nhiên nghe thấy có người nói từ phía không xa:

- Chính là ở chỗ này, “Hàm Nhật Liễn” của bang Ngự Long Ngưu Mã đã biến mất ở đây.

Phương Đa Bệnh “ồ” lên một tiếng, giọng người này nghe rất quen tai, ngó qua liền thấy Hoắc Bình Xuyên. Chỉ thấy y đang cùng Phó Hoành Dương nắm chặt bội kiếm, đang chỉ chỉ về phía bãi cỏ dưới chân núi. Nghe thấy Phương Đa Bệnh “ồ” lên một tiếng, Hoắc Bình Xuyên quay phắt lại, nhỏ giọng quát:

- Kẻ nào đó?

Phương Đa Bệnh lao ra kêu lên:

- Hoắc đại ca!

Từ khi y tham gia vào Tân Tứ Cổ Môn thì liền gọi “Hoắc đại hiệp” thành “đại ca”, trên dưới Tân Tứ Cổ Môn đều là đại ca hoặc tiểu đệ của y. Hoắc Bình Xuyên sững người, mặt mày vui vẻ hẳn.

- Phương thiếu!

Phó Hoành Dương cũng rất bất ngờ, gã hơi trầm ngâm rồi gọi:

- Lý Liên Hoa!

Lý Liên Hoa vốn không muốn nhìn thấy vị quân sư tuổi trẻ tài cao này, lúc này hẳn đành cười qua loa với gã.

- Không biết Phó quân sư vì sao lại ở đây?

Ánh mắt lưu luyến của Phó Hoành Dương dừng lại trên người Triển Vân Phi, miệng thì lại hỏi:

- Vậy các người vì sao lại ở đây?

Triển Vân Phi trả lời đơn giản. Phó Hoành Dương mỉm cười.

- Phương thiếu có thể giải ra được câu đố của tám da người thêu hoa, đủ để thấy huynh thông tuệ cỡ nào, bọn ta cũng lặn lội đến đây vì chuyện “Hàm Nhật Liễn”.

Thì ra mấy tháng gần đây, một trăm tám mươi tám nhà lao của Bách Xuyên Viện thuộc Phật Bửu Bạch Thạch bị bang Ngự Long Ngưu Mã phá mất bốn nơi, tổng cộng có bốn mươi tên tội đồ đã đi theo bang Ngự Long Ngưu Mã, không biết kẻ nào đã để lộ tin tức ra ngoài khiến giang hồ đang rất xôn xao. Hàm Nhật Liễn của bang Ngự Long Ngưu Mã gần đây thỉnh thoảng lại xuất hiện trên giang hồ, dùng một loại kỳ độc, người trúng

độc sẽ xuất hiện ảo giác, mất đi thần trí, nghe theo sự sai khiến của Hàm Nhật Liễn. Việc này khiến người trong giang hồ cứ nghe thấy “Hàm Nhật Liễn” là liên biến sắc, nhìn mà như thấy nước lũ và mãnh thú. Phó Hoành Dương dẫn đầu Tân Tứ Cổ Môn điều tra chuyện của Hàm Nhật Liễn, theo dấu vết suốt dọc đường, tìm đến dưới chân ngọn Ngọc Hoa Sơn thì mất dấu, nhưng lại gặp được đoàn người Phương Đa Bệnh.

- Thì ra “Hàm Nhật Liễn” đã bắt đầu nhiễu loạn giang hồ, nhưng không biết rốt cuộc là vật như thế nào? – Triển Vân Phi trầm ngâm nói. – Dám hỏi đó có phải là một khinh xa(*) không?

() Loại xe nhỏ, nhẹ, chạy nhanh.*

Phó Hoành Dương cười lớn.

- Không sai, đó là một loại khinh xa hai người kéo, bốn phía được bốn tấm lụa xanh che chắn, không biết người ngồi bên trong là kẻ nào. Một khi trên đường bị chặn hay có mưu kế gì thì trong xe sẽ bay ra một loại phấn bột khiến người người bị trúng độc, mất đi thần trí.

Triển Vân Phi chậm rãi nói:

- Một loại phấn bột sao? Là loại phấn bột màu cam đúng không?

Hoắc Bình Xuyên tỏ ra xúc động:

- Không sai! Chẳng lẽ các người đã điều tra ra đó là loại kịch độc gì sao?

Mái tóc bù xù của Triển Vân Phi nhẹ nhàng tung bay trong gió núi, nghe vậy y bỗng mỉm cười.

- Loại kịch độc này... - Y rất ít nói cười, nụ cười này khiến Phương Đa Bệnh giật nảy mình, chỉ thấy y liếc nhìn Lý Liên Hoa. – Lý lâu chủ chắc chắn còn hiểu rõ hơn ta đây.

Phương Đa Bệnh lại giật mình, Tên Liên Hoa chết tiệt này y thuật dốt đặc cán mai, làm sao nhận ra đây là kịch độc gì chứ? Lại nghe thấy Lý Liên Hoa ho khan một tiếng.

- Đó là thứ phấn bột được nghiền nát từ một loại nấm độc, hít vào hoặc ăn vào dạ dày có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, làm ra những việc điên cuồng, hơn nữa hít lâu sẽ nghiện, vô cùng đáng sợ.

Phó Hoành Dương cực kỳ để ý đến Lý Liên Hoa, gã chăm chăm nhìn Lý Liên Hoa, hỏi:

- Có giải được không?

Lý Liên Hoa nói:

- Kim châm đâm vào não có thể giải được, nhưng không phải ai cũng có tác dụng, nhưng đa phần là không có thuốc giải.

Phương Đa Bệnh lấy làm lạ. Lẽ nào mấy tháng không gặp mà Lý Liên Hoa đã dùi mài y thư, y thuật tiến bộ vượt bậc rồi sao? Phó Hoành Dương bỗng vỗ tay sau lưng, nhìn trời nói:

- Vậy tức là không diệt trừ Hàm Nhật Liễn, không loại bỏ năm độc thì giang hồ sẽ gặp nguy!

Lý Liên Hoa cười gượng.

- Việc này cũng chưa chắc, loại năm độc này không sinh trưởng ở Trung Nguyên, nó mọc trong rừng sam của vùng đất giá rét phía Đông Bắc, hơn nữa số lượng rất ít, muốn vận chuyển vào Trung Nguyên vô cùng khó khăn, muốn có số lượng lớn để sử dụng, chỉ e là không thể.

Phó Hoành Dương nhướng mày.

- Phải diệt trừ được Hàm Nhật Liễn!

Phương Đa Bệnh không nhịn được, hỏi Lý Liên Hoa:

- Sao ngươi lại biết được nhiều chuyện như vậy...?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Ta là tuyệt thế thần y, *sinh tử nhân nhục bạch cốt (*)*, sao lại không biết chứ?

() Tức là cho người chết sinh mạng, cho xương trắng da thịt, câu này ý nói y thuật cao siêu.*

Phương Đa Bệnh chết lặng, y chỉ thấy chuyện này thật khó có thể tưởng tượng được. Ánh mắt Hoắc Bình Xuyên vẫn chăm chú nhìn non xanh nước biếc xung quanh.

- Vừa rồi, dọc đường bọn ta đuổi theo đến được nơi này thì Hàm Nhật Liễn đột nhiên biến mất, chắc hẳn ở gần nơi đây có cửa vào bang Ngự Long Ngưu Mã.

- Máy người chúng ta số lượng không đủ, nếu biết là ở đây thì nhất định ta phải kêu gọi thêm người, mời hào kiệt trong thiên hạ đến gặp mặt bang Ngự Long Ngưu Mã một phen. Hỏi xem môn hạ của Giác môn chủ bọn chúng làm những chuyện đó, rốt cuộc là có dụng ý gì? – Phó Hoành Dương lạnh lùng nói. – Hôm nay dừng lại ở đây thôi, có điều Triển huynh nói đã tìm thấy thi thể của nữ tử mang trên mình phần độc, ta muốn đến nhà xem một chút. – Gã nhướng mày nhìn Triển Vân Phi. – Kỳ gia sẽ hoan nghênh chứ?

Triển Vân Phi thản nhiên nói:

- Phó quân sư muốn xem, ta tất nhiên không tiện nói gì cả, xin mời.

Phó Hoành Dương cũng không tức giận, lớn tiếng cười:

- Ta biết mình vẫn luôn làm cho người ta ghét mà, ha ha ha...

Mấy người đã thảo luận xong, chậm rãi đi về Thần Tiên Phủ của Kỳ gia. Dẫn đi được một hai dặm, bước chân Lý Liên Hoa hơi dừng lại, Phó Hoành Dương, Hoắc Bình Quân và Triển Vân Phi đột nhiên quay người, thi triển khinh công lặng lẽ đến nơi ẩn nấp. Phương Đa Bệnh lầy lăm lầy.

- Hả? Ui cha...

Y đột nhiên hiểu ra... Thì ra mấy người bọn họ đang bàn luận viễn vông ở nơi Hàm Nhật Liên biến mất, nói cả nửa ngày trời, nếu ở đó có cửa ra vào thì người bên trong nhất định sẽ nghe thấy. Một khi bọn họ rời đi, phần nhiều người ở trong sẽ đi ra quan sát xung quanh, vậy nên thông minh như Phó Hoàn Dương, giang hồ lão luyện như Hoắc Bình Xuyên, Triển Vân Phi đều không hện mà cùng quay lại, đánh một trận hồi mã thương(*). Lý Liên Hoa nhìn mấy người đó đi xa, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười rất chi là khoái chí, Phương Đa Bệnh trừng mắt hỏi:

() Một kỹ thuật chiến đấu tay đôi trong các cuộc chiến đấu bằng thương thời cổ, người ta giả vờ thua chạy, nhờ cho đối thủ đuổi theo thật sát sau lưng rồi bất ngờ quay ngựa phóng thương (hoặc đâm ngược) để phản kích.*

- Người đang cười cái gì vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Không gì cả, ta nhìn thấy Phó quân sư tuổi đời còn trẻ, võ công cao cường nên thấy rất vui.

Phương Đa Bệnh “hừ” một tiếng.

- Nhưng ta lại cảm thấy tên đó hình như không thích người thì phải?

Lý Liên Hoa nói:

- À... Cái đó ầy hả... cái đó...

Phương Đa Bệnh dương dương tự đắc nói:

- Đó là vì đối với Tứ Cố Môn mà nói, bổn công tử đây tuần tú phóng khoáng, thông minh tuyệt đỉnh, so với tên lang băm không biết y thuật như người thì quan trọng hơn rất nhiều.

Lý Liên Hoa liên tục nói phải, vẻ mặt tỏ ra rất ngưỡng mộ. Lúc này đã quá trưa, mặt trời dần ngả về phía Tây, dưới ánh nắng, dãy Ngọc Hoa Sơn xanh thẫm phủ một màu ảm áp, làm tôn lên bầu trời xanh mây trắng, khiến người ta nhìn thấy mà thoải mái trong lòng. Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa nhìn cánh núi đó chưa được bao lâu thì ba người Phó Hoàn Dương đã quay về, Hoắc Bình Xuyên còn kẹp thêm một người nữa. Người Hoắc Bình Xuyên dẫn về mày thanh mi tú, dung mạo tuấn tú vô cùng, nhìn khuôn mặt đó, cho dù chưa thấy bao giờ thì cũng nhận ra đây chính là “giang hồ đệ nhất mỹ nam” Ngụy Thanh Sầu.

- Ngụy Thanh Sầu? – Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đồng thanh hỏi.

Hoắc Bình Xuyên mỉm cười, vỗ vỗ lên người đó, xốc hấn lên rồi ném xuống đất.

- Chưa thấy được cửa vào bang Ngưu Long Ngưu Mã thì đã nhìn thấy tên này lén lén lút lút trốn ở phía sau tảng đá lớn, tiện tay bắt hấn về, Triển huynh lại nói hấn đã giết nữ tử thân mang phẩn độc, vậy nên nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Thái độ của Triển Vân Phi rất hòa nhã, chắc hẳn việc bắt được Ngụy Thanh Sầu đối với y mà nói dễ chịu vô cùng.

- Người đã giết nữ nhân có thêu dòng chữ “Hàm Nhặt Liễn” trên người phải không?
- Phó Hoành Dương nghiêng người hỏi.

Ngụy Thanh Sầu bị điểm á huyết, mở lớn hai mắt, không nói nổi nửa câu. Phó Hoành Dương nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần ta hỏi một câu, người đáp một câu, ta sẽ cho người một cơ hội chiến đấu cuối cùng, nếu không thì mẹ kiếp, ông đây một đao làm thịt người luôn. – Dung mạo y tuấn tú, trang phục hoa lệ, lúc này bỗng nói ra những lời như vậy lại khiến người ta cảm thấy thoải mái, không hề tục tĩu.

Ngụy Thanh Sầu gật đầu. Phó Hoành Dương một tay vỗ lên huyết đạo của hắn, quát lớn:

- Nữ nhân đó là ai?

- Bà ta là... thê tử của ta... - Ngụy Thanh Sầu khàn khàn đáp.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Phương Đa Bệnh vô cùng kinh ngạc, y há hốc miệng.

- Bà ta... bà ta đã đầu hai thứ tóc rồi mà, thê tử của người sao?

Ngụy Thanh Sầu gật đầu, yếu ớt nói:

- Bà ta tên Lưu Thanh Dương, năm mười tám tuổi sư phụ của ta chết, là bà ta đã thu nhận ta... Lúc lấy bà ta... ta cũng không biết bà ta đã bốn mươi mốt tuổi...

Hoắc Bình Xuyên nghĩ bụng, Sư phụ người là do ta giết, nhưng người lấy bà ta làm thê tử, sao lại không biết tuổi tác của bà ta chứ? Mọi người lấy làm lạ, rồi lại thấy nực cười. Phương Đa Bệnh hỏi:

- Nếu người đã có thê tử, vậy sao lại lừa người, muốn lấy biểu muội của ta?

Ngụy Thanh Sầu hỏi:

- Biểu muội của người là ai...?

Phương Đa Bệnh quát lên:

- Biểu muội của ta tất nhiên là con gái của Kỳ Xuân Lan, Kỳ Như Ngọc rồi. Vì sao người lại muốn lừa muội ấy?

Ngụy Thanh Sầu tỏ ra buồn bã.

- Ta... vốn ta thật lòng muốn lấy nàng ấy, nếu không có Thanh Dương... Thanh Dương hạ độc lên người ta... độc...

Trên khuôn mặt vô cùng tuấn tú của hắn lộ ra vẻ hung ác, hẳn học đấu tranh một hồi, sau đó mới thờ hờn hờn nói tiếp:

- Thanh Dương hạ một loại kịch độc lên người ta, ngày nào ta cũng phải ăn loại nấm đó... không có loại nấm đó thì ta sẽ không sống được nữa. Ngày đó đoạn tuyệt với Thanh Dương, hai người bọn ta đều bị thương nặng. Ta được Như Ngọc cứu, vốn muốn có gia tài kếch xù của Kỳ gia, chỉ cần ta thoát khỏi Lưu Thanh Dương thì có gì ta

không mua được chứ? Nhưng ta sai rồi, loại... loại nắm đó hiếm có trên đời, chỉ có Thanh Dương... Thanh Dương mới có. Bà ta đi theo những người ta phải đi tìm mua nắm đến Kỳ gia, bà ta uy hiếp, bắt ta theo bà ta về. Ta biết bà ta sẽ không từ bỏ ý định, nhưng ta ngàn vạn lần không thể ở bên cạnh bà ta nữa, vậy nên... vậy nên...- Y nhìn về phía Triển Vân Phi, run rẩy nói. – Ta biết ta lấy Như Ngọc thì bà ta nhất định sẽ đến, vì vậy nên mới... mới đóng giả tân nương giết chết bà ta...

Triển Vân Phi bất động, lạnh lùng nói:

- Nếu người thật sự có lương tâm thì sao lại lột da của phu nhân, đặt lên giường nữ nhân mình yêu chứ?

Câu nói này đã kích trúng chỗ hiểm, Ngụy Thanh Sầu cứng đờ mặt. Phương Đa Bệnh vốn tin tên nam nhân này nhu nhược vô dụng, lại đột nhiên nhận ra kẻ này thực ra còn đề tiện vô sỉ hơn cả y tưởng tượng.

- Vì sao người lại lột da thê tử của mình?

Ngụy Thanh Sầu không đáp, hậm hực nghiêng răng. Phó Hoành Dương cười nói:

- Để ta nói thay người nhé, người không biết làm thế nào ngoài hạ sách giết Lưu Thanh Dương, biết sau khi giết người nhất định không thể ở lại Kỳ gia làm con rể, vậy nên người phải làm mọi cách để tìm được tiền và nắm độc cần thiết. Người không biết Lưu Thanh Dương để nắm độc ở đâu nhưng người biết nguồn gốc loại nắm độc đó, hơn nữa nguồn gốc đó lại có liên quan đến hình hoa thêu trên người bà ta. Vậy nên người không thể không giết bà ta, sau khi giết mới có thể lấy được hình vẽ trên bụng bà ta. Người vẽ thành bản đồ kho báu, từ từ tìm đến kho vàng, lại có thể chuyển hướng sự chú ý của Kỳ gia, để bọn họ phát hiện xác nữ trong sập nệm chậm một chút, người có thời gian nhanh chóng trốn đi, có phải vậy không?

Ngụy Thanh Sầu “hừ” một tiếng, liếc nhìn mấy người xung quanh, nói:

- Có điều ta lại bị thua vì... chậm mất một bước, các người tìm thấy tiền và nắm của bà ta rồi chứ?

Phương Đa Bệnh trừng mắt.

- Tiền gì?

Ngụy Thanh Sầu kinh ngạc, kêu lên:

- Bà ta có tiền đấy! Vàng chất thành từng đống, rồi đầy một hộp nắm khô đấy! Các người không tìm thấy tiền sao? Vậy tấm da người đâu rồi? Tấm da người đâu?

Phương Đa Bệnh đập cho hấn một cước.

- Người điên rồi sao? Người nhìn thấy kho vàng của bà ta rồi sao?

Ngụy Thanh Sầu liều mạng gật đầu, không ngừng nói:

- Nắm khô, rất nhiều nắm khô...

Phó Hoành Dương nói:

- Lưu Thanh Dương là người thế nào? Bà ta lấy đâu ra kho vàng và nắm độc chứ?

Ngụy Thanh Sầu thần thờ hồi lâu, đột nhiên bật cười.

- Ha ha... Bà ta nói bà vốn họ Vương, là cháu gái không biết mấy đời của Hoàng đế tiền triều, lúc bà ta phát điên, bà ta nói mình là mẹ của Giác Lệ Tiểu, ha ha ha... Bà ta cũng điên như ta, ha ha ha..

Phó Hoành Dương hơi run lên.

- Bà ta nói mình là mẹ của Giác Lệ Tiểu sao?

Phương Đa Bệnh và Hoắc Bình Xuyên đưa mắt nhìn nhau. Phương Đa Bệnh không nhin được cũng ha ha cười lớn.

- Thì ra người là cha dượng của nữ yêu Giác Lệ Tiểu kia, ha ha ha...

Triển Vân Phi mỉm cười.

- Nếu bà ta là mẹ ruột của Giác Lệ Tiểu, vậy sao trên người lại bị thêu văn tự, rồi ngòi trong Hàm Nhật Liễn bán mạng cho Giác Lệ Tiểu chứ?

Ngụy Thanh Sầu hần học nói:

- Bà ta nói Giác Lệ Tiểu cho bà ta một kho vàng, thêu lên người bà ta những hình vẽ, một ngày nào đó bà ta có thể giải ra bí mật bên trong thì ả sẽ gọi bà ta là mẹ! Người của bang Ngư Long Ngư Mã từng bị mất rồi dẫn bọn ta đến kho vàng đó, bên trong toàn là vàng, vàng thỏi, phi thúy, hổ phách... còn có nắm...- Nói đến đây, mép hần không ngừng sùi bọt trắng, nét mặt dờ ẫn, hần lảo bầm. – Nắm... nắm... nắm...

- Mẹ ruột của Giác Lệ Tiểu? – Phó Hoành Dương lãnh đạm nói. – Nữ nhân này ngay cả mẹ ruột cũng hại chết, đúng là độc ác đến cùng cực. Có điều nghe những lời Ngụy Thanh Sầu nói, nếu ả ta cố tình muốn tra tấn Lưu Thanh Dương hoặc thực sự để lại đầu mối bên trong Hàm Nhật Liễn, thì cái khó là chúng ta phải bắt được cái Hàm Nhật Liễn bên dưới Ngọc Hoa Sơn mới được.

Lý Liên Hoa vẫn đứng bên cạnh ngăn người, nhìn Ngụy Thanh Sầu mất hết thần trí, hần thờ dài, lảo bầm nói gì đó. Phó Hoành Dương đột nhiên cảnh giác.

- Người nói gì vậy?

Lý Liên Hoa giật nảy người, ngó Đông ngó Tây, sau hồi lâu mới nhận ra Phó Hoành Dương đang nói chuyện với mình.

- Ta nói Ngụy Thanh Sầu rất thông minh...

Phó Hoành Dương chăm chú nhìn hần hồi lâu, rồi ngửa mặt lên cười lớn.

- Người nói đúng lắm, Ngụy Thanh Sầu làm sao biết được bí mật của những hình vẽ kia chứ? Làm sao hần chạy đến chỗ này được? Nhất định là có người cố tình nói cho hần biết, nếu đã có người cố tình nói cho hần biết bí mật những hình vẽ kia, chỉ điểm cho hần đến đây, vậy cái gọi là bí mật bên trong Hàm Nhật Liễn và cổng vào ở nơi đây cũng không cần điều tra nữa. – Gã một cước đạp Ngụy Thanh Sầu đang lảo thần dưới

đất cho Triển Vân Phi. – Tên tiểu nhân này giao cho người đấy, Bình Xuyên, chúng ta đi thôi!

Nếu có kẻ âm thầm chỉ điểm bí mật của hình vẽ cho Ngụy Thanh Sầu, vậy Ngụy Thanh Sầu chính là con cừu mà kẻ địch cố tình tặng vào tay bọn họ, tin tức mà hắn cung cấp không thể tin được. Nếu có kẻ hi vọng Tân Tứ Cổ Môn tập trung tinh lực vào Hàm Nhật Liên xuất quỷ nhập thần, hoặc dưới chân Ngọc Hoa Sơn, vậy tất nhiên chúng sẽ có hành động lớn hơn ở một nơi khác. Đây gọi là “dương Đông kích Tây”, là một chiêu rất thường thấy, vì vậy Phó Hoành Dương lập tức rời đi. Lý Liên Hoa nhìn theo bóng Phó Hoành Dương, hắt thở dài, lẩm bẩm:

- Sao hắn lại không nghĩ là... thực ra có khi Ngụy Thanh Sầu thực sự vô cùng thông minh... hoặc nói không chừng nữ tử xinh đẹp trông chừng kho vàng của bang Ngưu Long Ngưu Mã ngưỡng mộ tài trí thông minh của Phó quân sư, muốn âm thầm giúp đỡ hắn thì sao?

Triển Vân Phi nhìn bóng lưng của Phó Hoành Dương, mỉm cười.

- Người trẻ tuổi, có sức mạnh vẫn luôn rất tốt. – Y liếc nhìn Lý Liên Hoa, đột nhiên nói. – Bây giờ người như thế này rất tốt.

Lý Liên Hoa lại thở dài, lẩm bẩm:

- Người cũng không tệ, chỉ là nếu buộc tóc lên thì sẽ tốt hơn nhiều.

Triển Vân Phi không đáp, y xóc Ngụy Thanh Sầu từ dưới đất lên, quay lưng lại với Lý Liên Hoa.

- Buổi tối muốn uống rượu không?

Phương Đa Bệnh vội vàng nói tranh:

- Muốn! Dĩ nhiên là muốn rồi!

Khóe môi Triển Vân Phi lộ ra nụ cười lãnh đạm.

- Vậy tối nay, tiệc tổ chức ở Lưu Vân Các, không gặp không về.

Tối hôm đó, Triển Vân Phi uống đến say mềm ở Lưu Vân Các, Phương Đa Bệnh không ngừng ép hỏi y Lý Tương Di rốt cuộc có phong thái tuyệt thế như thế nào, y lại chẳng nói ra được điều gì, chỉ nói Lý Tương Di võ công rất cao cường, năm đó y không phải đối thủ, việc đó khiến Phương Đa Bệnh thất vọng vô cùng. Còn Lý Liên Hoa, khi uống đến ly thứ mười thì say khướt rồi gục hẳn, hắn ôm vò rượu nằm bên dưới bồn hoa ngủ, tửu lượng của hắn vốn kém cực kỳ.

END.

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](http://ĐàoTiểuVũeBook.com) – www.dtv-ebook.com để tải
nhiều ebooks
hơn nữa.

